

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EĞER YAŞARSAM'IN YAZARI

GAYLE FORMAN

*Sadece
Bir Gün*

ROMAN

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

PEGASUS

BAZEN BULUNMAK İÇİN KAYBOLMAK GEREKİR

Allyson Healey'nin hayatı da tıpkı bavulu gibidir; hazır, planlı, düzenli. Lise mezuniyetinden sonra çıktığı üç haftalık Avrupa turunun son gününde Willem'le tanışır. Özgür ruhlu, gezgin bir aktör olan Willem, Allyson'dan çok farklı bir hayat sürmektedir ve ondan planlarını iptal edip kendisiyle birlikte Paris'e gelmesini teklif ettiğinde Allyson bu teklife karşı koyamaz. Böylece tehlike, romantizm ve özgürlükle geçecek bir gün başlar: Allyson'ın hayatını tamamen değiştirecek yirmi dört saat.

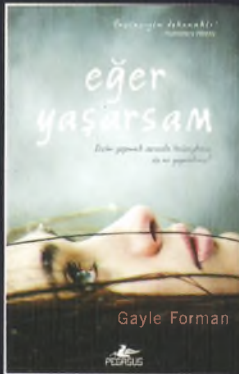
Aşk, kalp kırıklıkları, yolculuk, kendini bulma ve hayatın karşımıza çıkardığı tesadüfler üzerine kurulu *Sadece Bir Gün*, bazen hiç beklenmedik anda açılan bir kapının hayatımızı değiştirdiğini ve aradığımız kişilerin aslında çok yakınımızda olduğunu gösteriyor...

"Forman tesadüflerin bizi ne kadar çabuk değiştirebileceğini çok iyi anlatıyor."

New York Times Book Review

"Romantik okurlar bu hikâyeye bayılacak; içinde her şey var: gerçek aşk, Paris, Shakespeare ve evet, 'bir günde her şey olabilir' fikri."

Booklist

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-343-374-3

9 786053 433743

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

KAPAK GÖRSELİ: © GETTYIMAGES.COM/FLICKR/PAUL MCGEE
KAPAK TASARIMI: DANIELLE DELANEY

Pegasus Yayınları: 923

Gençlik: 153

Sadece Bir Gün

Gayle Forman

Özgün Adı: Just One Day

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Gizem Yeşildal

Düzeltili: Sibel Yıldız

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

GAYLE FORMAN

Sadece Bir Gün

İngilizceden Çeviren:
Müge Kocaman Özçelik

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

*Kaderin bir cilvesi sonucu
Hollandalı bir adamla evlenen
kız kardeşim, yol arkadaşım,
dostum Tamar'a...*

*Yaşam tümüyle bir sahnedir;
Erkekler ve kadınlarsa, hepsi birer oyuncu,
Biri çıkar, öteki girer ve her biri
Kendine düşen sürede pek çok rol oynar...*

(William Shakespeare'in *Size Nasıl Geliyorsa* isimli oyunundan)

BİRİNCİ KISIM

Bir Gün

Bir

Ağustos

Stratford-upon-Avon, İngiltere

Ya Shakespeare yanılmışsa?

Olmak ya da olmamak, işte bütün mesele bu. Bu Hamlet'in, hatta belki de Shakespeare'in en ünlü monoloğudur. Lise ikinci sınıf İngilizce dersinde bu monoloğun geçtiği konuşmanın tamamını ezberlemek zorunda kalmıştım ve bugün hâlâ kelimesi kelimesine aklımdadır. O zamanlar bu konuşmayı çok da umursamıyordum. Tek derdim sözleri yerli yerinde kullanıp İngilizceden A almaktı. Ama ya Shakespeare –ve Hamlet– sorunu yanlış algılamışsa? Ya asıl mesele, *olman ya da olmaman* değil de *nasıl olduğunsa*?

Konu şu ki, *Hamlet*'i okumamış olsam belki kendime nasıl olmam gerektiği sorusunu asla sormazdım. Belki Allyson Healey olarak kalmaya devam eder ve yapmam gerekeni yapardım, ki bu durumda yapmam gereken şey, *Hamlet*'i izlemektir.

Sadece Bir Gün

“Tanrım, çok sıcak. İngiltere’nin bu kadar sıcak olabileceği hiç aklıma gelmezdi.” Melanie sarı saçlarını başının üzerine toplayıp terleyen boynunu eliyle yelpazeledi. “Kapıyı kaçta açacaklarmış?”

Bakışlarımı Melanie ve grubumuzun geri kalan diğer pek çok üyesi tarafından Korkusuz Lider unvanına layık görülen Bayan Foley’ye çevirdim. Ancak o, geziye kendisiyle birlikte liderlik eden tarih bölümü mezunu öğrencilerinden biri olan Todd’la konuşuyor ve muhtemelen yolunda gitmeyen bir şeyler için ona söylenip duruyordu. Ailemin liseden mezun olmamdan iki ay sonra önüme koyduğu “Gençlik Turları! Kültürel bir Şölen” başlıklı broşürde Todd gibi mezunlardan “tarih danışmanları” olarak bahsediliyor ve bu öğrencilerin Gençlik Turları’nın “eğitimsel değerini” artırdığı söyleniyordu. Ancak tura katılanları nerdeyse her gece içmeye götüren Todd, o ana dek sadece akşamdan kalanların sayısını artırmakta başarı sağlamıştı. Ben turdakilerin o gece her zamankinden daha çılgınca bir şeyler yapacağından emindim. Ne de olsa son durağımızda, kültür şehri Stratford-upon-Avon’daydık! Görünüşe bakılırsa bunun anlamı, burada ismini Shakespeare’den alan ve göz kamaştırıcı beyazlıkta spor ayakkabılar giymiş insanlar tarafından ziyaret edilen çok sayıda bar olduğu anlamına geliyordu.

Todd’u azarlayan Bayan Foley’in ayağında da kar beyazı ayakkabılar vardı, üzerine de özenle ütülenmiş bir kot pantolon ile “Gençlik Turları!” yazılı polo yaka bir tişört geçirmişti. Bazı akşamlar gruptaki herkes şehre indiğinde Bayan Foley bana şirket merkezini arayıp Todd’u şikâyet etmesi gerektiğini söylerdi. Ama belli ki bunu bir türlü gerçekleştiremiyordu. Sanırım sebebi, onu her azarlayışında Todd’un kendisine kur yapmasıydı. Todd, Bayan Foley’ye bile kur yapıyordu. Hatta en çok da ona.

“Sanırım yedide başlayacak,” dedim Melanie’ye. Kolumdaki kalın, altın zincirli saate baktım. Ailemin bana verdiği mezuniyet

hediyelerinden biri olan bu saatin arkasında “*Yollarda*” yazıyordu. Saat, terleyen bileğimde fazlasıyla ağırlık yapıyordu. “Daha altı buçuk.”

“Tanrım, İngilizler sıraya girmeyi ne kadar da çok seviyor. Yani kuyruğa. Her neyse. Gittikleri her yerde izdiham yaratan İtalyanlardan ders almalılar. Ya da belki de İtalyanlar İngilizlerden ders almalı.” Melanie mini eteğini –kendi deyişiyle bandaj eteğini– çekiştirip askılı bluzunu düzeltti. “Tanrım, Roma’yı hatırladım da. Oraya gideli neredeyse bir yıl olmuş gibi hissediyorum.”

Roma mı? Roma’ya altı gün önce gitmemiş miydik? Yoksa on altı gün önce miydi? Avrupa artık benim için havaalanları, otobüsler, eski binalar ve farklı soslara bulanmış tavuk yemeklerinin servis edildiği ucuz set menülerden oluşan bulanık görüntülerden ibaretti. İlk başta ailemin bana lise mezuniyet hediyesi olarak sunduğu bu seyahate çıkmaya çok da hevesli değildim. Ama annem bu konuda yeterince araştırma yaptığını söyleyerek beni rahatlatmıştı. Eğitim anlamında yüksek kaliteye sahip olması ve öğrencilere ilgili davranılmasıyla bilinen *Gençlik Turları!* itibar gören bir isme sahipti. Kısacası turda bana iyi bakacaklardı. “Asla yalnız kalmayacaksın,” diye söz vermişti annem ve babam. Elbette Melanie de benimle geliyordu.

Ve ailem haklıydı. Tura katılan diğerlerinin, Bayan Foley’nin gözünü bir an olsun üzerimizden ayırmamasını umursamadıklarını biliyordum ama ben onun sürekli yoklama yapmasını, hatta çoğumuz Avrupa’daki yasalara göre alkol tüketebilecek yaşta olsak bile –ki zaten bu kıtada kimse yaş sınırını umursamıyordu– akşamları barlara gitmemizi onaylamamasını takdirle karşılıyordum.

Ben bara gitmezdim. Bunun yerine çoğunlukla Melanie’yle birlikte kaldığımız otel odasına geri dönüp televizyon izledim. Avrupa’nın hemen her yerinde, Melanie’yle evdeyken hafta sonları yanımıza bolca patlamış mısır alıp ikimizden birinin odasında izlediğimiz türde Amerikan filmi bulabilmek mümkündü.

Sadece Bir Gün

“Sıcaktan ölüyorum,” diye sızlandı Melanie. “Sanki hâlâ güneş tepede gibi.”

Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Güneş cayı cayı yakıyor, bulutlar birbirleriyle yarışyordu. Bulutların önlerinde hiçbir engel olmadan hızlıca hareket etmeleri hoşuma gidiyordu. Sadece gökyüzüne bakarak bile İngiltere’nin bir ada ülkesi olduğunu söyleyebilirdiniz. “En azından ilk geldiğimiz günkü gibi yağmur yağmıyor.”

“Yanında toka var mı?” diye sordu Melanie. “Hayır, tabii ki yok. Şu an saçından fazlasıyla memnun olmalısın.”

Elimi, açıkta olmasını hâlâ tuhaf bulduğum enseme götürdüm. Tura Londra’da başlamıştık ve ikinci gün öğleden sonra bize alışveriş için birkaç saat süre tanımışlardı; sanırım bu, kültür turu yerine geçiyordu. Melanie o süre içerisinde beni saçımı küt kestirmeye ikna etmişti. Bu, kıtalararası uçak seyahatimiz sırasında bahsettiği üniversite öncesi yenilenme programının bir parçasıydı. “Üniversitede kimse bizim lisedeyken ileri düzey dersleri geçmekten başka bir şey düşünmediğimizi tahmin edemez. Yani sonuçta biz inek olarak nitelendirilemeyecek kadar güzel kızlarız ve üniversiteye sadece zeki insanlar gider. Kısacası biz hem zeki *hem de* güzel olacağız. Sayemizde, artık bu iki kavram birbirinden ayrı tutulamayacak.”

Belli ki Melanie açısından yenilenme, aldığın harçlığın yarısını Topshop’a bırakıp iç çamaşırı ağırlıklı yeni bir gardırop oluşturmak ve Melanie olan ismini Mel olarak kısaltmak anlamına geliyordu, ki ben masanın altından defalarca tekme yediğim halde ona yeni ismiyle hitap etmeyi hep unutuyordum. Sanırım benim açımdan da yenilenme Melanie’nin ısrarlarıyla saçımı küt kestirmemdi.

Kendimi aynada ilk defa kısa saçla gördüğümde neredeyse çıldıracaktım. Önceden uzun, siyah saçlarım vardı ve hatırladığım kadarıyla hiç perçemim olmamıştı. Kuaförün aynasından yüzüme bakan kızın benimle uzaktan yakından alakası yoktu. Seyahate çıkalı henüz iki gün

olmuştu ama ben yüreğimde evime duyduğumun özlemin yarattığı boşluğu hissediyordum. Evimde olmak, duvarları turuncu olan odama ve eski tarz alarmlı saat koleksiyonuma kavuşmak istiyordum. Böyle bir seyahate bile katlanamıyorsam üniversite hayatına nasıl katlanacağımı merak ediyordum. Ama sonra yeni saçıma alıştım ve eve duyduğum özlem de yavaş yavaş etkisini yitirmeye başladı. Zaten öyle olmasa bile artık seyahatin son günlerindeydik. Yarın bizim dışımızda herkes nihayet eve dönmek üzere otobüse atlayıp havaalanına gidecekti. Melanie'yle ikimiz trenle Londra'ya geçecek ve üç gün Melanie'nin burada yaşayan kuzeninde kalacaktık. Melanie saçımı kestirdiğim kuaföre uğrayıp kendi saçına pembe gölge attırmak istiyordu. Ayrıca West End'deki *Let It Be* müzikalini görmeyi planlıyorduk. Pazar günü de eve geri dönecek ve çok geçmeden üniversiteye başlayacaktık; ben Boston'da, Melanie ise New York'ta.

“Shakespeare'e özgürlük!”

Başımı kaldırıp sesin geldiği yöne baktım. Sırayı baştan sona dolaşan bir düzine kadar insan, bekleyenlere fosforlu broşürler dağıtıyordu. Tek bir bakışta onların Amerikalı olmadığını söyleyebilirdim; üzerlerinde ne parlak beyaz tenis ayakkabıları ne de kargo şortlar vardı. Son derece uzun boylu ve zayıf olan bu insanlar her nasılsa etraftaki herkesten farklı görünüyorlardı. Sanki kemik yapıları bile bu ülkeye yabancıydı.

“Ah, şundan bir tane de ben alayım.” Melanie elini uzatıp bir broşür aldı ve onu yelpaze olarak kullanmaya başladı.

Bakışlarımı broşür dağıtan gruba çevirerek, “Ne yazıyor?” diye sordum Melanie'ye. Bu insanlar bir turist şehri olan Stratford-upon-Avon'da yemyeşil çayırların ortasında açan turuncu gelincikler gibi dikkat çekiyorlardı.

Broşüre bir göz atan Melanie suratını buruşturdu. “Gerilla Will mi?”

Sadece Bir Gün

Saçlarında Melanie'nin heveslendiği o mor renkli gölgelerden olan bir kız yanımıza geldi. "Herkes için Shakespeare."

Broşüre baktım. Üzerinde, *Gerilla Will. Engeller olmadan Shakespeare. Zincirlerinden kurtulmuş Shakespeare. Bedava Shakespeare. Herkes için Shakespeare* yazıyordu.

"Bedava Shakespeare mi?" dedi Melanie broşürde yazanları okuyarak.

"Evet," dedi mor saçlı kız aksanlı bir İngilizce ile. "Tıpkı Shakespeare'in arzuladığı gibi, maddi kaygılar gütmeden."

"Sen Shakespeare'in, oyunlarından para kazanmayı istemediğini mi düşünüyorsun?" Ukalalık etmek gibi bir niyetim yoktu ama *Âşık Shakespeare* filminde Shakespeare'in sürekli borç batağında olduğunu hatırlıyordum.

Kız gözlerini devirince kendimi bir aptal gibi hissettim. Bakışlarımı aşağı çevirdim. Aynı anda üzerime düşen bir gölge kısa bir süre güneşin parlak ışığını engelledi. Sonra bir kahkaha duydum. Başımı kaldırıp baktım. Önümde duran gencin yüzünü seçemiyordum çünkü parlaklığını hâlâ koruyan akşam güneşi arkasından vuruyordu. Ama onu duyabiliyordum.

"Bence haklı," dedi. "Karnın gerçekten zil çalarken karnı zil çalan bir sanatçı olmak o kadar da romantik değildir belki."

Birkaç kez üst üste gözlerimi kırptırdım. Gözlerim ortama alıştıktan sonra karşımda duran gencin zayıf ve benden otuz santim kadar daha uzun olduğunu gördüm. Saçları sarının her tonunu barındırıyordu ve gözleri de siyah denebilecek kadar koyu kahverengiydi. Ben ona bakabilmek için başımı yukarı kaldırmıştım, o ise beni görebilmek için başını öne eğmişti.

“Ama Shakespeare öldü ve mezardan kalkıp telif ücretini toplamaz. Oysa bizler hayattayız.” Çocuk evreni kucaklamak istercesine kollarını iki yana açtı. “Hangi oyunu izleyeceksiniz?”

“*Hamlet*,” dedim.

“Ah, *Hamlet*.” Belli belirsiz fark edilen bir aksanı vardı. “Bence böylesine güzel bir gece trajedi seyrederek harcanmamalı.” Soru sormuş gibi yüzüme baktı, ardından gülümsedi. “Ya da kapalı bir mekânda. Biz *On İkinci Gece*’yi sahneliyoruz. Hem de dışarıda.” Elime bir broşür tutuşturdu.

“Bunu *düşüneceğiz*,” dedi Melanie cilveli sesiyle.

Çocuk omuzlarından birini yukarı kaldırıp başını öyle bir yana eğdi ki kulağı neredeyse fazlasıyla belirgin olan kürek kemiğine değecekti. “Nasıl isterseniz,” dedi Melanie’ye ama aslında bana bakıyordu. Ardından ağır adımlarla oyuncu arkadaşlarının yanına gitti.

Melanie uzaklaşan grubun arkasından baktı. “Vay canına, bunlar neden Gençlik Turları! Kültür Şöleni programında değiller ki sanki? Onların katıldığı bir kültür programı epey ilgimi çekerdı doğrusu!”

İçimde tuhaf bir kıpırtı hissederek, “Aslında ben *Hamlet*’i daha önce izlemiştim,” dedim.

Melanie tek tek yolup, olması gerekenden çok daha ince birer çizgi haline getirdiği kaşlarını kaldırarak bana baktı. “Ben de öyle. Televizyonda oynamıştı ama yine de...”

“*Hamlet* yerine... bunu seyredebiliriz. Yani, değişiklik olur. Neticede ailemiz bizi bu tura bir kültür deneyimi yaşamamız için gönderdi.”

Melanie güldü. “Şu haline bak, nasıl da kötü bir kız oldun! Peki Korkusuz Liderimiz ne olacak? Görünüşe bakılırsa kendisi yeni bir sayıma hazırlanıyor.”

“Şey, sıcaktan bunalmıştın ve...” diye başladım.

Sadece Bir Gün

Melanie kısa bir süre yüzüme baktıktan sonra jeton düştü. Dudaklarını yalayıp sırtarak gözlerini kaydırdı. “Ah, evet. Beni kesinlikle güneş çarptı.” Ardından Maine Eyaleti’nden gelen ve halihazırda başını bir seyahat rehberine gömmüş olan Paula’ya döndü. “Başım dönüyor, Paula.”

Paula onunla aynı hisleri paylaştığını söyleyen bir tavırla başını sallayarak, “Hava çok sıcak,” dedi. “Bir şeyler içmelisin.”

“Sanırım her an bayılabiliyorum. Gözümün önünde siyah noktalar uçuşuyor.”

“Abartma,” diye fısıldadım.

Üstlendiği rolden zevk almaya başlayan Melanie de aynı şekilde fısıldayarak, “Ne kadar çok kanıt sunarsak o kadar iyidir,” dedi. “Ah, galiba bayılacağım.”

“Bayan Foley,” diye seslendim.

Yoklama kâğıdındaki isimlerin yanına işaret koymakla uğraşan Bayan Foley başını kaldırıp bana baktı. Yanımıza gelirken yüzünde öylesine endişeli bir ifade vardı ki yalan söylediğim için kendimi kötü hissettim.

“Sanırım Melanie’yi, yani Mel’i güneş çarptı.”

“Kendini kötü mü hissediyorsun? İçeri girmemize az kaldı. Tiyatronun içi çok güzel ve serindir.” Orta batı Amerika ve İngiliz aksanının tuhaf bir karışımıyla konuştuğundan insanlar yapmacık olduğunu düşünerek konuşma tarzıyla sürekli dalga geçiyordu. Oysa ben bu şekilde konuşmasının sebebinin Michigan’dan gelmiş olması ve Avrupa’da çok fazla zaman geçirmesi olduğuna inanıyordum.

“Kusacakmış gibi hissediyorum,” diye üsteledi Melanie. “Swan Tiyatrosu’nun orta yerine kusmak hiç de hoşuma gitmezdi.”

Bayan Foley memnuniyetsizliğini gösteren bir ifadeyle suratını buruşturdu. Bunu Melanie’nin Swan Tiyatrosu’na kusacağı fikrin-

den hoşlanmadığı için mi, yoksa Royal Shakespeare Company'ye bu kadar yakın bir yerde "kusmak" kelimesinin geçmiş olmasından rahatsızlık duyduğu için mi yaptığını bilmiyordum. "Ah, canım. Seni otele götürsem iyi olur."

"Onu ben götürürüm," dedim.

"Gerçekten mi? Ah, hayır. Buna izin veremem. Sen *Hamlet*'i seyretmelisin."

"Hayır, sorun değil. Ben götürürüm."

"Hayır! Bu benim görevim. Senin omuzlarına böyle bir sorumluluk yükleyemem." Bayan Foley'nin acı çekiyormuş gibi görünen suratı kendi içinde büyük bir mücadele verdiğini söylüyordu.

"Sorun değil, Bayan Foley. Ben *Hamlet*'i daha önce de izledim. Ayrıca otelimiz meydanın hemen arkasında."

"Emin misin? Ah, aslında bunu yapman harika olur. İnanır mısın, bunca yıl bu işi yaptığım halde Bard'ın RSC tarafından sahnelenen *Hamlet* yorumunu hiç görmedim."

Daha çarpıcı bir etki yaratmak isteyen Melanie'nin dudaklarından bir inilti koptu. Onu dirseğimle dürttüm. Ardından Bayan Foley'ye bakıp gülümsedim. "Eh, o halde bu gösteriyi kaçırmamalısınız."

Bayan Foley, bir ülkenin tahtına çıkmak için yapılması gereken şeyler gibi son derece önemli bir konu hakkında tartışıyor muyuz gibi başını ciddi bir ifadeyle onaylarcasına salladı. Ardından elime uzandı. "Seninle seyahat etmek büyük zevkti, Allyson. Seni çok özleyeceğim. Keşke günümüz gençlerinin daha büyük bir kısmı senin gibi olsaydı. Sen öyle..." Bir an susup bana uygun olan sıfatı bulmaya çalıştı. "Sen öyle iyi bir kızsın ki."

"Teşekkür ederim," dedim hiç düşünmeden. Ama Bayan Foley'nin yaptığı iltifat kendimi bomboş hissetmeme neden olmuştu. Hakkımda

Sadece Bir Gün

bulabildiği en iyi söz bu olduğu için mi, yoksa o an hiç de iyi bir kız olmadığım için mi böyle hissetmiştim bilmiyordum.

Kuyruktan çıkmamızla birlikte artık baygınlık geçiriyormuş gibi davranmasına gerek kalmayan Melanie, “Tabii ya, çok iyi bir kızsın,” diyerek güldü.

“Sessiz ol. Rol yapmak hiç hoşuma gitmiyor.”

“Halbuki bu konuda çok iyisin. Bana sorarsan oyunculuk alanında gelecek vadeden bir kariyerin olabilir.”

“Sana sormuyorum. Şimdi bakalım şu tiyatro neredeymiş?” Broşüre baktım. “Kanal meydanı mı? Bu da ne demek oluyor?”

Melanie benimkinin aksine Avrupa’da sorunsuzca çalışan cep telefonunu çıkarıp harita uygulamasını açtı. “Görünüşe bakılırsa kanalın kıyısındaki bir meydanı kastediyor.”

Çok geçmeden nehrin kıyısına ulaşmıştık. Etrafta dolanıp duran insanlar burayı tam bir karnaval yerine çevirmişti. Nehre demirleyen farklı farklı teknelerde dondurmadan yağlı boya tabloya kadar her türlü şey satılıyordu. Eksik olan tek şey ise tiyatroydu. Ya da sahne. Ya da sandalyeler. Ya da oyuncular. Elimdeki broşüre yeniden göz attım.

“Oyunu köprüde mi sahneleyecekler acaba?” dedi Melanie.

Tekrar ortaçağdan kalma kemerli köprüye çıktık ama manzara aynıydı; etrafta akşam sıcaklığında amaçsızca dolaşan bizim gibi turistler vardı.

“Oyunu bu gece sahneleyeceklerine dair herhangi bir şey söylemişler miydi?” diye sordu Melanie.

Gözleri inanılmaz derecede koyu olan o çocuğun *bu gecenin* bir trajedi seyrederek harcanamayacak kadar güzel olduğunu söylediğini hatırlıyordum. Ancak bakışlarımı etrafta gezdirdiğimde sahnelenmekte olan bir oyun falan göremiyordum. Belki de bu bizim gibi aptal turistleri kandırmayı amaçlayan bir çeşit oyundu.

“Gidip bir dondurma alalım da gecemiz tamamen heba olmasın.”

Akustik gitarların mırıltısını ve davulların yankılanan sesini duyduğumuzda dondurma almak için sıraya girmiştik. Kulaklarımızı dikleştirip gözlerimi açtım. Yakınlardaki bir banka çıkıp etrafı kola-
çan ettim. Ortada aniden bir sahne falan belirmemişti ama bir sıra ağacın altında oldukça büyük bir kalabalık toplanmaya başlamıştı.

“Sanırım başlıyor,” dedim Melanie’nin eline yapışarak.

“Ama dondurma alacaktık,” diye yakındı.

“Daha sonra alırız,” dedim onu kalabalığa doğru sürükleyerek.

“Müzik aşkın gıdasıysa çal o zaman.”

Dük Orsino’yu canlandıran çocuk daha önce Shakespeare oyun-
larında gördüğüm hiçbir oyuncuya benzemiyordu; belki *Romeo ve Juliet*’in film versiyonunda oynayan Leonardo DiCaprio dışında. Bu çocuk uzun boyluydu, siyahiydi ve saçlarına rasta yaptırmıştı. Dar, vinil pantolonu, sivri burunlu ayakkabıları ve kaslı göğsünü açıkta bırakan file atletle göz alıcı bir *rock* yıldızını andırıyordu.

“Ah, kesinlikle doğru seçim yapmışız,” diye fısıldadı Melanie kulağıma.

Orsino’nun açılış monoloğunun yerini gitar ve davul sesleri aldığı anda sırtımın baştan aşağı ürperdiğini hissettim.

Oyunun ilk bölümünü oyuncular nehir kıyısı boyunca takip ederek izledik. Onlar hareket ettiğinde biz de ediyorduk ve bunu yapmak kendimizi oyunun bir parçasıymış gibi algılamamıza neden oluyordu. Belki bu oyunu farklı kılan şey de buydu. Bu, seyrettiğim ilk Shakespeare oyunu değildi. Okulumuzun sahneye koyduğu oyunlarla birlikte Philadelphia Shakespeare Tiyatrosu’nda sahnelenen birkaç oyunu da izlemiştim. Ancak her defasında kendimi fazla aşına olmadığım bir dilde yapılan konuşmaları dinliyormuş gibi hissediyordum. Oyuna dikkatimi verebilmek için çabalıyor ve çoğu zaman

Sadece Bir Gün

kendimi gördüklerimi daha iyi algılayabilecekmışim gibi programı defalarca yeniden okurken buluyordum.

Oysa bu defa her şeyi anlamıştım. Sanki kulaklarım bu tuhaf dile alışmıştı ve bir film izlerken olduğu gibi kendimi hikâyeye onu gerçekten *hissedebilecek* kadar kaptırmıştım. Orsino güzel Olivia için yanıp tutuşurken yüreğimde, varlığımın bile farkında olmayan bir çocuğa âşık olduğum zaman hissettiğim o sancıyı hissettim. Erkek kardeşinin yasını tutan Viola'nın yalnızlığını paylaştım. Viola onun bir erkek oluşunu zanneden Orsino'ya âşık olduğunda bunu hem komik hem de etkileyici buldum.

O, ikinci bölüme dek oyunda yer almadı. Viola'nın, öldüğü düşünülen ikiz kardeşi Sebastian'ı canlandırıyordu. Bence bu rol için biçilmiş kaftandı çünkü ben de onu sahnede görene dek aslında gerçekten değil de zihnimde canlandırıdığım bir hayal olduğuna inanmaya başlamıştım.

Çimlerde koşarak vefakâr Antonio'dan kaçıyor ve biz de peşinden gidiyorduk. Bir süre sonra tüm cesaretimi toplayıp, "Biraz daha yaklaşalım," dedim Melanie'ye. Melanie elimi tuttu ve tam Olivia'nın soytarısının Sebastian'ın yanına geldiği sahnede kalabalığın önüne geçtik. Sebastian tartıştığı soyтарыı huzurundan kovdu. Bunu yapmasından hemen önce kısa bir an göz göze gelir gibi olduk.

Yakıcı gün, yerini alacakaranlığa bıraktığı sırada ben Illyra'nın hayalî dünyasına dalmıştım. Kendimi her an her şeyin olabileceği, kimliklerin çorap değiştirir gibi değiştirilebileceği tuhaf bir dünyaya adım atmış gibi hissediyordum. İçine daldığım bu dünyada öldüğü düşünülen kişiler yeniden canlanıyordu. İstisnasız herkes mutluluğa ulaşıyordu. Biraz klişe olacak belki ama hava öylesine yumuşak ve sıcak, etraftaki ağaçlar öylesine yeşil ve canlı, kuşlar öylesine neşeliydi ki belki bir seferliğine bütün bunlar gerçekleşebilirdi.

Oyun göz açıp kapayana dek sona erdi. Sebastian ve Viola birbirlerine yeniden kavuştular. Viola, Orsino'ya aslında kadın olduğunu açıkladı ve elbette Orsino da onunla evlenmek istedi. Ayrıca Olivia kocası Sebastian'ın kendi düşündüğü gibi birisi olmadığını fark etti. Ama bunu umursamadı çünkü onu her haliyle seviyordu. Soyтары son monoloğu söylediği sırada müzisyenler tekrar çalmaya başladı. Sonra oyuncular dışarı çıkıp seyircilere komik hareketlerle selam verdiler. Biri parende attı, bir diğeri hayalî bir gitar çaldı. Sıra Sebastian'a geldiğinde bakışlarını kalabalığın arasında gezdirip üzerime kilitledi. Yüzünde o tuhaf tebessüm belirdi ve cebinden oyunda kullandığı sahte madeni paralardan birini çıkarıp bana fırlattı. Etraf oldukça karanlık ve para epeyce küçüktü ama her şeye rağmen onu yakalamayı başardım ve insanlar beni de alkışlamaya başladı.

Parayı elimden bırakmadan ben de alkışladım. Avuçlarım acıyana dek alkışladım. Bunu yaparsam geceyi uzatabilirmişim, *On İkinci Gece'yi Yirmi Dördüncü Gece'ye* çevirebilirmişim gibi alkışladım. Bu duyguyu yitirmemek için alkışladım. Alkışladım çünkü alkışlamayı bıraktığımda neler olacağını biliyordum. Kendimi kaptırarak izlediğim iyi bir filmin sonunda televizyonu kapatırken de aynı şey oluyordu; yüreğimde koca bir boşlukla gerçek dünyama dönmek zorunda kalıyordum. Bunun saçma olduğunu bilsem bile bazen onu bir kez daha gerçekten yaşıyormuş gibi hissedebilmek için bir filmi tekrar izlediğim olurdu.

Fakat bu gece gördüklerimi tekrar izleyebilmem imkânsızdı. Kalabalık dağılıyor, oyuncular yavaş yavaş uzaklaşıyordu. Geriye sadece bağış toplamak için şapka gezdiren birkaç müzisyen kalmıştı. Cüzdanımdan on poundluk bir banknot çıkardım.

Melanie'yle hiç konuşmadan olduğumuz yerde duruyorduk. "Vay canına," dedi Melanie sonunda.

"Evet. Vay canına," dedim ben de.

Sadece Bir Gün

“Çok güzeldi. Üstelik ben Shakespeare’den nefret ederim.”

Başımı onaylarcasına salladım.

“Daha önce kuyrukta gördüğümüz o seksi çocuk, hani şu Sebastian’ı oynayan, sürekli bizi mi kesiyordu yoksa bana mı öyle geldi?”

Bizi mi? Ama parayı *bana* fırlatmıştı. Yoksa sadece onu yakalayan kişi mi ben olmuştum? Neden üzerinde askılı bir bluz olan sarışın Melanie’yle değil de benimle ilgilenecekti ki? Melanie’nin tabiriyle Mel 2.0, Allyson 1.0’dan çok daha çekiciydi.

“Bilmem ki,” dedim.

“Üstelik bize para da fırlattı! Bu arada çok başarılı bir tutuştu. Belki de gidip onları bulmalıyız. Birlikte takılıp bir şeyler yaparız.”

“Sanırım çoktan gittiler.”

“Evet ama şu çocuklar hâlâ burada.” Melanie para toplayan çocukları işaret etti. “Onlara nerede takıldıklarını sorabiliriz.”

Başımı iki yana salladım. “Amerikalı sersem yeni yetmelerle takılmak isteyeceklerini pek sanmıyorum.”

“Biz sersem değiliz. Ayrıca çoğu da bizden daha büyük görünmüyordu.”

“Olmaz. Zaten Bayan Foley bizi kontrol etmeye gelebilir. Bir an önce odamıza geri dönsék iyi olur.”

Melanie gözlerini devirdi. “Neden hep böyle yapıyorsun?”

“Ne yapıyorum?”

“Sürekli itiraz ediyorsun. Maceraya atılmaya gönülsüz gibisin.”

“Ben sürekli itiraz falan etmiyorum.”

“On şeyin dokuzuna itiraz ediyorsun. Yakında üniversiteye başlayacağız. Biraz hayatımızı yaşayalım.”

“Ben hayatımı yeterince yaşıyorum,” dedim öfkeyle. “Ayrıca bu halim seni daha önce hiç rahatsız etmemişti.”

Melanie'yle, ailesi ilkokul ikinci sınıfa geçtiğimiz yaz tatilinde bizden iki ev öteye taşındığından beri arkadaştık. O günden sonra her şeyi birlikte yapmıştık; dışlarımız aynı zamanda çıkmış, aynı zamanda âdet görmüş, ilk erkek arkadaşlarımızı bile aynı dönemde edinmiş-tik. Evan ile ben o, Alex'le (ki Alex, Evan'ın en yakın arkadaşıydı) çıkmaya başladıktan birkaç hafta sonra çıkmaya başlamıştık. Gerçi onlar Alex'le ocakta yollarını ayırdıkları halde, biz Evan'la ilişkimizi nisana dek sürdürmeyi başarmıştık.

Melanie'yle o kadar çok vakit geçirdik ki neredeyse sadece ikimizin bildiği şakalar ve bakışlardan oluşan gizli bir dil geliştirmiştik. Elbette bol bol kavga da ediyorduk. İkimiz de tek çocuk olduğumuz için bazen kardeşiymişiz gibi davranıyorduk. Bir keresinde kavga ederken bir lambayı kırdığımız bile olmuştu. Ama daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştık. Bu *şeyi* nasıl açıklayabileceğimi bilmiyordum ama tura çıktığımızdan beri Melanie'yle beraber olmak bana katıldığımı bile bilmediğim bir yarışı kaybediyormuşum hissi veriyordu.

"Bu gece seninle buraya geldim," dedim hem titrek hem de savunmacı bir sesle. "Bunu yapmak için Bayan Foley'ye yalan bile söyledim."

"Değil mi ya? Ve çok eğlendik! Neden şimdi eğlenceye kaldığımız yerden devam etmiyoruz?"

Başımı iki yana salladım.

Melanie çantasını karıştırıp cep telefonunu çıkardı ve mesajlarını kontrol etti.

"*Hamlet*'i izleyenler de dağılmış. Craig, Todd'un onları Dirty Duck isimli bir bara götürdüğünü söylüyor. Plan hoşuma gitti. Sen de gel. Çok eğlenceli olacak."

Aslında tur başladıktan sonra bir hafta kadar ben de Melanie ve gruptakilerle birlikte dışarı çıkmıştım. Onlar daha önce de birkaç

Sadece Bir Gün

kez daha birlikte takılmışlardı. Melanie bu çocukları tıpkı benim gibi sadece bir haftadır tanıyordu ama aralarında şakalaşmaya başlamışlardı ve ben bu şakaların hiçbirini anlamıyordum. Gece boyu o kalabalık masada öylece oturup içkimi yudumlamış ve kendimi dönem ortasında yeni bir okula başlayan şanssız öğrenci gibi hissetmiştim.

Bileğime doğru kayan saatime baktım. Onu tekrar eski haline getirip nabzımın attığı noktadaki çirkin görünümümlü, kırmızı doğum lekesini kapattım. “Saat neredeyse on bire geliyor ve yarın sabah tren yolculuğu için erken kalkmamız gerekiyor. Bu yüzden senin açıdan sorun olmayacaksa maceradan kaçan bu kız odasına geri dönecek.” Öfkeli ses tonum yüzünden tıpkı annem gibi konuşmuştum.

“Tamam. Ben de seni otele bırakıp bara giderim.”

“Ya Bayan Foley bizi kontrol edecek olursa?”

Melanie güldü. “Ona beni etkileyen şeyin sıcak olduğunu söylersin. Zaten hava artık o kadar da sıcak değil.” Köprüye çıkan yolu tırmanmaya başladı. “Ne oldu? Bir şey mi bekliyorsun?”

Dönüp nehre, gecenin telaşından kurtulan teknelere baktım. Artık çöpçüler iş başındaydı. Sona eren bu gün bir daha asla geri gelmeyecekti.

“Hayır, hiçbir şey beklemiyorum.”

İki

Londra treni sabah sekizi çeyrek geçe kalkacaktı. Bu kadar erken saatte trene binmek, Londra'da alış veriş için mümkün olduğunca fazla zaman harcamak isteyen Melanie'nin fikriydi. Ama saat altıda alarm çalmaya başladığında Melanie başını yastığının altına gömdü. "Daha geç saatteki bir trene binelim," diye inledi.

"Olmaz. Her şey ayarlandı. Uykuna trende devam edebilirsin. Ayrıca herkesle vedalaşmak için saat altı buçukta lobide olmaya söz vermiştin." Ben de Bayan Foley'ye veda edeceğime dair söz vermiştim.

Yataktan zorla çıkardığım Melanie'yi banyodaki sicim gibi akan duşun altına soktum. Ardından ona çabucak kahve hazırladım ve beni uygun bir saat diliminde arayabilmek için Pennsylvania'da gece bire kadar uyumadan bekleyen annemle kısa bir sohbet ettim. Saat altı buçukta ayağımızı sürüye sürüye aşağı inmiştik. Üzerinde her zamanki gibi bir kot pantolon ve Gençlik Turları! yazılı polo yaka bir tişört olan Bayan Foley, Melanie'nin elini sıktı. Ardından beni sımsıkı kucaklayıp elime kartvizitini tutuşturdu ve Londra'da herhangi bir şeye ihtiyacım olursa hiç çekinmeden kendisini arayabileceğimi

Sadece Bir Gün

söyledi. Rehberlik edeceği bir sonraki tur pazar günü başlıyordu ve o zamana dek Londra'da olacaktı. Bayan Foley, Melanie ve beni tren istasyonuna götürecek olan taksinin saat yedi buçukta otelde olacağını belirtip bir kez daha Londra'da bizi karşılayacak birilerinin olup olmadığını sorduktan sonra (evet, karşılayacaklardı) bana tekrar çok iyi bir kız olduğumu hatırlattı... ve metrodaki yankesicilere dikkat etmemi tembihledi.

Melanie'nin süslenip püslenmeye ayıracağı zamandan çalıp odada yarım saat daha uyumasına izin verdim ve saat yedi buçukta eşyalarımızı bizi bekleyen taksiye yükledim. Trenimiz geldiğinde bu defa eşyalarımızı sürükleyerek oraya taşıdım ve içeride oturacak bir çift yer buldum. Melanie kendini pencerenin yanındaki koltuğa bıraktı. "Londra'ya vardığımızda beni uyandır."

Bir an yüzüne baktım ama o çoktan pencereye yaslanıp gözlerini kapatmıştı. İç geçirerek Melanie'nin sırt çantasını ayaklarının dibine yerleştirdim ve hırsızları ya da yaşlı zamparaları ondan uzak tutabilme umuduyla ceketimi yanındaki koltuğun üzerine bıraktım. Ardından yemekli vagona geçmek üzere yola çıktım. Oteldeki kahvaltıyı kaçırdığım için karnım zil çalıyordu ve açlığın verdiği baş ağrısı yüzünden şakaklarım zonklamaya başlamıştı.

Avrupa'da ulaşımın büyük bir bölümü trenle sağlanıyor olmasına rağmen, tur boyunca bir kez olsun trene binmemiştik. Uzun mesafeleri uçakla kat etmiş, diğer zamanlarda da otobüs kullanmıştık. Bir vagondan diğerine geçtiğim sırada otomatik kapılar ısıklık sesine benzeyen bir ses eşliğinde açılıyor, tren ayaklarımın altında hafifçe sallanıyordu. Dışarıda kırsal bölgenin yemyeşil manzaraları akıp gidiyordu.

Yemekli vagona ulaştığımda son derece yetersiz olan menüyü inceledim ve nihayetinde peynirli sandviç, çay ve son zamanlarda müptelası haline geldiğim şu tuzlu, sirkeli patates cipslerinden söy-

ledim. Melanie için de bir kutu kola aldım. Kahvaltımı mukavva bir tepsiye yerleştirdim ve tam yerime döneceğim sırada pencerenin yanındaki bir masanın boşaldığını gördüm. Kısa bir tereddüt yaşadım. Melanie'nin yanına dönmeliydim. Ama Melanie uyuyordu, yani döndüğümü zaten fark etmeyecekti, bu yüzden masaya yerleştim ve pencereden dışarı baktım. Tam da İngilizlere yaraşır şekilde yemyeşil ve düzenli olan kırsal bölge çitlerle bölümlere ayrılmıştı. Kabarık tüylü koyunlar, gökyüzünden hiçbir zaman eksik olmayan bulutlara benziyordu.

“Ne kadar da karışık bir kahvaltı.”

O ses. Bir önceki gece seyrettiğimiz oyunun dört bölümü boyunca sürekli duyduğum bu sesi hemen tanımıştım. Başımı kaldırıp baktığımda karşımda duruyordu ve yüzünde yataktan yeni kalkmış gibi görünmesine neden olan miskin bir gülümseme vardı.

“Nedenmiş o?” diye sordum. Onu gördüğüm için şaşırmış olmam gerekirdi ama nedense şaşırmamıştım. Sırıtmamak için dudağımı ısırarak zorunda kaldım.

Soruma cevap vermek yerine tezgâha gidip kendine bir kahve söyledi. Ardından başıyla masamı işaret etti. Başımı sallayarak karşılık verdim.

“Bu kahvaltı pek çok açıdan,” dedi karşıma yerleşerek, “jetlag yaşayan bir gurbetçiye benziyor.”

Sandvicime, çayıma ve patateslerime baktım. “Jetlag yaşayan bir gurbetçi mi? Bunu da nereden çıkardın?”

Kahvesine üfledi. “Çok basit. Her şeyden önce saat daha dokuz bile değil. Bu saatte çay içmek mantıklı. Ama sandviç ve cipsler. Bunlar öğle yemeğinde yenilecek şeyler. Koladan bahsetmiyorum bile.” Kola kutusuna hafifçe vurdu. “Yani, zamanlamayı şaşırmışsın. Kahvaltın jetlag yaşamış.”

Sadece Bir Gün

Sözlerine güldüm. “Çörekler iğrenç görünüyordu.” Tezgâhı işaret ettim.

“Haklısın. Bu yüzden ben kahvaltımı yanımda getirdim.” Çantasına uzandı ve buruşuk yağlı kâğıda sarılı bir paketi açmaya başladı.

“Dur bir dakika, bu da sandvice benziyor,” dedim.

“Hayır, tam olarak öyle sayılmaz. Bu ekmek ve *hagelslag*.”

“Hagel ne?”

“*Hag-el-slek*.” Neden bahsettiğini anlayabilmem için bana sandvicin içindekileri gösterdi; biraz tereyağı ve çikolata parçacıkları.

“Kahvaltıda tatlı yiyen biri olarak *benim* kahvaltıma karmaşık mı diyorsun?”

“Hollanda’da kahvaltıda çoğunlukla bu yenir. Ya bu, ya da *uitsmijter*, yani sahanda yumurta ve jambon.”

“Bu kelimeyi de telaffuz etmem gerekmeyecek, değil mi? Çünkü bunu denemek bile imkânsız gibi görünüyor.”

“Aut.Sımev.Ter. Buna daha sonra da çalışabiliriz. Ama aramızda geçen bu konuşma az önce belirttiğim ikinci konuyu tekrar gündeme getiriyor. Kahvaltın bir gurbetçi kahvaltısına benziyor. Bu arada sen yemeye devam et. Ben sen yerken de konuşabilirim.”

“Teşekkür ederim. Aynı anda iki işi birden yapabilmene sevindim,” dedim. Sonra güldüm. Aslında bütün bu olanlar çok tuhaftı çünkü her şey gayet doğal bir şekilde ilerliyordu. Sanırım kahvaltıda flört ediyordum. Kahvaltı hakkında konuşarak. “Gurbetçi derken neyi kastediyorsun?”

“Ana vatanından farklı ülkede yaşayan bir insanı. Aldığın sandviç Amerikalılara, çaysa İngilizlere özgü. Ama önünde her iki ülkede de yaygın olan patates kızartması, patates cipsi ya da her neyse işte ondan da var. Cipslerinin tuzlu ve sirkeli olması İngiliz, onları kahvaltıda cips cipsi yiyip kola mı içersiniz?”

“Amerikalı olduğumu da nereden çıkardın?” dedim ona meydan okurcasına.

“Amerikalılardan oluşan bir grupla seyahat etmen ve Amerikan aksanıyla konuşman dışında mı?”

Hagu’yla başlayan bir ismi olan sandvicinden bir ısırık alıp kahvesini yudumladı.

Gülmemek için bir kez daha dudakımı ısırarak zorunda kaldım. “Evet, onun dışında.”

“Aslına bakarsan elimdeki tek ipucu bunlar. Sen hiç Amerikalıya benzemiyorsun.”

“Gerçekten mi?” Cips paketini açtığımda etrafa keskin bir yapay sirke kokusu yayıldı. Bir cips de ona uzattım. Kabul etmeyip sandvicinden bir ısırık daha aldı.

“Amerikalılar nasıl olur ki?”

Omuzlarını silkti. “Sarışın olurlar,” dedi. “Büyük şeyler...” Göğüs kısmını gösterdi. “Yumuşak yüz hatları.” Elini yüzünün önünden geçirdi. “Güzel. Tıpkı arkadaşın gibi.”

“Ben öyle değil miyim yani?” Neden böyle bir soru sorma zahmetine girdiğimi bilmiyordum. Nasıl görüldüğümün farkındaydım. Koyu renk saçlar. Koyu renk gözler. Keskin yüz hatları. Kıvrımlı bir vücudum yoktu ve göğüslerim de büyük sayılmazdı. Az önceki heyecanım azalmıştı. Bu çocuk Melanie’yi elde etmek için mi bana asılıyordu?

“Hayır.” Dünden beri aklımdan çıkmayan gözlerini yüzüme çevirdi. Dün onların fazlasıyla koyu renkli olduğunu düşünmüştüm ama şimdi yüzüne yakından baktığımda aslında içlerinde her rengi barındırdıklarını görüyordum; gri, kahverengi, hatta karanlığın içinde dans eden altın rengi. “Sen kime benziyorsun biliyor musun?” dedi. “Louise Brooks’a.”

Sadece Bir Gün

Boş gözlerle yüzüne baktım.

“Onu tanımıyor musun? Şu sessiz film yıldızını?”

Başımı iki yana salladım. Sessiz filmlerden oldum olası hoşlanmazdım.

“Louise Brooks yirmili yıllarda çok büyük bir yıldızdı. Amerikalı’ydı. Olağanüstü bir oyuncuydu.”

“Ve sarışın değildi.” Bunu espri olsun diye söylemiştim ama kulağa pek de öyle gelmedi.

Sandvicinden bir ısırık daha aldı ve dudağının kenarına bir parça çikolata yapıştı. “Holland’a da çok fazla sarışın var. Ben de aynaya her baktığımda karşımda sarışın bir adam buluyorum. Louise Brooks esmerdi. İnanılmaz derecede hüznünlü gözlere, keskin hatlara ve seninki gibi siyah saçlara sahipti.” Hâlâ bir önceki geceki gibi dağınık olan saçlarına dokundu. “Ona çok benziyorsun. Sanırım sana Louise demeliyim.”

Louise. Bu hoşuma gitmişti.

“Hayır, vazgeçtim. Louise değil, Lulu olsun. Bu onun takma ismiydi.”

Lulu. Bu ismi daha da çok sevmiştim.

Bana elini uzattı. “Selam, Lulu. Ben Willem.”

Eli sıcak, kavrayışı sertti. “Tanıştığımıza memnun oldum, Willem. Madem yeni isimler ediniyoruz, ben de sana Sebastian diyebilirim.”

Güldüğünde gözlerinin kenarında küçük kırışıklıklar belirdi. “Hayır. Ben ‘Willem’i tercih ederim. Sebastian, nasıl derler... biraz pasif bir adam. *On İkinci Gece*’de gerçekte kız kardeşine ilgi duyan Olivia’yla evleniyor. Shakespeare oyunlarında bunu hep yapar. Kadınlar arzularının peşine düşer ve erkekler de en sonunda enayi yerine konur.”

“Bilemiyorum. Ben dün gece herkesin mutlu sona kavuşmasından gayet memnundum.”

“Ah, dün geceki oyun güzel bir peri masalıydı ama hepsi bu. Bir peri masalı. Sanırım Shakespeare trajedi karakterlerine fazlasıyla acımasız davrandığı için kendini komedi karakterlerine mutlu sonlar yaşatmaya mecbur hissediyordu. Örneğin *Hamlet*. Ya da *Romeo ve Juliet*. Bu oyunlar neredeyse sadistçe bir düşüncenin ürünüdür.” Willem başını iki yana salladı. “Sebastian fena bir adam sayılmaz ama geleceği üzerinde çok fazla söz hakkına sahip değil. Shakespeare bu ayrıcalığı Viola’ya bahsetmiş.”

“Yani sen kendi geleceğin üzerinde söz hakkına sahipsin öyle mi?” diye sordum ve dudaklarımdan dökülen sözlere bir kez daha inanamadım. Küçükken semtimizdeki buz pistine giderdim. Her defasında buzda kayacağımı, dönüp zıplayabileceğimi düşünür ama piste çıktığımda ayakta durmakta bile zorlanırdım. Biraz daha büyüdüğümde insanlarla olan ilişkilerimde de aynı şeyi yaşadım; onlara karşı dürüst ve açık olacağımı düşünür ama her defasında yine ağırbaşlı ve kibar davranırdım. Lise üçüncü sınıfın tamamında ve dördüncü sınıfın büyük bir kısmında beraber olduğum Evan’ın yanındayken bile olabileceğimi sandığım o buzda kayan, dönen, zıplayan kız olmayı tam manasıyla başaramamıştım. Ama bugün belli ki paten yapmakta zorlanmıyordum.

“Ah, hayır pek sayılmaz. Ben daha çok rüzgârın beni savurduğu yöne giderim.” Durup, sarf ettiği bu sözleri düşündü. “Belki de Sebastian’ı oynamamın iyi bir sebebi vardır.”

“Peki rüzgâr seni şu an hangi yöne savuruyor?” diye sordum Londra’da kalacağını umarak.

“Londra’da aktarma yapıp Hollanda’ya geçeceğim. Dün gece sezonun son oyununa çıktım.”

Sadece Bir Gün

Umutlarım bir anda söndü. “Ah.”

“Sandvicini yememişsin. Uyarmadı deme, burada peynirli sandviçlere tereyağı koyuyorlar. Şu yapay olanlardan sanırım.”

“Biliyorum.” Sandvicimin içinde kendinden geçmiş gibi görünen domates dilimlerini çıkardım ve peçetemin yardımıyla tereyağının ya da margarinin bir kısmını aldım.

“İçine biraz mayonez koyarsan tadı daha güzel olur.”

“Mayonez hindi etine yakışır.”

“Hayır, peynir ve mayonez iyi bir ikilidir.”

“Kulağa iğrenç geliyor.”

“Düzgün bir mayonez yemediysen ne demek istediğimi anlamazsın. Duyduğum kadarıyla Amerika’da düzgün mayonez yokmuş.”

Öylesine güçlü bir kahkaha attım ki içtiğim çay burnumdan fışkırdı.

“Ne oldu?” diye sordu Willem. “Ne var?”

“Sen *düzgün* mayonez deyince,” dedim kahkahalar arasında, “mayonezlerin fahişelik ve hırsızlık yapan yaramaz kız ve bacak bacak üstüne atıp terbiyeli davranan uslu kız diye ikiye ayrıldıklarını hayal ettim. Benim sorunum, o düzgün mayonezle hiç tanıştırılmamış olmam.”

“Kesinlikle öyle,” dedi Willem. Ardından o da gülmeye başladı.

Melanie elinde kendi eşyaları ve benim kazağımla birlikte ağır adımlarla vagondan içeri girdiği sırada ikimiz de kahkahalara boğulmuştuk. “Seni bulamadım,” dedi bana asık bir suratla.

“Londra’da gelince uyandırmamı söylemiştin.” Pencereden dışarı baktım. İngiltere’nin güzel kırsal bölgesi, yerini şehrin kasvetli ve çirkin kenar mahallelerine bırakmıştı.

Melanie dönüp Willem’e baktı ve gözleri büyüdü. “Demek gemi kazası falan geçirmedi,” dedi.

“Hayır,” diye karşılık verdi Willem bana bakarak. “Lulu’ya kızma. Hepsi benim suçum. Onu burada ben alıkoydum.”

“*Lulu mu?*”

“Evet, Louise’in kısaltması. Bu benim yeni kimliğim, *Mel*.” Beni bozmaması için yalvarırcasına Melanie’nin gözlerinin içine baktım. Lulu olmayı sevmeye başlamıştım. Henüz ondan vazgeçmeye hazır değildim.

Melanie sanki hâlâ uykudaymış gibi gözlerini ovuşturdu. Ardından omuzlarını silkip kendini Willem’in yanındaki koltuğa bıraktı. “Tamam. İstedğin kişi olmakta serbestsin. Yeni bir kafaya sahip olan biriyle olmak hoşuma gider.”

“Akşamdan kalmalığa pek alışık değil de,” dedim Willem’e.

“Kapa çeneni,” dedi Melanie öfkeyle.

“Ne yani, bu tür şeylere alışık olduğumu söylememi mi tercih edersin?”

“Bu sabah ukalalığın üstünde.”

“Al.” Willem sırt çantasından çıkardığı küçük, beyaz bir kutuyu sallayıp Melanie’nin avucuna birkaç beyaz hap bıraktı. “Bunları dilinin altında erit. Çok geçmeden kendini daha iyi hissedeceksin.”

“Nedir bu?” diye sordu Melanie şüpheyle.

“Tamamen bitkiseldir.”

“Sakin bunlar şu kadınları bayılıp tecavüz eden adamların kullandığı haplardan olmasın?”

“Evet. Niyetim seni trendeki bunca insanın ortasında bayıltmak,” dedi.

Willem, Melanie’ye ilacın etiketini gösterdi. “Annem natüropat uzmanıdır. Bu hapları baş ağrısı için kullanır. Onun bana tecavüz etme gibi bir niyeti olduğunu sanmıyorum.”

Sadece Bir Gün

“Hey, benim babam da doktor,” dedim. Gerçi babam bir doğal tedavi uzmanının yaptığı işe taban tabana zıt bir iş yapıyordu. Hastalarına sadece batılların kullandığı türde ilaçlar veren bir göğüs hastalıkları uzmanıydı.

Melanie kısa bir süre dikkatle incelediğı hapları nihayet dilinin altına yerleştirdi. Tren on dakika kadar sonra istasyona vardığında ağrısı azalmıştı.

Aramızda sessiz bir anlaşma varmış gibi trenden üçümüz birlikte indik: Melanie ve ben içleri tıka basa dolu tekerlekli bavullarımız, Willem ise küçük sırt çantasıyla. Kendimizi daha şimdiden cayır cayır yakan yaz güneşinin altında platforma attık, ardından da nispeten serin sayılabilecek Marylebone İstasyonu’na girdik.

“Veronica bana mesaj atıp gecikeceğini söylemiş,” dedi Melanie. “Onunla WHSmith’de buluşmamızı istiyor. Orası neresiyse artık.”

“WHSmith bir kitapçıdır,” dedi Willem istasyonun karşı tarafını işaret ederek.

Kırmızı tuğla döşeli istasyonun içi çok güzeldi ama şu ışıklı yön panolarının bulunduğu büyük istasyonlardan birinde olmadığımız için hayal kırıklığı yaşıyordum. Bu istasyonda sadece kalkış saatlerinin gösterildiğı bir televizyon monitörü vardı. Gidip monitöre baktım. Üzerinde, hakkında güzel olduğunu tahmin etmekten başka hiçbir fikre sahip olmadığım High Wycombe ve Banbury gibi kulağa pek de egzotik gelmeyen şehir isimleri yazıyordu. Bu çok aptalcaydı. Bütün büyük Avrupa şehirlerini –Roma, Floransa, Prag, Viyana, Budapeşte, Berlin, Endinburgh– kapsayan bir turu tamamlayıp Londra’ya geri dönmüş ve bu turun büyük bir kısmını evde olmak için sabırsızlıkla gün sayarak geçirmiştim. Neden şimdi böyle birdenbire seyahat etme tutkusuna kapıldığımı bilmiyordum.

“Sorun nedir?” diye sordu Melanie bana.

“Ah, sadece burada şu havaalanlarında gördüğümüz devasa boyutlardaki ışıklı yön panolarından görmeyi bekliyordum.”

“Amsterdam İstasyonu’nda bahsettiğin panolardan var,” dedi Willem. “O panonun önüne geçip canımın istediği her yere gidebileceğimi hayal etmeye bayılırım.”

“Gerçekten mi? Ben de öyle!”

“Derdin ne senin?” diye sordu Melanie monitöre bakarak. “Kuzey Bicester senin için yeterince cazip değil mi?”

“Paris kadar heyecan verici olduğunu söyleyemem,” dedim.

“Ah, haydi ama. Sen hâlâ buna mı üzülüyorsun?” Melanie, Willem’e döndü. “Roma’dan sonra Paris’e gidecektik ama hava trafik memurları grevde olduğu için bütün uçuşlar iptal edilmişti ve iki şehrin arasında otobüsle katedilemeyecek kadar uzun bir mesafe vardı. Allyson hâlâ bunun üzüntüsünü yaşıyor.”

“Fransızlar o ya da bu sebeple her fırsatta grev yaparlar,” dedi Willem başını sallayarak.

“Programa Paris yerine Budapeşte’yi koydular,” dedim. “Aslında Budapeşte’yi de çok sevdim ama bu kadar yakınından geçtiğim halde Paris’e gidemediğime inanamıyorum.”

Willem dikkatle yüzüme baktı. Sırt çantasının ipini parmağına doladı. “Hâlâ gidebilirsin,” dedi.

“Nereye?”

“Paris’e.”

“Gidemem. Tur programından çıkarıldı.”

“Şimdi gidebilirsin.”

“Tur sona erdi. Hem zaten büyük ihtimalle grev devam ediyordur.”

“Trenle gidebilirsin. Londra-Paris arası trenle sadece iki saat sürüyor.” Willem duvardaki büyük saate baktı. “Şimdi yola çıkarsan

Sadece Bir Gün

öğle saatinde Paris'te olabilirsin. Laf aramızda orada çok daha lezzetli sandviçler var.”

“Ama ben Fransızca bilmiyorum. Ayrıca yanımda rehber kitabım da yok. Hatta Fransız parası bile yok. Fransa da Euro geçiyor, değil mi?” Paris’e gidememe bahanesi olarak *bunları* sıralıyordum ama aslında Willem bana bir roketle atlayıp uzaya gitmemi önermiş gibi hissediyordum. Avrupa’nın küçük olduğunu ve bazı insanların bu tür maceralara atıldığını biliyordum. Ama ben öyle biri değildim.

Başını hafifçe yana eğmiş olan Willem hâlâ bana bakıyordu.

“Gidemem,” dedim nihayet. “Paris’le ilgili hiçbir şey bilmiyorum.”

Willem bakışlarını duvardaki saate çevirdi. Hemen ardından bana döndü. “*Ben* Paris’i biliyorum.”

Kalbim çılgınca tepkiler vermeye başladı ama mantığı asla elden bırakmayan zihnim böyle bir şeyin asla mümkün olamayacağına dair gerekçeler sıralıyordu. “Yeterince param var mı bilmiyorum. Tren bileti ne kadar?” Çantamı alıp kalan paramı saydım. Hafta sonunu geçirmeme yetecek kadar poundum, acil durumlar için bir kredi kartım ve annemin, kredi kartını kullanamadığım en acil durumlar için verdiği yüz dolarlık banknotum vardı. Ama şu an acil bir durum söz konusu değildi. Üstelik kredi kartını kullanmam ailemi boş yere telaşlandırmam anlamına gelirdi.

Willem elini cebine sokup bir avuç dolusu yabancı para çıkardı. “Para konusunda endişelenme. Bereketli bir yaz geçirdim.”

Elindeki banknotlara bakakalmıştım. Bunu gerçekten yapacak mıydı? Beni Paris’e mi götürecekti? Peki ama *neden*?

“Yarınki *Let It Be* gösterisine bilet aldık,” dedi Melanie mantığın sesi olarak. “Pazar günü de buradan ayrılıyor. Ayrıca annen bunu duyarsa çılgına döner. Seni gerçekten de öldürür.”

Willem'e baktım ama o, bu sözlerdeki gerçeklik payını inkâr edemezmiş gibi omuzlarını silkti.

Tam geri adım atıp ona teklifi için teşekkür edeceğim sırada Lulu devreye girmiş olmalıydı ki Melanie'ye dönüp, "Bunu bilmediği sürece beni öldüremez," dedim.

Melanie alay edercesine dudağını büzdü. "*Annen mi?* Mutlaka öğrenecektir."

"Sen beni idare edersen öğrenemez."

Melanie hiçbir şey söylemedi.

"Lütfen. Ben seni tur boyunca pek çok kez idare ettim."

Abartılı bir tavırla iç geçirdi. "Sen sadece benim bara gitmemi idare ettin, başka bir ülkeye gitmemi değil."

"Daha dün bu tür şeyler yapmadığım için beni eleştiriyordun."

İşte bu, onu can evinden vurmuştu. Taktik değiştirme yoluna gitti. "Annen beni arayıp da nerede olduğunu sorarsa durumu nasıl idare edeceğim peki? Bunu mutlaka yapacaktır. Yapacağını biliyorsun."

Annem cep telefonum Avrupa'da çalışmadığı için öfkeden deliye dönmüştü. Bize çalışacağını söyledikleri halde öyle olmayınca büyük bir telaşla telefon şirketini aramıştı ama belli ki bu konuda yapılabilecek bir şey yoktu. Frekanslarla ilgili bir sorun vardı. Neticede onun açısından çok fazla şey değişmemişti. Elinde ziyaret edeceğimiz yerlerin bir listesi vardı ve bana otel odalarından ulaşabiliyordu. Bunu yapamadığında da Melanie'nin cep telefonundan arıyordu.

"Telefonunu kapatıp telesekretere yönlendirebilirsin," diye öneride bulundum.

Elinde hâlâ bir avuç dolusu banknot tutan Willem'e baktım. "Paris'e gitmek istediğinden *emin misin?* Hollanda'ya döneceğini sanıyordum."

Sadece Bir Gün

“Ben de öyle sanıyordum. Ama belki rüzgâr beni farklı bir yöne savuruyordur.”

Tekrar Melanie’ye döndüm. Artık son sözü o söyleyecekti. Yeşil gözlerini kısarak Willem’e baktı. “Arkadaşıma tecavüz edecek ya da öldürecek olursan işini bitiririm.”

Willem bu sözleri ayıpladığını ifade eden bir ses çıkardı. “Siz Amerikalılar çok vahşisiniz. Ben Hollandalıyım. Ona verebileceğim en büyük zarar bisikletle çarpmak olur.”

“Esrardan kafayı bulup!” diye ekledi Melanie.

“Esrar konusunda haklı olabilirsin,” diye itiraf etti Willem. Ardından bana baktı ve içimde bir şeylerin kıpırdandığını hissettim. Bunu gerçekten yapacak mıydım?

“Ee Lulu? Ne diyorsun? Paris’e gitmek ister misin? Sadece bir günlüğüne?”

Bu resmen çılgınlıktı. Onu doğru düzgün tanıımıyordum bile. Üstelik anneme yakalanma riskim de vardı. Hem sadece bir günde Paris’in ne kadarını görebilecektim? Seyahatim pek çok açıdan felaketle sonuçlanabilirdi. Tüm bunlar doğruydı. Bunu biliyordum. Ama yine de bu, Paris’e gitmek istediğim gerçeğini değiştirmiyordu.

Bu yüzden bu defa hayır demek yerine bir değişiklik yaptım. Evet dedim.

Üç

Eurostar, üzerinde çamur lekeleri olan, küt burunlu, sarı bir trendi ve bindiğimizde hem terlemiş hem de nefes nefese kalmıştım. Melanie'yle çabucak yeni bir plan yapıp ertesi gün buluşacağımız yeri belirleyerek vedalaştıktan sonra Willem'le sürekli koşmuştuk. Marylebone tren istasyonundan dışarı çıkmıştık. Kalabalık Londra caddelerinden geçip metro istasyonuna girmiştik. Burada beni geçirmeyi reddeden kapıyla üç defa boğuşmamın ardından nihayet içeri girmeyi başarmıştım ama bu defa da kapı bavulumun üzerine kapanarak Gençlik Turları! yazılı bavul etiketimin otomatik bilet makinesinin altına uçmasına neden olmuştu. "Sanırım şimdi gerçek bir serseri oldum," diye takıldım Willem'e.

Mağara gibi olan St.Pancras istasyonuna vardığımızda Willem bana önce o sürekli değişen ışıklı panoları gösterdi sonra bizi Eurostar biletlerinin satıldığı kuyruğa doğru sürükledi. Burada bütün cazibesini kullanarak gişe memurunu eve dönüş biletini Paris biletiyle değiştirmeye ikna etti ve cebindeki banknotların büyük bir kısmını benim biletim için harcadı. Trene binış formalitelerini ışık hızıyla

Sadece Bir Gün

hallederek görevlilere pasaportlarımızı gösterdik. Bir an Willem'in, Lulu'dan çok Allyson'a, hatta sivilce problemiyle boğuşan on beş yaşındaki Allyson'a ait olan pasaportumu görmesinden endişe duydum. Ama o pasaportumu fark etmedi ve geleceğe aitmiş gibi görünen alt kattaki kalkış salonuna inmemizin ardından tekrar yukarı çıkıp trene tam zamanında yetiştik.

Nihayet ayırttığımız yerlerimize oturduğumuzda rahat bir nefes alabildim ve o an ne yaptığımı fark ettim. Paris'e gidiyordum. Bir yabancıyla. *Bu yabancıyla.*

Bavulumla ilgileniyormuş gibi görünerek ona kaçamak bakışlar fırlattım. Yüzü bana sadece şu stil sahibi kızların üzerlerine yakıştırabildiği türde giysileri hatırlatıyordu; tek başına hiçbir şeye benzemeyen ama bir şekilde bir araya getirilmiş uyumsuz parçalar. Yüz hatları neredeyse keskin denilebilecek kadar derindi ama dudakları dolgun ve kırmızıydı. Elmacık kemikleri, elmalı turta yapılabilecek kadar yuvarlak ve belirgindi. Aynı anda hem genç hem de yaşlı görünüyordu; hem görmüş geçirmiş hem de hassas bir insandı sanki. Lise son sınıflar arasında, hiç de sürpriz olmayan bir şekilde en yakışıklı erkek seçilen Brent Harper'ın sahip olduğu türde bir yakışıklılığa sahip değildi. Buna rağmen gözlerimi ondan alamıyordum.

Belli ki bu konuda yalnız değildim. Koridordan, koyu renkli mahmur gözleri "*biz kahvaltı yerine seks yaparız*" der gibi bakan, sırt çantalı iki kız geçti. Kızlardan biri Willem'e gülümseyerek Fransızca bir şeyler söyledi. Willem de ona Fransızca karşılık verdi ve çantasını yukarıdaki dolaba yerleştirmesine yardımcı oldu. Kızlar koridorun diğer tarafına, bizden bir sonraki sıraya oturdular ve kısa boylu olanı bir şeyler söylediğinde Willem'le birlikte gülüştüler. Ne konuştuklarını sormak istiyordum ama kendimi bir anda fazlasıyla genç ve oraya ait değilmiş gibi hissetmiştim. Sanki Şükran Gün'ünde çocukların oturtulduğu masaya mahkûm olmuşum.

Keşke lisede Fransızca'yı seçseydim. Dokuzuncu sınıfın başında bunu yapmayı istemiştim ama ailem beni Çince öğrenmeye zorlamıştı. “Önümüzdeki yüzyıl Çinlilerin hâkimiyetinde olacak. Dillerini öğrenirsen rekabet gücün artar,” demişti annem. *Ne için rekabet edecektim? Her şeye rağmen son dört yıldır Çince öğreniyordum ve üniversiteye başlayacağım bir sonraki ay derslere kaldığım yerden devam edecektim.*

Willem'in oturmasını bekledim ama o bunu yapmak yerine önce bana, sonra da eşyalarını yerleştirip koridorda salına salına yürümeye başlayan kızlara baktı. “Trene binmek beni acıktırıyor. Hem sen de sandvicini yemedin,” dedi. “Yemekli vagona geçip yiyecek bir şeyler alacağım. Ne yemek istersin, Lulu?”

Gerçek Lulu büyük ihtimalle egzotik bir şeyler yemek isterdi. Çikolata kaplı çilek gibi. İstiridye gibi. Ama Allyson daha çok fıstık ezmeli sandviçlerden hoşlanan bir kızdı. Ne yemek istediğime karar veremedim.

“Fark etmez.”

Willem'in koridorda uzaklaşmasını izledim. Koltuk cebinden bir dergi çıkarıp trenle ilgili birkaç bilgi okudum. Manş Tüneli elli kilometre uzunluğundaydı. Yapımına 1994'te başlanmıştı ve tamamlanması altı yıl sürmüştü. Eurostar saatte 300 km. hıza ulaşabiliyordu. Hâlâ tura devam ediyor olsaydık Bayan Foley'nin bize elindeki kâğıtlardan okuyarak verdiği gereksiz bilgilerden biri de bu olurdu. Dergiyi yerine koydum.

Tren hareket etti ama öylesine sessizdi ki bunu ancak platformun sanki biz değil de o hareket ediyormuşçasına yanımızdan uzaklaştığını gördüğümde anladım. Trenin düdüğüne çaldığını duydum. St. Pancras'ın devasa kemerleri bize ıslıl ıslıl parlayarak hoşça kal dedikten sonra bir tünele girdik. Çevremdeki insanlara baktım. Benim dışımda herkes halinden memnun ve bir şeylerle ilgileniyormuş gibi görünüy-

Sadece Bir Gün

yordu; dergi okuyor, dizüstü bilgisayarlarının tuşlarına basarak bir şeyler yazıyor, telefonla ya da yanlarında oturanlarla konuşuyorlardı.

Dönüp arkama baktım ama Willem hâlâ ortalarda görünmüyordu. Fransız kızlar da öyle. Dergiyi tekrar elime alıp bir restoran hakkında yapılan yoruma göz gezdirdim ama okuduklarımın tek bir kelimesi bile aklıma girmiyordu. Dakikalar süratle ilerliyordu. Hızını artıran tren mağrur bir ifadeyle Londra'nın çirkin görünümlü ambarlarının yanından geçti. Kondüktör ilk durağı anons etti ve bilet memuru biletimi almak üzere yanıma geldi. "Yanınızda kimse var mı?" diye sordu Willem'in boş duran koltuğunu işaret ederek.

"Evet." Tabii Willem'in eşyaları orada değildi. Yanımda oturduğuna dair en ufak bir ipucu yoktu.

Saatime baktım. On kırk üçü gösteriyordu. Londra'dan ayrılalı on beş dakika olmuştu. Kısa bir süre sonra gösterişli, modern bir istasyon olan Ebbsfleet'e yanaştık. Bir grup insan trene bindi. Elinde evrak çantası taşıyan yaşlıca bir adam sanki oraya oturacakmış gibi Willem'in koltuğunun yanında durdu ama sonra biletine bakıp kordorda ilerlemeye devam etti. Bipleyen kapılar kapandı ve tekrar yola çıktık. Londra'nın şehir manzarası yerini kırlara bıraktı. Uzaklarda bir kale gördüm. Tren öylesine büyük bir hırsla ilerliyordu ki ardımızdaki toprağı havalandırdığımızı düşündüm. Oturduğum koltuğun kollarına yapışıp hani şu midede ne var ne yoksa boşaltmaya neden olan lunaparktaki trenlerden biriyle o sonu gelmeyen dimdik tepelerin ilkinde çıkıyormuşum gibi tırnaklarımı kumaşa geçirdim. Klima çalıştığı halde alnımda ter damlacıkları birikmişti.

Çarpmaya benzeyen ürkütücü bir gürültü eşliğinde karşı şeritten gelen bir trenin yanından geçmeye başladık. Oturduğum yerde sıçradım. Kısa bir süre sonra treni geride bırakmıştık. İçimde Willem'in o trende olduğuna dair tuhaf bir his vardı. Oysa bu imkânsızdı.

O trene binebilmek için bir sonraki istasyona bizden önce varmış olması gerekirdi.

Yine de bu hâlâ onun, *içinde bulunduğum* trende olduğu anlamına gelmiyordu.

Saatime baktım. Willem yemekli vagona geçeli yirmi dakika olmuştu. Henüz perondan çıkmamıştık. O kızlarla birlikte biz daha yola çıkmadan trenden inmiş bile olabilirdi. Ya da en son durduğumuz durakta. Belki de aralarında konuştukları şey buydu. *Neden şu sıkıcı Amerikalı kızı başından savıp bizimle takılmıyorsun?*

Willem trende değildi.

Bu kesin sonuca varmak bende az önce karşı şeritten gelen trenin yarattığı gibi *çarpmaya* benzer bir etki yaratmıştı. Willem fikrini değiştirmişti. Paris'le ilgili. Benimle ilgili.

Beni Paris'e götürmek, düşünmeden verdiği bir karardı; tıpkı marketlerin ıvır zıvırları kasanın önüne koymasına gibi, böylece ne kadar gereksiz bir şey aldığınızı ancak dışarı çıktıktan sonra fark ederdiniz.

Fakat sonra aklıma farklı bir şey geldi; ya bu olanlar çok daha büyük bir planın parçasıysa? Bulabileceğin en saf Amerikalı'yı bul, onu trene binmeye ikna et, sonra başından sav ve... ne bileyim işte... kaçırılması için canilerin eline düşmesini falan sağla. Annem daha önce 20/20'nin¹ buna benzer bir bölümünü kaydetmişti. Ya Willem'in bir önceki gece bana bakmasının ve bu sabah Stratford-upon-Avon'dan kalkan trende *beni* aramasının sebebi *buysa?* Benden daha kolay bir av olabilir miydi? Animal Planet'ta aslanların hep en güçsüz ceylanın peşine düştüğünü bilecek kadar doğa belgeseli izlemiştim.

Bu ihtimal bazı açılardan imkânsızmış gibi görünse de bana hislerimi donuklaştıran küçük ama değerli bir huzur sunmuştu. Ha-

1 A.B.D.'de yayınlanan bir haber programı (ç.n.)

Sadece Bir Gün

yat yeniden anlam kazanmıştı. En azından şimdi *bu* trende ne işim olduğunu biliyordum.

Bunları düşündüğüm sırada kafama hem yumuşak hem de hafif sert bir şey çarptı ama içinde bulunduğum panik havaya sıçramama neden oldu.

Sonra aynısından bir tane daha geldi. Tuzlu, sirkeli cips paketini yerden aldım. Başımı kaldırıp baktım. Willem yüzünde bir banka soyguncusunun suçlu gülümsemesiyle bana bakıyordu ve eli kolu tamamen doluydu; bir çubuk şeker, üç çeşit sıcak içecek, bir kolunun altında bir şişe portakal suyu, diğerinde bir kutu kola. “Beklettiğim için üzgünüm. Ama yemekli vagon, trenin diğer ucundaydı ve tren St. Pancras’tan ayrılana dek servis yapmadıkları için upuzun bir sıra vardı. Senin kahve mi yoksa çay mı sevdiğini bilemedim, bu yüzden ikisini birden aldım. Ama sonra aklıma bu sabah önünde bir kola kutusu olduğu aklıma geldi ve geri dönüp kola da aldım. Tam yerime döneceğim sırada öfkeli bir Belçikalı’ya çarptım ve kahveyi üzerime döktüm. Bu yüzden tuvalete gitmek zorunda kaldım ama sanırım bunu yaparak işleri daha da berbat ettim.” Bu sözlerin ardından kola kutusunu iki küçük karton bardakla birlikte önümdeki tepsiye bırakıp bana kot pantolonunun önünü kaplayan ıslak lekeyi gösterdi.

Ben gaz çıkarmakla ilgili şakalara ya da belden aşağı esprilere gülen bir insan değildim. Bir önceki yıl Jonathan Spalicki fizyoloji dersinde gaz çıkardığında Bayan Huberman kahkaha krizine giren sınıfı erkenden teneffüse çıkarmak zorunda kalmış ve kendini kontrol altında tutabilen tek öğrenci olduğum için bana teşekkür etmişti.

Kısacası gülme krizine girmek hiç benlik bir davranış değildi. Özellikle de ıslak bir leke yüzünden.

Buna rağmen Willem’e aslında kola sevmediğimi ve sabahki kolanın da Melanie’ye ait olduğunu söylemek üzere ağzımı açtığımda dudaklarımdan bir kahkaha döküldü ve bu sesi duyduğum anda

kendimi kaybettim. Öylesine çok gülüyordum ki nefes almakta bile zorlanıyordum. Az önce yaşadığım panik yüzünden beni akmakla tehdit eden gözyaşlarımın şimdi yüzümden aşağı süzölmek için haklı bir sebebi vardı.

Willem gözlerini devirip *bunun neresi komik* dercesine pantolonuna baktı. Tepsiden birkaç peçete aldı. "O kadar da kötü olduğunu düşünmemiştim doğrusu." Pantolonunu kurulamaya çalıştı. "Kahve leke bırakır mı?"

Bu sözler beni yeni bir kakhaha krizine soktu. Willem'in yüzünde buruk ve hoşgörölü bir gülümseme belirdi. O kendisine yapılan bu şakayı kaldıracak kadar olgundu.

"Ben. Üzgünüm." Nefes almaya çalıştım. "Aslında... pantolonuna... gülmüyorum."

Pantolon! Bayan Foley, İngiliz İngilizcesi'ni Amerikan İngilizcesi'yle karşılaştırırken bize İngiltere'de pantolonun iç çamaşırı anlamına geldiğini söylemiş ve utanç verici yanlış anlaşılmalara sebebiyet vermemek için pantolon kelimesinden sakınmamızı istemişti. Bunu anlatırken kendisi de kıpkırmızı olmuştu.

Şimdi iki büklüm bir haldeydim. Nihayet doğrulmayı başardığımda o Fransız kızlardan birinin koridorda bize doğru yürüdüğünü gördüm. Kız Willem'in arkasına sokulup elini kolunun üzerine yerleştirdi ve kısa bir süre öyle kaldı. Ardından Fransızca bir şeyler söyleyip yerine geçti.

Willem ona bakmadı. Aksine tekrar bana doğru döndü. Koyu renkli gözlerinde soru soran bir ifade vardı.

"Ben senin trenden indiğini sanmıştım." Yaşadığım rahatlama bana bu itirafı yaptırmıştı.

Ah, Tanrım. Bunu gerçekten de söylemiş miydim? Duyduğum kıkırdama beni şaşırttı. Willem'e bakmaya korkuyordum. Önceden

Sadece Bir Gün

beni trende bırakıp gitme gibi bir niyeti yoktu belki ama şimdi bunu yapması için geçerli bir sebep yaratmayı başarmıştım.

Willem'in yerine oturduğunu hissettim ve ona bakacak cesareti bulduğumda yüzünde bir şaşkınlık ya da bir iğrenme ifadesine rastlamamak benim için tam bir sürpriz oldu. Dudaklarında sadece kendine özgü, neşeli gülümsemesi vardı.

Willem getirdiği abur cuburların paketlerini açmaya başladı ve sırt çantasında bükülmüş bir baget ekmek çıkardı. Her şeyi tepsilere yerleştirdikten sonra gözlerimin içine baktı. Yumuşak ve alaycı bir sesle, "Neden trenden incekmişim?" diye sordu nihayet.

Ona bir yalan uydurabilirdim. Bir şey unuttuğu için. Ya da her şeye rağmen Hollanda'ya dönmesi gerektiğini fark edip bunu bana söyleyecek zaman bulamadığı için. Ona saçma ama suçlayıcı olmayan bir yalan söyleyebilirdim. Fakat bunu yapmadım.

"Fikrini değiştirdiğin için." Willem'in benden iğrenmesini, şaşırmasını ya da bana acımasını bekledim ama o hâlâ neşeli, hatta biraz da meraklanmış gibi görünüyordu. Birden kendimi şu benim doğruluk serumunun beklenmedik etkisi altına girmiş gibi hissettim ve aklımdan geçenlerin kalanını da ona söyledim. "Ama sonra bütün bunların bir tür kurmaca olduğunu ve beni seks kölelerine falan satacağını düşündüm."

Şansımı çok fazla zorlayıp zorlamadığımı merak ettiğim için Willem'e baktım. Ama o gülümseyerek çenesini ovuşturuyordu. "Bunu nasıl yapacaktım ki?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Sanırım beni bayıltarak falan. Bunun için kullandıkları o maddenin adı neydi? Kloroform mu? Onu bir mendile boşaltıp burnuna dayıyorlar ve kendinden geçiyorsun."

"Bu sadece filmlerde olur. Bence arkadaşının söylediği gibi içkine uyuşturucu katmak çok daha kolay."

“Ama bana biri açılmamış üç farklı içecek getirdin.” Kola kutusunu kaldırdım. “Bu arada ben kola içmem.”

“Bu durumda planım suya düştü.” Willem abartılı bir şekilde iç geçirdi. “Bu kötü oldu. Seni karaborsada satarak epeyce para kazanabilirdim.”

“Sence ben ne kadar ederim?” Yaşadığım korkunun bu kadar hızlı bir şekilde sohbet konusuna dönüşmüş olması beni şaşırtmıştı.

Willem beni baştan aşağı süzdü. “Sanırım bu bazı kriterlere göre değişir.”

“Ne gibi mesela”

“Yaş gibi. Kaç yaşındasın?”

“On sekiz.”

Başını salladı. “Ölçülerin?”

“Boyum 1.63, elli iki kiloyum.”

“Vücudunun herhangi bir yerinde bir anormallik, yara izi ya da protez var mı?”

“Bu önemli mi?”

“Fetişistler açısından önemli. Onlar bu tür şeylere ekstra para verirler.”

“Hayır, protez falan kullanmıyorum.” Ama sonra bir yara izi kadar çirkin olduğu için çoğunlukla saatimin altına gizlediğim doğum lekemi hatırladım. Tuhaf bir şekilde bu izi Willem’e göstermek için dayanılmaz bir istek duyuyordum. Bu yüzden kolumdaki saati yukarı çektim. “Bu var.”

Willem lekeye bakıp başını salladı. Ardından gayet doğal bir şekilde, “Peki bakire misin?” diye sordu.

“Bu beni değerli mi yoksa değersiz mi kılar?”

“Sunulduğun pazara göre değişir.”

Sadece Bir Gün

“Görünüşe bakılırsa sen bu konularda epeyce bilgilisin.”

“Ben Amsterdam’da yetiştim,” dedi Willem, bu her şeyi açıklamış gibi.

“Sonuç olarak ben ne kadar ederim?”

“Henüz bütün soruları cevaplamadın.”

Garip bir şekilde bir bornozun kuşağını tutuyormuşum da onu daha sıkı bağlamak ya da çözmek elimdeymiş gibi hissediyordum. “Hayır, bakire değilim.”

Willem başını salladı ve beni tedirgin eden bakışlarla yüzüme baktı.

“Sanırım Boris hayal kırıklığı yaşayacak,” diye ekledim.

“Boris de kim?”

“İşin ahlaksız tarafını halledecek olan Ukraynalı kötü adam. Seni sadece yem olarak kullandılar.”

Bu kez Willem uzun boynunu geriye atıp gülmeye başladı. Nihayet nefes alabilmek için başını indirdiğinde, “Ben çoğunlukla Bulgarlarla çalışırım,” dedi.

“İstedğin gibi dalga geçebilirsin ama ben televizyonda bu konuyla ilgili bir program izledim. Üstelik seni doğru düzgün *tanımıyorum* bile.”

Willem sustu ve yüzüme baktı. “Yirmi yaşındayım. Bir doksan boyundayım. Son tartıldığımda yetmiş beş kiloydum. Vücudumda bu var,” Ayağındaki zikzak şeklindeki yara izini gösterdi. Ardından gözlerimin içine baktı. “Ve hayır.”

Onun az önce bana sorduğu dört soruyu yanıtladığını fark etmem biraz zaman aldı. Bunu anladığımda boynumdan yukarı doğru ağır ağır kızarmaya başladığımı hissettim.

“Ayrıca az önce seninle kahvaltı yaptık. Ben genelde sadece samimi olduğum insanlarla kahvaltı yaparım.”

Artık yüzümün kıpkırmızı kesildiğini biliyordum. Ona verecek esprili bir cevap bulmaya çalıştım. Ancak birileri size bu şekilde bakarken espri yapabilmeniz çok zordu.

“Seni trende bırakıp gideceğime gerçekten inandın mı yani?” diye sordu Willem.

Bu soru az önce seks köleliği hakkında yaptığımız şakalaşmayla tuhaf bir tezat oluşturunuyordu. Durup düşündüm. Bunu yapabileceğine *gerçekten* inanmış mıydım?

“Bilmiyorum,” dedim. “Belki de anlık kararlar almak benim tarzım olmadığı için kısa süreli bir panik yaşadım.”

“Bunun senin tarzın olmadığından emin misin?” diye sordu Willem. “Ne de olsa şu an buradasın.”

“Evet, buradayım,” diye tekrarladım. Buradaydım. Paris’e gidiyordum. Onunla. Yüzüne baktım. Benimle ilgili bir şeyler ona sonsuz bir keyif veriyormuş gibi yine hafifçe gülümsüyordu. Belki bu yüzden, belki tren ağır ağır sallandığı için, belki onu bu günden sonra bir daha asla görmeyeceğim için, belki dürüstlüğü çıkan kapı bir kez açıldığında geriye dönüş olmadığı için. Ya da belki de sırf bunu istediğim için. Sebebini bilmiyordum ama birden üzerimdeki bornozun yere düşmesine izin vermiştim. “Senin trenden indiğini düşündüm çünkü en başından beri bu trene binmiş olduğuna inanmakta güçlük çekiyordum. Benimle. Aklında herhangi bir kötü niyet olmadan.”

Doğru olan *buydu*. Henüz on sekiz yaşında olabilirdim ama insanların ikiye ayrıldığını daha şimdiden öğrenmiştim; yapanlar ve seyirci kalanlar. Olayları yaşayanlar ve buna dışarıdan bakanlar. Lulu’lar ve Allyson’lar.

Lulu’ymuş *gibi davranarak* sadece bir günlüğüne bile olsa diğer kategoriye geçebileceğim hiç aklıma gelmezdi.

Sadece Bir Gün

Bu konudaki düşüncelerini anlayabilmek için Willem'e döndüm. Ancak trenimiz onun herhangi bir tepkide bulunmasına fırsat vermeden Manş Tüneli'nin karanlığına daldı. Az önce okuduğum dergiden edindiğim bilgilere göre yirmi dakikaya kalmadan Calais'de olacak ve bir saat sonra da Paris'e varacaktık. Ama ben bu trenin beni sadece Paris'e değil de daha önce hiç görmediğim bambaşka bir yere götürdüğünü hissediyordum.

Dört

Paris

*P*aris'e vardığımız anda problemler başladı. Tren istasyonunun zemin katındaki bavul emanet bölümü kapalıydı çünkü bavulların bu alana alınmadan önce üzerinden geçtiği *X-ray* cihazlarını kullanan işçiler grevdeydi. Bunun sonucu olarak da bavulumun sığabileceği genişlikteki otomatik kasaların tamamı dolmuştu. Willem, bulunduğumuz yere çok uzak olmayan bir başka tren istasyonunda şansımızı deneyebileceğimizi söyledi ama bavullarla ilgilenen personel grevde olduğu için büyük ihtimalle orada da aynı sorunla karşılaşacaktık.

"Bavulu peşimden sürükleyebilirim. Ya da belki de Sein Nehri'ne atarım." Allyson'a ait her türlü eşyadan kurtulmak bana son derece cazip gelse de elbette şaka yapıyordum.

"Bir arkadaşım buraya yakın bir gece kulübünde çalışıyor..." Willem çantasından deri kapağı yıpranmış bir defter çıkardı. Bu defterin, yattığı kızların bir listesi olduğuna dair espri yapmaya niyetlenmişim ki defterde çok sayıda ismin, telefonun ve e-posta adresinin kayıtlı

Sadece Bir Gün

olduğunu fark ettim. Willem, “Arkadaşım kulübün muhasebesine bakıyor, bu yüzden öğleden sonraları genellikle oradadır,” diye ekledi ve bunun gerçekten de tahmin ettiğim türde bir defter olduğunu anladım.

Willem aradığı numarayı bulduktan sonra oldukça eski bir cep telefonu çıkardı ve telefonun açma düğmesine birkaç kez üst üste bastı. “Şarjım bitmiş. Senin telefonun çalışıyor mu?”

Başımı iki yana salladım. “Avrupa’da çalışmıyor. Burada onu sadece fotoğraf makinesi olarak kullanıyorum.”

“O halde yürüyelim. Gideceğimiz yer buraya çok da uzak sayılmaz.” Tekrar yukarı çıkan yürüyen merdivenlere yöneldik. Otomatik kapılara vardığımızda Willem bana dönüp, “Paris için hazır mısınız?” diye sordu.

Bavulumla uğraşmanın verdiği stres bana buraya Paris’i görmek için geldiğimi tamamen unutturmuştu. Birden kendimi son derece huzursuz hissettim. “Sanırım hazırım,” dedim belli belirsiz duyulan bir sesle.

Tren istasyonundan göz kamaştırıcı bir aydınlığa adım attık. Büyük bir hayal kırıklığı yaşamayı bekliyormuşçasına gözlerimi kısıtım. İşin gerçeği, seyahatimiz boyunca gittiğimiz pek çok yerde umduğumu bulamamıştım. Belki de çok fazla film seyrediyordum. Roma’da, Audrey Hepburn’ün Roma Tatili filmindeki gibi bir deneyim yaşamayı ummuştum ama Aşk Çeşmesi çok kalabalıktı, İspanyol merdivenlerinin başında bir McDonalds vardı ve tarihî kalıntılar da etraftaki serseriler yüzünden kedi sidiği gibi kokuyordu. *Var Olmanın Dayanılmaz Hafızlığı* filminde olduğu gibi dört gözle bohem bir hayat görmeyi beklediğim Prag’da da aynı şey olmuştu. Şehirde ne olağanüstü sanatçılarla ne de Daniel Day Lewis’in gençlik haline biraz olsun benzeyen erkeklerle karşılaşmıştım. Gizemli bir hava taşıyan bir

gencin bir kafede Sartre okuduğunu görmüştüm ama sonra onun da telefonu çaldı ve çocuk koyu bir Teksas şivesiyle konuşmaya başladı.

Ve Londra. Melanie'yle ikimiz Notting Hill'i ziyaret etmek uğruna metroda kaybolmayı bile göze almıştık ama karşımıza sadece lüks mağazaların sıralandığı pahalı ve süslü bir semt çıkmıştı. Bu semtte ne ilginç kitapçılar ne de akşam yemeklerinde bir araya gelmek isteyebileceğim canayakın dostlar vardı. Görünüşe bakılırsa bir şehirle ilgili ne kadar çok film izlemişsem o şehirle ilgili hayal kırıklığım da o kadar büyük oluyordu. Ve Paris hakkında da pek çok film izlemiştim.

Gare du Nord'da beni karşılayan Paris, filmlerde gördüğüm Paris'ten tamamen farklıydı.

Burada ne Eyfel Kulesi ne de moda mağazaları vardı. Karşımda sadece birkaç otel ve döviz bürosunun sıralandığı, taksi ve otobüslerle dolu, sıradan bir cadde duruyordu.

Etrafa baktım. Dört bir yanda art arda sıralanmış gri ve kahve tonlarındaki eski binalar vardı. İç içe geçmiş gibi görünen bu binalar tek tipti ve açık duran pencereleriyle Fransız balkonlarının kapılarının dan çiçekler sarkıyordu. İstasyonun karşısında birbirine çapraz bakan iki kafe vardı. Her ikisi de öyle şık bir mekân sayılmazdı ama tıklım tıklım doluydu; insanlar branda ve şemsiyelerin altındaki yuvarlak, cam masalara oturmuştu. Bu manzara bana hem çok doğal hem de tamamen yabancı geliyordu.

Willem'le yürümeye başladık. Caddenin karşı tarafındaki kafelerden birinin önünden geçtik. Masada tek başına oturan bir kadın roze şarap ve sigara içiyordu. Kadının ayaklarının dibinde güçlükle nefes alan küçük bir buldog vardı. Köpek yanından geçtiğimiz sırada ayağa fırladı ve eteklerimin altını koklayarak hem beni hem de kendisini tasmaşının kayışına doladı.

Sadece Bir Gün

Kafedeki kadın neredeyse annem yaşındaydı ama üzerinde son derece kısa bir şort ve biçimli bacaklarını süsleyen topuklu, bez ayakkabılar vardı. Köpeğine biraz söylenen kadın dolanan kayışı çözdü. Hayvanın kulağının arkasını okşamak üzere öne doğru eğildiğimde kadının Willem'e Fransızca bir şeyler söylediğini ve onun bir kahkaha atmasına sebep olduğunu duydum.

"Sana ne söyledi?" diye sordum oradan uzaklaştığımızda.

"Köpeğinin güzel kızlar konusunda bir yaban domuzundan farksız olduğunu söyledi."

"Gerçekten mi?" diye sordum. Bu sözlerden duyduğum memnuniyet yüzümün kızarmasına neden olmuştu. Aslında bu çok saçmaydı çünkü söz konusu olan bir köpekti ve ben bir yaban domuzunun neye benzediğini bile bilmiyordum.

Willem'le seks dükkânları ve seyahat acenteleriyle dolu bir sokaktan geçtikten sonra ismini telaffuz etmekte zorlandığım bir bulvara saptık ve ben o an ilk defa *bulvar* kelimesinin Fransızca'dan geldiğini, Amerika'da bulvar denilen büyük caddelerin sadece işlek birer sokak olduğunu anladım. Çünkü *bu* bulvar geniş, ferah ve hayat doluydu. Tam ortasında büyük bir alan ve birbirinin üzerine doğru eğilen son derece zarif ağaçlar vardı.

Bisikletlilere ayrılan yolda motor kullanan, dar takım elbiseli, yakışıklı bir çocuk kırmızı ışığın yanmasıyla birlikte durdu ve arkasındaki motosiklet yola devam etmesi için korna çalana dek beni baştan aşağı süzdü.

Pekâlâ, son beş dakika içerisinde ikinci kez aynı şey oluyordu. Gerçi ilki bir köpekti ama farkı hissetmiştim. Üç haftadır ısıkları toplayan kişi hep Melanie olmuştu ve ben bunu sinsice onun sarı saçlarına ve dikkat çekici giyim tarzına bağlamıştım. Bir iki kez ka-

dınlara bir obje olarak bakılmasından yakınmışım ama Melanie her defasında gözlerini devirip olayı anlamadığımı söylemişti.

Şimdi böyle keyiflenmiş olmam bana onun haklı olabileceğini düşündürüyordu. Belki de amaç erkeklere seksi görünmek değil, bulunduğun yerin seni fark edip kabullendiğini hissetmekti. İşin tuhafı gezdiğimiz onca şehir arasında beni en çok Parislilerin görmezden geleceğini düşünmüştüm ama belli ki yanılmışım. Görünüşe bakılırsa Paris'te sadece buz pistinde kaymayı başarmakla yetinmemiş, Olimpiyat'lara katılabilecek düzeye bile erişmişim!

"Açıkça söylüyorum," dedim. "Ben Paris'i çok sevdim!"

"Bu çok hızlı oldu."

"Önemli olan ilk izlenimdir. Paris artık en sevdiğim şehir."

"Paris sahiden de bu etkiyi yaratabilecek bir şehir."

"Aslında bu konuda fazla rakibi olduğunu da söyleyemem çünkü seyahatim sırasında gördüğüm pek çok şehri beğenmedim."

Bu sözler de öylece ağızımdan kaçırvermişti. Belli ki önünüzde sadece bir gün olduğunda sonuçlarını düşünmeden canınız ne isterse söyleyebiliyordunuz. *Seyahatim berbat geçmişti.* Bunu nihayet birilerine itiraf edebilmiş olmak bana o kadar keyif vermişti ki. Bu gerçeği, hayatımın seyahati olarak gördükleri turun parasını karşılayan aileme söyleyemezdim. Gerçekten de hayatının seyahatine çıkmış olan Melanie'ye ve görevi bana hayatımın seyahatini yaşatmak olan Bayan Foley'ye de öyle. Ancak gerçek ortadaydı. Üç hafta boyunca eğlenmek için çabalamış ama bunu bir türlü başaramamışım.

"Sanırım seyahat etmek ıslık çalmak ya da dans etmek gibi bir tür yetenek işi," diye ekledim. "Bazı insanların bu konuda yeteneği var; mesela senin. Ne zamandır seyahat ediyorsun?"

"İki yıldır," dedi Willem.

"Arada ülkene geri döndüğün oldu, değil mi?"

Sadece Bir Gün

Willem başını iki yana salladı. “Hayır, iki yıldır Hollanda’ya hiç gitmedim.”

“Gerçekten mi? İki yıldır görmediğin ülkeneye bugün mü dönmeyi planlıyordun?”

Willem ellerini havaya kaldırdı. “İki yıldan sonra bir günün ne önemi var ki?”

Sanırım bu onun için çok da önemli değildi. Ama benim açımdan farklıydı. “Az önce yaptığım varsayım doğrulanmış oldu. Senin seyahat konusunda yeteneğin var. Ama ben bu konudaki yeteneğimden şüpheliyim. Herkes seyahat etmenin insanın ufkunu genişlettiğini söylüyor. Aslında bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum ama bu konuda tamamen yeteneksiz olduğum için benim ufkum falan genişlemedi.”

Üzerinden çok sayıda tren rayı geçen ve dört bir yanını duvar yazıları süsleyen uzun bir köprüde yürüdüğümüz sırada Willem genelde sessizdi. Sonra birden, “Seyahat etmek yetenekli gerektiren bir şey değildir. Sadece yaparsın işte. Nefes almak gibi,” dedi.

“Ben öyle düşünmüyorum. Nefes almak konusunda gayet başarılıyım.”

“Emin misin? Bunu daha önce hiç düşündün mü?”

“Herhalde diğer insanlardan çok daha fazla düşündüm. Babam göğüs hastalıkları uzmanıdır.”

“Demek istediğim, nefes almayı nasıl başardığını hiç düşündün mü? Gece ve gündüz. Uyurken. Yemek yerken. Konuşurken.”

“Pek fazla düşündüğümü söyleyemem.”

“O halde şimdi düşün.”

“İnsan nefes almakla ilgili ne düşünebilir ki?” Sonra birden bunu yaptığımı hissettim. Nasıl nefes aldığımı, vücudumun bunu uyurken, ağlarken ya da hıçkırırken nasıl olup da bir kez olsun aksatmadığını

düşünüyordum. Peki vücudum bir şekilde nefes almayı unutursa ne olurdu? Bunu denediğim anda köprüden aşağı indiğimiz halde yokuş yukarı çıkıyormuşuz gibi nefes nefese kalmıştım.

“Pekâlâ, bu oldukça tuhaf bir deneyimdi.”

“Gördün mü?” dedi Willem. “Bu konuya çok fazla kafa yordun. Seyahat için de aynı şey geçerli. Çok fazla düşünürsen senin için görevden farksız hale gelir. Kendini olayların akışına bırakmalısın. Tesadüflere açık olmalısın.”

“Kendini bir otobüsün altına atmanın eğlenceli olacağını mı söylüyorsun?”

Willem kıkırdadı. “O tür şeylerden bahsetmiyorum. Başına gelen basit olayları kastediyorum. Bu olaylar bazen tamamen önemsizdir ama bazen her şeyi değiştirebilir.”

“Bütün bunlar çok karmaşık hale geldi. Biraz daha açıklayıcı olabilir misin?”

“Çok uzak bir ülkede bir çocuk otostop çeken bir kızı arabasına almış. Bir yıl sonra kızın parası bitmiş ve kendini oğlanın kapısının önünde bulmuş. Altı ay sonra da evlenmişler. Tesadüfler.”

“Sen bir otostopçuyla falan mı evlendin yoksa?”

Willem’in dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirdi. “Sadece örnek veriyorum.”

“Bana *gerçek* bir örnek ver.”

“Az önce anlattıklarımın gerçek olmadığını kim söyledi?” diye takıldı Willem bana. “Pekâlâ, o zaman sana başımdan geçen bir olayı anlatacağım. Geçen yıl Berlin’deyken Budapeşte’ye giden treni kaçırdım ve onun yerine Slovakya’ya gitmeye karar verdim. Bir tiyatro grubuyla beraber seyahat ettim ve içlerinden birinin ayak bileği kırıldığı için yerini dolduracak birine ihtiyaç duyduklarını öğrendim. Bratislava’ya yaptığımız altı saatlik yolculuk boyunca bileği kırılan

Sadece Bir Gün

çocuğun rolünü ezberledim. Çocuk iyileşene dek bu grupla kaldım ve bir süre sonra da Shakespeare'i Fransızca oynayabilecek birisine ihtiyaç duyan Gerilla Will tiyatro grubundan birkaç kişiyle tanıştım."

"Sen bunu *yapabilecek* kadar Fransızca biliyor musun?"

Willem başını onaylarcasına salladı.

"Nesin sen, yabancı dil konusunda bir dahi falan mı?"

"Sadece Hollandalıyım. Böylece Gerilla Will grubuna dâhil oldum." Parmaklarını şıklattı. "Şimdi de bir oyuncuyum."

Anlattıkları beni şaşırtmıştı. "Bu işi daha uzun zamandır yapıyormuş gibi görünüyorsun."

"Hayır. Her şey tesadüfen gelişti ve oyunculuk benim için geçici bir iş haline geldi. Bir sonraki tesadüf beni farklı bir yöne taşıyana dek yapacağım bir iş. Hayat böyledir."

Birden bir şeylerin kalp atışlarımı hızlandırdığını hissettim. "Sen gerçekten de hayatın böyle olduğuna mı inanıyorsun? *Bir anda* değişebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Bence her an her şey olabilir ama kendimizi onun önüne atmadığımız sürece hayatı elimizden kaçırabiliriz. Seyahat etmek de kendini hayatın önüne atmaktır. Bazen işler ters gider ama bazen..." Omuzlarını kaldırıp Paris'i işaret ettikten sonra yan gözle bana baktı. "... bazen öyle olmaz."

"Tabii bir otobüsün altında kalmadığın sürece," dedim.

Güldü. "Bir otobüsün altında kalmadığın sürece," dedi sözlerimi vurgulayarak.

Beş

Willem'in arkadaşının çalıştığı kulübe ulaştık. İçeride kimse yok gibi görünüyordu ama Willem kapıya vurduğunda önünde teni mora çalan uzun boylu bir adam belirdi. Willem ona Fransızca bir şeyler söyledi ve kısa süre sonra küçük bir sahne, dar bir bar ve üzerlerine sandalyeler konulmuş birkaç masanın bulunduğu rutubet kokan, geniş bir salona alındık. Willem, Dev Adam'la birkaç Fransızca kelime daha konuştuktan sonra bana döndü. "Céline sürprizlerden hoşlanmaz. Belki de aşağıya önce ben insem iyi olur."

"Elbette."

Sesim içinde bulunduğumuz loş salonun sessizliğinde yankılanınca kendimi bir kez daha huzursuz hissettiğimi fark ettim.

Willem kulübün arka tarafındaki merdivenlere yöneldi. Dev Adam da bardaki işine geri dönüp şişeleri parlatmaya koyuldu. Belli ki adam Paris'in beni sevdiğinin farkına varmamıştı. Bir bar taburesinin üzerine yerleştim. Buradaki tabureler bir zamanlar büyükannem ve büyükbabamla müdavimi olduğumuz Whipple's adlı dondurmacıdaki tabureler gibi olduğu yerde dönebiliyordu. Dev Adam beni umur-

Sadece Bir Gün

samıyormuş gibi görünüyordu, bu yüzden taburenin üzerinde bir o yana bir bu yana dönerek oyalanmaya çalıştım. Ve sanırım bunu biraz fazla hızlı yaptım çünkü tam ben döndüğüm sırada tabure alttaki desteğinden kurtuldu.

“Ah, kahretsin! Ah!”

Dev Adam düştüğüm yere koştu. Yüzünde bezgin bir ifade vardı. Tabureyi kaldırıp eski yerine vidaladıktan sonra tekrar barın arkasına geçti. Bir süre daha düştüğüm yerde kalıp burada böylece yatmanın mı yoksa tekrar taburenin tepesine çıkmanın mı daha utanç verici olacağına karar vermeye çalıştım.

“Amerikalı mısın?” diye sordu adam.

Nereden anladı? Sakarlığımdan mı? Fransızlar hiç sakarlık yapmaz mı? Aslında ben son derece zarif bir insandım. Sekiz yıl bale dersi almıştım. Birileri kulübe tazminat davası açmadan önce tabureyi onarmalarını söylemeliydim. Hayır, bunu söylemezdim çünkü bu Amerikalı olduğumu açıkça ele vermem anlamına gelirdi.

“Amerikalı olduğumu nereden anladınız?” Neden bu soruyu sorma zahmetine girdiğimi bilmiyordum. Uçağım Londra’ya iner inmez sanki başımın üzerinde sürekli yanıp sönen neon bir tabelayla dolaşmaya başlamıştım; TURİST, AMERİKALI, YABANCI. Şu ana dek buna çoktan alışmış olmam gerekirdi. Paris’e ayak bastığımdan beri tabeladaki yazıların silikleştiğini düşünmüştüm ama belli ki yanılmıştım.

“Arkadaşın söyledi,” dedi Dev Adam. “Benim erkek kardeşim de Roché Estair’de yaşıyor.”

“Öyle mi?” Bu yerin nerede olduğunu bilmem mi gerekiyordu?
“Paris’e yakın mı?”

Adamın boğazından gürültülü bir kahkaha koptu. “Hayır. Roché Estair, New York’tadır. O büyük gölün yanında.”

Roché Estair mi? “Ah! Rochester.”

“Evet. Roché Estair,” diye tekrarladı. “Çok soğuk bir yermiş. Sürekli kar yağıyormuş. Kardeşimin ismi Aliou Mjodi. Onu tanıyor olabilir misin?”

Başımı iki yana salladım. “Ben New York’un yakınlarında, Pennsylvania’da yaşıyorum.”

“Penisvania’da da çok kar yağar mı?”

“Gülmemek için kendimi zor tuttum. “Penn-syl- vania’da oldukça fazla kar yağar,” dedim yaşadığım şehrin ismini özellikle vurgulayarak. “Ama Rochester’daki kadar değil.”

Adam ürperdi. “Çok soğuk olmalı. Özellikle de bizler için. Her ikimiz de Paris’te doğmuş olsak bile damarlarımızda Senegal kanı taşıyoruz. Ama kardeşim şimdi Roché Estair’deki bir üniversitede bilgisayar eğitimi alıyor.” Görünüşe bakılırsa Dev Adam kardeşiyle gurur duyuyordu. “Kardeşim kardan hoşlanmaz. Üstelik yazın şehirdeki sivrisineklerin Senegal’dekiler kadar büyük olduğunu söylüyor.”

Güldüm. Dev Adam’ın yüzünde de Cadılar Bayramı fenerlerindeki benzeyen bir gülümseme belirdi. “Ne zamandır Paris’tesin?”

Saatime baktım. “Bir saat önce geldim ve sadece bir gün kala-
cağım.”

“Bir gün mü? O halde neden buradasın?” Barı işaret etti.

Bavulumu gösterdim. “Şunu koyacak bir yere ihtiyacımız var.”

“Bavulu aşağı indirebilirsin. Gününü burada harcamamalısın. Hazır güneşi bulmuşken ondan faydalanmalısın. Nasıl olsa evinde seni bol bol kar bekliyor.”

“Willem beklememi, Céline’in...”

“Of,” dedi Dev Adam sözümü kesip elini sallayarak. Barın arkasından çıktı ve bavulumu hiç zorlanmadan omzuna attı. “Hadi gel. Bavulu senin için aşağı indireceğim.”

Sadece Bir Gün

Merdivenlerden indiğimizde karşımıza hoparlör, amfi, kablo ve ışıklarla dolu bir koridor çıktı. Aynı anda üst katta kapıya vurulunca Dev Adam bana bavulumu ofise bırakmamı söyleyerek tekrar yukarı çıktı.

Koridorda iki kapı vardı. Şansımı ilkinde deneyip onu tıklattım. Karşıma içinde metal bir çalışma masası, eski bir bilgisayar ve bir tomar kâğıt olan küçük bir oda çıktı. Willem'in çantası da içerideydi ama kendisi ortalarda görünmüyordu. Tekrar koridora çıktığımda bir kadının makineli tüfek gibi art arda Fransızca sözler sıraladığını ve Willem'in de onu ağır ağır konuşarak yanıtladığını duydum.

"Willem?" diye seslendim. "Orada mısınız?"

Willem bana bir şeyler söyledi ama ne dediğini anlamadım.

"Ne dedin?"

Tekrar bir şeyler söyledi ama onu duyamıyordum, bu yüzden ikinci odanın kapısını da açtım. Burası, içi tıka basa kutularla dolu olan küçük bir depoydu ve Willem loş ışıkta bile hayalini dahi kuramayacağım bir güzelliğe sahip olduğu belli olan bir kızın, yani Céline'in, yanında duruyordu. Céline bir yandan Willem'e boğuk sesle bir şeyler söylüyor, bir yandan da üzerindeki tişörtü çekip çıkarmaya çalışıyordu. Elbette Willem de bu duruma gülüyordu.

Kapıyı çarparak kapattım ve tekrar merdivenlere yöneldim. Yaşadığım telaş bavulumu takılmama neden oldu.

Aynı anda bir şeylerin sarsıldığını duydum. "Kapıyı aç, Lulu. Kolu sıkıştı."

Dönüp kapıya baktım. Bavulum kapı kolunun altına sıkışmıştı. Hızla geri dönüp onu tekmeledikten sonra bir kez daha merdivenlere yöneldim ve kapının ardına dek açıldığını duydum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Willem.

“Gidiyorum.” Willem’le sevgili falan değildik ama beni yukarıda bırakıp küçük bir kaçamak için aşağı mı inmişti?

“Buraya gel.”

Fransızların nasıl insanlar olduklarını duymuştum. Pek çok Fransız filmi görmüştüm. Çoğunun seksi, hatta bazılarının müstehcen olduğunu biliyordum. Tamam, Lulu olmak istiyordum ama *bu kadarı* benim için fazlaydı.

“Lulu!” Willem’in sesi sertti. “Céline üzerimi değiştirmedığım takdirde bavulunu burada saklamayı reddediyor,” diye açıkladı. “Bu halimle az önce seks dükkânından çıkmış kart bir zamparaya benzediğimi söyledi.”

Willem pantolonunun önündeki lekeyi gösterdi. Céline’in kastettiği şeyi anlamam biraz zaman aldı ve bunu başardığımda yüzüm kıpkırmızı oldu.

Céline Fransızca bir şeyler söyledi ve Willem güldü. Tamam, belki olanlar düşündüğümünden farklıydı. Ama onları öyle ya da böyle *bir şeyler* yaparken yakaladığım ortadaydı.

Willem tekrar bana döndü. “Ona pantolonumu değiştireceğimi söyledim ama diğer tişörtlerimin hepsi kirli olduğu için bana giyecek bir şeyler bulmaya çalışıyordu.”

Céline sanki ben orada değilmişim gibi Willem’e bir şeyler anlatmaya devam ediyordu.

Nihayet aradığını buldu; üzerinde kırmızı renkli, kocaman harflerle SOS yazılı gri bir tişört.

Willem tişörtü aldı ve kendi üzerindeki tişörtü çıkardı. Céline bir şeyler daha anlattıktan sonra elini Willem’in kemer tokasına götürdü. Willem teslim olan bir suçlu edasıyla her iki elini birden havaya kaldırdıktan sonra pantolonunun düğmelerini kendisi çözmeye

Sadece Bir Gün

başladı. Nihayet pantolon yere düştü ve Willem üzerinde sadece dar bir *boxer*¹la kaldı.

“*Excusez-moi,*”² dedikten sonra çıplak vücudu koluma sürtünecek kadar yakınımdan geçti. İçerisi karanlıktı ama Céline’in yüzümün kızardığını gördüğünden ve bunu aleyhime kullanmak üzere zihninin bir köşesine not ettiğinden emindim. Willem birkaç saniye sonra sırt çantasıyla birlikte geri döndü. Çantayı karıştırıp içinden buruşuk ama lekersiz bir pantolon çıkardı. Pantolonunu giyip kahverengi, yıpranmış deri kemerini belindeki deliklerden geçirirken ona bakmamaya özen gösteriyordum. İş bittikten sonra Céline’in verdiği tişörtü giydi. Céline benim Willem’i izlediğimi fark edince gizli bir şey yaparken yakalanmışım gibi bakışlarımı çabucak ondan kaçırdım, ki gerçekten de yakalanmıştım. Willem’i giyinirken seyretmek, onu soyunurken seyretmekten çok daha utanç vericiydi.

“*D’accord?*”³ diye sordu Willem, Céline’e.

Céline ellerini beline koyup onu tepeden tırnağa süzdü. “*Mieux,*”⁴ dedi bir kedi gibi. *Miyav.*

“Lulu?” diye sordu Willem bu defa bana.

“Güzel oldu.”

Céline nihayet benim de orada olduğumu fark etmişti. Hızlı hızlı el kol hareketleri yaparak bir şeyler söyledikten sonra sustu.

Benden bir cevap alamayınca kaşlarından biri kusursuz bir kavis çizerek yukarı kalktı. Floransa’dan Prag’a dek bütün kadınların bu hareketi yaptığını görmüştüm. Herhalde bu Avrupa’daki okullarda öğretilen bir tür beceri falandı.

2 (Fr.) İzninizle. (ed.n.)

3 (Fr.) Oldu mu? (ed.n.)

4 (Fr.) Daha iyi. (ed.n.)

“Sana *Sous ou Sur*’ü duyup duymadığını soruyor,” dedi Willem tişörtündeki SOS yazısını işaret ederek. “SOS, adalet hakkında sert sözlere sahip şarkılar yazan ünlü bir *punk-rap* grubudur.”

Hem Fransızca bilmediğim için hem de bu adalet isteyen asi ve havalı Fransız müzik grubunu hiç duymadığım için yerin dibine girdiğimi hissederek başımı iki yana salladım. “Üzgünüm, Fransızca bilmiyorum.”

Céline’in yüzünde küçümseyen bir ifade belirdi. Karşısında İngilizceden farklı bir dil öğrenme zahmetine girmeyen o aptal Amerikalılardan biri duruyordu.

“Biraz Çince biliyorum,” dedim umutla ama bu beklediğim etkiyi yaratmadı.

Nihayet Céline benimle İngilizce konuşma lütfunda bulundu. “Ama adın Lulu. Bu bir Fransız ismi, *non*?”

Bir konserin şarkı aralarında oluşan türde kısa bir sessizlik oldu. Aslında gayet rahat bir tavırla, “Gerçek ismim Allyson,” dememin tam zamanıydı.

Ama sözü benim yerine Willem aldı. “Lulu, Lousie’in kısaltmasıdır,” dedi ve bana bakıp göz kırptı.

Céline pembe oje sürülmüş manikürlü parmağıyla bavulumu işaret etti. “Bavul bu mu?”

“Evet. Bu.”

“Çok büyük.”

“O kadar da büyük değil.” Turdaki diğer kızların, içleri saç kurutma makineleri, adaptörler ve her güne üç ayrı kıyafetle dolu olan bavullarını düşündüm. Üzerinde, basenlerine kadar inen file örgü, siyah bir tunik ile Melanie’nin sahip olmak için yüklüce bir para ödemeye razı olabileceği türde, siyah mini etek olan Céline’e baktım ve bu bilginin onu etkileyebileceğinden pek de emin olamadım.

Sadece Bir Gün

“Bavul depoda kalabilir ama onu ofisime alamam.”

“Onu yarın başına bir iş gelmeden teslim alabildiğim sürece sorun yok.”

“Temizlikçi yarın sabah saat onda burada olacak. Bu tişörtlerden bizde çok var, bu yüzden sen de bir tane alabilirsin,” dedi Céline, elime Willem’e verdiği tişörtün en az bir beden büyüğünü tutuşturarak.

Tam tişörtü koymak üzere bavulumu açacaktım ki içinde ne tür eşyalar olduğunu hatırladım; aşağı doğru genişleyen, derli toplu etekler ve annemin benim için seçtiği tişörtler. Nefes kesen maceralarla doldurmayı hayal edip de sadece telgraf mesajına benzer kısa satırlar yazabildiğim günlüğüm: *Bugün Prag Kalesi’ne gittik. Stop. Sonra Opera Binası’nda Sihirli Flüt’ü izledik. Stop. Akşam yemeğinde tavuk pirzola yedik. Stop. Ünlü Avrupa şehirlerini gösteren, ancak zorunlu olarak ebeveynlerime, büyükanne ve büyükbabama gönderdikten sonra gönderecek başka kimse bulamadığım için arkaları boş kalan kartpostallar. İçinde tek bir tane kâğıt olan şeffaf bir dosya. Annem seyahate çıkmadan önce yanımda götürmem gerekenlerin bir listesini yapmış, sonra da bu listeyi uğrayacağımız her şehir için çoğaltmıştı. Böylece bavulumu toplarken bu listeyi kontrol edecek ve gittiğim yerlerde hiçbir eşyayı unutmuyacaktım. Şimdi dosyada, son durağım olacağı düşünülen Londra için tek bir liste kalmıştı.*

Tişörtü sırt çantama tıktırdım. “Bunu yanıma alayım. Gece yatarken giyerim.”

Céline’nin kaşı bir kez daha yukarı kalktı. O büyük ihtimalle geceleri asla tişörtle uyumazdı. En soğuk kış gecelerinde bile yatağa çırlıçıplak giriyor olmalıydı. Onun çıplak bir halde Willem’in yanında uyuduğunu hayal ettim.

“Teşekkürler. Tişört için ve bavulumu burada bırakmama izin verdiğin için.”

"*Merci*," dedi Céline. Önce onun bana teşekkür etmesine şaşırdım ama sonra aslında benden Fransızca teşekkür etmemi beklediğini anladım. Dediyini yaptım fakat kelimeyi tam bir Amerikan aksanıyla söylemiştim.

Yukarı çıktık. Céline, Willem'le çene çalmaya devam ediyordu. Şimdi Willem'in nasıl olup da bu kadar akıcı Fransızca konuşabildiğini anlamıştım. Céline, kendisinin bir köpek, Willem'in ise bir yangın musluğu olduğunu yeterince ispatlayamamış gibi yukarı çıktığımızda onun koluna girip ağır ağır bara doğru sürükledi. Kollarımı sallayarak, "Selam! Beni hatırladınız mı?" demek istiyordum.

Nihayet birbirlerini yanaklarından öperek vedalaştıklarında önceki heyecanımın giderek azaldığını fark ettim. Uzun ve ince topuklu ayakkabıları, alt kısmı sarıya boyanmış siyah saçları, üzerini süsleyen çok sayıda halkanın bazı yerlerini güzelleştirdiği bazı yerlerini ise bozduğu kusursuz simetriye sahip bir yüzü olan Céline'in yanında kendimi bir cüce kadar kısa ve bir paspas kadar sade hissediyordum. Ve bir kez daha Willem'in beni buraya neden getirdiğini merak ediyordum. Sonra aklıma Shane Michaels geldi.

Onuncu sınıfın tamamını bizden üst sınıfta olan Shane'e âşık olarak geçirmiştim. Birlikte takılırdık ve bana kur yapıp pek çok yere davet eder, hatta gittiğimiz yerlerde benim hesabımı bile öderdi. Bana, çıktığı kızlar da dâhil olmak üzere her türlü özel meselesini paylaşacak kadar güvenirdi. Ancak ilişkileri birkaç haftadan uzun sürmezdi ve ben kendime sürekli onunla giderek daha fazla yakınlaştığımızı, eninde sonunda bana âşık olacağını söyler dururdum. Aylar geçip de aramızda hiçbir şey olmayınca Melanie bana beklediğim ilişkinin asla gerçekleşmeyeceğini belirterek, "Sende dost olarak kalma sendromu var," dedi. O zamanlar onun beni kuskandığını düşünmüştüm ama elbette haklıydı. Evan olmasa belki de bunun acısını ömür boyu çekecektim.

Sadece Bir Gün

Yavaş yavaş kendi kabuğuma çekildiğimi, Paris'in bana kucak açtığına olan inancımı kaybetmeye başladığımı hissettim. Eteklerimi koklayan bir köpeğin ve yoldan geçerken bana şöyle bir göz atan bir adamın özel bir anlam taşıyabileceğini düşünmekle ne büyük bir aptallık etmiştim. Paris, Céline gibi kızlara kucak açardı. Gerçek Lulu'ya kucak açardı, onun taklitlerine değil.

Fakat tam kapıdan çıkacağımız sırada barın arkasında duran Dev Adam yanımıza geldi ve elimi tutup her iki yanağıma birden neşe dolu birer "*à bientôt*"⁵ öpücüğü kondurdu.

Yüreğimi sımsıcak bir duygu kapladı. Seyahatim boyunca ilk defa bulunduğum ülkenin vatandaşı olan biri bana gerçek anlamda sıcak davranıyordu ve bunu ona para ödediğim için değil içinden geldiği için yapıyordu. Willem'in artık Céline'e değil, bana baktığı ve yüzünün meraklı bir ifadeyle aydınlandığı gözümünden kaçmamıştı. Sebep bu muydu yoksa farklı bir şey miydi bilmiyordum ancak az önce aldığım zararsız öpücük –tokalaşırken yanağa kondurulan türde bir öpücük– benim için son derece önemli bir hal almıştı. Bu bana Paris adına verilmiş bir öpücüktü.

5 (Fr.) Hoşça kal. (ç.n.)

Altı

“Konuşmamız gereken önemli bir konu var, Lulu. ”

Willem yüzünde ciddi bir ifadeyle bana baktığında tatsız bir sürprizle daha karşılaşacak olmanın verdiği endişenin içimi allak bullak ettiğini hissettim.

“Yine ne var?” diye sordum huzursuzluğumu belli etmemeye çalışarak.

Willem kollarını göğsünde kavuşturup çenesini ovuşturmaya başladı. Yoksa beni geri mi gönderecekti? Hayır! Bu çılgınca düşünceye daha önce de kapılmıştım.

“Ne?” diye sordum bir kez daha. Sesim istemeden de olsa yüksek çıkmıştı.

“Fransa’ya geldiğimizden beri bir saatlik kaybımız oldu, yani saat ikiye geçiyor. Öğle yemeği zamanı. Burası Paris ve sadece bir günümüz var. Bu yüzden yemek konusunu iyi düşünmeliyiz.”

“Ah,” dedim rahat bir nefes alarak. Şimdi de benimle dalga geçmeye mi çalışıyordu? “Benim için fark etmez. Çikolatalı ekmek

Sadece Bir Gün

dışında her şey yiyebilirim. Sen sadece çikolatalı ekmekle besleniyor olabilirsin ama bunun Fransızlar tarafından tercih edilen bir yiyecek olduğunu sanmıyorum.” Neden böyle huysuzlandığımı bilmiyordum ama Céline’in çalıştığı kulübü birkaç sokak geride bıraktığımız halde onun hâlâ bizi takip ettiği hissinden bir türlü kurtulamıyordum.

Willem savunmaya geçti. “Ben sadece çikolata ve ekmekle beslenmiyorum.” Sırıttı. “Başka şeyler de yiyorum. Ayrıca çikolatalı ekmek tamamen Fransızlar’a özgüdür. Sen hiç çikolatalı kruvasan duymadın mı? Yarın sabah kahvaltıda çikolatalı kruvasan yiyebiliriz.”

Kahvaltı. Yarın. *Bu gecedен sonra*. Céline’in varlığı şimdi kendini daha az hissettirmeye başlamıştı.

“Tabii eğer sen kahvaltıda patates cipsi yemeyi tercih etmezsen,” diye devam etti Willem sözlerine. “Ya da *pancake*. Amerikalılar *pancake* sever. Belki patates cipsiyle birlikte *pancake* de yemek istersin.”

“Ben kahvaltıda *cips* yemem. *Pancake*’i de bazen akşam yemeklerinde yerim. Bu açıdan bir çeşit asi sayılırım.”

“Krep,” dedi Willem parmaklarını şıklatarak. “Krep yiyebiliriz. Bu tamamen Fransızlar’a özgü. Hem seni asi de yapar.”

Karşımıza çıkan kafelerin menülerini inceleyerek yola devam ettik ve nihayet sessiz bir köşede krep servis eden bir kafe bulduk. Kafenin elle yazılmış menüsü Fransızca’ydı ama Willem’den onu İngilizce’ye çevirmesini istemedim. Céline’le aramızda geçenlerden sonra Fransızca’yı bilmemek benim için bir sorun haline gelmeye başlamıştı. Bu yüzden menüde yazanlarla boğuşup *citron’da* karar kıldım. Bunun limon, portakal ya da bir çeşit narenciye olduğundan emindim. *Citron crêpe* ile birlikte bir çeşit limonata olduğunu umarak *citron pressé* söyledim.

“Sen ne yiyeceksin?” diye sordum. Willem çenesini kaşıdı. Çenesinin üzerinde altın rengi bir tutam sakal vardı. “Çikolatalı krep

yemeyi düşünüyordum ama bu çikolatalı ekmeğe o kadar çok benziyor ki bana olan saygını yitirmenden korkuyorum.” Bana o miskin gülümsemelerinden birini sundu.

“Yerinde olsam kendimi fazla yormazdım. Sana olan saygımı seni Céline’in ofisinde soyunurken gördüğümde çoktan yitirmiştim zaten,” dedim ona takılarak.

Ve işte o bakış: şaşkınlık ve keyif. “Orası Céline’in Ofisi değildi,” dedi kelimeleri uzata uzata. “Üstelik beni soyan oydu.”

“Ah, unut gitsin o zaman. Tabii ki çikolatalı söyleyebilirsin.”

Willem uzun uzun yüzüme baktı. “Hayır. Sabahki çikolatayı telafi etmek için bu defa Nutella’lı krep söyleyeceğim.”

“Bu pek de uygun bir telafi olmadı. Nutella da bir çeşit çikolata sayılır.”

“Nutella fındıktan yapılır.”

“Ve çikolatadan! İğrenç bir şey.”

“Amerikalı olduğun için böyle düşünüyorsun.”

“Bunun Amerikalı olmakla hiçbir ilgisi yok! Sen çikolata ve ekmeğe karşı bitmek bilmeyen bir iştah duyuyorsun ama ben bunu Hollandalı olmana bağlamıyorum.”

“Neden öyle yapasın ki zaten?”

“Hollanda kakaosu yüzünden olabilir mi?”

Willem güldü. “Sanırım sen bizi Belçikalı’larla karıştırdın. Üstelik ben tatlıya olan düşkünlüğümü bir Hollandalı bile olmayan annemden almışım. Annem bana hamileyken hep çikolataya aşerdiğini ve benim çikolataya olan düşkünlüğümün bundan kaynaklandığını söyler.”

“Ah, elbette. Bunun için kadıncağızı suçla bakalım.”

“Onu suçlayan da kim?”

Garson kız içkilerimizle birlikte geri döndü.

Sadece Bir Gün

“Şu Céline denilen kız,” dedim. Bu konuya daha fazla kafa yormamam gerektiğini biliyor ama nedense bunu bir türlü başaramıyordum. “Gece kulübünün defterlerini falan mı tutuyor?”

“Evet.”

Bunun haince bir düşünce olduğunun farkındaydım ama Céline’in böylesine sıkıcı bir işe sahip olmasından memnuniyet duymuştum.

Ta ki William ayrıntılara girene dek. “Defter tutuyor derken muhasebe kayıtlarını tutuyor demek istemedim. Kulüpte çalacak grupların rezervasyonunu yapıyor, yani bütün o müzisyenleri tanıyor.” Sanki bu yeterince kötü değilmiş gibi ekledi: “Aynı zamanda kulübün afiş çizimlerine de katkıda bulunuyor.”

“Ah,” dedim az önceki havamın söndüğünü hissederek. “Çok yetenekli birisi olmalı. Onunla oyunculuk yaparken mi tanıştın?”

“Hayır.”

“Peki nasıl tanıştınız?”

Willem pipetimin ambalajıyla oynuyordu.

“Anladım,” dedim. Neden acı verecek kadar açık olan bir şeyi sorma zahmetine girdiğimi bilmiyordum. “Siz ikiniz beraberdiniz.”

“Hayır, tam olarak öyle sayılmaz.”

“Ah.” Şaşkınlık. Ve rahatlama.

Sonra Willem gayet rahat bir tavırla, “Sadece bir zamanlar birbirimize âşıktık,” dedi.

Tam o sırada yudumlamakta olduğum *citron pressé* boğazıma takıldı. Görünüşe bakılırsa bu içecek gerçek bir limonata değil su ve limon suyunun bir karışımıydı. Willem bana bir şekerle birlikte bir peçete uzattı.

“Bir zamanlar mı?”

“Aradan epeyce zaman geçti.”

“Peki ya şimdi?”

“Senin de gördüğün üzere iyi birer dostuz.”

Ben gördüğümün bu olduğundan pek de emin değildim. “Yani artık onu sevmiyorsun öyle mi?”

Parmaklarımı bardağımın ağzında gezdirdim.

Willem bana baktı. “Ben onu sevdiğimi söylemedim.”

“*Daha az önce* bir zamanlar ona âşık olduğunu söyledin.”

“Bu doğru.”

Afallamış bir halde yüzüne baktım.

“*Âşık olmak ile sevmek* arasında dünyalar kadar fark var, Lulu.”

Yüzümün kızardığının farkındaydım ama bunun sebebini bilmiyordum. “Çoğunlukla birinin ardından diğeri gelmez mi?”

“Sevmek için önce âşık olmak gerekir ama neticede sevmek âşık olmaktan farklıdır.” Willem kirpiklerinin altından bana baktı. “Peki sen hiç âşık oldun mu?”

Evan’la o üniversite kayıt ücretini gönderdikten bir gün sonra ayrılmıştık. Beklenmedik bir durum değildi. Üniversiteyi farklı şehirlerde okumamız gerektiği takdirde yollarımızı ayıracağımıza dair bir anlaşma yapmıştık. O, St. Louis’deki bir üniversiteye gidecekti. Bense Boston’da okuyacaktım. Benim için beklenmedik olan tek şey ayrılığımızın zamanıydı. Evan bunun “hızlı bir ayrılık” olmasının daha uygun olacağına karar vermiş ve benden liseden mezun olacağımız haziran ya da üniversiteye başlayacağımız ağustos ayında değil de nisanda ayrılmıştı.

Ancak işin aslı, terk edildiğim söylentilerinin utancını yaşamam ve mezuniyet balosuna yalnız gidecek olmanın hayal kırıklığıyla sarsılmam dışında *Evan’ı* kaybetmek beni üzmemişti. İlk erkek arkadaşından ayrılan birisinden beklenmedik bir şekilde en ufak bir duygu hissetmiyordum. Sanki Evan hiç hayatıma girmemişti. Onu özlemiyordum ve Melanie de takvimimde boşalan yerleri hızla doldurmuştu.

Sadece Bir Gün

“Hayır,” dedim. “Ben bugüne dek kimseyi sevmemişim.”

Garson kız kreplerimizi getirdi. Benimki nar gibi kızarmıştı ve üzerinden limon-şeker karışımının yarattığı keskin bir koku yayılıyordu. Yemeğimle ilgilenmeye karar verip krepimden kestiğim bir dilimi ağzıma attım. Tatlı, sıcak bir kar tanesi gibi dilimin ucunda eridi.

“Bunu sormadım,” dedi Willem. “Bugüne dek hiç *âşık* olup olmadığını sordum.”

Sesindeki muziplik, kaşınmaması gereken bir yara gibiydi. Hep bu tür kelime oyunları yapıp yapmadığını merak ederek ona baktım.

Willem elindeki çatal ve bıçağı bıraktı. “*Âşık* olmak *budur*.” Parmağını krepteki Nutella’ya buladı ve bir parçasını bileğimin iç tarafına sürdü. Sıcak ve yoğun kıvamlı Nutella terle ıslanan tenimde erimeye başladı ancak Willem onun akmasına fırsat vermedi ve önceden yaladığı parmağıyla alıp ağzına attı. Her şey bir kertenkelenin dilini uzatıp bir sineği yakalaması kadar hızlıca olup bitmişti. “Sevmek ise *budur*.” Willem bu defa üzerinde saat olan diğer bileğimi tuttu ve saatimi, aradığı şeyi bulana dek yukarı sıyırdı. Bir kez daha parmağını yaladı. Ancak bu defa parmağını onu ovarak çıkarmak istemişçesine sert bir şekilde doğum lekeme sürttü.

Kolumu geri çekerek, “Sevmek doğum lekesi midir yani?” diye takıldım ona. Ancak sesim titriyordu ve parmağının dokunduğu yerdeki kurumaya başlayan ıslaklık nedense tenimi yakıyordu.

“Sevmek, ne kadar uğraşırsan uğraş asla kurtulamayacağın bir şeydir.”

“Sevgiyi bir... doğum lekesine mi benzetiyorsun?”

Willem sandalyesinde o kadar geriye yaslandı ki sandalyesinin ön ayakları yere sürttü. Ya önündeki krepten ya da kendinden çok memnundu, emin değildim. “Aynen öyle.”

Kot pantolonunun önündeki kahve lekesini düşündüm. Leydi Macbeth'i ve onun İngilizce dersi için ezberlemek zorunda kaldığım bir diğer konuşmada geçen, "Çık elimden melun leke," sözlerini hatırladım. "Bence *leke*, sevgiyi anlatmaya uygun düşmeyecek kadar çirkin bir kelime," dedim.

Willem sadece omuzlarını silkmekle yetindi. "İngilizcede öyle olabilir. Ama Flemenkçe'de bu kelimenin karşılığı *vlek*'dir. Fransızca'da ise *tache*." Başını iki yana sallayarak güldü. "Hayır, sanırım kulağa hâlâ çirkin geliyor."

"Kaç farklı dilde lekелendin?"

Willem başparmağını bir kez daha yaladı ve masanın üzerinden bileğimdeki az önce kaçırdığı küçük Nutella parçasına uzandı. Bu defa bileğimi, daha doğrusu beni tertemiz yapmıştı.

"Hiç lekem yok. Hep çıkar." Krepin geri kalanını da ağzına atıp bıçağının tersiyle tabağına bulaşan Nutella'yı aldı. Ardından parmağını tabağın kenarında gezdirip son kalan parçaları da temizledi.

"Anlıyorum," dedim. "Hem kirlenmek çok daha eğlenceliyken neden ömür boyu leke taşıyasın ki?" Ağzımda bir kez daha limonun burukluğunu hissedince az önceki şekerli tadın nereye gittiğini merak ettim.

Willem hiçbir şey söylemeyip sadece kahvesini yudumlamakla yetindi.

O sırada kafeye üç kadın girdi. Üçü de neredeyse Willem kadar uzun boyluydu ve göğüslerine dek uzuyormuş izlenimi yaratan bacaklarıyla incecik görünüyorlardı. Zürafaların tuhaf birer insan versiyonunu andırıyorlardı. Mankenler. Daha önce hiç manken görmemiştim ama belli ki bu kadınlar mankendi. Kadınlardan biri kısacık bir şort ve dolgu topuk sandaletler giymişti. Willem'i şöyle bir süzdü

Sadece Bir Gün

ve o da kadına her zamanki tebessümlerinden birini sunarak karşılık verdi. Ama sonra kendini toparlayıp bakışlarını tekrar bana çevirdi.

“Bu benim için ne anlama geliyor biliyor musun?” dedim. “Önüne çıkan her kızla beraber oluyor gibisin. Ki bunda bir sorun yok. Ama en azından bu gerçeği kabul etmelisin. Âşık olmak ve sevmek arasında sahte kıyaslamalar yapmamalısın.”

Kendi sesimi duydum. Elinden geldiğince namuslu ve ahlaklı olmaya çalışan *Little Miss Muffet* gibi konuşmuştum. Yani artık Lulu değildim. Ve neden üzgün olduğumu bilmiyordum. Willem’in sevmekten sevmeyi tercih etmesinden ya da sevgiyi dış perisi tarafından yastığın altına konulan bir şey olarak görmesinden bana neydi?

Başımı kaldırdığımda Willem’in ben onu eğlendirmekle görevli bir soyтарыmışım gibi yarı kapalı, gülümseyen gözlerle bana baktığını gördüm. Bu, bir midilliye sahip olmak gibi asla gerçekleşmeyeceğini bildiği bir isteğin geri çevrilmesiyle sinir krizi geçirmenin eşliğine gelen küçük bir çocuk misali iyice hırslanmama neden olmuştu.

“Sen muhtemelen aşka inanmıyorsundur bile,” dedim öfkeli bir sesle.

“Hayır, inanıyorum.” Bunu belli belirsiz duyulan bir sesle söylemişti.

“Öyle mi? Aşkı tanımla o zaman. Sence ömür boyu ‘leke taşımak’,” parmaklarımla tırnak işareti yapıp gözlerimi devirdim, “neye benzer?”

Willem bir an bile düşünmeden, “Yael ve Bram’inkine benzer,” dedi.

“Onlar da kim? Hollandalı Brangelina falan mı? Bu sayılmaz çünkü onların neler hissettiğini nasıl bilebiliriz ki?” Model sürüsünün kafenin iç taraflarında kaybolduğunu gördüm, belli ki kahve içeceklerdi. Günün birinde onların da şişmanlayıp sıradan insanlara

benzediklerini hayal ettim. Çünkü bu kadar güzel olan hiçbir şey varlığını sonsuza dek sürdüremezdi.

“Brangelina da kim?” diye sordu Willem dalgın bir sesle. Cebinden çıkardığı bir madeni parayı iki parmak boğumunun arasına yerleştirdikten sonra onu bir boğumundan diğerine geçirmeye başladı.

Parayı ve Willem’in ellerini izledim. Elleri büyük ama parmakları zarıftı. “Boş ver.”

“Yael ve Bram benim annemle babam,” dedi sessizce.

“*Annen ve baban mı?*”

Willem her parmağında tek tek gezdirdiği parayı havaya fırlattı. “Lekeli. Bu şekilde ifade etmen hoşuma gitti. Yael ve Bram yirmi beş yıldır lekeli.”

Bunu aynı anda o kadar sevgi dolu ve hüznü bir sesle söylemişti ki içimin burkulduğunu hissettim.

“Senin ailen öyle mi?” diye sordu sessizce.

“Benimkiler de neredeyse yirmi beş yıldır evli ama lekeli oldukları konusunda şüphem var.” Elimde olmadan güldüm. “Hiç lekeleniler mi, bilmiyorum. Üniversitede arkadaşları aracılığıyla tanışmışlar. Birer muhabbet kuşundan çok uyumlu birer iş ortağına benzerler ve tek ürünleri de benim.”

“Tek ürün ha. Sen tek başınasın öyle mi?”

Tek başına mı? Sanırım *tek çocuksun* demek istemişti. Annem ve onun, hayatımın her boş anının mutluluk verici bir etkinlikle doldurulduğundan emin olmasını sağlayan buzdolabındaki o renkli takvimi varken asla tek başıma değildim. Ama sonra bir an durup evimi, ailemin yemek masasında benimle yaptığı tek taraflı sohbetleri, okulda asla gerçek dostum olamayan insanları düşündüm ve Willem’in istemeden de olsa doğru bir tanımlama yaptığını fark ettim. “Evet,” dedim.

Sadece Bir Gün

“Ben de öyle.”

“Demek her ikimizin de ailesi yarışı öndeyken bırakmış,” dedim. Annem ve babam, insanlar benim tek çocuk olup olmadığımı sorduğunda hep bu cevabı verirdi; *yarışı öndeyken bıraktık*.

“Bazı İngilizce terimleri hiç anlamıyorum,” dedi Willem. “Bir insan önde giderken neden yarışı bırakır ki?”

“Sanırım bu kumarla ilgili bir terim.”

Willem başını iki yana salladı. “Bence insanoğlu kazandığı sürece ne olursa olsun yarışa devam eder. Sadece geride kalırsan yarışı bırakırsın.” Ardından tekrar bana baktı ve beni kırmış olmaktan korkmuş gibi çabucak ekledi: “Tabii senin ailen açısından durumun farklı olduğuna eminim.”

Ben küçükken ailem daha fazla çocuk sahibi olmak istemişti. Bunu önce doğal yollarla denemiş sonra annemin, asla başarılı olmayan korkunç işlemlere maruz kaldığı tedavi yöntemlerine başvurmuşlardı. Nihayet evlat edinmeye karar verip gerekli evrakları doldurmaya başladıkları sırada annem hamile kalmıştı. Bu onu çok sevindirmişti. Ben o zamanlar ilkokul birinci sınıfa gidiyordum ve annem benim bebekliğimden beri çalışıyordu. Ama kardeşim doğduğunda çalıştığı ilaç şirketinden ücretsiz izin alacak, belki sonrasında işe sadece yarı zamanlı devam edecekti. Annem hamileliğinin beşinci ayında bebeği kaybetti. Babamla ikisi o zaman yarışı öndeyken bırakmaya karar verdi. Bana söyledikleri buydu. Ama ben o yaşta bile bunun bir yalan olduğunu biliyordum. Daha fazla çocuk sahibi olmak istemiş fakat benimle yetinmek zorunda kalmışlardı ve ben de elimizde olanla idare etmek durumunda değilmişiz gibi davranabilmemiz için iyi bir evlat olmak zorundaydım.

“Belki de haklısın,” dedim Willem’e. “Belki de kimse yarışı öndeyken bırakmaz. Ailem hep böyle söyler ama işin gerçeği başka çocukları olmadığı için benimle yetinmek zorunda kaldılar.”

“*Senin* onlara yettiğinden eminim.”

“Ya *sen*?”

“Ben aileme fazla bile gelmiş olabilirim,” dedi Willem gizemli bir sesle. Kendini methediyormuş gibi konuşsa da yüz ifadesi bunu yalanlıyordu.

Tekrar parayla oynamaya başladı. Sessizce oturup onu izlerken yüreğime bir şüphenin yerleştiğini hissettim ve o paranın düşmesine izin verip vermeyeceğini merak ettim. Ama Willem parayı düşürmeden parmaklarında çevirmeye devam etti. İş bittiğinde onu havaya attı ve bir önceki gece yaptığı gibi bana fırlattı.

Kısa bir süre sonra, “Sana bir şey sorabilir miyim?” dedim.

“Sorabilirsin.”

“O para fırlatma işi gösterinin bir parçası mıydı?”

Willem başını yana eğdi.

“Yani her gösterinin sonunda bir kıza para fırlatır mısın yoksa ben özel miydim?”

Bir önceki gece otele döndüğümde uzun uzun bana attığı parayı incelemiştim. Bu sadece beş sent değerinde olan bir Çek parasıydı. Yine de onu cüzdanımda diğer yabancı paralardan ayrı bir köşeye koymuştum. Parayı cüzdanımdan çıkardım. Parlak ikinci güneşinin altında ıslıl ıslıl parlıyordu.

Willem de paraya baktı. Cevabı gerçeği mi yansıtıyordu yoksa can sıkıcı bir gizem mi yaratmaya çalışmıştı bilmiyordum. Belki her ikisi de geçerliydi. Çünkü bana tam olarak şunu söyledi: “İkisi de olabilir.”

Yedi

*R*estorandan ayrıldığıımızda Willem saatin kaç olduğunu sordu. Bileğimdeki saati kendime doğru çevirdim. Bu saat şimdi bana eskisinden daha ağır geliyordu ve son üç haftadır kalın bir metalin altına sıkıştığı için bembeyaz kesilen tenim kaşınmaya başlamıştı. Saati seyahatim boyunca bir kez olsun kolumdan çıkarmamıştım. Bu saat bana ebeveynlerimin ortak hediyesiydi ama onu bana mezuniyet balosunun ardından Melanie'nin ailesiyle birlikte yemek yediğimiz İtalyan restoranından eve döndüğümüzde annem vermişti. O yemekte ailelerimiz bize turdan da bahsetmişti.

“Bu da ne böyle?” diye sormuştum anneme. Mutfak masasında oturmuş günün yorgunluğunu atıyorduk. “Bana mezuniyet hediyezi vermiştiniz zaten.”

Annem gülümsedi. “Sana bir hediye daha aldım.”

Kutuyu açtığımda saati görmüş, parmaklarımı onun altın kaplamalı, ağır zincirinde gezdirip arkasına kazınmış yazıyı okumuştum.

“Bu çok fazla.” Öyleydi. Her açıdan.

Sadece Bir Gün

“Zaman herkes için akıp gidiyor,” demişti annem biraz hüzünlü bir gülümsemeyle. “Ona yetişebilmek için iyi bir saate ihtiyacın var.” Ardından saati koluma takmış, üzerine koydurduğu ekstra güvenlik kelepçesini göstermiş ve aynı zamanda su geçirmez olduğunu da belirtmişti. “Bu saat kolundan asla düşmez. Bu yüzden onu Avrupa’ya götürebilirsin.”

“Ah, hayır olmaz. Bu çok pahalı bir saat.”

“Sorun değil. Sigortası var. Bu arada eski saatini çöpe attım.”

“Çöpe mi attın?” Tüm lise hayatımı kolumda o siyah beyaz çizgileri olan saatle geçirmiştım.

“Artık bir yetişkinsin. Yetişkinlerin kullandığı türde bir saate ihtiyacın var.”

Şimdi kolumdaki saate bakıyordum. Neredeyse dörde geliyordu. Hâlâ turda olsaydık günün en yoğun kısmını geride bıraktığımız için rahat bir nefes alırdım. Genellikle saat beş gibi bir restorana girerdik ve çoğu akşam saat sekizde otel odamda film izliyor olurdum.

“Artık birkaç yer gezsek iyi olur,” dedi Willem. “Nereleri görmek istersin?”

Omuzlarımı silktim. “Seine Nehri’yle başlayabiliriz. Şu, Seine değil mi?” Beton seti ve onun hemen altındaki, nehre benzeyen akıntıyı gösterdim.

Willem güldü. “Hayır, orası sadece bir kanal.”

Arnavut kaldırımından yürümeye başladık ve Willem kalın bir Avrupa Rehberi çıkardı. Paris’in küçük bir haritasını açıp bana aşağı yukarı nerede bulunduğumuzu gösterdi ve bu bölgenin isminin Villette olduğunu söyledi.

“Seine Nehri şurada,” dedi parmağını haritadaki bir çizgide gezdirerek.

“Ah.” İki büyük metal kapının arasına sıkışmış olan bir tekneye baktım. Teknenin bulunduğu kısım yavaş yavaş suyla doluyordu. Willem bunun bir kanal havuzu olduğunu ve bu havuzların birer asansör görevi üstlenerek tekneleri suyun farklı derinliklerine kaldırıp indirdiklerini açıkladı.

“Nasıl oluyor da bu kadar çok şey biliyorsun?”

Güldü. “Ben Hollandalıyım.”

“Bu bir dâhi olduğun anlamına mı geliyor?”

“Sadece kanallar söz konusu olduğunda. ‘Tanrı dünyayı, Flemenkler de Hollanda’yı yarattı’ derler.” Sonra bana Hollanda’nın topraklarının ne kadarının denizden kazanıldığını ve ülkeyi su basmasın diye çekilen alçak setler boyunca nasıl da bisiklet sürüldüğünü açıklamaya koyuldu. Kanalların altında bisiklet sürmenin, deniz seviyesinin altında olduğunu bildiğin halde sulara gömülmemenin nasıl bir mucize olduğunu anlattı. Bunları anlatırken öylesine genç görünüyordu ki onu gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde sonsuzluğa uzanmış izlenimi yaratan kanallara bakıp nereye vardıklarını merak eden sarı saçlı, küçük bir çocuğa benzetmişim.

Az önce kanal havuzundan geçişini izlediğimiz tekneyi işaret ederek, “Şu teknelerden birine binmeye ne dersin?” dedim.

Willem’in gözleri parladı ve kısacık bir an o küçük çocuğu yeniden gördüm. “Bilemiyorum.” Elindeki rehber baktı. “Rehberde bu bölge yok.”

“Birilerine soralım mı?”

Willem yoldan geçen birine Fransızca bir şeyler sordu ve karşılığında bol miktarda el işaretini kapsayan karmaşık bir cevap aldı. Bana döndüğünde heyecanlı olduğu her halinden belliydi. “Haklısın. Oradan tekne turları kalkıyormuş.”

Sadece Bir Gün

Kaldırımı takip ederek insanların kanolarda kürek çektiği geniş bir göle vardık. Gölün bir tarafındaki beton bir iskelenin yanına bir çift tekne demirlemişti. Ancak teknelerin yanına gittiğimizde onların şahıslara ait olduğunu öğrendik. Turistleri gezdiren tekneler o günkü mesailerini çoktan bitirmişti.

“Seine Nehri’ni gezdiren teknelerden birine binebiliriz,” dedi Willem. “O tekneler hem daha popülerdir hem de gün boyu çalışırlar.” Bunları söylerken yere bakıyordu. Beni hüsrana uğratmış olmanın hayal kırıklığını yaşadığını görebiliyordum.

“Ah, sorun değil. Benim için fark etmez.”

Ancak bunun dalgın gözlerle suya bakan *Willem* açısından önemli olduğu belliydi. Onu tanıımıyordum ama evini özlediğine yemin edebilirdim. Botları, kanalları, suyla ilgili her şeyi özlemişti. Bir an evinden iki yıl ayrı kalmanın insana neler hissettirebileceğini düşündüm. Willem eve dönüşünü bir gün daha ertelemişti. Bunu yapmıştı. Benim için yapmıştı

İskeleyle, hızlanan rüzgârla birlikte hafifçe sallanan birkaç tekne ve mavna demirlemişti. Dönüp Willem’e baktığımda yüz hatlarının hüznünlü bir ifadeyle derinleşmiş olduğunu fark ettim. Bakışlarımı tekrar teknelere çevirdim.

“Sözümü geri alıyorum,” dedim. “Benim için fark ediyor.” Çantamdaki cüzdanımda duran yüz dolarlık banknotu çıkardım ve havaya kaldırıp bağırdım: “Kanalda bir gezintiye çıkmak istiyorum ve bunun için gerekli ödemeyi yapmaya hazırım.”

Willem başını hızla bana çevirdi.

“Ne yapıyorsun, Lulu?”

Ama ben ondan uzaklaşmaya başlamıştım. “Bizi kanalda gezintiye çıkarmak isteyen var mı?” diye seslendim. “Elimde şu modası geçmiş Amerikan banknotlarından var.”

Mavi brandalı bir mavnanın kenarında keskin yüz hatları ve belli belirsiz fark edilen bir keçi sakalı olan sivilceli bir adam belirdi. “O paranın ne kadarını vereceksin?” diye sordu ağır bir Fransız aksanıyla.

“Hepsini!”

Adam banknotu alıp yakından inceledi. Sonra onu kokladı.

Para yasalara uygun kokuyor olmalıydı çünkü, “Yolcularım kabul ederse sizi Batıl’in yakınlarındaki Arsenal’e ulaşan kanaldan geçirebilirim,” dedi. “Bu gece oraya demirleyeceğiz.” Teknenin arkasındaki küçük bir masanın etrafına yerleşmiş briç benzeri bir şeyler oynayan kır saçlı dört kişiyi işaret etti. Ardından içlerinden birine seslendi.

Adam onu, “Buyrun, Kaptan Jack,” diye yanıtladı. Altmış yaşlarında olmalıydı. Saçları beyazdı ve güneşte yanan yüzü kıpkırmızı olmuştu.

“Burada gemimize binmek isteyen iki otostopçu var.”

“Poker biliyorlar mıymış?” diye sordu kadınlardan biri.

Büyükbabamla o ölmeden önce beş sentlik paralarla 7 kartlı poker oynardık. Bana hep blöf yapmak konusunda usta olduğumu söylerdi.

“Boşuna heveslenmeyin. Bütün parasını bana verdi,” dedi Kaptan Jack.

Adamlardan biri, “Ona ne kadar ödeme yaptın?” diye sordu.

“Yüz dolar teklif ettim,” dedim.

“Sizi nereye kadar götüreceksin?”

“Kanallardan geçirecek.”

“İşte bu yüzden ona Kaptan Jack diyoruz,” dedi diğer adam. “Korsan olduğu için.”

“Hayır. Bana Kaptan Jack diyorsunuz çünkü adım Jacques ve ben sizin kaptanınızım.”

Sadece Bir Gün

Upuzun bir örgü yapılmış kır saçları ve etkileyici, mavi gözleri olan bir kadın, “Yüz dolar mı alacaksın, Jacques?” diye sordu “Bu senin için bile biraz fazla.”

“Bunu kendisi önerdi.” Jacques omuzlarını silktilti. “Ayrıca artık sizinle poker oynarken kaybedecek daha çok param olacak.”

“Ah, güzel bir konuya temas ettin,” dedi kadın.

“Hemen mi yola çıkacaksınız?” diye sordum.

“Birazdan.”

“Ne zaman?” Saat dördü geçiyordu. Gün hızla sona eriyordu

“Bu tür şeyler aceleye gelmez.” Kaptan Jack elini aniden havaya kaldırdı. “Zaman su gibidir. Akar gider.”

Ben zamanın akıcı olduğunu düşünmüyordum. Bence zaman gerçektir, hareket halindeydi ve taş gibi sertti.

“Söylemek istemeye çalıştığın şey şu,” dedi atkuyruklu adam. “Arsenal’e yapacağımız yolculuk biraz zaman alacak ve biz tam da bir şişe kırmızı şarap açmak üzereydik. Haydi gidelim Kaptan Jack. Madem yüz dolar alacaksın şarabını sonra içersin.”

“Yola Fransız ciniyle devam edebiliriz,” dedi örgülü saçlı kadın.

Jack omuzlarını silktilikten sonra ona verdiğim banknotu cebine attı. Willem’e bakıp sıırıttım. Ardından Kaptan Jack’e başımı salladım ve o da elini uzatıp beni tekneye çıkardı.

Teknedeki diğer dört yolcu kendilerini tanıttı. Dördü de Danimarkalı’ydı ve emekliliğin keyfini sürüyorlardı. Her yıl bir tekne kiraladıklarını ve dört hafta boyunca bir Avrupa şehrini gezdiklerini söylediler. Saçları örgülü olanın ismi Agnethe, bir kirpinin dikenlerini andıran kısıcık saçları olanın ismiyse Karin’di. Bert’in gür saçları bembeyazdı. Tepesi açılmaya başlayan ve sandaletleriyle bile şık çoraplar giyen bir adam izlenimi yaratan Gustav’ın atkuyruğu daha çok bir sıçan kuyruğuna benziyordu. Willem Danimarkalılarına ismini söyledi

ve ben de neredeyse farkında bile olmadan onlara *kendimi* Lulu olarak tanıttım. Sanki artık gerçekten de Lulu olmuştum. Allyson az önce yaptığım şeyi asla yapmazdı.

Kaptan Jack, Willem'in yardımıyla teknenin halatını çözdü. Tam Willem'e ikinci kaptanlığa soyunmayı düşünüyorsa paramın bir kısmını geri alabileceğimi söyleyeceğken onun etrafta koşturup durduğunu ve bu işten fazlasıyla zevk aldığını fark ettim. Belli ki bir teknede neler yapılması gerektiğini biliyordu.

Tekne bize beyaz sütunlu eski bir binayla birlikte gümüş kubbeli modern bir binanın detaylı bir görüntüsünü sunarak bulunduğu geniş gölden ayrıldı. Danimarkalılar pokere geri döndüler.

"Paranızın hepsini harcamayın," diye seslendi Kaptan Jack onlara. "Yoksa bana kaptıracak paranız kalmaz."

Teknenin ön tarafına geçip akıp giden manzarayı seyretmeye koyuldum. Üzerlerinde dar ve kemerli geçitler olan kanallar karaya göre daha serindi. Ayrıca burası çok daha farklı kokuyordu. Tarihin kalıntıları nemli duvarlara sinmiş gibi, etrafta geçmişi çağrıştıran küflü bir koku vardı. Bu duvarların dili olsa kimbilir bize hangi sırları verirdi.

İlk kanal havuzuna vardığımızda Willem teknenin yan tarafına tırmanıp bana mekanizmanın nasıl çalıştığını gösterdi. Paslanıp nehrin tuzlu suyuna benzer bir renge dönüşen ve antik çağlardan günümüze ulaşmış gibi görünen metal kapılar arkamızdan kapandı, altımızdaki su çekildi ve kapılar tekrar açılıp bizi aşağıya indirdi.

Kanalın bu kısmı öylesine dardı ki tekнемiz neredeyse eninin tamamını kaplıyordu. Caddelere dek uzanan dimdik setlerin üzerindeki karaağaç ve kavakların (ağaçların ismini Kaptan Jack söylemişti) dalları doğal bir pergole oluşturup ikindi güneşinin sıcaklığı altında rahat bir nefes almamızı sağlıyordu.

Ani bir rüzgâr ağaçları silkeledi ve birkaç yaprağın havada süzülerek güvertemize inmesine sebep oldu. Kaptan Jack bir tavşan gibi

Sadece Bir Gün

havayı koklayarak, “Yağmur geliyor,” dedi. Önce gökyüzüne, sonra Willem’e baktım ve gözlerimi devirdim. Gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu ve Avrupa’nın bu bölgesine son on gündür hiç yağmur yağmamıştı.

Yukarıda Paris günlük hayatına devam ediyordu. Anneler kahve-lerini yudumlayarak kaldırımında paten kayan çocuklarını seyrediyordu. Sokaklara tezgâh açan satıcılar meyve ve sebze satıyordu. Âşıklar sıcağa aldırmaksızın sarmaş dolaş olmuşlardı. Köprünün üzerindeki bir müzisyen, klarnetiyle hepsine serenat yapıyordu.

Seyahatim boyunca neredeyse hiç fotoğraf çekmemiştim. Ona anı kaydetmektense bizzat yaşamayı tercih ettiğimi söylediğimde Melanie benimle alay etmişti. İşin gerçeği, karşımıza çıkan ayakkabı satıcısını, pandomim sanatçısını, yakışıklı garsonu ve tur boyunca karşılaştığımız diğer bütün insanları daha sonra da hatırlamak isteyen Melanie’nin aksine etrafta olup bitenler beni çok da ilgilendirmiyordu. Turun başında önemli yerlerin birkaç fotoğrafını çekmiştim. Kolezyum. Belvedere Sarayı. Mozart Meydanı. Fakat sonra bundan vazgeçtim. Çektiğim fotoğraflar hiç güzel çıkmıyordu, ayrıca zaten bütün bu yerlerin kartpostallarını satın alabilmek de mümkündü.

Ama şu an gördüklerimin kartpostalı yoktu. Hayatın kartpostalı yoktu.

Upuzun tüyleri olan dört köpeğiyle yürüyüş yapan kel bir adamın fotoğrafını çektim. Komik denilebilecek kadar süslü eteğiyle çiçek toplayan küçük bir kızın. Suyun kenarındaki yapay plajda kimse-den çekinmeden sevişen bir çiftin. Bütün bunlara aldırmadan kâğıt oynayarak eğlenceli zaman geçiren Danimarkalılar’ın.

“Ah, ben de sizin fotoğrafınızı çekeyim,” dedi Agnethe. Hafifçe yalpalayarak masadan kalktı. “Ne kadar da hayat dolu görünüyorsunuz.” Masaya döndü. “Ben hiç böyle göründüm mü, Bert?”

“Sen hâlâ öyle görünüyorsun, aşkım.”

“Ne zamandır evlisiniz?” diye sordum.

“On üç yıldır,” dedi Agnethe ve tam onların da lekeli olup olmadığını merak ettiğim sırada ekledi: “Tabii, on yıl önce boşandık.”

Agnethe yüzümdeki şaşkın ifadeyi fark etti. “Ayrılığımız pek çok evlilikten daha iyi gidiyor.”

Willem’e döndüm. “Bu lekeyi nasıl açıklayacaksın?” diye fısıldadım ve tam o güldüğü sırada Agnethe fotoğrafımızı çekti.

Uzaklarda bir kilisenin çanları çaldı. Agnethe telefonumu geri verdi ve ben de Bert’le ikisinin fotoğrafını çektim. “Bana bu fotoğrafı gönderirsin, değil mi? Diğerlerini de istiyorum.”

“Elbette. Telefonumun hattı açılır açılmaz gönderirim.” Willem’e döndüm. “Bana telefon numaranı verirsen sana da gönderirim.”

“Telefonum o kadar eski ki fotoğraf özelliği yok.”

“Eve döndüğümde onları bilgisayara yükler sana e-postayla gönderirim,” dedim. Bunu yapmak için onları saklayacak bir yer bulmam gerekecekti; telefonumda ya da bilgisayarımda kaldıkları sürece annem onlara rahatlıkla ulaşabilirdi. Gerçi bu sıkıntıya sadece bir ay katlanmam gerekecekti. Bir ay sonra özgürlüğüme kavuşacaktım. Tıpkı bugün olduğu gibi özgür yaşayacaktım. “O halde e-posta konusunda anlaştık.”

Willem fotoğraflardan birini uzunca bir süre inceledi. Ardından bakışlarını bana çevirdi. “Ben seni burada saklayacağım.” Şakağına vurdu. “Burada asla kaybolmazsın.”

Yüzümdeki gülümsemeyi engellemek için dudaklarımı ısırarak zorunda kaldım ve telefonumu yerine kaldırmakla uğraşıyormuş gibi yaptım. Ancak Kaptan Jack, Willem’e seslenip kendisi teknenin ön tarafında dururken onun dümene geçmesini söylediğinde telefonu tekrar çıkarıp fotoğrafları taradım ve Agnethe’in çektiği fotoğrafı buldum. Fotoğrafta benim yüzüm profilden görünüyor ve dudak-

Sadece Bir Gün

larım aralık duruyordu. Willem ise gülüyordu. Her zaman olduğu gibi. Başparmağımı yüzünde dolaştırıp bir çeşit sıcaklık yaymasını bekledim.

Ardından telefonu kaldırıp yanımdan geçip giden Paris manzarasını seyretmeye koyuldum. Rahatladığımı, göz kapaklarımı ağırlaştıran mutlulukla neredeyse sarhoş olduğumu hissediyordum. Willem bir süre sonra tekrar yanıma döndü. Sessizce oturup tekneyi yalayan dalgaları ve Danimarkalıların anlaşılmaz sohbetlerini dinledik. Willem madeni bir para çıkarıp onu yine parmak boğumlarının arasında gezdirdi. Elinin hareketleri ve suyun sebep olduğu hafif sarsıntı yüzünden hipnotize olmuş gibi onu izledim. Danimarkalılar gürültülü bir tartışmaya başlayana dek etrafa huzur hâkimdi. Willem bana aralarında geçen konuşmaları çevirdi. Belli ki ünlü bir Fransız aktristin porno film çevirip çevirmediği hakkında hararetli bir tartışmaya girmişlerdi.

“*Danca da mı biliyorsun?*”

“Hayır ama *Danca*, *Flemenkçe*’ye çok yakındır.”

“Kaç dil konuşabiliyorsun?”

“Akıcı biçimde mi?”

“Ah, Tanrım, sorduğuma pişman oldum.”

“Akıcı şekilde konuşabildiğim dört dil var. Derdimi anlatacak kadar Almanca ve İspanyolca da biliyorum.”

Başımı hayretle iki yana salladım.

“Ama sen de *Çince* konuşabildiğini söylemiştin.”

“*Çince*’yi katlettiğimi söylemek daha doğru olur. Tonlamaları ayırt etme yeteneğine sahip değilim ve *Çince* tamamen tonlamalara dayalı bir dildir.”

“Bana *Çince* bir şeyler söylesene.”

Willem’e baktım. “*Ni zhen shuai.*”

“Bir şey daha söyle.”

“*Wo xiang wen ni.*”

“Şimdi ne demek istediğini anladım.” Willem başını ellerinin arasına aldı. “Dur. Kulaklarım sağır oldu.”

“Kes şunu yoksa fena olur,” dedim onu itiyormuş gibi yaparak.

“Az önce ne söyledin?” diye sordu.

Yüzüne baktım. Bunu ona asla söylemeyecektim.

“Hepsini kafandan uydurdun.”

Omuzlarımı silktilim. “Bunu asla bilemeyeceksin.”

“Bu da ne demek oluyor?”

Sırıttım. “Söylediklerimi öğrenmek için sözlüğe bakman gerekecek.”

“Onları yazıya dökebilir misin?” Willem küçük, siyah defterini çıkarıp sonlara doğru temiz bir sayfa açtı. Ardından tekrar çantasını karıştırdı. “Kalemin var mı?”

Yanımda babamdan aşırıldığım şu güzel tükenmez kalemlerden vardı ve üzerinde PULMO CLEAR İLE RAHAT NEFES ALIN yazıyordu. Güneş, ay ve yıldızları sembolize eden karakterleri yazdım. Willem hayranlıkla başını salladı.

“Bak. Şunu çok severim. Çifte mutluluk anlamına gelir.”

“Karakterlerin nasıl da simetrik olduklarını gördün mü?”

“Çifte mutluluk,” diye tekrarladı Willem işaret parmağını çizgilerin üzerinde gezdirerek.

“Bu çok yaygın bir terimdir. Restoranlarda falan bol bol görebilirsin. Sanırım şansla alakalı bir şey. Çin düğünlerinde bu terim büyük önem taşır. Belki bunun sebebi ortaya çıkış hikâyesidir.”

“Neymiş o hikâye?”

“Genç bir adam elçi olmak için önemli bir sınava girmek üzere seyahate çıkmış. Yolda bir dağ köyünden geçerken hastalanmış. Onunla

Sadece Bir Gün

köyün doktoru ilgilenmiş ve delikanlı tam iyileştiği sırada doktorun kızını görmüş. İki genç birbirine âşık olmuş ve delikanlının köyden ayrılacağı gün kız ona bir mısra okumuş. Delikanlı tekrar başkente doğru yola koyulmuş ve sınavı başarıyla geçip imparatoru etkilemeyi başarmış. Sanırım imparator onu biraz daha sınamak için bir mısra okumuş. Elbette delikanlı diğer yarısını o kızıdan duyduğu bu gizemli şiiri hemen tanımış ve kızın kendisine söylediği mısrayı tekrarlamış. İmparator ondan bir kat daha etkilenmiş ve işi ona vermiş. Delikanlı sonrasında gidip o kızla evlenmiş. Yani sanırım çifte mutluluk yaşamış. Hem işi hem de kızı kapmış. Biliyorsun, Çinliler şansa çok önem verir.”

Willem başını iki yana salladı. “Bence çifte mutluluk, birbirini tamamlayan iki kişinin kavuşmasıdır. Tıpkı birbirini tamamlayan iki mısra gibi.”

Bu hiç aklıma gelmemişti ama elbette Willem haklıydı.

“O mısraları hatırlıyor musun?”

Başımı salladım. “Yemyeşil ağaçlar bahar yağmuru altında gökyüzüne uzanıyor ve gökyüzü, bahar ağaçlarını karanlığa boğuyor. Rüzgârdan kaçan kırmızı çiçekler çayırlara yayılıyor ve çayırlar bu öpücüğün ardından kıpkırmızı oluyor.”

Kanalın son kısmı yer seviyesinin altındaydı. Kemerli duvarlar öylesine alçaktı ki elimi uzatsam ıslak ve kaygan tuğlalarına dokunabilirdim. Burası tüyler ürperten, sessiz bir yerdin ama çıkan her ses yankılanıyordu. Gürültücü Danimarkalılar bile susmuştu. Willem’le teknenin yan tarafına oturup bacaklarımızı aşağı sarkıttık ve duvarın ulaşabildiğimiz yerlerine tekme attık.

Ayak parmağıyla bileğimi dürttü. “Teşekkür ederim.”

“Ne için?”

“Bunu yaptığın için.” Tekneyi işaret etti.

“Benim için bir zevkti. Ben de sana *bunu* yaptığın için teşekkür ederim.” Yukarıyı, kendi içinde gücünde olan Paris’i işaret ettim.

“Rica ederim.” Willem etrafa baktı. “Her şey çok güzel. Kanal.” Ardından bakışlarını bana çevirdi. “Sen.”

“Eminim ki bunu geçtiğin her kanala söylüyorsundur.” Böyle söylesem de rutubet kokan yoğun karanlığın içinde kıpkırmızı ke-silmiştım.

Yolun geri kalan kısmını bu şekilde tamamladık; ayaklarımızı tek-neden aşağı sarkıtıp, Paris’in, aşağıya taşınan tuhaf kahkaha kırıntılarını ya da müzik seslerini dinleyerek. Şehir sanki burada sadece dinlemeyi bilenlerin kulaklarına ulaşacak sırlar veriyordu.

Sekiz

Arsenal Yat Limanı, suyun iki tarafındaki beton iskelelere dip dibe demirlemiş olan teknelere özgü bir park yerine benziyordu. Willem, Kaptan Jack'in dar limana yanaşmasına yardımcı olduktan sonra iskeleye atlayıp halatlara karmaşık düğümler attı. Artık neredeyse körkütük sarhoş olan Danimarkalılarla vedalaştık ve ona fotoğrafları ilk fırsatta göndereceğim sözünü vererek Agnathe'nin telefon numarasını aldım.

Tekneden inmeden önce Kaptan Jack elimizi sıktı. "Paranı aldığım için kendimi biraz kötü hissediyorum," dedi.

"Hayır, öyle hissetmeyin." Tünelden geçtiğimiz sırada Willem'in yüzünde beliren ifadeyi hatırladım. Sadece o ifade bile yüz dolara değerdi.

"Merak etme biz o parayı senden kısa zamanda alırız," diye seslendi Gustav.

Jacques omuzlarını silkti. Elimi öpüp tekneden inmeme yardımcı olduktan sonra Willem'e sarıldı.

Sadece Bir Gün

Oradan uzaklaştığımız sırada Willem omzuma vurdu. “Teknenin ismini gördün mü?”

Görmemiştim. Teknenin arka tarafına, kırmızı, beyaz, mavi renklerdeki Fransız bayrağının yanına mavi harflerle bir isim yazılmıştı. *Viola. Deauville.*

“Viyola? Bu Shakespeare’in Viyolası mı?”

“Hayır. Jacques önce ona Voilâ ismini vermek istemiş ama kuzeni ismi yanlış yazmış ve Jacques bu ismi de beğenerek tekneyi Viyola olarak kaydettirmiş.”

“Tamam ama bu yine de biraz tuhaf,” dedim.

Willem her zamanki gibi gülümsedi.

“Tesadüf mü acaba?” Birden sırtımdan tuhaf bir ürperti geçtiğini hissettim.

Willem neredeyse ciddi denilebilecek bir ifadeyle başını salladı. “Tesadüf,” diye onayladı. “Peki ama bu ne anlama geliyor? Kaderimizde *bu* tekneye binmek mi yazılıydı? O tekneye *binmeseydik* başımıza daha iyi ya da daha kötü bir şey mi gelecekti? Tekneye binmek hayatımızın akışını mı *değiştirdi*? Hayat gerçekten de tesadüflerden mi ibaret?”

Willem omuz silkmekle yetindi.

“Yoksa bu sadece Jacques’ın kardeşinin yazı yazmayı bilmediği anlamına mı geliyor?”

Willem bir kez daha güldü. Bir çan kadar güçlü ve berrak sesi içimi mutlulukla doldurmuştu ve hayatımda ilk kez kahkahanın *gerçek* amacının insanlara mutluluk yaymak olduğunu anladım.

“Bazen bir şeyi yaşamadan bilemezsin,” dedi Willem.

“Çok faydalı bir açıklama oldu.”

Willem güldü ve uzunca bir süre bana baktı. “Biliyor musun, her şeye rağmen sen seyahat etmek konusunda başarılı sayılırsın.”

“Ciddi misin? Ah, hayır değilim. Bugün her zamanki halimden farklıyım. Tur süresince acınacak durumdaydım. İnan bana, bırak tekneyi bir taksiye bindim ya da bisiklet kiraladım.”

“Peki ya turdan önce?”

“Turdan önce çok fazla seyahatim olmadı. Olanlar da... tesadüflere yer vermeyecek türdeydi.”

Willem soru sorar gibi kaşını kaldırdı.

“Birkaç farklı yere gittim. Florida’ya. Kayak yapmaya. Ve Meksika’ya. Ama inan bana, bundan bahsetmek bile ülkenin kendisinden çok daha egzotik. Ailemle her yıl Cancún’un güneyindeki devre mülke gideriz. Tesis dev bir Maya tapınağına benzetmeye çalışmışlar ama bulunduğu ülkenin Amerika olmadığına dair tek ipucu yapay nehrin içindeki su parkının hoparlörlerinden yankılanan Meksika müziğine özgü Noel şarkılarıdır. Her sene aynı evde kalırız. Aynı kumsala gideriz. Aynı restoranlarda yemek yeriz. Tesisin kapılarından dışarı nadiren çıkarız ve bunu yaptığımızda da her sene gördüğümüz tarihî yerleri tekrar ziyaret ederiz. Sanki takvimin çevrilen yaprakları dışında hiçbir şey değişmez.”

“Aynı ama farklı,” dedi Willem.

“Bence hep aynı.”

“Cancún’a bir sonraki gidişinde gerçek Meksika’ya kaçmayı dene,” diye bir öneride bulundu Willem. “Kadere karşı koy. Neler olacağını gör.”

Anneme tek başıma dolaşmak istediğimi söylediğimde vereceği tepkiyi gözümde canlandırarak, “Denerim,” dedim.

“Belki günün birinde ben de Meksika’ya giderim,” dedi Willem.

“Orada sana rastlarım ve birlikte vahşi doğaya kaçarız.”

“Sence bu mümkün mü? Orada birbirimize rastlayabilir miyiz?”

Sadece Bir Gün

Willem ellerini havaya kaldırdı. “Bunun için yeni bir tesadüfe ihtiyacımız olacak. Hem de kocaman bir tesadüfe.”

“Ah, yani sen *beni* bir tesadüf olarak görüyorsun, öyle mi?”

Willem’in dudaklarındaki gülümseme, eriyen karamel gibi genişledi. “Kesinlikle öyle.”

Ayağımı kaldırımın kenarına sürttüm. Şeffaf dosyalarımı düşündüm. Sekiz yaşımdan beri buzdolabının üzerini süsleyen yaptığım aktivitelerin listelendiği renkli takvimi düşündüm. Üniversite başvuru belgelerimin durduğu o düzenli dosyaları düşündüm. Hayatımdaki her şey düzenlenmişti. Her şey planlanmıştı. Bu hayata taban tabana zıt bir hayat süren, benim de sadece o gün için zıttı olduğum gerçek benden tamamen farklı olan Willem’e baktım.

“Sanırım bu, bugüne dek duyduğum en onur verici sözlerden biriydi.” Sustum. “Gerçi bunu itiraf ederek hakkımda ne tür bir izlenim oluşturduğumu bilmiyorum.”

“Bugüne dek yeterince övülmediğin izlenimi yaratıyor.

Öne eğilip ona izin verdiğim anlamına gelen bir işaret yaptım.

Durup bana baktı; bakışları beni inceler gibiydi. Daha önce trende hissettiğime benzer bir duyguya, bana paha biçtiği izlenimine kapıldım ama bu defa bunu kötü emelleri için değil, farklı bir şey için yapıyordu.

“Güzel olduğunu söylemeyeceğim çünkü bunu daha önce o köpek benim yerime yaptı. Komik olduğunu da söylemeyeceğim çünkü zaten tanıştığımız andan beri beni güldürüyorsun.”

Evan ona benzemek büyük bir onurmuş gibi bana sürekli ikimizin birbirine ‘çok benzediğini’ söylerdi. *Güzel ve komik*; Willem’in bu kadarını söylemesi benim için yeterliydi.

Ama o durmadı. “Sanırım sen yerde bir para bulduğunda onu havada sallayıp, “Parasını kaybeden var mı?” diye soran bir insansın.

Bence sen fazlasıyla yufka yürekli olduğun için acıklı denilemeyecek filmlerde bile ağlıyorsun ama bunu belli etmiyorsun. Seni korkutan işler yapıyorsun ve bunu yapman köprülerden başüstü aşağı atlayan adrenalin tutkunlarından çok daha cesur olduğunu gösteriyor.”

Nihayet sustu. Bir şeyler söylemek üzere ağzımı açtım ama konuşamadım. Boğazıma bir yumru yerleşmişti ve kısa bir anlığına ağlamaktan korktum.

Çünkü *güzel bir gülüşün var, bacakların çok güzel, çok seksisin* gibi boş ve abartılı laflar duymayı bekliyordum.

Ama Willem’in söyledikleri... Bir keresinde bir alışveriş merkezinde bulduğum kırk doları güvenliğe bırakmışım. Jason Bourne’in her filminde ağlıyordum. Son söylediğinin doğru olup olmadığını bilmiyordum. Ama tüm kalbimle öyle olmasını umuyordum.

“Louvre’u ziyaret etmek istiyorsak,” dedim boğazımı temizleyerek, “yola devam etsek iyi olur. Müze buraya ne kadar uzaklıkta?”

“Sanırım birkaç kilometre. Ama bisikletle gitmek daha hızlı olur.”

“Benden yoldan geçen bir bisikleti çevirmemi mi istiyorsun?” diye takıldım ona.

“Hayır, sadece bir Vélib⁶ bulmalıyız.” Willem etrafa baktı ve bir grup gri bisiklete doğru yürümeye başladı. “Hiç Beyaz Bisiklet diye bir şey duydun mu?”

Başımı iki yana salladım ve Willem bana, 60’lı yıllarda Amsterdam’da kısa bir süre şehrin her yerinde ücretsiz beyaz bisikletlerin olduğunu anlattı. Bir bisiklete ihtiyacın olduğunda gidip alıyor, işin bitince de onu tekrar yerine bırakıyordun. Ama bu uygulama uzun sürmemiști çünkü yeterli sayıda bisiklet yoktu ve insanlar onları çalı-

6 Paris’te bisiklet kiralama sistemi (ç.n.)

Sadece Bir Gün

yordu. “Paris’te bir bisiklete yarım saat boyunca ücretsiz binebilirsin ama sonra gidip yerine bırakmazsan ücret ödersin.”

“Ah, sanırım yaşadığım yerde de buna benzer bir uygulama başlatıldığını okumuştum. Yani şimdi bisiklete ücretsiz mi bineceğiz?”

“Yapmamız gereken tek şey depozit için bir kredi kartı numarası vermek.”

Benim kredi kartım yoktu, daha doğrusu annemlerin banka hesabına kayıtlı olmayan bir kredi kartım yoktu ama içinde yeterli miktarda para olup olmadığından emin olmasa da Willem’in bir banka kartı vardı. Küçük bir klavyeden geçirdiği kart ilk bisikletin kilidini açtı ama diğeri için denediğinde reddedildi. Bunun bana hayal kırıklığı yaşattığını söyleyemezdim. Benim için Paris’te kask kullanmadan bisiklete binmek intihar etmekten farksızdı.

Ama Willem bisikleti yerine bırakmadı. Onu benim bulduğum yere sürüp selesini yükseltti. Bana baktı. Ardından seleye vurdu.

“Dur bir dakika, *benim* bisiklete binmemi mi istiyorsun?”

Başını salladı.

“Peki sen ne yapacaksın? Yanımda mı koşacaksın?”

“Hayır. Ben seni götüreceğim.” Willem’in kaşları kalktı ve yüzünün kızardığını hissettim. “Bisikletle tabii,” diye açıkladı.

Geniş seleye yerleştim. Willem de önüme oturdu. “Tam olarak nereye gidiyoruz?”

Sırtı yüzüme vücudunun sıcaklığım hissedebileceğim, terinin, üzerindeki tişörtün yeni kumaş kokusuyla karışık tatlı misk kokusunu duyabileceğim kadar yakın dururken buna imkân varmış gibi, “Sen onu boş ver. Keyfine bak,” dedi. Bir ayağını pedala koyup yüzünde muzip bir gülümsemeyle bana döndü. “Polis görürsen haber ver. Bu yaptığımız kanuna aykırı sayılır.”

“Bekle, kanuna aykırı olan ne?”

Ama Willem çoktan yola çıkmıştı bile. Gözlerimi kapadım. Bu çılgınlıktı. Ölecektik. Sonra da ailem beni bir kez daha öldürecekti.

Bir sokak sonra hâlâ yaşıyorduk. Gözlerimden birini açtım. Willem gidonun üzerine eğilmiş, hiç zorlanmadan pedal çeviriyordu. Bense sırtımı geriye vermişim ve bacaklarım arka tekerleklerin yanında sallanıyordu. Diğer gözümlü de açtım ve Willem'in, terli avuçlarımla sıkı sıkıya tuttuğum tişörtünü bıraktım. Yat limanı epeyce arkamızda kalmıştı ve sıradan bir caddenin bisiklet yolunda diğer gri bisikletlerle birlikte ilerliyorduk.

Dört bir yanında çalışma olduğu için tıkanan bir caddeye döndük. Caddenin yarısını iskele ve barikatlar kaplıyordu ve hepsinin üzerine *Sous ou Sur* grubunun tişörtlerindeki yazı karakteriyle SOS yazılmıştı.

Tam bunu Willem'e göstereceğim sırada diğer tarafa döndüm ve karşımda Seine Nehri'ni buldum. Ve işte Paris. Kartpostallardaki Paris! *Fransız Öpücüğü*, *Paris'te Bir Geceyarısı*, *Öldüren Şüphe* ve izlediğim bütün o Fransız filmlerindeki Paris. Ağzım bir karış açık esintiyle birlikte dalgalanan ve güneşin son ışıklarıyla ıslıl ıslıl parlayan Seine Nehri'ne baktım. Üzerindeki kemerli köprüler zarif bir bilekteki pahalı bileziklere benziyordu. Willem bana hiçbir şey olmamış gibi nehrin ortasındaki bir adanın üzerinde yükselen Notre Dame Katedrali'ni gösterdi. Sıradan bir günmüş gibi ve karşımızda o tüyler ürpertici Notre Dame Katedrali durmuyormuş gibi! Bir başka binanın yanından geçtik. Düğün pastasına benzediğine göre burası Kraliyet Sarayı olmalıydı. Ama hayır, sadece Belediye Binası'ydı.

İşin komik tarafı tur boyunca otobüsle pek çok defa bu tür yerlerin önünden geçmiştik. Bayan Foley elinde mikrofona otobüsün ön tarafında durup bize o katedral ya da şu opera binası hakkında bilgi verirdi. Bazen durup binanın içine girerdik ama her şehre sadece bir ya da iki gün ayırabildiğimiz için çoğunlukla yanından geçmekle yetinirdik.

Sadece Bir Gün

Şimdi yine benzer yerlerin önünden geçiyordum. Ancak nedense bu defa hissettiklerim tamamen farklıydı. Bisikletin arkasına oturmuş, saçlarımın rüzgârla savrulduğunu, kulağımda seslerin yankılandığını ve yüzlerce yıllık taşların altımda sarsıldığını hissederken hiçbir şeyi kaçırmadığım duygusu yaşıyordum. Aksine gördüklerimi içime çekiyor, özömsüyor ve onlarla bütünleşiyordum.

Bu değışikliğı ve o gün yaşadığım diğeri bütün değışiklikleri ne şekilde açıklayabileceğimi bilemiyordum. Sebep Paris miydi? Lulu muydu? Yoksa Willem miydi? Willem'in varlığı mı bu şehri böylesine baş döndürücü hale getirmişti yoksa şehir mi Willem'in varlığını karşı konulmaz yapmıştı?

Gürültülü bir ısıklık sesi beni daldığım rüyadan uyandırdı ve bisiklet aniden durdu.

"Gezimiz burada sona erdi," dedi Willem. Bisikletten indim ve Willem onu caddenin aşağısına doğru götürdü.

Aynı anda incecik bir bıyığı olan ve kabızlık sorunu çekiyormuş gibi görünen bir polis memuru koşarak yanıma geldi. Willem'e bağırıp çağırma, eliyle işaretler yapma ve bana parmağını sallamaya başladı. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti ve küçük bir defter çıkarıp bizi işaret ettiğinde huzursuz oldum. Willem'in kanuna aykırı bir işe bulaştığımızı söylerken şaka yaptığını düşünmüştüm.

Sonra Willem polise bir şeyler söyledi ve az önce veryansın eden adam aniden sustu. O da bir şeyler anlatmaya başladı ve konuştuklarının tek bir kelimesini bile anlamadığım halde parmağını '*şimdi buldum*' der gibi yukarı kaldırıp "Shakespeare!" dediğinden emindim.

Willem başını onaylarcasına salladı ve polisin ses tonu yumuşadı. Bize hâlâ parmağını sallıyordu ama küçük defteri tekrar çantasına koymuştu. Başındaki küçük, komik şapkaya dokunduktan sonra oradan uzaklaştı.

“Az önce bir polis memuruna Shakespaer’den alıntı mı yaptın sen?” diye sordum

Willem başını evet anlamında salladı.

Hangisinin daha çılgınca olduğundan emin değildim; Willem’in bunu yapmasının mı yoksa buradaki polis memurlarının Shakespeare’in kim olduğunu bilmesinin mi?

“Ona ne söyledin?”

“*La beauté est une enchanteresse, et la bonne foi qui s'expose à ses charmes se dissout en sang,*” dedi. “Kuru Gürültü’den bir alıntı.”

“Anlamı ne?”

Willem bana o her zamanki bakışlarından birini sundu, dudaklarını yaladı ve gülümsedi. “Bunun için sözlüğe bakman gerekecek.”

Nehir boyunca yürüyüp restoranlar, sanat galerileri ve lüks mağazalarla dolu büyük bir caddeye çıktık. Willem bisikleti stantlardan birine bıraktı ve yola yaya devam edip uzunca bir kemerin altından geçtik. Birkaç köşeyi döndükten sonra karşımıza insana ilk başta buranın bir başkanlık ya da kraliyet sarayı, hatta belki de Versay olduğunu düşündürtecek kadar heybetli bir dizi bina çıktı. Sonra avludaki cam piramidi fark ettim ve Louvre’a geldiğimizi anladım.

Etraf hıncahınç insan doluydu. Binalardan akın akın, poster tüpleri ve siyah-beyaz renklerde büyük alışveriş çantaları taşıyan insanlar çıkıyordu. Bazıları hâlâ sohbet edebilecek kadar enerji doluydu ama çoğu tüm günü farklı kültürlerin destansı yönlerini özümseyerek geçirmenin yorgunluğunu ve şaşkınlığını yaşıyor, donuk gözlerle etrafa bakıyordu. Bu bakışları biliyordum. Gençlik Turları! broşürlerinde, “Gençlere yoğun bir Avrupa deneyimi yaşıyoruz! Çocuğunuzu çok kısa bir süre içerisinde mümkün olduğunca çok kültürle tanıştırmak, tarih, dil, sanat, miras ve mutfak konusundaki bakış açısını genişle-

Sadece Bir Gün

tiyoruz,” diye övünüliyordu. Oysa aydınlatıcı olması beklenen bu turun yorucu olduğunu söylemek daha uygun olurdu.

Bu yüzden Louvre’un az önce kapanmış olduğunu öğrenince rahatladım.

“Üzgünüm,” dedi Willem.

“Ah, ben değilim.” Bu durumu da bir tesadüf olarak değerlendirilebilir miydik, bilmiyordum ama ben her halükârda mutluydum.

Geri dönüp bir köprünün üzerinden geçtik ve nehrin karşı kıyısına ulaştık. Kıyı boyunca kitaplar, okunmuş dergiler, kapağında Jackie Kennedy’nin fotoğrafları olan çok eski *Paris Match* sayıları ve rengi solmuş kapakları, lime lime olmuş sayfalarıyla hem İngilizce hem de Fransızca romanlar satan pek çok sokak satıcısı sıralanmıştı. Satıcılardan biri birkaç küçük, eski vazo, taklit mücevherler ve tezgâhının yan tarafına yerleştirdiği bir kutuda tozlu, antika saatler satıyordu. Saatleri karıştırıp bakalit bir SMI buldum. “Yirmi euro,” dedi başörtülü satıcı.

Saati beğendiğimi belli etmemeye çalıştım. Yirmi euro, otuz dolar demekti. Oysa bu saat iki yüz dolardan fazla ederdi.

“İstiyor musun?” diye sordu Willem.

Bu saat annemi mutluluktan çılgına çevirirdi ve onu nereden aldığımı bilmesine de gerek yoktu. Satıcı kadın bana çalıştığını göstermek için saati kurdu ama onun tik taklarını duymak bana Jacques’ın zamanın akıcı olduğunu söylediğini hatırlatmıştı. Gökyüzünü kaplamaya başlayan bulutların renklerini yansıtır pembe ışıltılar saçan Seine Nehri’ne baktım. Saati yerine bıraktım.

Kıyıdan ayrılıp kıvrılarak ilerleyen dar ve kalabalık caddelerden geçtik. Willem bu bölgenin, çoğunlukla öğrencilerin yaşadığı Latin Mahallesi olduğunu söyledi. Burası şehrin diğer kısımlarından farklıydı. Büyük bulvar ve caddelerden çok, şu her yere sığabilen

uzay çağı araçları olan iki kişilik mini Smart arabaların bile güçlükle geçebileceği kadar dar sokaklardan oluyordu. Küçük kiliseler, gizli k  eler, dar sokaklar. Burası Paris'in bambaşka bir y   yd . Aynı zamanda ba  d nd r c yd .

"Bir şeyler içelim mi?" diye sordu Willem.

Başımı salladım. Yolun karşısına geçip tika basa insan dolu sinemalar, kafeler ve d  arıda sergiledikleri menülere bakılacak olursa çok daha pahalı sayılmayan k     k otellerin sıralandığı kalabalık bir caddeye girdik. Çoğu otelin tabelasında *complet* yazıyordu, ki ben bunun *dolu* anlamına geldiğinden emindim. Ancak bazılarında böyle bir yazı yoktu ve son kalan param kırk Pound'u Euro'ya çevirdiğim takdirde bir otel odası tutabilirdik.

Willem'le o gece ne yapacağımız hakkında konuşma fırsatı bulamamı tık. Daha doğrusu nerede kalacağımız konusunda. O bu konuyu çok fazla umursamıyormu  gibi görünüyordu ve bu da bana dönüp dola ıp C line'e ba vuracağımız endişesi ya atıyordu. Bir döviz bürosunun önünden geçtik. Willem'e para bozdurmak istediğimi söyledim.

"*Bende* daha para var," dedi. " stelik teknenin kirasını da sen  dedin."

"Ama benim üzerimde hiç Euro yok. Ya, ne bileyim i te, bir kartpostal falan almak istersem?" Durup bir kartpostal standını çevirdim. "Ayrıca bir şeyler içip ak am yemeği yiyeceğiz ve bu gece için..." Kısa bir sessizliğin ardından nihayet sözlerimi tamamlayacak cesareti buldum, "kalacak bir yer bulmalıyız." Boynumdan yukarı bir sıcaklık yayıldı.

Sorumun havada asılı kaldığını hissederek Willem'in beni cevaplamasını, aklından neler geçtiğine dair küçük de olsa bir ipucu vermesini bekledim. Ancak o, masalardan birinin etrafına sıralanmu 

Sadece Bir Gün

bir grup kızın kendisine el salladığı kafeye bakıyordu. Nihayet bana dönüp, “Affedersin, ne demiştin?” diye sordu.

Kızlar, Willem’e el sallamaya devam ediyordu. İçlerinden biri onu yanlarına çağırırdı. “Onları tanıyor musun?”

Willem önce kafeye, sonra bana baktı ve bakışlarını tekrar kafeye çevirdi. “Beni biraz bekler misin lütfen?”

Yüreğime bir ağırlık çöktüğünü hissettim. “Elbette beklerim, sorun değil.”

Willem beni kartpostal standını çevirip gizlice onu seyrettiğim hediyelik eşya dükkânında yalnız bıraktı. Kafedeki kızların yanına gidip onları Avrupa’da hep yaptıkları gibi yanaklarından öperek selamladı ama bu kızları Céline’i öptüğü gibi iki kez değil üç kez öpmeyi tercih etti. Az önce kendisini çağıran kızın yanına oturdu. Belli ki birbirlerini önceden tanıyorlardı; kız elini sürekli onun dizine koyuyordu. Willem benim olduğum tarafa kaçamak bakışlar fırlatıyordu ve ben onun bana el sallayıp yanına çağırmasını beklediğim halde bunu yapmadı. Geçmek bilmeyen beş dakikanın sonunda o yılışık kız, üzerine bir şeyler karaladığı kâğıdı Willem’e uzattı. Willem kâğıdı cebine atıp ayağa kalktı ve kızlarla yeniden yanak yanağa öpüştükten sonra benim bir Toulouse-Lautrec Müzesi kartpostalına yoğun ilgi gösterdiğim dükkâna geldi.

“Hadi gidelim,” dedi dirseğimi tutarak.

“O kızlar arkadaşların mıydı?” dedim hızlı adımlarına yetişmeye çalışarak.

“Hayır.”

“Ama onları tanıyorsun, değil mi?”

“Bir zamanlar tanıyordum.”

“Şimdi tesadüfen karşına çıktılar öyle mi?”

Willem o gün ilk defa sinirlenerek hızla bana döndü. “Burası Paris, Lulu. Dünyanın en turistik şehri. Bu tür şeyler olabilir.”

Tesadüfler, diye düşündüm. Ancak kendimi, paylaşmaktan nefret eden, kıskanç biri gibi hissediyordum ve bana böyle hissettiren sadece o kız değil –ki Willem onun telefon numarasını küçük siyah defterine geçirmeye fırsat bulamamışsa bile mutlaka arka cebinde taşıyordu– tesadüflerdi. Çünkü o gün tesadüfler sadece Willem ile bana aitmiş gibi görünüyordu.

Willem biraz yumuşadı. “Onları Hollanda’dan tanıyorum.”

Duruşunda bir değişiklik vardı ve bu haliyle sönmeden önce kararmaya başlayan bir ampulü anımsatıyordu. İşte o zaman *Hollanda* kelimesini mağlup olup nihai sona ulaşmış gibi söylediğini fark ettim ve bu da o gün bir kez bile *eve* dönmekten bahsetmemiş olduğunu hatırlamamı sağladı. Sonra aklıma başka bir şey geldi. O gün iki yıldır hiç görmediği memleketine, Hollanda’ya dönmeyi planlamıştı.

Ben üç gün sonra ülkeme geri dönecek ve havaalanında büyük bir kalabalık tarafından karşılanacaktım. Evde beni hoş geldin yazılı bir pankart ve jetlag yüzünden tek bir lokmasının bile tadına bakamayacağım bir kutlama yemeği bekliyor olacaktı. Bir gösteri köpeği misali oradan oraya sürüklendiğim üç haftalık seyahatimin ardından kahraman muamelesi görecektim.

Willem *iki yıldır* evinden uzaktaydı. Peki neden o da bir kahraman gibi karşılanmıyordu? Hatta onu karşılayacak birisi var mıydı?

“Céline’in yanındayken,” diye sordum, “telefonla aradığın birileri oldu mu?”

Kaşlarını çatıp koyu renkli gözlerinde şaşkın bir ifadeyle dönüp bana baktı. “Hayır. Neden sordun?” Çünkü bunu yapmadıysan, dönüşünün ertelendiğini nereden bilecekler? Seni bir kahraman gibi karşılamak için yarına dek beklemeleri gerektiğini nasıl anlayacaklar?

Sadece Bir Gün

“Dönmeni bekleyen kimse yok mu?” diye sordum.

Yüz ifadesi kısa süreli bir değişiklik yaşayıp o neşeli maskeden sıyrıldı, ki ben aslında ne kadar yorgun, ne kadar kararsız görüldüğüne –tıpkı benim gibi– şahit olana dek onun yüzünde bir maske taşıdığını fark etmemiştim.

“Aklımdan ne geçiyor biliyor musun?”

“Ne geçiyor?”

“Kaybolmalıyız.”

“Sana bir haberim var. Ben tam bir gündür ortalarda gözük-müyorum.”

“Bu farklı olacak. Bilerek kaybolacağız. Ben yeni bir şehre gitti-ğimde hep bunu yaparım. Bir metro istasyonu ya da otobüs durağında rastgele bir durak seçer ve oraya giderim.”

Ne yaptığını biliyordum. Bulunduğumuz mekânla birlikte ko-nuyu da değiştirmeye çalışıyordu. Bir açıdan bunu yapmaya ihtiyaç duyduğunu anlıyordum. Bu yüzden ona karşı çıkmadım. “Gidecekleri yeri, eşeğe kuyruk takmaca oyunu oynayarak belirleyen gezginler gibi mi?” diye sordum.

Willem meraklı gözlerle yüzüme baktı. İngilizcesi o kadar iyiydi ki bazen bazı terimleri anlamakta zorluk çekebileceğini unutuyordum.

“Bu da tesadüflerle mi ilgili?” diye sordum bu defa.

Willem bana baktı ve yüzündeki o maske kısa bir an tekrar sıyrıldı. Ancak sonra yine aynı hızla eski yerine yerleşti. Önemli değildi. O kısa an bana yetmişti. Ve onu anlıyordum. Willem de benim kadar yalnızdı. Şimdi yüreğimi hangimiz için hissettiğimi bilmediğim bir sızı kaplamıştı.

“Hayattaki her şey tesadüflerden ibarettir,” dedi Willem.

Dokuz

Mükemmel bir seçim yaptım.

Eşçe kuyruk takmaca oyunundaki taktiği uygulayarak metro haritasının karşısına geçtim, gözlerimi kapayıp olduğum yerde döndüm ve parmağımı kulağa çok hoş gelen bir ismi olan Château Rouge'a bastırdım.

Metro istasyonundan çıktığımızda Paris'in bambaşka bir yerine adım atmıştık ve ortalarda ne bir şato, ne bir kırmızı nesne ne de farklı bir şey vardı.

Caddeler, Latin Mahallesi'ndekiler kadar dardı ama onlardan çok daha bakımsızdı. Dükkânların pencerelerinden bateri ağırlıklı, kalitesiz müzik sesleri yükseliyordu ve öyle bir koku bombardımanına tutulmuştuk ki burnum önce neyi koklaması gerektiğini bilemiyordu; pastanelerden yayılan köri kokuları, el arabalarıyla taşınan iri hayvan gövdelerinden sızan kanın demir kokusu, tatlı ve egzotik tütsü kokuları, araba ve motosikletlerin çıkardığı egzoz kokusu, şehrin bu kısmında koca bir köşeyi kaplayan büyük kafeler yerine kaldırıma dizili masalarıyla daha basit ve küçük görünen kafeler olmasına rağ-

Sadece Bir Gün

men dört bir yanı kaplayan kahve kokuları. Kafelerin tamamında kahve içip sigara tütüren adamlar vardı. Bazıları sadece gözlerinin görüldüğü simsiyah örtüler, bazılarıysa rengârenk giysiler içerisinde olan kadınlar, uyuyan bebeklerini sırtlarına almış mağazalara girip çıkıyorlardı. Bölgedeki tek turist bizdik ve insanlar bize düşmanca değil ama yolumuzu kaybetmiş gibi meraklı bakışlarla bakıyorlardı. Gerçekten de kaybolmuştuk. İşte sırf bu yüzden tek başıma olsam asla böyle bir işe kalkışmazdım.

Ama Willem burayı sevmiştir. Bu yüzden onu örnek alıp biraz rahatlamaya çalıştım ve Paris'in Ortadoğu ve Afrika'yı kucaklayan bu bölgesini şaşkınlıkla incelemeye başladım.

Önce bir caminin yanından, sonra çan kuleleri ve payandalarıyla tıpkı bizim gibi kendini bir anda burada bulmuş gibi görünen bir kilisenin önünden geçtik. Kıvrılarak ilerleyen yolları takip ederek birkaç köşeyi dönmemizin ardından karşımıza parka benzer bir yer çıktı; burası yeşillikler, patikalar ve apartmanların arasına sıkışmış hentbol sahalarından oluşan bir avluydu. Park, seksek oynayan başörtülü kızlar, hentbol sahalarında koşan oğlanlar, köpeklerini gezdiren, satranç oynayan ve bir yaz gününün son demlerini sigara içerek değerlendiren insanlarla doluydu.

"Nerede olduğumuz hakkında bir fikrin var mı?" diye sordum Willem'e.

"Ben de senin gibi yolumu kaybetmiş durumdayım."

"Ah, hapı yuttuk o zaman." Böyle söylememe rağmen gülüyordum. Willem'le birlikte kaybolma fikri hoşuma gitmişti.

Ağaç dallarının örttüğü sessiz bir köşeye, gökyüzünde oynayan çocukları tasvir eden bir duvar resminin altına yerleştik. Sandaletlerimi çıkardım. Ayaklarımda kir ve terin sebep olduğu koyu renkli izler vardı. "Sanırım ayaklarım yürüyemeyecek durumda."

Willem de parmak arası terliklerini fırlatıp attı. Sol ayağındaki zikzak çizen yara izini gördüm. “Benimkiler de aynı durumda.”

Güneş, giderek serinleyen rüzgârın etkisiyle bir araya toplanmaya başlayan ve beraberlerinde yağmurun manyetik kokusunu taşıyan bulutların arasından bakıp aşağıda gölgeler oluştururken sırtüstü yere uzandık. Belki de Jacques yağmur konusunda haklıydı.

“Saat kaç?” diye sordu Willem.

Gözlerimi kapayıp saati görebilmesi için kolumu ona doğru uzattım. “Sakın bana söyleme. Bilmek istemiyorum.”

Willem kolumu tutup saate baktı ama sonra onu bırakmadı. Bileğimi az rastlanan bir nesneymiş, gördüğü ilk bilekmiş gibi sağa sola çevirerek dikkatle inceledi. “Bu çok güzel bir saat,” dedi sonunda.

“Teşekkür ederim,” dedim nezaket gereği.

“Onu sevmiyor musun?”

“Hayır. Asıl sorun bu değil. Bu saat, bana zaten bir seyahat hediye etmiş olan ailemin son derece cömert bir hediyesi ve oldukça da pahalı.” Daha fazlasını söylemeden önce sustum. Karşımda duran kişi Willem’di ve bir şeyler beni ona gerçeği söylemeye zorluyordu. “Ama hayır, onu sevmiyorum.”

“Neden?”

“Bilmiyorum. Her şeyden önce çok ağır. Bileğimin terlemesine neden oluyor. Üstelik bana zamanın akıp gittiğini hatırlatmak istemiş gibi gürültülüyle çalışıyor. Saatin kaç olduğunu asla unutmamam gerekirmiş gibi.”

“Madem öyle, onu neden takıyorsun?”

Bu çok basit bir soruydu. Nefret ettiğim bir saati neden takıyordum? Evden kilometrelerce uzakta onu takıp takmadığımı umursayacak kimse yokken bunu neden yapıyordum? Çünkü ailem onu bana iyi niyetle hediye etmişti. Çünkü ailemi hayal kırıklığına uğratamazdım.

Sadece Bir Gün

Willem'in parmaklarının bileğime yaptığı hafif baskıyı bir kez daha hissettim. Aynı anda kilidi açılan saatim ardında belli belirsiz fark edilen beyaz bir iz bırakarak bileğimden kurtuldu. Ferahlatan bir esintinin doğum lekemi yalayıp geçtiğini hissettim.

Willem saatimi, arkasına kazınmış *Yollarda* yazısını inceledi. "Tam olarak nereye gidiyorsun?"

"Ah, bilirsin işte. Avrupa'ya. Üniversiteye. Tıp fakültesine."

"Tıp fakültesine mi?" Willem'in sesinde hayret dolu bir ifade vardı.

Başımı evet anlamında salladım. Sekizinci sınıftayken, yediği kuzu etinin boğazına kaçmasıyla boğulma tehlikesi geçiren yan masadaki çocuğu Heimlich Manevrası'yla kurtardığım günden beri geleceğime dair yapılan plan buydu. Yanımızda oturan çocuğun bir anda mosmor kesildiğini fark ettiğimde babam hastane servisinden gelen bir telefonu yanıtlamak üzere dışarıdaydı. Ayağa kalkıp soğukkanlı bir tavırla kollarımı çocuğun göğsüne dolamıştım ve ağzından bir parça et fırlayana dek baskı uygulamıştım. Yaptığım şey annemi fazlasıyla etkilemişti. O günden sonra benim de babam gibi bir doktor olacağımdan söz etmeye başladı. Bir süre sonra ben de benzer şekilde konuşmaya başlamıştım.

"Peki bana da bakacak mısın?"

Willem'in sesi her zamanki gibi alaycı olduğu için şaka yaptığını anlamıştım ama birden içimde bir kıpırtı hissettim. Şu an ona kim bakıyordu? Bakışlarımı üzerine çevirdim. Her şeyi kolayca halledabiliyormuş gibi görünüyordu ama daha önce hissettiğim o duyguyu—aslında bundan emindim—; onun yalnızlık çektiği hissini hatırladım.

"Şu an sana kim bakıyor?"

İlk başta bu soruyu sesli olarak dile getirdiğimden ve bunu yap-
tıysam bile Willem'in beni duyduğundan emin olamadım çünkü

ondan uzunca bir süre yanıt alamadım. Ama sonra nihayet, “Ben kendime bakıyorum,” dedi.

“Peki ya bakamayacak durumda olduğunda? Hastalandığında?”

“Ben hastalanmam.”

“Herkes hastalanır. Ya yoldayken gribe falan yakalanırsan?”

“Hastalanırım. Sonra da iyileşirim,” dedi elini sallayıp sorduğum soruyu geçiştirerek.

Dirseğimin üzerinde doğruldum. Yüreğimi parçalayan tuhaf bir duyguya kapılmıştım ve bu duygu nefes alışımı zorlaştırıyor, dudaklarımdan dökülen kelimelerin uçuşan yapraklar misali titremesine neden oluyordu. “Şu çifte mutluluk hikâyesini düşünüyorum da. O genç de senin gibi tek başına seyahat ederken hastalanıyor ama sonra ona bakacak birisi ortaya çıkıyor. Sen hastalandığında da böyle mi oluyor yoksa kocaman bir otel odasında yapayalnız mı kalıyorsun?” Willem’i bir dağ köyünde hayal etmeye çalıştım ama zihnimde sadece onun köhne bir odadaki görüntüsü belirdi. Sonra kendim hasta olduğum zamanlar neler hissettiğimi düşündüm; o derin mutsuzluğu, o yalnızlığı, o nöbetleri. Yanımda hep benimle ilgilenen annem olurdu. Peki ya Willem? Hastalandığında ona çorba getiren birisi var mıydı? Birisi ona bahar yağmuru altında gökyüzüne yükselen yemyeşil ağaçları anlatıyor muydu?

Willem bana cevap vermedi. Uzaklarda bir el topunun duvara çarptığını, bir kadının şuh kahkahalar attığını duyuyordum. Céline’i düşündüm. Trendeki kızları. Willem’in cebine attığı o kâğıdı. Belli ki Willem hastalandığında kendisine bakacak bir kız bulmakta zorlanmıyordu. İçimde garip bir duygu belirdi. Sanki kayak yaparken hatalı bir dönüş gerçekleştirmiş ve kazara tümseklerle dolu en zorlu parkura girmiştım.

Sadece Bir Gün

“Kusura bakma,” dedim. “Sanırım içimdeki doktor uyanışa geçti. Ya da belki de içimdeki Musevi anne.”

Willem bana tuhaf bir bakış fırlattı. Bir hatalı dönüş daha yapmıştım. Avrup’da çok fazla Musevi olmadığı için bu konuda yaptığım şakaların yeterince anlaşılmadığını hep unutuyordum.

“Ben Musevi’yim, yani yaşlandığımda etrafımdaki herkesin sağlığı için endişe duymaya mahkûmum,” diye açıkladım çabucak. “*Musevi anne* bu anlama geliyor.”

Willem sırtüstü uzanıp saatimi yüzüne tuttu. “Şu çift mutluluk hikâyesinden bahsetmiş olman çok tuhaf. Bazen ben de hastalanıp kendimi tuvaletlerde kusarken buluyorum ve bu pek de hoş olmuyor.”

Onu bu halde düşünmek yüzümü buruşturmama neden oldu.

“Bir keresinde Fa’san Cezayir’e geçerken dizanteriye yakalandım ve oldukça kötü durumdaydım. O kadar hastaydım ki hiç bilmediğim bir yerde trenden inmek zorunda kaldım. İndiğim yer Sahra Çölü’nün kenarında, kitaplarda bile adı geçmeyen bir kasabaydı. Sürekli su kaybediyor ve sanırım halüsinasyon görüyordum. Yalpalayarak kalacak bir yer ararken Saba isminde bir otel ve restorana rastladım. Eskiden büyükbabama Saba derdim. Büyükbabam bana oraya gitmem için işaret gönderiyordu sanki. Restoran boştu. Doğruca tuvaletlere gidip tekrar kustum. Dışarı çıktığımda kısa sakalları kırlaşmış ihramlı bir adamla karşılaştım. Ondan çay ve zencefil istedim çünkü annem midem bulandığında hep bu ikiliyi kullanırdı. Adam başını iki yana salladı ve artık çölde olduğum için sadece çölün sunduğu çarelere başvurabileceğimi söyledi. Ardından mutfığa girdi ve ortadan ikiye ayrılmış bir ızgara limon getirdi. Üzerine biraz tuz serptiği limonu ağzıma sıkmamı söyledi. Bir kez daha kendimi kaybedeceğimi düşünürken yirmi dakika sonra midem düzelmmişti. Adam bana ağaç kabuğu tadında, iğrenç bir çay içirip yukarı gönderdi ve neredeyse on sekiz saat uyudum. Sonrasında her gün aşağı indiğimde bana

nasıl olduğumu soruyor ve belirttiğim semptomlara uygun bir yemek hazırlıyordu. Yemeğin ardından çocukluğumda Saba'yla yaptığımız gibi sohbet ediyorduk. Haritada var olduğunu bile bilmediğim bu kasabada tam bir hafta kaldım. Başımdan geçen olay senin az önce anlattığın hikâyeye çok benziyor.”

“Tek fark o adamın bir kızı olmaması,” dedim. “Yoksa şu ana dek çoktan o kızla evlenmiş olurdun.”

Birbirimize doğru dönmüştük ve öylesine yakın duruyorduk ki teninden yayılan sıcaklığı duyuyor, aynı havayı soluduğumuzu hissediyordum.

“Adamın kızı sen ol. Bana o mısraları tekrarla,” dedi.

“Yemyeşil ağaçlar bahar yağmuru altında gökyüzüne uzanıyor ve gökyüzü ilkbahar ağaçlarını karanlığa boğuyor. Rüzgârdan kaçan kırmızı çiçekler çayırlara yayılıyor ve çayırlar bu öpücüğün ardından kıpkırmızı oluyor.”

Öpücük kelimesi havada asılı kaldı.

“Bir daha hastalanırsam bana bu mısraları söyleyebilirsin. Benim dağlardaki sevgilim olabilirsin.”

“Anlaştık,” dedim. “Hastalandığında dağlardaki sevgilin olup sana bakacağım.”

Willem bu sözler yeni bir şakaymış, aramızdaki flört oyunun yeni bir hamlesiymiş gibi gülümsedi. Söylediklerim şaka olmadığı halde ben de gülümsedim.

“Karşılığında ben de seni zamanın yükünden kurtaracağım.”

Kendi ince bileğine taktığı saatim burada hiç de bir kelepçeymiş gibi görünmüyordu. “Şu an zaman diye bir şey yok. Jacques onun için ne diyordu... akıcı mı?”

“Akıcı,” diye tekrarladım büyülenmiş gibi. Çünkü zaman akıcıysa sadece tek bir gün süreceği düşünülen bir şey sonsuzluğa akabilirdi.

On

Uyuyakaldım. Sonra uyandım ve her şey farklı geldi. Park sessizleşmişti. Az önceki kahkaha sesleri ve topların yankıları gölgelerle bezeli alacakaranlıkta kaybolmuştu. Kararmakta olan gökyüzünü gri, yoğun yağmur bulutları kaplamıştı.

Ancak ölçülmesi mümkün olmasa bile varlığını bir şekilde belli eden bir şey daha değişmişti. Bunu uyanır uyanmaz hissetmiştim; atom ve moleküller yeni pozisyon almış, dünyayı dönüşü olmayan bir biçimde baştan aşağı değiştirmişlerdi.

İşte o an Willem'in elini fark ettim.

O da benim gibi uyuyakalmış, upuzun vücudu bir soru işareti gibi arkama kıvrılmıştı. Onun, yere düşen bir şal misali uykunun tatlı esintisiyle oraya konmuşçasına son derece doğal bir şekilde kalçamın üzerinde duran eli dışında vücutlarımız birbirine dokunmuyordu. Kalçamdaki bu el sanki oraya aitti. Hep oraya ait olmuştu.

Hiç kıpırdamadan ağaçların arasında gezinen rüzgârın hışırtısını ve Willem'in ritmik nefes alıp verişini dinledim. Dikkatimi tamamen onun eline verdim ve parmak uçlarından vücudumun, o ana dek

Sadece Bir Gün

varlığını bile bilmediğim bir noktasından elektrik akımı geçtiğini hissettim.

Willem uykusunda kıpırdanınca bunu onun da hissedip hissetmediğini merak ettim. Hissetmemesi mümkün müydü? Bu akım, etrafında gezdirilen bir ölçme aygıtının kadranını yerinden sökecek kadar gerçek ve belirgindi.

Willem tekrar kıpırdandı ve tırnaklarını kalça çukurumdaki o hassas noktaya gömmesiyle birlikte öylesine zevk dolu, yoğun bir duygu hissettim ki sıçrayıp arkamda duran bacağını tekmeledim.

Onu görmememe rağmen kirpiklerinin titreyip göz kapaklarının açıldığını hissettiğimden emindim ve sonrasında nefesinin sıcaklığı enseme yaladı.

Hâlâ uyku mahmurluğuyla, “*Goeiemorgen,*” dedi.

Elini kalçamdan çekmediği için Tanrı’ya şükrederek ona doğru döndüm. Yerdeki otlar al yanaklarında, ilkel kabilelere kabul törenlerinde yüzlere çekilen o çizgilere benzer izler bırakmıştı. Yüzündeki izlere dokunmak, geri kalan kısmı tamamen pürüzsüz olan tenini hissetmek istiyordum. Vücudunun her noktasına dokunmayı. Bedeni kendine ait bir çekim gücü olan dev bir güneşten farksızdı.

“Şu an teknik olarak hâlâ gece olsa da sanırım bu günaydın anlamına geliyor,” dedim çatallı bir sesle. Görünüşe bakılırsa aynı anda hem nefes alma hem de konuşma yetimi kaybetmişim.

“Artık senin için zaman diye bir kavram olmadığını unutuyorsun. Sen zamanı bana verdin.”

“Zamanı sana verdim,” diye tekrarladım. Bu sözlerde öylesine hoş bir teslimiyet vardı ki kendimi Willem’in çekim gücüne kapılmış gibi hissediyordum. Ruhumun küçük bir parçası beni bu konuda uyarıyordu. Bu ilişki sadece bir gün sürecekti. Ben onun hayatına

giren pek çok kızıdan biriydim. Ama az önce uyandığımda Willem'e direnebilen ve *direnecek olan* diğer parçamdan nihayet kurtulmuştum.

Willem uyku mahmurluğu taşıyan, koyu renkli, seksi gözlerini kırıştıtarak bana baktı. Daha şimdiden öpüştüğümüzü hissediyordum. Dudaklarının vücudumun her noktasında dolaştığını hissediyordum. Sivri uçlu leğen kemiğinin bana dokunduğunu hissediyordum. Park neredeyse tamamen boşalmıştı. Kot pantolon giymiş, başörtülü bir çift genç kız birkaç gençle konuşuyordu. Ama onlar da kendi köşelerine çekilmişti. Ve o an görgü kuralları umurumda bile değil.

Zihnimden geçen düşünceler ekrana yansıyan bir filminden farksız olmalıydı. Willem bu filmi baştan sona izledi. Bunu dudaklarındaki manalı gülümsemeden anlamıştım. Birbirimize biraz daha yaklaştık. Ağustos böceklerinin civıltıları altında aramızdaki enerjinin kırlardayken başınızın üzerinde uğuldadığını hissettiğiniz o elektrik kabloları gibi uğuldadığını duyabiliyordum.

Ama sonra başka bir şey daha duydum. Bu, aramızda oluşan elektriğin yarattığı sestten öylesine farklı bir sest ki ilk başta onu hiçbir şeye benzetemedim. Ardından tüyleri diken diken eden, inişli çıkışlı bu net sesi bir kez daha duydum ve o an ne olduğunu anladım. Çünkü korkunun tercüme edilmeye ihtiyacı yoktu. Çığlık her dilde aynıydı.

Willem ayağa sıçradı. Ben de öyle. "Burada kal!" dedi bana emredercesine. Sonra ben ne olup bittiğini bile anlayamadan o uzun bacaklarıyla koşmaya başladı ve beni aynı anda hem arzuyu hem de dehşeti yaşamış olmanın verdiği travmayla baş başa bıraktı.

Bir çığlık daha duyuldu. Bir kızın çığlığı. İşte o zaman her şey filmlerdeki gibi ağır çekim ilerlemeye başladı. O iki başörtülü kıızı gördüm ama birinin başında artık örtü yoktu. Örtü yere düşmüş ve ardında, onlar da korkuya kapılmış gibi karmakarışık ve diken diken olmuş siyah saçlarını bırakmıştı. Kız karşısında duran gençlere görünmek istemiyormuş gibi diğer kızla birlikte olduğu yere sinmişti.

Sadece Bir Gün

Şimdi genç delikanlılar olduğunu düşündüğüm bu kişilerin aslında ayaklarında iri, siyah postallar olan ve savaş sonrası bunalımı yaşayan, kafaları kazılı koca adamlar olduklarını fark ettim. Birden *bu adamların*, artık tamamen sessizleşen parkta *bu kızlarla* bir arada bulunmasında büyük bir yanlışlık olduğunu anladım. Willem'in geride bıraktığı sırt çantasını alıp onlara yaklaştım.

Kızlardan birinin alçak sesli hıçkırıklarını ve adamların boğuk kahkahalarını duyabiliyordum. Sonra adamlar tekrar konuşmaya başladı. Fransızcanın kulağa bu kadar çirkin gelebileceği aklımın ucundan bile geçmezdi.

Tam onun nereye gittiğini merak ettiğim sırada Willem kızlarla adamların arasına girdi ve bir şeyler söylemeye başladı. Ağır ağır konuşuyordu ama aramızdaki mesafeye rağmen sesini net bir biçimde duyabildiğime göre bir çeşit aktör hilesine başvurmuş olmalıydı. Öte yandan, Fransızca konuştuğu için söylediklerinin tek bir kelimesini bile anlamıyordum. Ne söylediğini bilmiyordum ama dazlakların dikkatini çekmeyi başarmıştı. Adamlar boş duran hentbol sahasında yankılanan güçlü ve tok sesleriyle ona cevap verdiler. Bir meltem kadar dingin ve soğukkanlı bir sesle konuşmaya devam eden Willem'in dudaklarından dökülen kelimelerin bir tanesini olsun anlayabilmek için kulak kesildiğim halde bunu başaramadım.

Willem ile adamların arasındaki sohbet devam etti ve kızlar kendilerinden beklenildiği üzere bu fırsattan faydalanıp oradan sessizce sınıştılar. Dazlaklar bunu fark etmedi ya da belki de umursamadı. Artık onları ilgilendiren kişi Willem'di. İlk başta Willem'in cazibesinin sınır tanımadığını ve onun bu dazlaklarla bile dostluk kurduğunu düşündüm. Ama sonra söylediklerini anlamasam da ses tonunu tanıdım. Bu ses tonunu biliyordum çünkü kulaklarım bütün gün ona maruz kalmıştı. Willem adamlarla dalga geçiyordu. Adamların bunu fark ettiğinden emin değildim çünkü Willem üçe karşı tekti

ve bunu fark etmiş olsalardı şu an böyle durup onunla konuşmaya devam etmezlerdi.

Burnuma, içkinin sebep olduğu mide bulandırıcı bir ter kokusuyla birlikte adrenalinin keskin kokusu geldi ve adamların Willem'e ne yapacaklarını *hissettim*. Bunu sanki ona değil de bana yapacaklarmış gibi açıkça hissediyordum. Korkudan kıpırdayamayacak hale gelmem gerekirdi ama öyle olmadı. Aksine yüreğimi ısıtıp sevgiyle dolduran ve aynı zamanda hırçınlaşmama neden olan bir duyguya kapıldım.

Hastalandığında sana kim bakıyor?

Bir an bile düşünmeden elimi Willem'in çantasına attım ve bulabildiğim en ağır şeyi alıp –Avrupa Rehberi– onlara doğru yürümeye başladım. Willem de dâhil olmak üzere hiçbiri yaklaştığını fark etmemişti, yani adamları şaşırtma şansım vardı. Tabii aynı zamanda onları gafil avlamak gibi etkili bir güce de sahiptim. Çünkü Willem'e en yakın duran adama fırlattığım rehber ona öylesine sert çarptı ki elinde tuttuğu bira şişesinin düşmesine neden oldu. Adam elini kaşına götürdü ve dokunduğu yer, filizlenen kırmızı bir çiçek gibi kanla doldu.

Yaptığım şeyin beni korkutmuş olması gerektiğini biliyor ama korkmuyordum. Kendimi tuhaf bir şekilde sakın ve bitmek bilmeyen birkaç saniye boyunca ayrı kalmamızın ardından Willem'e tekrar kavuştuğum için son derece mutlu hissediyordum. Ancak Willem, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde şaşkınlıkla bana bakıyordu. Dazlaklar da saldırının kaynağının ben olduğuma inanamıyormuş gibi benim arkama bakıyor, parkın etrafını inceliyordu.

Willem'le hayatımızı kurtaran şey de onların yaşadığı bu şaşkınlık anı oldu. Çünkü o an Willem'in eli benimkini buldu ve koşmaya başladık.

Sadece Bir Gün

Parktan çıkıp kilisenin önünden geçtikten sonra tekrar o karmaşık mahalleye girdik ve kahvehaneleri, kafeleri, hayvan cesetlerini arkada bıraktık. İçi su dolu çukurların üzerinden atladık, dört bir yandaki motosikletlerin ve bisiklet stantlarının önünden geçtik, askıya asılmış pullarla bezeli elbiseleri boşaltan yük kamyonetlerinin etrafından dolaştık.

Mahalle sakinleri bizi izlemek için duruyor ve olimpiyatlarda seyircisi bol bir spor yapıyormuşuz gibi –Çılgın Beyaz Adam Koşusu– bize yol vermek için kenara çekiliyordu.

Korkmalıyım. Peşimde öfkeli dazlaklar vardı ve o güne dek peşimden koşan tek kişi, birlikte koşuya çıktığım babam olmuştu. Dazlakların postallarının, beynimde yankılanan kalp atışlarımla uyumlu bir ritimle yere vurduğunu duyabiliyordum. Ama korkmuyordum. Bacaklarımın, Willem'in uzun adımlarına uyum sağlayabilmek için mucizevî bir şekilde uzadığını hissediyordum. Üzerinde koştuğumuz toprağın sanki o da bizden yanaymış gibi dalgalandığını hissediyordum. Ayaklarımızın yere değmediğini, her an havalanıp bize kimsenin ulaşamayacağı Paris çatılarının üzerinde koşabileceğimizi hissediyordum.

Adamların arkamızdan bağırıklarını ve bir şeylerin kırıldığını duydum. Bir şeyin kulağımı yalayıp geçtiğini ve ter bezlerim açılıp içindekileri bir anda boşaltmış gibi boynumun ıslandığını hissettim. Sonra yeni kahkahalar duydum ve postal sesleri bir anda kayboldu.

Fakat Willem hâlâ koşuyordu. Beni sürükleyerek karmaşık sokaklardan geçirdi ve nihayet geniş bir bulvara vardık. Işık değiştiğinde bir polis arabasının yanından geçip kendimizi caddenin karşı tarafına attık. Şimdi etraf kalabalıklaşmıştı. Artık peşimizde kimsenin olmadığından emindim. Güvende olduğumuzu biliyordum. Ama Willem koşmaya devam ediyor, beni bir o yana bir bu yana çekiştirerek daha küçük ve sessiz sokaklardan geçiriyordu; ta ki caddede şu kitaplıklardaki gizli kapılar gibi bir boşluk ortaya çıkana dek. Bu,

büyük apartmanlardan birinin şifreli girişiydi. Willem, tekerlekli sandalyedeki yaşlı bir adam apartmandan çıktığı anda bizi kapıdan içeri soktu. Çarptığımız taş duvar hızımızı bir anda kesti ve apartmanın kapısı arkamızdan kapandı.

Bir süre vücutlarımızı neredeyse tamamen birbirine bastırarak öylece durduk. Willem'in hızla çarpan kalbini ve keskin nefesini duyabiliyordum. Boynundan ter damlaları süzülüyordu. Damarlarımdaki kanın, yatağından taşmak üzere olan bir nehir gibi gümbür gümbür aktığını hissediyordum. Sanki vücudum artık beni taşımakta zorlanıyordu. Nasıl olduysa ona çok ağır gelmeye başlamıştım.

"Willem," diye başladım sözlerime. Ona anlatmak istediğim o kadar çok şey vardı ki.

Willem parmağını boynumda gezdirdi ve dokunuşunun beni bir anda hem heyecanlandırıp hem de sakinleştirdiğini hissederek sessizleştim. Fakat Willem elini çektiğinde parmağı üzerine bulaşan kanla kıpkırmızı olmuştu. Elimi uzatıp boynuma dokundum. Bu benim kanımdı.

"*Godverdomme!*" diye küfretti Willem sessizce. Bir eliyle çantasından bir bandana çıkarırken diğerini ağzına götürdü ve parmağındaki kanı yalayarak temizledi. Bandanayı boynuma bastırdı. Evet, bir yerlerim kanıyordu ama o kadar da kötü durumda sayılmazdım. Neler olup bittiğinin bile farkında değildim.

"Sana kırık bir şişe fırlattılar," dedi Willem. Sesi saf bir öfkeyle doluydu.

Ama acımıyordu. Canım yanmıyordu. Çok fazla değil. Sadece hafif bir sıyrık olmalıydı.

Bandanayı hafifçe boynuma bastıran Willem şimdi fazlasıyla yakınımda duruyordu. Birden boynumdaki yaranın değil de aramız-

daki tuhaf elektrik akımının vücuduma girdiği noktanın kanadığını hissettim.

Onu istiyordum. Her şeyiyle. Az önce benim kanımı tadan dudaklarını tatmak istiyordum. Ona doğru sokuldum.

Ama Willem beni iterek geri çekildi. Elini boynumdan uzaklaştırdı. Kanla lekelenen bandana şimdi durduğu yerden düşecekmiş gibi sallanıyordu.

İşte o zaman başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım. Rengini tamamen yitiren gözleri şimdi kapkara görünüyordu. Ama bundan çok daha endişe verici olan, içlerinde rastladığım ve hemen tanıdığım o duyguydu; korku. Birden onu bu korkudan kurtarmayı her şeyden çok istedim. Çünkü asıl korkması gereken bendim. Oysa ben o gün hiçbir şeyden korkmuyordum.

“Sorun yok,” dedim. “Ben iyiyim.”

Willem bir yabancıya aйтmışçesine buz gibi soğuk bir sesle, “Aklından ne geçiyordu?” dedi. Belki bu yüzden belki de artık rahatladığım için gözyaşlarına boğulmanın eşliğinde olduğumu hissettim.

“Canını yakacaklardı,” dedim. Sonrasında sesim duyulmaz oldu. Beni anlayıp anlamadığını görmek için Willem’e baktım ama şimdi ikiz kardeşi öfkeyle bir araya gelmiş olan korku, yüz hatlarını iyice sertleştirmişti. “Ve ben sana söz verdim.”

“Ne sözü?”

Yaşananların görüntüsü, zihnimde hızlı kareler halinde yeniden canlandı. Yumruklaşan kimse olmamıştı. Willem ile adamların ne konuştuklarını bile anlamamıştım. Ama o adamların Willem’e zarar vereceklerini tüm kalbimle hissetmiştim.

“Sana göz kulak olacağımı söyledim.” Kendime olan güvenimin ağır ağır kaybolmasıyla birlikte sesim de duyulmaz olmuştu.

“Göz kulak olmak mı? Bana *böyle mi* göz kulak olacaksın?” Willem avucunu açıp üzerine bulaşan kanımı gösterdi.

Sonra benden bir adım uzaklaştı ve güneşin titrek, zayıf ışığı altında birden her şeyi baştan sona *yanlış* anladığımı fark ettim. Kayak yaparken yanlış parkura girmemiştım; doğrudan bir uçurumdan aşağı atlamıştım. Willem’in benden kendisine göz kulak olmamı istemesi sadece bir *şakaydı*. Ben bugüne dek kime göz kulak olmuştum ki? Üstelik Willem’in dudaklarından, bakıma ihtiyacı olduğuna dair tek bir kelime bile çıkmamıştı.

Sessizlikle sarmalanmış bir halde öylece durduk. Güneşin son ışığı da çekip gitti ve yağmur sanki o ana dek karanlığın çökmesini beklemiş gibi bir anda başladı. Willem önce gökyüzüne, sonra hâlâ bileğinde duran saatime baktı.

Cebimde kalan o son kırk poundu düşündüm. Sessiz, temiz bir otel odasının hayalini kurdum. İkimizi o odada düşledim ama bir saat önce o parkta hayal ettiğim şekilde değil; sessizce, yağmuru dinlerken. *Lütfen*, diye yalvardım içimden, *lütfen kendimize kalacak bir yer bulup aramızı düzeltelim*.

Ama Willem çantasından Eurostar’ın zaman çizelgesini çıkardı. Ardından bileğinde duran saatimin kilidini açtı. O an bana zamanı geri verdiğini anladım. Oysa bu, onu benden çekip aldığı anlamına geliyordu.

On Bir

O gece Londra'ya giden iki tren vardı. Willem bana saatin dokuzu geçtiğini söyledi; yani biletimi değiştirip ilkinde yetişecek kadar zamanım olmayabilirdi ama son trene rahatlıkla binebilirdim. İki ülke arasındaki zaman farkı sayesinde bir saat kazanmış olacağım için metro kapanmadan önce Londra'ya ulaşabilecektim. Willem bana bütün bunları yolda durdurup adres sorduğum bir yabancıymış gibi gayet dostça ve yardımsever bir tavırla anlatmıştı. Ve ben de onu gece gündüz metro kullanan birisiymiş gibi sürekli başımı sallayarak dinlemiştim.

Willem bana apartmanın kapısını açarken tıpkı köpeğini akşam gezmesine çıkararak bir adam gibi tuhaf bir şekilde ciddiymiş. Saat epeyce ilerlemiş, uzun yaz gününün son ışığı yerini geceye terk etmişti. Dışarıdaki Paris yarım saat önce bıraktığım şehirden tamamen farklı görünüyordu ve ben bir kez daha bunun sebebinin yağmur ya da şehrin yanan ışıkları olmadığını biliyordum. Bir şeyler değişmişti. Ya da belki tekrar eski haline dönmüştü. Hatta belki en başından beri değişen hiçbir şey olmamıştı ve ben sadece kendi kendimi kandırıyordum.

Sadece Bir Gün

Yine de bu yepyeni Paris’le karşılaşmak gözlerimin dolmasına, etrafımdaki her şeyi kocaman, kırmızı bir nokta halinde görmeme neden oluyordu. Yağmurda ıslanmaya başlayan kazağımla yüzümü sildim. Willem’in geri verdiği saatimi hâlâ elimde tutuyordum. Nedense onu tekrar bileğime takma düşüncesine katlanamıyordum. Sanki boğazımdaki kesikten çok onun acısını hissedecektim. Willem’in önüne geçmeye, aramıza mesafe koymaya çalıştım.

“Lulu,” diye seslendi arkamdan.

Cevap vermedim. Ben Lulu değildim. Hiçbir zaman da olmamıştım.

Willem koşarak bana yetişti. “Sanırım Gare du Nord şu tarafta.”

Dirseğimi tutmasıyla birlikte kendimi kastım ama tıpkı doktor iğne yapmadan önce kendinizi kastığınızda olduğu gibi bunu yapmam durumu daha da kötüleştirmekten başka bir işe yaramadı.

“Bana sadece oraya nasıl gidebileceğimi söyle.”

“Sanırım şu caddeden birkaç sokak aşağı yürüyüp sola döneceğiz. Ama önce Céline’in çalıştığı kulübe uğramamız gerekiyor.”

Tabii ya. Céline. Willem, gerçek Willem kadar olmasa bile yirmi dakika önceki Willem’e kıyasla bana son derece normal davranıyordu; gözlerindeki korku yerini bir çeşit rahatlamaya bırakmıştı. Benim yükümden kurtulmanın vermiş olduğu rahatlama. Planının en başından beri bu olup olmadığını merak ettim. Beni bırakıp geceyi geçirmek için Céline’in yanına gidecekti. Ya da belki de telefon numarasını güvenle arka cebinde taşıdığı o kızla buluşacaktı. Bunca alternatifin arasında neden beni seçecekti ki?

Sen iyi bir çocuksun. Bir zamanlar âşık olduğum Shane Michaels, ona hislerimi açıklamaya en çok yaklaştığım anda bana bunları söylemişti. *Sen iyi bir çocuksun.* İşte ben buydum. Shane elimi tutar, flört edercesine bana tatlı sözler mırıldanırdı. Bu sözlerin bir anlamı

olduğunu düşünürdüm. Sonra günün birinde başka bir kızla beraber olmaya başladı ve benim için gerçekten de *anlam* taşıyan şeyler yaptı.

Geniş bir bulvarda istasyona doğru yürümeye başladık ama sonra tekrar küçük sokaklardan birine daldık. Gece kulübünü görmeye çalıştım ama burası iş yerlerinin olduğu bir semt değildi. Pencere önü saksılarındaki filizlenmeye başlayan çiçeklerin yağmur altında ıslandığı, besili kedilerin kapalı pencerelerin ardında huzurla uyukladığı apartmanlarla dolu yerleşim yerindeydik. Köşede, buğulanmış camları ıslıl ıslıl parlayan bir restoran vardı. Sokağın karşı tarafından bile, içeride yükselen kahkahaları, tabaklara çarpan çatal bıçak seslerini duyabiliyordum. İnsanlar kuru ve sıcak mekânlarda, bir perşembe akşamı Paris'te yedikleri yemeğin tadını çıkarıyordu.

Yağmur hızını arttırdı. Kazağımdan akan sular içimdeki tişörtü de ıslatmıştı. Kazağın kollarını yumruk yaptığım ellerimin üzerinden geçirdim. Dişlerim takırdamaya başladı; bunu belli etmemek için çenemi sıkınam titremenin bütün vücuduma yayılmasından başka bir işe yaramadı. Boynumdaki bandanayı çıkardım. Kanama durmuştu ama boynum kan ve terle kirlenmişti.

Willem dehşetle ya da belki de tiksintiyle bana baktı. "Seni temizlemeliyiz."

"Bavulumda temiz kıyafetler var."

Willem boynuma bakıp suratını buruşturdu. Ardından dirseğimi tutup beni yolun karşı tarafına geçirdi ve restoranın kapısını açtı.

İçerideki titrek mum ışıkları çinko kaplı bir bara dizili şişeleri aydınlatıyordu ve küçük kara tahtalara menüdeki yiyecekler yazılmıştı. Kapının eşliğinde durdum. Biz buraya ait değildik.

"Yaranı burada temizleyebiliriz. İlk yardım çantaları olup olmadığını soralım."

Sadece Bir Gün

“Bu işi trende de yapabilirim.” Annem elbette yanıma bir ilk yardım çantası koymayı ihmal etmemişti.

Öylece durup birbirimize baktık. Tam o sırada bir garson belirdi. Adamın, kapıyı açık tutarak içeriye soğuttuğumuz ya da belki de yaralı ve pis birer serseriye benzediğimiz için bizi azarlamasını bekledim. Ama o bunu yapmak yerine verdiği partinin onur konuyumuşum gibi bana yol gösterdi. Boynumdaki yarayı gördüğünde gözleri büyüdü. Willem ona Fransızca bir şeyler söyledi ve adam başını sallayarak bize köşedeki bir masayı işaret etti.

Keskin bir soğan ve tatlı bir vanilya kokusunun hâkim olduğu restoranın içi sıcaktı ve ben kendimi direnemeyecek kadar güçsüz hissediyordum. Boynumdaki yarayı elimle kapatarak bir sandalyeye çöktüm. Gevşeyen diğer elimin masanın beyaz örtüsü üzerine bıraktığı saat sinsice ilerliyordu.

Garson küçük, beyaz bir ilk yardım çantasıyla birlikte menünün yazılı olduğu bir kara tahta getirdi. Willem çantayı açıp içinden ilaçlı bir bez çıkardı ama ben onu hızla elinden kaptım.

“Kendim hallederim!”

Merhem sürdüğüm yarayı büyük boyutta bir bandajla kapattım. Garson yaptığım işi kontrol etmek üzere geri geldi. Eserimi beğendiğini belirten bir ifadeyle başını salladıktan sonra bana Fransızca bir şeyler söyledi. “Kazağını mutfakta kurutmak isteyip istemediğini soruyor,” dedi Willem.

Yüzümü garsonun uzun, beyaz, buruşuk önlüğüne gömüp nezaketinden dolayı duyduğum minnettarlıkla ağlamamak için kendimi zor tuttum. Ona sıırsıklam olan kazağımı uzattım. Kazağın altındaki tişört vücuduma yapışmıştı ve üzeri kan lekeleriyle doluydu. Yanımda Céline’in verdiği tişört vardı; şu kimsenin tanımadığı, sözde havalı geçinen müzik grubunun Willem’in de üzerinde olan tişörtü. Ama

onu giymektense sütyenle dolaşmayı tercih ederdim. Willem birkaç Fransızca kelime daha söyledi ve kısa bir süre sonra masamıza koca bir sürahi kırmızı şarap geldi.

“Trene yetişmem gerektiğini düşünüyordum.”

“Bir şeyler atıştırarak kadar zamanın var.” Willem bir kadeh şarap doldurup bana uzattı.

Avrupa’nın her yerinde alkol alabilecek yaşıyordum fakat ücreti önceden ödenmiş bazı öğle yemeklerinde şarap servisi yapıldığında bazı çocuklar, Bayan Foley’den gizli kadehlerini doldurup içmelerine rağmen ben seyahatim boyunca ağzıma içki sürmemiştim. Oysa bu gece bu konuda en ufak bir tereddüt yaşamıyordum. Mum ışığının altında kan rengi ışıltılar saçan şarabı içmek, kan nakli almaktan farksız görünüyordu. Boğazımı yakan alkol mideme ulaştı ve orada etkisini gösterip iliklerime dek ürpermeme neden oldu. Tek bir dikişte kadehteki şarabın yarısını bitirdim.

“Ağır ol bakalım,” diye uyardı Willem beni.

Şarabın geri kalanını da içip kadehi orta parmak gösterir gibi Willem’e uzattım. Willem beni şöyle bir süzdükten sonra kadehimi ağzına kadar şarapla doldurdu.

Garson geri dönüp bize usulüne uygun bir şekilde tebeşirle yazılmış yeni bir menü ve ortasında gümüş bir kap olan bir ekmek sepeti sundu.

“Et pour vous, le pâté.”

“Teşekkür ederim,” dedim. “Yani, *merci*.”

Adam gülümsedi. *“De rien.”*

Willem bir parça ekmek koparıp gümüş kaptaki kahverengi püreye batırdı ve bana uzattı. Ters ters yüzüne baktım.

“Nutella’dan iyidir,” diye takıldı bana neredeyse ifadesiz bir sesle.

Sadece Bir Gün

Belki şarabın etkisiyle ya da belki de benden kurtulacak olmanın beklentisiyle yine o günü birlikte geçirdiğim eski Willem'e dönüşmüştü. Ve *bu* nedense beni öfkeliendiriyordu. "Aç değilim," dedim karnım açlıktan zil çaldığı halde. O öğlen yediğimiz krepten sonra ağzıma tek bir lokma bile girmemişti. "Üstelik bana verdiğin şey köpek mamasına benziyor," dedim hızımı alamayıp.

"Sadece bir dene." Püreli ekmeği ağzıma tuttu.

Ekmeği elinden alıp küçük bir ısırık kopardım. Et suyuna bandırılmış gibi hem yoğun hem de lezzetli bir tadı vardı. Ancak Willem'e tadını beğendiğimi görme zevkini yaşatmayacaktım. Ekmekten bir ısırık daha alıp suratımı buruşturdum ve geri bıraktım.

Tekrar yanımıza gelen garson boşalan şarap sürahisini işaret etti. Willem başını salladı. Adam bize dolu bir sürahi daha getirdi. İngilizce konuşarak, "Dilbalığı... *fnis*," dedi ve tahtadaki yazıyı sildi.

Ardından bana baktı. "Hem üşümüş hem de kan kaybetmişsin," dedi iç kanama geçiriyormuşum gibi. "*Güçlü* bir şeyler yemeni öneririm." Elini yumruk yaptı. "Et sotemiz olağanüstüdür. Balık çorbamız da güzeldir."

"Sürahi boşalmasın yeter," dedim şarabı işaret ederek.

Hafifçe kaşlarını çatan garson önce bana, sonra ben ikisinin ortak sorumluluğundaymışım gibi Willem'e baktı. "Aperatif olarak kuşkonmaz salatası ve tütsülenmiş somon balığı önerebilirim."

Kalles midem guruldamaya başladı. Başını onaylarcasına sallayan Willem her ikimize de garsonun önerdiği yiyeceklerden sipariş etti. Bana ne istediğimi sorma zahmetine bile girmemişti. Gerçi benim için sorun yoktu çünkü o an istediğim tek şey şaraptı. Kendime bir kadeh daha şarap doldurmak istedim ama Willem elini sürahinin ağzına götürdü. "Önce bir şeyler yemelisin," dedi. "Püreyi domuz etinden değil ördek etinden yapmışlar."

“Ne olmuş yani?” Ağzıma püreye bulanmış koca bir dilim ekmek attım ve duyduğum zevki gizlemeye çalışarak ona meydan okurcasına gürlütle çığnedim. Ardından Willem’e kadehimi uzattım.

Willem uzunca bir süre yüzüme baktı. Ama sonra dudaklarında beliren o her zamanki rahat gülümsemesiyle kadehimi doldurmaya razı oldu. Sadece bir günde bu gülümsemeyi sevmeye başlamıştım. Ve şimdi de onu yok etmek istiyordum.

Garson, içinde sunulduğu güzel tabağa uygun bir süslemesi olan salatamızı getirdi: natürmort bir tabloda fırlamış gibi görünen pembe somon, yeşil kuşkonmaz, sarı hardal ve tabağın etrafına çiçek tomurcuklarını anımsatacak şekilde dizilmiş yuvarlak ekmekler.

Ağzım sulandı. Vücudum sanki beyaz bayrak sallayarak teslim olmamı, yol yakinken vazgeçmemi ve güzel bir gün geçirdiğimi kabullenmemi söylüyordu. İşin aslı, hiç ummadığım kadar güzel bir gün geçirmiştim. Ama buna rağmen ruhumun bir parçası hâlâ açtı; sadece yemeğe değil o gün önüme sunulan diğer her şeye de. O aç kız adına konuşarak salatayı geri çevirdim.

“Hâlâ üzgünsün,” dedi Willem. “Yaran düşündüğüm kadar kötü değil. İzi bile kalmayacak.”

Evet, kalacaktı. Belki yaram bir hafta sonra iyileşmiş olacaktı ama kastettiğinden farklı bir şekilde bile olsa bu yaranın izini sonsuza dek taşıyacaktım. “Sen *bunun* için mi üzüldüğümü düşünüyorsun?” Boynumdaki bandaja dokundum.

Willem bana bakmadı. Ne için üzüldüğümü elbette biliyordu. “Bir şeyler yiyelim, tamam mı?”

“Beni geri gönderiyorsun. Ne yapman gerekiyorsa yap ama sakın benden bunun için mutlu olmamı bekleme.”

Dans eden mum ışığının altında yüzünden hızlı birer bulut gibi pek çok farklı ifadenin geçtiğini gördüm: şaşkınlık, keyif, öfke, şefkat

Sadece Bir Gün

ya da belki de acıma. “Zaten yarın gidecektin, arada ne fark var?” dedi masa örtüsüne dökülen ekmek kırıntılarını süpürerek.

Aradaki farkı mı soruyorsun, Willem? Aradaki fark, gece.

“Neyse ne,” diyerek dâhiyane bir yanıt verdim.

“Neyse ne mi?” dedi Willem. Parmağını kadehinin etrafında gezdirdiğinde bir sis düdüğünü andıran hafif bir ses duyuldu. “Neler olabileceğini hiç düşündün mü?”

Düşünmemek için büyük çaba sarf ettiğim halde bir an bile aklımdan çıkmayan tek şey, bu gece neler olabileceğiydi.

Ama onu bir kez daha yanlış anlamıştım. “O adamlar bizi yakalasaydı neler olurdu hiç düşündün mü?” diye devam etti Willem sözlerine.

Adamların Willem’e yapmak istediklerini hissedebilmişim. İçlerindeki şiddet arzusunun tadını bile almıştım. “O kitabı üstlerine fırlatmamın sebebi buydu; sana zarar vermek istiyorlardı,” dedim. “Onları bu kadar öfkeliendirecek ne söyledin?”

“Onlar zaten öfkeliydi,” dedi Willem sorumu yanıtlamaktan kaçınarak. “Beni sadece öfkelerine yeni bir bahane olarak görüyorlardı.” Ama bana verdiği cevaptan ve yüzündeki ifadeden anladığım kadarıyla tahminimde yanılmamıştım. O adamlar Willem’e zarar vereceklerdi. En azından bu konuda hissettiklerim doğrudu.

“Ellerine düşseydik neler olurdu düşünebiliyor musun? Ya seni yakalasalardı?” Willem bu sözleri o kadar sessizce söylemişti ki onu duyabilmek için öne doğru eğilmek zorunda kaldım. “Bak sana ne yaptılar.” Boynuma dokunmak istiyormuş gibi elini uzattı ama sonra hızla geri çekti.

Kovalamacanın verdiği heyecan ve sonrasında yaşadığım tuhaf coşku yüzünden adamların *beni* yakalayabilecekleri aklımın ucundan bile geçmemişti. Belki de bunu, gerçekleşmesi mümkün olmayan

bir ihtimal gibi görmüştüm. Bizim ayaklarımızda kanatlar onların ayaklarında kurşun postallar vardı. Ama şimdi yüzünde tuhaf, ciddi bir ifadeyle karşımda oturan Willem'in top haline getirilmiş kanlı bandanası masanın üzerinde dururken, postalların yere çarptığını, bize giderek yaklaştıklarını ve kemiklerin kırıldığını duyabiliyordum.

"Sonuçta yakalanmadık." Vücudumdaki ürpertiye kadehimden yeni bir yudum şarap alarak bastırmaya çalıştım.

Willem de şarabını bitirdi ve bir an boşalan kadehine baktı. "Ben seni buraya bunun için getirmedim."

"Peki *ne için* getirdin?" Willem o ana dek bu sorunun cevabını vermemişti. Bana neden onunla birlikte bir günlüğüne Paris'e gitmemi teklif ettiğini açıklamamıştı.

Avuçlarını üzerine bastırarak gözlerini ovuşturdu. Ellerini çektiğinde her nasılsa eskisinden farklı görünüyordu. Yüzündeki tüm maskelerden arınmıştı. "İşlerin kontrolden çıkması için getirmedim."

"Eh, bunun için biraz geç kaldın." Görmüş geçirmiş bir kadının alaycı sesiyle konuşmaya, Lulu'dan kalan kırıntıları toplamaya çalışıyordum. Ancak dudaklarımdan dökülen bu sözlerin taşıdığı gerçekliği bir yumruk gibi midemde hissetmiştim. Biz, ya da en azından ben, geri dönüşü olmayan o noktayı çoktan geçmiştik.

Bakışlarımı tekrar ona çevirdim. Gözlerini üzerime dikmişti. Aramızdaki o akım, varlığını yeniden hissettirdi.

"Sanırım haklısın," dedi Willem.

On İki

*B*elki de Jacques haklıydı ve zaman gerçekten de akıcıydı. Çünkü masanın üzerinde duran saatim, biz yemek yerken bir Salvador Dali tablosu misali kıvrılıp bükülüyormuş gibi görünüyordu. Willem et sote ile krem brülenin arasında bir yerde uzanıp saatimi aldı ve uzunca bir süre yüzüme baktıktan sonra onu tekrar bileğine geçirdi. İçimde yoğun bir rahatlama hissettim. Sadece o gece Londra'ya geri gönderilmeyeceğim için değil, Willem zamanın kontrolünü tekrar eline aldığı için de. Artık kendimi ona tamamen teslim etmiştim.

Tekrar yollara düştüğümüzde saat epeyce ilerlemiş ve Paris siyah beyaz bir fotoğraf karesine dönüşmüştü. Bir otel ya da öğrenci yurdu bulmak için çok geçti ve zaten paramız da kalmamıştı. Son kırk poundumu yemeği ödemesine katkıda bulunmak için Willem'e vermiştim. Hesabı ödemediğimizde garson bize itiraz etmişti; sadece ona bir kucak dolusu euro ve pound verdiğimiz için değil, neredeyse yirmi beş dolar bahşış bıraktığımız için de. "Bu çok fazla," diye karşı çıkmıştı. Oysa bana göre az bile bırakmıştık.

Sadece Bir Gün

Fakat şimdi beş parasızdım ve kalacak yerim yoktu. Şu an korkunç bir kâbusun gerçeğe dönüştüğünü hissediyor olmalıydım. Ama bu umurumda bile değildi. Korkacağını düşündüğün bir şey başına geldiğinde, aslında öyle hissetmediğini fark etmek eğlenceliydi.

Yürümeye başladık. Caddeler sessizdi. Etrafta parlak yeşil renkte tulumları, birer ağaç dalına benzeyen fosforlu yeşil süpürgeleriyle sihirli bir ormandan fırlamış gibi görünen çöpçülerle bizden başka kimse yoktu. Taksi ve otomobiller, artık buğulu bir serpinti halini alan yağmurun az önceki şiddetinden arta kalan su birikintilerini sıçratarak hızla yanımızdan geçerken farlarıyla etrafı aydınlatıyordu.

Önce sessizliğin hâkim olduğu kanalların, sonra da o gün tekne kiraladığımız, içinde bir göl olan parkın yanından geçtik. Köprü üzerindeki rayların altından yürüdük.

Kısa bir süre sonra kendimizi küçük bir Çin mahallesinde bulduk. Gece olduğu için dükkânlar kapalıydı ama bütün tabelaların ışıkları yanıyordu.

“Bak,” dedim tabelalardan birini işaret ederek. “Çifte mutluluk.”

Durup tabelaya baktı. Yüzü, fosforlu ışığın altında bile çok güzel görünüyordu. “Çifte mutluluk.” Gülümsedi. Sonra elimi tuttu.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. “Nereye gidiyoruz?”

“Sanat eseri görme fırsatı bulamadın.”

“Saat bir!”

“Paris'teyiz!”

Çin mahallesinin içlerine doğru yürüyüp ara sokaklardan geçtik ve nihayet Willem aradığı şeyi buldu; demir parmaklıklı pencereleri olan birkaç uzun, köhne bina. Binalar birbirinden farksız görünüyordu; en sağdaki hariç. Onun etrafı, üzerine son derece modern ve karmaşık tablolar asılmış kırmızı bir iskeleyle çevriliydi. Ön kapısını rengârenk duvar yazıları ve broşürler kaplamıştı.

“Burası da neresi?”

“Sanatçılar tarafından işgal edilmiş bir bina.”

“Nasıl yani?”

Willem bana ressamalar, müzisyenler *punk*’çılar ya da eylemciler tarafından işgal edilen terk edilmiş binaları anlattı. “İçeridekiler çoğunlukla geceleri misafir kabul ederler. Ben burada hiç kalmadım ama daha önce içine girdim ve bana son derece iyi davrandılar.”

Fakat Willem ağır çelik kapıyı zorladığında kilitli olduğu ve üzerine zincir vurulduğu ortaya çıktı. Geri çekilen Willem pencere-lerden içeri baktı ama tıpkı etraftaki diğer binalar gibi bu bina da gece uykusuna çekilmişti.

Willem özür dilercesine yüzüme baktı. “Bu gece burada birilerini bulabileceğimizi düşünmüştüm.” İç geçirdi. “Céline’in yanında kalabiliriz.” Bu seçenek onu bile heyecanlandırmamış gibi görünüyordu.

Başımı iki yana salladım. Bunu yapmaktansa gece boyu yağmur altında yürümeyi tercih ederdim. Hem zaten yağmur da dinmişti. Hilal şeklindeki ay, bulutlarla kovalamaca oynuyordu. Eğik çatıların üzerinde süzülen ay öylesine Paris’e aitmiş gibi görünüyordu ki onun aynı zamanda bu gece evdeki yatak odamın penceresinde parlayacak olan ay olduğuna inanmak zordu. Willem bakışlarımı takip ederek gökyüzüne baktı. Sonra gözleri bir şeye kilitlendi.

Tekrar binaya yöneldi ve ben de peşinden gittim. Binanın bir köşesindeki iskele, açık duran bir pencerenin önündeki kalasa dek yükseliyordu. Pencerenin perdeleri rüzgârla birlikte havalanıyordu.

Willem pencereye baktı. Ardından bakışlarını bana çevirdi. “Tırmanabilir misin?”

Bir gün önce olsa bu soruyu olumsuz yanıtlardım. Çok yüksek. Çok tehlikeli. Ama bugün, “Denerim,” demeyi tercih etmiştim.

Çantamı omzuma asıp Willem’in basamak gibi önünde kavuş-
turduğu ellerine bastım. Ardından Willem beni biraz yukarı kaldırdı ve duvardaki bir oyuğa bastıktan sonra iskelenin yardımıyla kalasa

Sadece Bir Gün

ulaştım. Kalası göbeğimin üzerinde kayarak geçtim ve pencerenin yuvarlak demirlerine tutunup kendimi içeri çektim.

“Ben iyiyim!” diye seslendim. “Sorun yok.”

Başımı pencereden dışarı uzattım. Willem hemen aşağıda duruyordu. Dudaklarında o her zamanki tebessümü vardı. Sonra bir sincap gibi kolayca yukarı tırmanıp kalasa bastı ve bir ip cambazı gibi kollarını açarak üzerinde yürüdükten sonra dizlerini kırıp pencereden içeri daldı.

Gözlerimin karanlığa uyum sağlaması biraz zaman aldı ama sonra içerisinin bembeyaz olduğunu gördüm; beyaz duvarlar, beyaz raflar, beyaz çalışma masası, kilden yapılmış beyaz heykeller.

“Birileri bize anahtar bırakmış,” dedi Willem.

İkimiz de sessizdik. O anı, karşımıza çıkardığı tesadüfler için Tanrı’ya şükrederek geçirdiğimizi düşünmek istedim.

Willem küçük bir fener çıkardı. “Etrafı keşfetmeye ne dersin?”

Başımı salladım. Binada dolaşmaya başlayıp *marshmallow*’dan yapılmış gibi görünen bir heykeli; çıplak, şişman kızların siyah beyaz fotoğraflarını; çıplak, zayıf kızların yağlı boya resimlerini inceledik. Willem fenerin ışığını, geleceğe aitmiş gibi görünen devasa boyutlardaki bir heykelin üzerinde gezdirdi. Kıvrılıp dönen metal ve borulardan oluşan bu heykel, uzay istasyonunu betimleyen bir sanatçının elinden çıkmış gibi görünüyordu.

Gıcırdayan merdivenlerden aşağı indiğimizde kendimizi derin mavi sulara yüzen insanların muazzam boyutlardaki fotoğraflarıyla dolu, siyah duvarlı bir odada bulduk. Orada öylece dururken yumuşacık suyun, Meksika’da bazı geceler kalabalıktan kaçıp denize girdiğimde dalgaların yaptığı gibi beni okşadığını hissettim.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Willem.

“Louvre’dan daha iyi bence.”

Tekrar yukarı çıktık. Willem fenerin ışığını kapattı.

“Biliyor musun? Günün birinde bu eserlerden biri Louvre’da sergilenebilir,” dedi. Karanlıkta parlıyormuş gibi görünen elips şeklindeki beyaz heykele dokundu. “Sence Shakespeare oyunlarının dört yüz yıl sonra Gerilla Will isimli bir tiyatro grubu tarafından sahneleştirileceğini tahmin eder miydi?” Hafifçe güldü ama sesinde neredeyse saygı olarak nitelendirilebilecek bir tını vardı. “Neyin kalıcı olacağını asla bilemezsin.”

Daha önce de buna benzer şeyler söylemişti: tesadüflerden, neyin sadece bir dönemeç, neyin bir yol ayrımı olduğundan, bu gerçekleşene dek hayatının değişmekte olduğunu asla bilemeyeceğinden bahsederken.

“Bence bazen bunu *anlayabiliyorsun*,” dedim duygu dolu bir sesle.

Willem bana doğru dönüp sırt çantamın askısına dokundu. Bir an hareketsiz kaldım. Nefes bile alamıyordum. Çantayı omzumdan indirip yere bıraktı. Havalanan toz zerrelere burnumu gıdıkladı. Hapşırıldım.

“*Gezondheid*,” dedi Willem.

“*Hagelslag*,” dedim ben de.

“O kelimeyi hâlâ hatırlıyor musun?”

“Bugün yaşadığım her şeyi hatırlıyorum.” Dudaklarımdan çıkan sözlerin ne kadar doğru olduğunu fark etmek boğazımın düğümlenmesine neden oldu.

“Peki ya sonra neleri hatırlayacaksın?” Willem kendi sırt çantasını da benimkinin yanına bıraktı. Çantalar, savaşta omuz omuza mücadele veren iki eski dost gibi birbirlerinin üzerine yığıldı.

Çalışma tezgâhına yaslandım. Zihnimde o günün detayları belirdi; Willem’in ilk trende kahvaltıyla dalga geçmesi; bir sonrakinde ona yaptığım tuhaf itiraflar bana verdiği keyif; kulüpteki dev adamın dostça öpücüğü; kafede Willem’in bileğimdeki yapışkan tükürüğü; Paris’in altındaki sırlar veren sesler; saatim bileğimden çıktığında duyduğum rahatlama; Willem’in eli benimkine dokunduğunda

hissettiğim elektriklenme; o kızın çılgınlığının yarattığı sarsıcı korku; Willem'in bu çılgına verdiği ani ve cesur tepki; Paris'in etrafındaki gezintimizin bana gerçekten de bir *gezintiye* çıkıp onun beni izleyen, sınavan, benimle alay eden ve her nasılsa beni anlayan gözlerine akmışım gibi hissettirmesi.

O günü düşündüğümde *gözümün önünde* bunlar belirliyordu. Gördüklerim, Paris'ten çok beni buraya getiren insanla ilgiliydi. Ve Willem'in benim burada dönüşmeme izin verdiği insanla ilgili. Bütün bunları açıklayamayacak kadar yoğun duygular taşıyordum, bu yüzden hepsini içeren tek bir kelime telaffuz ettim: "*Seni.*"

"Ya bunu?" Willem boynumdaki bandaja dokundu. Yarayla ilgisi olmayan bir ürperti hissettim.

"*O benim umurumda bile değil,*" diye fısıldadım.

"*Benim umurumda,*" dedi o da fısıldayarak.

Willem beni eskiden beri tanımadığı için bilmediği bir şey vardı; bu yaranın benim için hiçbir önemi yoktu. "Bugün tehlikede değildim," dedim boğuk bir sesle. "*Tehlikeden kaçtım.*" Gerçekten de öyle yapmıştım. Sadece o dazlaklardan kaçmamış, o gün kalbime elektro şok uygulanmış gibi, farkında bile olmadan bir ömür boyu içinde bulunduğum durağanlıktan kurtulmuştum. "Kaçtım," diye tekrarladım.

"Kaçtın." Willem bana yaklaşıp üzerime doğru eğildi. Sırtım çalışma tezgâhına yaslanmış ve az sonra yaşanacaklardan kaçış olmadığını bildiğim için kalbim hızla çarpmaya başlamıştı. Bundan kaçmak istemiordum.

Elim vücudumdan bağımsız hareket ediyormuşçasına Willem'in yanağına dokunmak üzere yukarı kalktı. Ama Willem bu dokunuşa izin vermeden bileğimi yakaladı. Kısa bir şaşkınlık yaşayarak içinde bulunduğumuz durumu bir kez daha yanlış değerlendirdiğimi ve az sonra geri çevrileceğimi düşündüm.

Willem bileğimi uzunca bir süre tutup doğum lekeme baktı. Ardından kolumu dudaklarına götürdü. Dudakları yumuşak, öpüşü nazikti ama kendimi bir elektrik prizine bıçak sokmuşum gibi hissediyordum. Âdeta yeniden doğmuştum.

Willem bileğimi öptükten sonra daha yukarılara çıkarak kolumun iç kısmından dirseğimin hassas kıvrımına, koltuk altına ve vücudumun bir öpücüğü asla hak etmediğini düşündüğüm diğer kısımlarına ulaştı. Omzumda dolaşan dudakları, köprücük kemiğimin olduğu noktayı emerek boynumdaki damarlara, bandajımın etrafındaki bölgeye yönedikten sonra usulca bandajımın üzerine konduğunda nefes nefese kalmıştım. Beynimdeki devrelerin harekete geçmesiyle birlikte vücudumun var olduğunu bile bilmediğim kısımları canlandı.

Nihayet dudaklarımı öptüğünde şimşek çakması ile gök gürlemesi arasındaki o sessizlik anında olduğu gibi her şey tuhaf bir biçimde sessizleşti.

Bir. İki. Üç. Dört. Beş.

Bam.

Bir kez daha öpüştük. Bu defaki gökgürültüsünün ardından bardaktan boşanırcasına yağmurun yağdığı türde bir öpüşmeydi. Kısa bir an nefesim kesildi. O güne dek tattığım tüm öpüşmelerin yanlış olduğunu anladım.

Ellerimi saçlarına gömüp onu kendime doğru çektim. Willem ensemini tuttu ve parmaklarını omurgamdaki küçük çıkıntılarının üzerinde gezdirdi. *Vız, vız, vız.* Elektro şok dalgalarının vücuduma yayıldığını hissedebiliyordum.

Willem ellerini belime dolayıp beni masanın üzerine çıkardı. Şimdi yüzlerimiz aynı hizadaydı ve arzuyla öpüşüyorduk. Kazağım çıktı. Ardından tişörtüm. Sonra onun tişörtü. Yüzümü traşlı, pürüzsüz göğsüne gömüp onu baştan aşağı öptüm. Bana tamamen yabancı gelen bir açlıkla kemerini çözdüm ve pantolonunu aşağı sıyırdım.

Bacaklarımı beline doladım. Vücudumda dolaşan elleri, parkta birlikte uyurken durdukları yere, kalçamın kıvrımına ulaştı. Dudaklarımın, bana ait olduğuna ihtimal vermediğim bir ses döküldü.

Sonra birden bir prezervatif ortaya çıktı. Külotum sandaletli ayaklarıma dek aşağı çekildi ve eteğim belime toplanmış bir jüpon haline dönüştürüldü. Willem'in üzerindeki *boxer* yere düştü. Beni masadan kaldırdı. İşte o an, daha önce yanıldığımı fark ettim. Ancak şimdi kendimi tamamen onun ellerine teslim etmiştim.

Kendimizi yere attık; Willem sırtüstü yatıyordu ve ben de onun yanına uzanmıştım. Parmakları âdeta tenimi dağlayarak doğum lekemin üzerinde dolaştı ve ben de saatimin kalın zinciri etrafında incecik kıllarla kaplı bileğini okşadım.

Isırmamla oluştuğunu düşündüğüm boynundaki kırmızı lekeyi işaret ederek, "Bana *böyle mi* bakacaksın?" diye takıldı.

Her şey gibi, ona verdiğim sözü de benimle şakalaşabileceği bir alay konusu haline getirmişti. Ama canım gülmek istemiyordu; şimdi, yaşadıklarımızdan sonra bu şakaya gülmek istemiyordum.

"Hayır," dedim. "Sana böyle bakmayacağım." Ruhumun bir parçası verdiğim sözden geri dönmemi söylüyordu. Ama bunu yapmayacaktım. Çünkü o benden kendisine bakmamı istemişti ve bu istek bir şaka bile olsa benim ona verdiğim söz bir şaka değildi. Onun dağdaki sevgilisi olacağını söylediğimde aslında onu bir daha asla görmeyeceğimi biliyordum. Ancak verdiğim sözün amacı farklıydı. Willem'in kendisini yalnız hissettiğinde... onun yanında olduğumu bilmesini istiyordum.

Ama bu sözü ona vermemin üzerinden şimdiden bir gün geçmişti. Bu duyguya neden *kalp kırıklığı* dediklerini anlamamı sağlayan bir acı hissederek yalnız kalmasından endişe duyduğum tek kişinin Willem olup olmadığını merak ettim.

Willem vücudumun üzerini kaplayan beyaz renkli, ince kil tabakasına dokundu. “Bir hayaletten farksızsın,” dedi. “Yakında kaybolacaksın.” Ses tonu yumuşaktı ama gözlerine bakmak istediğimde bakışlarını benden kaçırdı.

“Biliyorum.” Boğazım düğümlendi. Bu konu hakkında konuşmaya devam edersek her an ağlayabilirdim.

Willem üzerimdeki tozun bir kısmını silkeleyince seyahatim sırasında bronzlaşan tenim göründü. Ama artık diğer hiçbir şeyden bu kadar kolayca kurtulamayacağımızı biliyordum. Willem’in çenesini avuçlarımın arasına alıp yüzünü bana doğru çevirdim. Sokak lambalarının loş ışığı yüz hatlarını hem aydınlatıyor hem de üzerine gölgeler düşürüyordu. Sonra bakışlarını yüzüme çevirdi ve bana baktı. Yüzündeki hüznü, dalgın, sevgi ve arzu dolu ifade, bilmem gereken her şeyi açıklıyordu.

Titreyen elimi dudaklarıma götürdüm. Başparmağımı yaladım ve bileğimdeki lekenin üzerine sürttüm. Sonra aynı şeyi tekrar yaptım. Willem’e, bitmesini asla istemediğim bu gece kadar koyu renkli gözlerinin içine baktım.

Willem’in yüzünde bir an bocaladığını söyleyen bir ifade belirdi sonra parktaki dazlaklar peşimize düştüğü zamanki gibi ciddileşti. Elini uzatıp doğum lekemi ovuşturdu. *Çıkıyor*, diyordu bana.

Ardından, “Ama yarın dönüyorsun,” diye ekledi.

Kalp atışlarımın şakaklarımda zonkladığını hissettim. “Buna mecbur değilim.”

Willem bir an şaşırmış gibi göründü.

“Burada bir gün daha kalabilirim,” diye açıkladım.

Bir gün daha. Ondandır istediğim tek şey buydu. *Bir gün daha*. Bundan fazlasını istemiyordum. Bundan fazlasını istemek işleri karmaşık hale getirirdi. Uçuşlar ertelenirdi. Aileler öfkeden deliye dönerdi.

Ama bir gün daha. Fazla telaş yaratmadan, Melanie dışında kimseyi üzmeden bir gün daha kalabilirdim; o beni anlardı. Zamanla.

Ruhumun bir parçası burada bir gün daha kalmanın kalp kırıklığını ertelemekten başka bir işe yaramayacağını söylüyordu. Ama diğer bir parçası ise tamamen farklı düşünüyordu.

Bir gün içinde doğardık. Bir gün içinde ölürdük. Bir gün içinde değişebildik. Ve bir gün içinde âşık olabiliydik. Bir gün içinde her şey olabiliydi.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordum Willem’e. “Burada bir gün daha kalalım mı?”

Cevap vermedi. Bunun yerine olduğu yerde dönüp beni altına aldı. Vücudunun ağırlığına teslim olup sırtımı beton zemine yapıştırdım, ta ki kaburgama keskin bir cismin bittiğini hissedene dek.

“Ah!”

Willem elini arkama uzatıp küçük, metal bir keski çıkardı.

“Kalacak başka bir yer bulmalıyız,” dedim. “Céline’in evi *dışında*.”

“Şışt.” Beni dudaklarıyla susturdu.

Hiç acele etmeden birbirimizin vücudunun gizli köşelerini keşfettikten, dışarıda gökyüzü şafağın ilk ışıklarıyla mor renge bürünüp de yorgunluktan kolumuzu bile kaldıramayacak hale gelene dek öpüştükten, gülüştükten, fısıldaştıktan sonra Willem üzerimize bir muşamba örttü.

“*Goeienacht*, Lulu,” dedi yorgunluktan gözleri kapanırken.

Parmaklarımı yüz hatlarının üzerinde gezdirdim. “*Goeienacht*, Willem,” dedim. Kulağına doğru eğilip karmakarışık olmuş saçlarını kenara çektikten sonra, “Allyson,” diye fısıldadım. “Adım Allyson.”

Ama o çoktan uykuya dalmıştı. Başımı omzuna yasladım ve o harflerin sabaha dek orada kalacağını umarak parmağımın koluna gerçek ismimi yazdım.

On Üç

On gün süren bir sıcak hava dalgasına maruz kalmış birisi olarak sabahları sırsılıklam terli bir halde uyanmaya alışmıştım fakat bu defa açık pencereden içeri sızan serin esintiyle gözlerimi açtım.

Elimi battaniyeme uzattığımda sıcak ve tüylü değil, sert ve kırışık bir şeye dokundum. Bir muşamba.

Uyku ile uyanıklık arasındaki o bulanık anda birden her şeyi hatırladım. Nerede olduğumu. Kiminle olduğumu. İçimi bir sıcaklık kapladı.

Elimi Willem'in yattığı yere uzattım ama orada yoktu. Stüdyo-nun parlak beyaz duvarlarından yansıyan gri ışık, açılan gözlerimi kamaştırdı.

İçgüdüsel bir hareketle kolumdaki saate bakmak istedim ama bileğim boştu. Eteğimi çıplak göğsüme çekerek pencereye yürüdüm. Caddeler hâlâ sessiz, dükkân ve kafeler hâlâ kapalıydı. Henüz sabahın ilk saatleriydi.

Willem'e seslenmek istedim ama içeride kiliselerdeki gibi bir sessizlik hâkimdi ve bu sessizliği bozmak nedense doğru gelmedi. Alt

Sadece Bir Gün

katta ya da belki de tuvalette olmalıydı. Aslında tuvaletten ben de faydalanabilirdim. Giysilerimi üzerime geçirip sessizce alt kata indim. Ama Willem tuvalette de değildi. Tuvalet ihtiyacımı giderip yüzümü yıkadım ve biraz su içerek dün geceki şarabın kendini göstermeye başlayan etkilerinden kurtulmaya çabaladım.

Willem binadaki stüdyoları gün ışığında keşfediyor olmalıydı. Ya da belki de ben tuvaletteyken o tekrar üst kata çıkmıştı. *Sakin ol*, diye geçirdim içimden. Şu an büyük ihtimalle üst kattadır.

“Willem?” diye seslendim.

Cevap gelmedi.

Merdivenleri koşarak tırmanıp tekrar geceyi geçirdiğimiz stüdyoya girdim. İçerisi darmadağınaktı. Yerde duran çantamın içinde ne var ne yoksa etrafa saçılmıştı. Ama Willem’in çantası, eşyaları, hiçbirisi orada değildi.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. Hızla çantama koşup cüzdanımı, pasaportumu ve az miktardaki paramı kontrol ettim. Sonra birden kendimi aptal gibi hissettim. Yol paramı o ödemişti. Bu durumda beni soyacak falan değildi. Kendime dün trende yaşadığım gereksiz telaşı hatırlattım. Merdivenlerde bir yukarı bir aşağı koşturup ismini seslenmeye başladım. Ama sesim, duvarlar benimle alay ediyormuş gibi yankılanarak her defasında bana geri döndü: Willem, *Willem!*

Paniklemeye başladım. Mantıklı düşünerek bu duyguyla mücadele etmeye çalıştım. Willem bize yiyecek bir şeyler getirmek için dışarı çıkmıştı. Bize kalacak bir yer arıyordu.

Pencerenin yanına gidip beklemeye koyuldum.

Paris yavaş yavaş uyanmaya başladı. Dükkânların kepenkleri kaldırıldı, kaldırımlar süpürüldü. Araba kornaları ve bisiklet zilleri duyuldu, yağmurla ıslanan kaldırımdaki ayak sesleri çoğaldı.

Dükkanlar açıldığına göre saat dokuz muydu? Yoksa on muydu? Az sonra sanatçılar gelecekti ve işgal ettikleri binaya Altın Saçlı Kız misali sığındığımı keşfettiklerinde ne yapacaklardı?

Dışarıda beklemeye karar verdim. Ayakkabılarımı giyip çantamı omzuma astım ve açık duran pencereye yöneldim. Ama artık şarabın cesaret veren etkisi ya da Willem'in yardımı yoktu ve gündüz gözüyle bakınca ikinci kattan zemine olan mesafe, atlamayı imkânsız hale getirecek kadar uzun görünüyordu.

Nasıl çıktıysan öyle inersin, diye azarladım kendimi. Ama kalasa tırmanıp iskeleye uzandığımda elim kaydı ve başım dönmeye başladı. Ailemi, Paris'teki bir binadan düşüp öldüğüm haberini alırken hayal ettim. Kendimi tekrar stüdyoya attım ve ellerimi ağzıma götürüp hızlı hızlı nefes almaya başladım.

Willem neredeydi? Hangi cehennemdeydi? Zihnim, gecikmesine mantıklı sebepler üretmek için hızla çalışıyordu. Para çekmeye gitmişti. Bavulumu almaya gitmişti. Ya pencereden atlarken düşmüşse ne olacaktı? Willem'i su borusunun altında sere serpe yatmış, yaralı ama canlı bir halde bulacağım ve söz verdiğim gibi ona bakacağım umuduyla yerimden sıçradım. Fakat borunun altında çamurlu bir su birikintisinden başka bir şey yoktu.

Trendeki telaşından tamamen farklı boyuttaki bir korkuyla nefesimin kesildiğini hissederek kendimi yere bıraktım.

Biraz daha zaman geçti. Nemli sabah havasının içimi titrettiğini hissederek dizlerime sarıldım. Ardından sessizce aşağı süzüldüm. Ön kapıyı yokladım ama dışarıdan kilitliydi. Sonsuza dek burada tutsak kalacak, izinsiz girdiğim bu binada yaşlanıp ölecekmişim gibi hissediyordum.

Sanatçılar saat kaç kadar uyurdu? Hem şu an saat kaçtı? Willem'in çok uzun bir süredir ortalarda gözükmediğini söylemek için bir saate

Sadece Bir Gün

ihtiyacım yoktu. Üretip durduğum bahaneler geçen her dakikayla birlikte anlamsızlaşıyordu.

Nihayet kapıdaki zincirin madeni sesiyle birlikte kilitte dönen anahtarın sesini duydum ama kapı açıldığında karşımda iki uzun örgü halinde topladığı saçlarıyla, rulo haline getirilmiş birkaç kanvas kâğıt taşıyan bir kadın buldum. Kadın bana baktı ve Fransızca bir şeyler söylemeye başladı ama ben çoktan yanından geçip kendimi dışarı atmıştım.

Caddeye çıktığımda Willem'i aradım ama onu bulamadım. Yağmurun altında hepsi griye boyanmış gibi görünen binaların, ucuz Çin restoranlarının, garajların ve apartmanların sıralandığı şehrin bu çirkin bölgesine asla uğramazdı sanki. Nasıl olmuştu da dün gece burası gözüme güzel görünmüştü?

Kendimi caddeye attım. Bana çalan kornalar bile başka bir dilde konuşuyorlarmış gibi tuhaf ve farklı sesler çıkarıyorlardı. Kendi etrafımda döndüm. Nerede olduğum ya da nereye gideceğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama çaresizce evimde olmak istediğimi biliyordum. Evimdeki yatağında. Güvende.

Gözümdeki yaşlar etrafı görmemi zorlaştırıyordu ama yalpalayarak da olsa caddenin karşı tarafına ulaşmayı başardım ve kaldırıma çıkıp koşarak art arda sıralanmış sokakları geçmeye başladım. Bu defa peşimden kovalayan yoktu ama korkuyordum.

Birkaç sokak boyunca koştum, birkaç merdiven tırmandım ve şu grili beyazlı bisikletlerin kiralandığı bir bisiklet standı, bir emlakçı, bir eczane ve bir kafenin bulunduğu alelade bir meydana ulaştım. Kafenin önünde bir telefon kulübesi duruyordu. Melanie! Melanie'yi arayabilirdim. Derin derin nefes alarak hıçkırıklarımı bastırdım ve kulübeye girip uluslararası bir görüşme yapmak için gereken tüm adımları takip ettim. Ama telefon doğrudan telesekretere düştü. El-

bette öyle olacaktı. Melanie annemin aramalarını cevaplamamak için telefonunu kapalı tutuyordu.

Sonra birden bu bir ödemeli arama olduğu için mesaj bırakamayacağımı söyleyen bir santral memuresinin sesi duyuldu. Ağlamaya başladım. Kadın bana polisi aramasını isteyip istemediğimi sordu. Bu teklifi hıçkırarak reddettiğimde bu defa belki başkasını arayabileceğimi söyledi. İşte o zaman Bayan Foley'nin bana vermiş olduğu kartviziti hatırladım.

Bayan Foley telefonu enerji dolu bir sesle, "Pat Foley," diyerek açtı. Operatör ona ödemeli görüşmeyi kabul edip etmediğini tam üç defa sormak zorunda kaldı çünkü telefon açılır açılmaz daha şiddetli bir şekilde ağlamaya başladığım için kadıncağız kendisine sorulan soruyu duyamamıştı.

Bayan Foley, "Allyson. Allyson. Ne oldu? İyi misin?" diye sordu.

Canımın yandığını hissetmeyecek kadar uyuşmuş ve korkmuş haldeydim. Acı, etkisini sonradan gösterecekti.

"Hayır," dedim güçlükle duyulan bir sesle. "Yardıma ihtiyacım var."

Bayan Foley yaşadıklarımı ana hatlarıyla anlatırmayı başardı. Trende tanıştığım bir çocukla Paris'e gittiğimi. Burada beş parasız bir halde mahsur kaldığımı ve nerede olduğumu bile bilmediğimi.

"Lütfen," diye yalvardım. "Evime dönmek istiyorum."

"Önce seni İngiltere'ye ulaştırmanın bir yolunu bulalım, tamam mı?" dedi Bayan Foley soğukkanlı bir sesle. "Biletin var mı?"

Hatırladığım kadarıyla Willem bana bileti gidiş dönüş almıştı. Çantamı karıştırıp pasaportumu çıkardım. Bilet hâlâ düzgünce kıvrılmış bir halde arasında duruyordu. "Sanırım var," dedim titrek bir sesle.

"Dönüşün saat kaçta?"

Sadece Bir Gün

Bilete baktım. Rakam ve tarihler iç içe geçmişti sanki. “Saati göremiyorum.”

“Sol üst köşeye bakacaksın. Askeri saatle gösterilmiş olmalı. Yirmi dört saatlik zaman dilimliyile.”

Nihayet gördüm. “13.30.”

Bayan Foley, rahatlatıcı ses tonuyla tekrarladı. “Harika. Dönüşün öğleden sonra bir buçukta. Şu an öğle saatini biraz geçiyor yani o treni yakalayacak kadar zamanın var. İstasyona gidebilecek durumda mısın? Ya da bir metro istasyonuna?”

Bunu nasıl yapacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Üstelik beş parasızdım. “Hayır.”

“Peki ya taksi? Gare du Nord’a kadar bir taksi tutabilir misin?”

Başımı iki yana salladım. Üzerimde hiç euro yoktu. Bunu Bayan Foley’ye de söyledim. Sessiz kalmasının beni ayıpladığı anlamına geldiğini hissettim. Ne yani daha önce anlattıklarımın hiçbirisi gözündeki değerimi azaltmamıştı da bunu Paris’e üzerimde yeterince para olmadan gelmem mi yapmıştı? Bayan Foley içini çekti. “Seni istasyona götürecek bir taksi tutup parasını buradan ödeyebilirim.”

“Bunu gerçekten de yapabilir misiniz?”

“Bana sadece nerede olduğunu söyle.”

“Nerede olduğumu bilmiyorum,” diye feryat ettim. Dün gece Willem’in beni nereye götürdüğüne hiç dikkat etmemiştim. Kendimi tamamen onun ellerine teslim etmişim.

“Allyson!” Bayan Foley’nin sesi bir tokat gibi yüzüme inerek istenen etkiyi yaratmayı başardı. Haykırıp durmayı bıraktım. “Sakin ol. Şimdi telefonu bırak ve bir kâğıda en yakındaki kavşağın ismini yaz.”

Çantama elimi soktum ama kalemimi bulamadım. Telefonu bıraktım ve caddelerin isimlerini ezberledim. “Avenue Simon Bolivar

ve Rue de l'Equerre'in kesiştiği yerdeyim," dedim berbat bir telaffuzla. "Bir eczanenin önündeyim."

Bayan Foley verdiğim bilgiyi tekrarladıktan sonra bana oradan hiçbir yere ayrılmanımı, yarım saat içerisinde bir taksinin geleceğini, eğer gelmezse kendisini aramamı söyledi. Benden haber almadığı takdirde bir buçuktaki St.Pancras trenine bindiğimi varsayacak ve saat üçe çeyrek kala beni Londra'daki platformda karşılayacaktı. O gelmeden Londra'daki istasyondan ayrılmanımı tembihledi.

On beş dakika sonra köşede siyah bir Mercedes belirdi. Şoför bir levha kaldırdı ve üzerinde ismimi görünce *—Allyson Healey—* hem rahatladığımı hem de hüznlendiğimi hissettim. Nereden geldiğini bilmediğim Lulu şimdi sonsuza dek yok olmuştu.

Arka koltuğa yerleştim ve sadece on dakikalık bir mesafede olduğu ortaya çıkan tren istasyonuna doğru yola koyulduk. Bayan Foley'nin yaptığı organizasyon şoförün benle istasyona girip trene nereden bineceğimi göstermesini de içeriyordu. İstasyonda yürürken sersem gibiydim ve ancak yerime oturup insanların tekerlekli bavullarını koridordan geçirdiklerini gördüğümde bavulumu kulüpte bıraktığımı fark ettim. Kıyafetlerim ve seyahatim sırasında aldığım bütün hediyeler o bavuldaydı. Ama bu umurumda bile değildi. Ben Paris'te çok daha değerli bir şeyi yitirmiştim.

Tren tünele girene dek kendime hâkim olmayı başardım. Gözyaşlarımın boşalmasına sebep olan şey karanlıkta olmanın verdiği güven miydi yoksa bir önceki gün deniz seviyesinin altında yaptığımız yolculuğun hatırası mıydı, bilmiyorum ama Calais'den ayrılmanızı birlikte pencerelerin ötesi karanlığa büründüğünde tekrar sessizce ağlamaya başladım. Gözümünden süzülen yaşlar içinden geçtiğimiz denizin suyu kadar tuzlu ve sonsuzdu.

St. Pancras'a vardığımda Bayan Foley beni bir kafeye götürüp köşedeki masalardan birine oturttu ve fincanda soğumaya bıraktı.

Sadece Bir Gün

ğım bir çay söyledi. Ona her şeyi anlattım: Stratford-upon-Avon'daki sıradışı Shakespeare oyununu, Willem'le trendeki karşılaşmamızı, birlikte Paris'e yaptığımız yolculuğu, o harika günü, bu sabah hâlâ anlam veremediğim bir şekilde aniden ortadan kayboluşunu ve Paris'i panikleyerek terk edişimi. Bütün bu anlattıklarımın sonra Bayan Foley'nin bana katı davranmasını, onu kandırdığım ve düşündüğü kadar iyi bir kız olmadığım için beni ayıplamasını bekledim ama o bana son derece merhametli davrandı.

"Ah, Allyson," dedi.

"Ona neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Birkaç saat bekledikten sonra fazlasıyla korkmaya başladım. Paniğe kapıldım. Bilemiyorum, belki de biraz daha beklemeliydim."

"Noel'e kadar beklemiş olsan bile bir işe yaramazdı," dedi Bayan Foley.

Yüzüne baktım. Gözlerimde yalvaran bir ifade olduğunu hissedebiliyordum.

"O bir aktördü Allyson. *Aktör*. En kötüler onlardır."

"Bütün bunların bir oyun olduğunu mu düşünüyorsunuz? Her şey sahte miydi yani?" Başımı iki yana salladım. "Dün yaşadıklarım kesinlikle sahte değildi." Artık bu sözlerle kimi ikna etmeye çalıştığımı bilmiyordum ama sesim ısrarcıydı.

"Yaşadıklarının o an için gerçek olduğunu söyleyebilirim," dedi Bayan Foley kelimelerini özenle seçerek. "Ama erkekler kadınlardan farklıdır. Onlar maymun iştahlıdır. Özellikle de aktörler, bir anda heveslenir, sonra da ilgilerini aynı hızla kaybederler."

"Yaşadıklarım sahte değildi," diye tekrarlasam da bu konudaki ısrarcılığımı yitirmiştim.

"Onunla beraber oldun mu?"

Bir an Willem'in hâlâ üzerimde olduğunu hissettim. Bu düşünceyi aklımdan çıkarıp Bayan Foley'ye baktım ve başımı evet anlamında salladım.

"O halde istediğini elde etmiş." Bunları kayıtsız ama kaba sayılamayacak bir sesle söylemişti. "Muhtemelen bunu en başından beri sadece bir günlük ilişki olarak tasarlamıştı. Zaten seni Paris'e davet etmesinin sebebi de buydu."

Öyleydi. Ama sonra her şey değişmişti. Dün gece birbirimize olan duygularımızı açıklamıştık. Bayan Foley'ye bunları anlatacağım sırada durdum. Birbirimize gerçekten bir şey açıklamış mıydık? Yoksa ben üzerime mi alınmıştım?

Willem'i düşündüm. Onunla ilgili her şeyi düşündüm. Hakkında ne biliyordum? Sadece birkaç şey; yaşı, boyu, kilosu, milliyeti. Hatta annesinin Hollandalı olmadığını söylediği için tam olarak nerele olduğunu bilmiyordum bile. O bir gezgindi. Daha doğrusu bir serseri. Hayatını tesadüfler belirliyordu.

Doğum gününü bilmiyordum. En sevdiği rengi, kitabı ve müziği de öyle. Bir köpeği olup olmadığını bilmiyordum. O güne dek bir yerinin kırılıp kırılmadığını bile bilmiyordum. Ayağındaki o yara izine neyin sebep olduğunu ya da evden neden bu kadar uzun süre uzak kaldığını bilmiyordum. Soyadını dahi bilmiyordum! Yine de ben ondan daha fazla şey biliyordum. O benim ilk ismimi bile bilmiyordu!

Paris'in her şeyi toz pembe gösteren o romantik ışıltısından uzakta, bu çirkin kafede otururken gerçekleri birer birer görmeye başlamıştım. Willem beni Paris'e bir günlüğüne davet etmişti. Daha fazlası için asla söz vermemişti. Hatta bir önceki gece beni geri göndermeye bile çalışmıştı. Lulu'nun gerçek ismim olmadığını bildiği halde benim kim olduğumu öğrenmek için herhangi bir çaba göstermemişti. Ona birlikte çekilmiş fotoğrafımızı göndereceğimi söylediğimde bana iletişim bilgilerini vermekten kurnazca kaçınmıştı.

Sadece Bir Gün

Bana yalan da söylememiştii. Pek çok kez âşık olduğunu ama hiç sevmediğini anlatmıştı. Nasıl birisi olduğunu asla saklamamıştı. Trendeki kızları, Céline'i, mankenleri, kafedeki o kızı düşündüm. Bütün bu kızlar sadece bir gün için hayatına girip çıkmıştı. Toplamda kaç kişiydik acaba? Ben kendi payıma düşünle yetinmek ve o günün tadını çıkarıp yoluma devam etmek yerine ayak diremiştim. Ona âşık olduğumu söylemiştim. Hastalandığında ona bakmak istediğimi söylemiştim. Buna onun da hevesli olduğunu düşünerek birlikte bir gün daha geçirmemiz için yalvarmıştım. Ama o bana cevap vermemişti. Bana tamam dememişti.

Ah, Tanrım! Şimdi her şeyi anlamıştım. Nasıl olmuştu da bu kadar saf davranmıştım? *Âşık olmak mı? Bir günde mi?* Dün yaşanan her şey sahteydi. Bir hayalden ibaretti.

Gerçekler yavaş yavaş ortaya çıktığında kendimi öylesine kötü hissettim ki başım dönmeye başladı. Başımı ellerimin arasına aldım.

Bayan Foley elini uzatıp kafama dokundu. "Sıkma canını, tatlım. Kendini rahat bırak. Yaşadıkların şaşırtıcı değil ama acımasızca. En azından seni tren istasyonuna bırakıp arkandan el salladıktan sonra bir daha hiç aramayabilirdi. Böylesi biraz daha medeni olurdu." Elimi sıkıttı. "Ama elbette bu da geçecek." Sustu ve bana doğru eğildi. "Boyununa ne oldu, canım?"

Elimi hızla boynuma götürdüm. Bandaj yerinden çıkmış ve kabuk tutan yara kaşınmaya başlamıştı. "Hiçbir şey," dedim. "Sadece..." Tam bunun bir kaza sonucu olduğunu söyleyecekken kendime hâkim olmayı başardım. "Bir ağaca çarptım."

"Peki o güzel saatine ne oldu?"

Bileğime baktım. Çırılçıplak kalan çirkin doğum lekem âdeta ben buradayım diyordu. Onu kazağımın koluyla kapattım. "O aldı."

Bayan Foley dilini damağına vurarak ayıplayan bir ses çıkardı. “Bazen bunu da yaparlar. Zaferlerinin simgesi olarak kurbanlarının bir eşyasını alırlar. Tıpkı seri katiller gibi,” Çayından son bir yudum daha aldı. “Artık seni Melanie’ye götüreyim mi?”

Üzerinde Veronica’nın adresi olan kâğıdı ona uzattım ve Bayan Foley bir *Londra Rehberi* çıkarıp nereye gideceğimizi bulmaya çalıştı. Metroda uyuyakaldım. Gözyaşlarım tükenmiş ve kendimi elimdeki tek huzur kaynağı olan yorgunluğun kollarına bırakmışım. Veronica’nın durağına geldiğimizde Bayan Foley beni dürterek uyandırdı ve Viktorya tarzı kırmızı tuğlalı bir eve götürdü.

O geceki tiyatro gösterisi için çoktan hazırlanmış olan Melanie koşarak kapıya geldi. Yüzü, harika bir hikâye duymanın beklentisiyle aydınlandı. Ama sonra Bayan Foley’yi gördü ve allak bullak oldu. Hiçbir şey bilmediği halde her şeyi biliyordu; dün tren istasyonunda uğurladığı kız Lulu’ydu ama şimdi hasarlı bir mal gibi kendisine iade edilen Allyson’dı. Bunların hiçbirini onu şaşırtmamış gibi hafifçe başını salladı. Ardından topuklu ayakkabılarını fırlattı ve bana kollarını açtı. Kendimi onun kollarına bıraktığımda yaşadığım utanç ve kalp kırıklığı dizlerimin üzerinde yere yığılmama neden oldu. Melanie yanıma çöktü ve bana sımsıkı sarıldı. Arkamda Bayan Foley’nin uzaklaşan ayak seslerini duydum. Ona teşekkür etmedim. Bunu asla yapmayacağımı biliyordum ve bana gösterdiği onca nezaketten sonra bu davranışımın yanlış olacağını farkındaydım. Ama eğer ayakta kalmak istiyorsam bugüne bir daha asla geri dönemezdim.

İKİNCİ KISIM

Bir Yıl

On Dört

EYLÜL

Üniversite

“Allyson. Allyson. İçeride misin?”

Yastığı kafama çektim ve gözlerimi sımsıkı kapayıp uyuyormuş gibi yaptım. Anahtar kilitte döndü ve oda arkadaşım Kali kapıyı iterek açtı. “Keşke *içerideyken kapıyı kilitlemesen. Uyumadığını biliyorum. Sadece ölü taklidi yapıyorsun. Tıpkı Buster gibi.*”

Buster, Kali’nin Lhasa apso cinsi köpeğiydi. Duvara yapıştırdığı pek çok fotoğraf arasında onunkiler de vardı. Kali geçen yıl temmuz ayında oda arkadaşları olarak telefonda ilk kez tanıştığımızda bana Buster’dan bahsetmişti. O zamanlar Buster’ın tatlı bir köpek olduğunu düşünmüş, Kali’ye doğduğu şehrin isminin verilmiş olmasını ilginç bulmuş ve onun her nasılsa kelimelerin üzerine basıyormuş gibi konuşmasından hoşlanmıştım.

Sadece Bir Gün

“Pekâla, Allyson. *Tamam*. Bana cevap vermemekte özgürsün ama lütfen aileni *arar mısın? Annen beni* cepten arayıp *seni* sordu.”

Yastığın altında gözlerimi açtım. Telefonumu herhangi bir sorun yaşamadan ne kadar süre şarja takmadan tutabileceğimi merak ediyordum. Daha şimdiden gizemli bir UPS paketi almıştım. Aslında yakında bir haber güvercinin de gelmesini bekliyordum. Ama oda arkadaşımı aramak da ne oluyordu?

Kali dışarıya çıkmak üzere giyindi, makyaj yaptı, vücuduna o her şeyin üzerine sinen vanilya esanslı parfümünü sıkı ve ben bütün bu süre boyunca yastığımın altına saklanmaya devam ettim. Onun odayı terk etmesiyle birlikte başımdaki yastığı kaldırdım ve ayaklarımı yataktan aşağı sarkıttım. Kimya kitabımı kenara ittim. Kitabın sayfaları arasında, yüreğimde onu ilgisizlikten kuruyup gitmeden önce mutlaka kullanacağıma dair hep bir umut ışığı taşıdığım için kapağı açık duran fosforlu kalemim vardı. Şarjı olmayan telefonumu çorap çekmecemde buldum ve şarj aletini çıkarmak için de dolabımda yığılı duran kirli çamaşırları alt üst etmek zorunda kaldım. Telefonun şarjı dolduğunda telesekreter bana yirmi iki yeni mesajım olduğunu söyledi. Cevapsız aramaları şöyle bir gözden geçirdim. On sekiz tanesi ailemden geliyordu. İki kez büyükannem, bir kez Melanie ve bir kez de öğrenci işlerindeki kayıt memuru aramıştı.

“Selam Allyson, ben annen. Sadece her şeyin yolunda gidip gitmediğini öğrenmek için aradım. Beni ara.”

“Selam Allyson. Ben annen. Yeni Boden kataloğu geldi ve çok hoş etekler var. Ayrıca vücudu sıcak tutan kadife pantolonlar da gördüm. Senin için birkaç tanesini satın alıp ailelere özel hafta sonu etkinliğinde yanımda getireceğim. Beni ara!”

Bir mesaj da babamdan vardı. “Annen sana ailelere özel hafta sonu etkinliğinde hangi ülkenin mutfağını seçeceğimizi sormamı istedi; İtalyan mı, Fransız mı, Japon mu? Ona senin hepsini beğen-

neceğini söyledim. Son yirmi beş yılda yurt yemeklerinin bu kadar geliştiğine inanamıyorum.”

Annem tekrar aramıştı. “Telefonun arızalı mı, Allyson? Bana bu telefonu da kaybettiğini söyleme sakın. Beni lütfen arar mısın? Ailelere özel hafta sonu etkinliği için bir program yapmaya çalışıyorum. Sizinle birlikte derslere girebileceğimi düşündüm...”

“Selam Ally, ben büyükannen. Facebook’a üye oldum. Nasıl çalıştığını bilmiyorum, o yüzden beni arkadaş olarak ekle. Ya da bana telefon et. Ama şunu bil ki ben de bu mereti siz çocuklar kadar iyi kullanmak istiyorum.”

“Allyson, ben baban. Anneni ara. Ayrıca Prezzo’ya rezervasyon yaptırmaya çalışıyoruz...”

“Allyson, hasta mısın? Çünkü bu sessizliği açıklayacak başka bir sebep bulamıyorum...”

Sonrasında mesajlar iyice kötüleşiyor, annem sanki üç gün değil de üç aydır konuşmuyormuşuz gibi davranıyordu. Nihayet dayanamadım ve içlerinden sadece Melanie’nin, gittiği okul, New York’un seksi erkekleri ve pizzanın üstünlükleri hakkındaki saçma sapan mesajını bırakıp diğer hepsini sildim.

Telefonumun saatine baktım. Altıyı gösteriyordu. Evi şimdi ararsam belki annem dışarıda olduğu için telesekreter çıkardı. Annemin artık günlerini nasıl geçirdiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Doğumumda yasal iznini bile kullanmamış olmasına rağmen ben yedi yaşına bastığımda işten ayrılmıştı. Üniversiteye başladığımda tekrar çalışma hayatına girmeyi planlıyordu ama şu ana dek bu konuda herhangi bir adım atmamıştı.

Annem telefonu ikinci çalışında açtı. “Allyson, nerelerdeydin?” Sesi meraklı ve biraz da sabırsızdı.

Sadece Bir Gün

“Kaçıp bir tarikata üye oldum.” Annem bu ihtimali gerçekten de gözden geçiriyormuş gibi kısa bir sessizlik oldu. “Üniversiteye başladım anne. Başımı kaşıyacak vaktim yok. Bunca iş yüküne uyum sağlamaya çalışıyorum.”

“Bunun zor olduğunu düşünüyorsan bir de tıp fakültesine başla-yınca gör. Uzmanlık dönemini bekle! Ben o günlerde babanın yüzünü bile göremiyordum.”

“O halde bu duruma alışık olmalısın.”

Annem sustu. Bu iğneleyici konuşma tarzını yeni edinmiştim. Babam, Avrupa’dan döndükten sonra geç kalmış bir ergenlik bunalımına girdiğimi söylüyordu. O güne dek hiç böyle davranmadığım halde olumsuz tavırlar sergilemeye başlamış, kötü bir saç stili benimsemiş ve hem içi eşyalarım ile dolu bavulu hem de mezuniyet hediyem olan saati kaybederek sorumsuzluğu huy edinmiştim. Melanie’yle ikimiz, içinde saatimin de olduğu bavulu trende çaldırıldığımı iddia etmiştik ve bunun benim suçsuzluğumu kanıtlaması gerekirdi. Ancak böyle olmamıştı. Belki de bunun sebebi gerçekte suçsuz olmamamdı.

Annem konuyu değiştirdi. “Gönderdiğim paketi aldın mı? Tamam, beni yok sayıyorsun ama bir teşekkür mesajı büyükannenin hoşuna giderdi.”

Buruşuk ve kirli çamaşırlarımın arasında UPS paketini aradım. İçinde baloncuklu naylona sarılı antika bir Betty Boop saati ve kasabamızdaki pastane Shriner’ın Yeri’nden satın alınmış bir kutu siyah-beyaz kurabiye vardı. Kurabiyelerin üzerindeki yapışkanlı not kâğıdında, *Bunlar büyükannenden, yazıyordu.*

“Bu saatin, koleksiyonuna çok yakışacağını düşündüm.”

“Hı-hı.” Dolabımdaki açılmamış kutulara baktım. İçlerinde saat koleksiyonumla birlikte evden getirdiğim diğer ıvır zıvırlar vardı.

“Bir de sana yeni giysiler sipariş ettim. Kargoya mı vereyim, gelirken yanımda mı getireyim?”

“Gelirken getirebilirsin.”

“Hazır aileler için hafta sonu etkinliği konusu açılmışken programı yavaş yavaş netleştirdiğimizi söylemeliyim. Cumartesi gecesi için Prezzo’ya rezervasyon yaptırmaya çalışıyoruz. Pazar günü kahvaltı var ve baban biz eve dönmeden önce okuldan arkadaşlarıyla buluşacağı için bir hovardalık yapıp senle ikimize spa masajı alayım dedim. Ah, bir de cumartesi sabahı öğle yemeğinden önce Kali’nin annesi Lynn’le birer kahve içeceğiz. Onunla sürekli e-postalaşıyoruz.”

“Neden oda arkadaşımın annesiyle konuşuyorsun?”

“Neden olmasın?” Annemin ses tonu alaycıydı; bu soruyu sormam anlamsızmış gibi, hayatımın her alanına müdahale etmemesi için herhangi bir sebep yokmuş gibi.

“Pekâlâ, senden Kali’nin cebini aramamanı rica edebilir miyim? Onu araman biraz tuhaf kaçıyor.”

“Tam bir hafta boyunca kızından tek bir haber bile alamamak da tuhaf oluyor.”

“Sadece üç gün anne.”

“Demek sen de günleri sayıyordun.” Zaferini vurgulamak için kısa bir süre sustu. “Yurda sabit telefon bağlatmama izin verseydin böyle bir sorun yaşamayacaktık.”

“Artık kimse sabit telefon kullanmıyor. Hepimizin cep telefonu var. Kendi numaralarımız var. Lütfen beni Kali’nin numarasından arama.”

“O halde sen de benim telefonlarıma cevap ver, Allyson.”

“Vereceğim. Sadece telefonumun şarj aletini kaybettim,” dedim yalan söyleyerek.

Sadece Bir Gün

Annemin hattın diğer ucundaki dertli sesi bu yalanı seçmekle hata ettiğimi söylüyordu. “Bu aralar eşyalarını boynuna mı bağlasak acaba?”

“Şarjı oda arkadaşşıma vermiştim ve yanlışlıkla eşyalarının arasına karışmış.”

“Kali’yi mi kastediyorsun?”

Kali’yle o güne dek bir sabunu bile paylaşmamıştık. “Evet.”

“O ve ailesiyle tanışmak için sabırsızlanıyorum. Harika insanlara benziyorlar. Bizi La Jolla’ya davet ettiler.”

Anneme neredeyse, kızlarına Kaliforniya’ya ithafen Kali ismini vermiş olan insanlarla samimiyet kurmak istediğinden emin olup olmadığını soracaktım. Annemin isimlerle ilgili bir takıntısı vardı; kısaltmalardan nefret ederdi. Ben çocukken bunu neredeyse saplantı haline getirmiş, insanların bana Ally ya da Al diye seslenmelerini engellemeyi kendine görev edinmişti. Büyükanнем onu umursamıyordu ama diğer herkes, okuldaki öğretmenler bile bu kurala uymuştu. Bu konu onu bu kadar rahatsız ediyorsa annemin bana, Allyson aile ismimiz olmasına rağmen, neden kısaltılması mümkün olmayan farklı bir isim vermediğini merak ediyordum. Ama anneme Kali hakkında hiçbir şey söylemedim çünkü cadılık yapacak olursam ardına sığındığım Mutlu Üniversite Öğrencisi imajını zedeleyebilirdim. Kendi ailesi onu istediği üniversitede okutabilecek maddi güce sahip olmayan ve üniversite hayatı boyunca çalıştıktan sonra bir de tıp fakültesindeki babamın masraflarını karşılamak zorunda kalan annem beni Mutlu Üniversite Öğrencisi yapmaya azimliydi.

“Gitmeliyim,” dedim. “Bu gece oda arkadaşlarımla dışarı çıkacağız.”

“Ah, ne güzel! Nereye gidiyorsunuz?”

“Bir partiye.”

“Bira partisi mi?”

“Belki film izleriz.”

“Geçenlerde Kate Winslet’in oynadığı harika bir film seyrettim. Sen de izlemelisin.”

“Tamam.”

“Yarın beni ara. Telefonunu da açık tut.”

“Profesörler sınıfta telefon görüşmesi yapan öğrencileri hoş karşılamıyorlar.” İçimdeki canavar yeniden ortaya çıkmıştı.

“Yarın cumartesi. Üstelik ders programını biliyorum, Allyson. Bütün derslerin sabah saatlerinde.”

Elbette *bilecekti*. Ders programımı ben değil o oluşturmuştu. Sınıfın kalabalık olmayacağını, benim derslere dikkatimi daha fazla vereceğimi ve geri kalan tüm günü çalışarak geçirebileceğimi söyleyerek tüm derslerimi sabah saatlerine almıştı. Bu çabası günün kalan kısmını çalışarak değil de uyuyarak geçirmemle sonuçlanmıştı.

Telefonu kapatmamızın ardından saati dolabımdaki bir kutuya tıktım ve kurabiyeleri alıp geri kalan oda arkadaşlarımdan altı bira paketini tüketmeye başladığı salona gittim. Hepsi de giyinmiş ve dışarı çıkmaya hazırды.

Okul başladığında benim dışımda herkes heyecanlıydı. Oda arkadaşlarım gerçek birer Mutlu Üniversite Öğrencisi’ydi. Jenn organik kekler yapmış, Kendra kapımıza asmak için isimlerimizin ve onların hemen üstünde Muhteşem Dörtlü yazısının olduğu küçük bir tabela hazırlamış, Kali ise, kaçınılmaz bir şekilde bizi bekleyen mevsime bağlı duygu değişiminin etkilerini azaltmak üzere hepimize bir solaryum salonunun kuponlarını dağıtmıştı.

Şimdi aradan bir ay geçmiş ve bu üçü birbirinden ayrılmaz olmuştu. Bense istenmeyen kişiydim. Kendra’ya kapıdaki yazıyı indirmesinin ya da onu Mükemmel Üçlü ve Allyson şeklinde değiştirmesinin benim için bir sakıncası olmadığını söylemek istiyordum.

Sadece Bir Gün

Ayağımı sürüyerek salona girdim. Kali'nin karbonhidrattan uzak durduğunu biliyordum ve bu siyah-beyaz olanlar benim en sevdiğim kurabiyelerdi ama yine de, "Alsana," dedim kurabiyeleri ona uzatarak. "Annem için gerçekten özür dilerim."

Kendra ve Jenn anlayış dolu sesler çıkardılar ama Kali gözlerini kısarak bana baktı. "*Cadılık* yapmak falan istemiyorum ama *kendi* ailemle uğraşmak bile beni yeterince yoruyor, tamam mı?"

"Sanırım annem kendini çocuğu tarafından terk edilmiş gibi hissediyor." Babam bana hep böyle söylerdi. "Seni bir daha aramayacak," diye ekledim hissettiğimden çok daha fazla bir kendimden emin bir biçimde.

"Annem, ben evden ayrıldıktan iki gün sonra odamı hobi odasına çevirmiş," dedi Jenn. "En azından seni özleyen biri var."

"Hı-hı."

"Bunlar nasıl kurabiye böyle?" diye sordu Kendra.

"Siyah-beyaz."

"Tıpkı bizler gibi," diye takıldı bana. Kendra zenciydi ya da Afrika asıllı bir Amerika'lıydı. Hangisini söylemek daha doğrudu bilmiyordum ama kendisi her ikisini de kullanıyordu.

"Kurabiye ırklarının kardeşliği," dedim.

Jenn ve Kendra güldü. "Bu gece sen de bizimle gelmelisin," dedi Jenn.

"Önce Henderson'daki partiye, sonra da içeri kabul ettiği kişilerin seçiminde son derece rahat davranan şehir merkezindeki bara gideceğiz," dedi Kendra. Az önce düzleştirdiği saçlarını atkuyruğu yaptıktan sonra vazgeçip onları tekrar serbest bıraktı. "İçeride erkek türünün en güzel örnekleri olacak."

"Kadın türlerinin de öyle, eğer buna ilgi duyuyorsan," diye ekledi Jenn.

“Hayır, bana göre değil. Yani hiçbiri bana göre değil.”

Kali dudaklarında sinir bozucu bir gülümsemeyle bana baktı.

“Bence sen *yanlış* okula kaydolmuşsun.

Yanılıyorsam Boston’da bir *manastır* var.”

İçimin burkulduğunu hissettim. “Manastırlara Musevi kabul etmiyorlar.”

“Siz ikiniz biraz sakın olun bakalım,” dedi her zaman diplomatik bir tavır sergileyen Kendra. Ardından bana döndü. “Neden birkaç saatliğine gelmiyorsun?”

“Kimya ve fizik yüzünden.” Oda bir anda sessizleşti. Onlar sosyal bilimler ya da işletme okudukları için, bilim, çenelerini kapatmaya yetiyordu.

“Eh, artık odama dönsem iyi olur. Termodinamiğin üçüncü kanunuyla bir randevum var.”

“Kulağa son derece seksi geliyor,” dedi Jenn.

Yaptığı espriyi anladığımı belirtmek için gülümsedikten sonra tekrar odama girip *Kimya’nın Temelleri* kitabını azimle elime aldım ama daha Mükemmel Üçlü kapıdan çıkarken gözlerim kapanmaya başlamıştı. İçlerinde yazan tek bir kelimeyi bile okumadığım bilim kitapları yığınının arasında uyuyakaldım. Böylece Mutlu Üniversite Öğrencisi’nin hayatında yeni bir hafta sonu daha başlamış oldu.

On Beş

Ekim

Üniversite

Aileler için hafta sonu etkinliğini son ana dek aklıma getirmeye çalıştım ve nihayet ailem gelmeden önceki perşembe günü kaldığım yurt odasına benim değil –ben sadece bir yatak, çalışma masası, dolap ve duvarları görüyordum– onların gözüyle baktım. Burası Mutlu Üniversite Öğrencisi’ne uygun bir oda değildi. Her çekmecedan kirli çamaşırlar sarkıyordu ve her yer ders notlarıyla kaplanmıştı. Annem dağınıklıktan nefret ederdi. O gün dersleri asıp günün tamamını temizlik yaparak geçirdim. Bütün kirli çamaşırlarımı alt kattaki çamaşırhaneye taşıyıp makinelerin onları yıkamasını bekledim. Odanın tozunu aldım. Okunmamış gazeteler gibi üst üste yığılı duran Çince çalışma sayfaları, kaygı verecek kadar düşük notlarımın kırmızı kalemle yuvarlak içine alındığı fizik ve kimya testleri, “daha dikkatli olmalısın”, “hesaplamalarını kontrol et!” ve en kötüsü “yanıma uğra” gibi notlar içeren laboratuvar raporlarından oluşan

ders notlarımı dolabın içine gizledim. Göz boyamak için, dolaba tıktığım kâğıtların yerine dönemin ilk günlerinde, bariz bir şekilde çuvallamaya başlamadan önce tuttuğum not ve grafikleri içeren birkaç kâğıt yerleştirdim. Geçen yaz Bed, Bath & Beyond isimli mağazadan aldığımız yatak örtüsünü paketten çıkarıp altında uyuduğum son derece sade yorganın üzerine serdim. Kutulardan çıkardığım birkaç fotoğrafı odanın farklı köşelerine yerleştirdim. Hatta üniversitenin kitapçısına uğrayıp üzerinde okulun ismi olan şu aptal bayraklardan bile satın alıp yatağımın üstüne astım. *Voilà*. İşte okul ruhu.

Ama nasıl olduysa saatleri çıkarmayı unuttum ve beni ele veren de bu oldu.

Yurda giren annem salon niyetine kullandığımız küçücük odaya övgüler yağdırıp Kali'nin köpeği Buster'ın fotoğraflarını hayranlıkla inceledikten sonra benim neredeyse bomboş sayılan duvarlarıma baktı ve küçük bir çığlık attı. Yüzündeki dehşet dolu ifadeyi gören biri duvarlarımı cinayet mahalli fotoğraflarıyla süslediğimi düşünürdü. "Saat koleksiyonun nerede?"

Dolabımdaki açılmamış kutuları işaret ettim.

"Neden orada duruyorlar?"

"Çok ses çıkarıyorlar," dedim hemen yalan söyleyerek. "Kali'yi rahatsız etmek istemedim." Gerçi Kali de sabahın yedisinde bangır bangır müzik çalıyordu.

"Onları kurmadan da kutularından çıkarabilirdin," dedi annem. "Bu saatler seni yansıtıyor."

Bu doğru muydu? Onları ne zaman biriktirmeye başladığımı bile hatırlamıyordum. Annem hafta sonları bitpazarlarını ziyaret etmeye bayılırdı ve günün birinde kendimi saat koleksiyonu yaparken bulmuştum. Bir süre bu gerçekten de ilgimi çekmişti ama eski bir

saat görüp de *bunların koleksiyonunu yapmalıyım* dediğim anı hatırlamıyordum.

“Odanın senin olan tarafı Kali’ ninkine göre çok boş görünüyor,” dedi annem.

“Sen bir de benim odamı görecektin,” dedi babam hatıralarına dalarak. “Oda arkadaşım pencereleri folyoyla kaplamıştı. İçerisi bir uzay mekiğine benziyordu. Arkadaşım odamıza ‘Geleceğin Yurdu’ diyordu.”

“Ben de minimalist bir yurt yaratmaya çalışıyorum.”

“Bir hapisane hücresi kadar etkileyici olmuş,” dedi babam.

“Bu oda şu ev dekorasyon programlarındaki öncesi/sonrası bölümüne benziyor.” Annem odanın, duvarların her santimi ya bir afiş, ya bir sanat eseri posterini ya da bir fotoğrafla kaplı olan Kali’ye ait kısmını işaret etti. “Senin tarafın önceki hali oluyor,” dedi sanki bunu anlamamışım gibi.

Ailemle birlikte teknolojinin değişen yüzü karşısında son derece sönük kalan sınıftaki bir atölye çalışmasına katıldık. Annem notlar tuttu. Babam önceden hatırladığı ve ona yeni gelen her şeyi tek tek söyledi. Geçen yıl hep birlikte okulu gezerken de aynısını yapmıştı; her ikisi de bu okula gideceğim için son derece heyecanlıydı. Babamın izinden gidiyordum. Her nasılsa o zamanlar bundan ben de heyecan duymuştum.

Atölye çalışmasından sonra babam, çocukları izlerinden giden diğer ailelerle tanıştı, annem de Kali’nin annesi Lynn’le kahve içti. Gayet iyi anlaşmış görünüyorlardı. Ya Kali annesine işe yaramaz bir kız olduğumu anlatmamıştı ya da kadıncağzı bunu bildiği halde gündeme getirmeyecek kadar kibardı.

Rektör’ün vereceği öğle yemeğinden önce Muhteşem Dörtlülük ve onların saygıdeğer aileleri yurt odasında tekrar buluştu. Aileler

Sadece Bir Gün

birbirleriyle tanışıp odalarımızın ne kadar dar olduğundan yakındı, küçük salonumuzda yaptığımız değişikliklerden övgüyle bahsetti ve oda arkadaşlarımın hazırlayıp kapıya astığı ‘muhteşem dörtlü muhteşem sekizliye hoş geldin diyor’ yazısının fotoğrafını çekti. Sonra hep birlikte bahçeye çıkıp kampüsü gezdik. Ailelerimize yaprakları kızarmaya başlayan sarmaşıkların, eski tuğlalarının üzerinden yukarı tırmandığı bazı ihtişamlı binaları gösterebilmek için kampüsü boydan boya dolaştık. Üzerimizde pazen etekler, uzun, siyah çizmeler, yünlü süveterler ve deri ceketlerle sonbahar yapraklarının hışırtıları arasında yürürken dördümüz de harika görünüyorduk. Kataloglardaki Mutlu Üniversite Öğrencileri’nden farksızdık.

Yankı yapan büyük ve soğuk bir salonda yavan bir tavuk eti yiyip, yavan konuşmalar dinleyerek geçirdiğimiz öğle yemeği güzel ama sıkıcıydı. Bu yemekten hemen sonra Muhteşem Dörtlü efsanesinin ardındaki gerçekler birer birer ortaya çıkmaya başladı. Kendra, Jen ve Kali’nin aileleri fazla dikkat çekmemeye özen göstererek bir köşeye çekildi. Aralarında Noel, Şükran Günü, bahar tatili ve grup yemekleri gibi şeyler konuştuklarından emindim. Annem onlara şöyle bir baktı ama hiçbir şey söylemedi.

Babamla ikisi akşam yemeğine hazırlanmak üzere otele geri döndüler. Annem şık bir mekâna gideceğimizi söyleyip vücudumu saran kırmızı-siyah renkli elbisemi giymemi önerdi. Yağlı görünen saçlarımı yıkamamı da tembihledi.

Beni almaya gelip de hep birlikte Boston şehir merkezindeki ünlü bir balıkçıya gitmeye hazırlanan Mükemmel Üçlü ve aileleriyle karşılaştıklarında rahatsız edici bir an yaşandı. Diğer ailelerle karşılaşmamız soğuk bir hava yaratmıştı. Yüzleri kızaran oda arkadaşlarım her nedense yerdeki gri makine halısına büyük bir ilgi duymaya başlamıştı. Nihayet Jenn’in babası devreye girip bize geç de olsa akşam

yemeğinde kendilerine katılmayı teklif etti. “Eminim masaya üç kişi daha sıkıştırabiliriz.”

“Ah, buna hiç gerek yok,” dedi annem en kibirli ses tonuyla. “Biz Back Bay’deki Prezzo’ya yer ayırttık.”

“Vay canına! Bunu nasıl başardınız?” diye sordu Lynn. “Biz de orada yer ayırtmak istedik ama bir sonraki aya kadar dolu olduklarını söylediler.” Anneme göre şehrin en havalı restoranı Prezzo’ydu.

Annemin dudaklarında gizemli bir gülümseme belirdi. Babam golf arkadaşlarından birinin Boston’daki bir doktorla üniversiteden arkadaş olduğunu ve Prezzo’da yer ayırtmak için ondan yardım aldığı söylemişti ama annemin, sırrını açıklamaya niyeti yoktu. Prezzo’da yer ayırtmayı başardığı için çok mutluydu fakat şimdi bu zaferinin gölgelendiğini görebiliyordum.

“Size afiyet olsun,” dedi. Bu sözleri küçümseyen bir ses tonuyla söylediğini sadece babamla ikimiz fark etmiştik.

Yemek işkenceden farksızdı. Son derece şık bir mekânda Boston’ın en seçkin insanlarıyla bir arada olduğumuz halde annemin ve dolaısıyla babamın da kendisini dışlanmış gibi hissettiğini biliyordum. Oysa dışlanan onlar değildi. Kendilerini böyle hissetmelerinin sebebi bendim.

Bana derslerimi sordular ve ben de elbette onlara kimya, fizik, biyoloji ve Çince derslerimden bahsedip ne kadar erken yatarsam yatayım sınıfta gözümü açmakta bile zorlandığımı ya da lisede üstün başarı gösterdiğim konuların hepsinde birden çuvaldığımı söylemekten kaçındım. Öyle ya da böyle bütün bunlar beni başımı on üç dolarlık salatama gömüp uyumak isteyecek kadar yormuştu.

Aperatiflerimiz geldiğinde annem bir kadeh *Chardonnay*, babam da *Shiraz* söyledi. Mum ışığının, şarabın renklerinde nasıl da dans ettiğine dikkat etmemeye çalıştım. Bu bile canımı yakmaya

Sadece Bir Gün

yetiyordu. Ravioli'yle dolu tabağıma baktım. Nefis kokuyordu ama hiç iştahım yoktu.

“Canını sıkın bir şey mi var?” diye sordu annem.

Çok kısa bir an onlara gerçekleri anlatsam neler olabileceğini düşündüm. Okulun beklediğim gibi bir yer çıkmadığını. Kataloglardaki mutlu üniversite öğrencisi olmadığımı. Kim olduğumu bile bilmediğimi. Ya da belki de bunu bildiğimi ama artık o kişi olmak istemediğimi.

Ancak böyle bir şey ihtimal dâhilinde bile değildi. Annem mutsuzluğumu onun anneliğine yapılmış bir hakaret olarak algılayıp hayal kırıklığına uğrar ve üzülmüdü. Ardından ne kadar şanslı olduğumu söyleyerek beni suçluluk duygusuna boğardı. Üniversiteye gidiyordum! Onun asla sahip olamadığı bir üniversite deneyimi yaşıyordum. Lise hayatım boyunca bir ordu komutanı gibi davranıp okuldan arta kalan zamanlarda bana zayıf olduğum konularda özel ders aldırmasının ve beni üniversiteye hazırlık kurslarına yazdırmasının sebebi buydu.

“Sadece yorgunum,” dedim. En azından bu yalan değildi.

“Herhalde kütüphanede gereğinden fazla zaman geçiriyorsun,” dedi babam araya girerek. “Yeterince güneş ışığı alıyor musun? Bu vücudunun günlük ritmini etkileyebilir.”

Başımı iki yana salladım. Bu da doğruydum.

“Peki koşuyor musun? Etrafta çok güzel koşu yolları var. Nehre de çok uzak sayılmazlar.”

Sanırım en son, Avrupa turundan birkaç gün önce babamla birlikte koşmuştum.

“Yarın kahvaltıda önce birlikte dışarı çıkar, bu akşam yemeğini eritiriz. Ciğerlerine biraz hava girsin.”

Bunu düşünmek bile kendimi yorgun hissetmeme neden oluyordu ama bu ne bir davet ne de bir beklentiydi ve planlar ben onları kabul etmeden çok önce kesinleşiyordu.

Bir sonraki sabah kızlar salonda oturmuş kahve içiyor ve neşeyle dün geceki akşam yemeğini konuşuyorlardı. Yemekte kahramanların, yakışıklı bir garson ve ıstakoz çekici olduğu özel bir olay yaşanmış ve bu olay daha şimdiden “Çekiç ve Seksi Garson” ismiyle efsaneleşmişti. Beni üzerimde bir eşofman altı ve yün kazakla koşu ayakkabılarımı ararken gördüklerinde gözlerine inanamadılar. Yurtta teknoloji harikası bir spor salonu vardı ve Kendra ile Kali bu salonun müdavimi olmuştu. Bazen Jenn’i de peşlerinden sürüklüyorlardı ama ben daha salona adımımı bile atmamıştım.

O sabah sadece babamla buluşacağımızı düşünmüştüm ama siyah, yün pantolonu ve kaşmir peleriniyle son derece enerjik görünen annem de gelmişti. “Seninle kahvaltıda buluşacağımızı sanmıştım,” dedim.

“Ah, odanda biraz vakit geçirmek istedim. Böylece ben yanında yokken ne tür bir yerde zaman geçirdiğini hayal edebileceğim.” Kali’ye döndü. “Tabii senin için bir sakıncası yoksa.” Sesi öylesine kibardı ki Kali’nin, gerçekte içinde kötü niyetli bir tını barındırdığını fark etmesi imkânsızdı.

“*Bence* bu çok *hoş* bir düşünce,” dedi Kali.

“Hazır mısın, Allyson?” dedi babam.

“Sayılır. Koşu ayakkabılarımı arıyorum.”

Annem bana artık her şeyimi kaybettiğimi ima eden bir bakış fırlattı.

“Onları en son nereye koymuştun?” diye sordu babam. “Gözünün önüne getirmeye çalış. Kaybolan eşyaları bulmanın yöntemi budur.” Bu her zaman önerdiği şeydi ve çoğunlukla işe yarardı. Nitekim

Sadece Bir Gün

ayakkabılarımı gözümün önünde canlandırdığımda hâlâ bavulumda durduklarını gördüm ve onları gerçekten de orada buldum.

Aşağı indiğimizde babam gönülsüzce birkaç ısınma hareketi yaptı. “Bu işin nasıl yapıldığını hatırlıyor muyum bakalım,” dedi şaka yollu. Koşmaktan fazla hoşlanmaz ama hastalarına bunu tavsiye ettiği için kendisi de elinden geldiğince koşmaya çalışırdı.

Nehre doğru koşmaya başladık. Sonbahara yaraşan bir gündü; hava berraktı ve kışın habercisi olan keskin bir rüzgâr vardı. Koşmaya başladığımda önce bundan pek hoşlanmazdım ama çoğunlukla on dakika sonra havaya girer ve ne yaptığımı bile unutturdum. Ama bugün ne zaman kendimi kaybetmeye başlasam zihnim diğer koşuya, en iyi koşuya, hayatımın koşusuna, hayatım *için* yaptığım koşuya kayıyordu. Sonrasında bacaklarım su emmiş birer kütük gibi ağırlaşıyor ve sonbaharın bütün güzel renkleri solup griye dönüyordu.

İki kilometre kadar koşuttuktan sonra durmak zorunda kaldım. Bacağıma kramp girmiş gibi yaptım. Geri dönmek istiyordum ama babam da şehirde nelerin değiştiğini görmek istiyordu bu yüzden yola devam ettik. Bir kafede oturup kahve içtik ve babam bana derslerimi sorup organik kimya dersleri gördüğü günleri özlemle andı. Ardından işlerinin yoğun olduğunu, annemin gerçekten de zor günler geçirdiğini ve ona karşı biraz anlayışlı olmam gerektiğini söyledi.

“Annem çalışma hayatına geri dönmeyecek miydi?” diye sordum.

Babam saatine baktı. “Gitme zamanı,” dedi.

Beni kahvaltıya hazırlanabilmem için yurda bıraktı. İçeri girer girmez yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu fark ettim. Saat tik takları duyuyordum. Sonra etrafa baktım ve bir an kendimi yurttaki odamda değil de evdeki yatak odamdaymış gibi hissettim. Annem dolabımdaki bütün posterleri çıkarıp eski odamdaki düzende duvarlara asmıştı. Fotoğraflarımı da hâlâ eski odamda olduğumu düşündürecek

şekilde etrafa dağıtmıştı. Yatağımın üzerini onlardan nefret ettiğim için yanımda getirmek bile istemediğim süs yastıklarıyla doldurmuştu. Bu yastıkları her gece yataktan atıp her sabah yeniden düzenlemek gerekiyordu. Yatağım, annemin ben dördüncü sınıfa giderken yaptığı gibi toplanmıştı ve üzerine sıraladığı giysileri katlıyordu. Bütün pencere pervazları ve kitaplıklara saatlerimi yerleştirmişti. Üstelik hepsi kurulmuş ve çalışıyordu.

Henüz üstüme bile denemediğim bir pantolonun etiketini kesmekle uğraşan annem başını kaldırıp bana baktı. “Dün gece çok mutsuz görünüyordun. Burayı evdeki odana benzetirsem biraz neşeleneceğini düşündüm. İçerisi şimdi çok daha keyifli görünüyor,” diye açıkladı durumu.

İtiraz etmeye hazırlandım. Ama *neye* itiraz edeceğimi bilmiyordum.

“Kali’yle de konuştum ve bana saatlerin tik taklarını rahatlatıcı bulduğunu söyledi. Şu, sakinleştirici sesler çıkararak uykuya geçiş sürecini hızlandıran makineler gibi.”

Saatlerin tik takları benim üzerimde hiç de sakinleştirici bir etki yaratmıyordu. Ben bu tik takları daha çok patlamak üzere olan yüzlerce zaman ayarlı bombanın sesine benzetmişim.

On Altı

KASIM

New York City

Melanie'yi son gördüğümde sarı saçlarında rengi açılmaya başlamış pembe bir gölge vardı ve Topshop'tan satın aldığı kısacık bir elbiseyle birlikte, geçen yıl Macy's'in sezon sonu indiriminde bulduğu dengesiz bir çift platform topuklu sandalet giymişti. Bu yüzden New York'un Çin mahallesindeki kalabalık bir caddenin köşesinde otobüsten iner inmez bana el salladığını gördüğümde onu neredeyse tanıyamayacaktım. Pembe gölgesi gitmiş, saçlarını kızıla çalan koyu kahverengiye boyamıştı. Alnının üzerinde sık perçemler vardı ve saçlarının geri kalan kısmını bir çift mineli çubukla atkuyruğu şeklinde toplamıştı. Şu tuhaf görünümlü çiçekli elbiselerden giymişti ve ayaklarında bir çift yıpranmış kovboy çizmesi, gözlerindeyse büyükannelerimiz zamanından kalma kedi gözü şeklindeki gözlüklerden vardı. Dudaklarını kan kırmızıya boyamıştı. Eski dostum Melanie'den tamamen farklı bile olsa harika görünüyordu.

Sadece Bir Gün

En azından bana sarıldığında hâlâ eski Melanie gibi kokuyordu; saç kremi ve bebek pudrası. “Tanrım, ne kadar da zayıflamışsın,” dedi. “Üniversitenin ilk yılında kilo vermen değil *alman* gerekir.”

“Sen hiç yemekhane yemeği yedin mi?”

“Evet. Orada yiyebileceğin tek şey dondurma. Sadece bunun için bile verdiğin paraya değer.”

Geri çekilip ona tekrar baktım. Tepeden turnağa yenilenmiş gibi görünüyordu. Buna gözlükleri de dâhildi. “Gözlerin mi bozuldu?”

“Gözlüklerim numaralı değil. Bak camları bile yok.” Bunu bana ispatlamak için parmağını çerçeveden içeri soktu. “Bu gözlükler *punk rock* dinleyen kütüphaneci imajımın bir parçası. Müzisyen gençler buna bayılıyor!” Gözlüklerini çıkarıp elini saçlarında gezdirdi. Arından güldü.

“Artık eskisi gibi sarışın da değilsin.”

“İnsanların beni ciddiye almalarını istiyorum.” Melanie gözlüklerini tekrar takıp bavulumun sapını tuttu. “Ee anlat bakalım, Boston’ın hemen dışında hayat nasıl gidiyor?”

Melanie, Philadelphia’nın otuz kilometre dışındaki bir kasabada büyüyen birisi olarak Boston’a yedi kilometre uzaklıkta bir okul seçtiğim için benimle dalga geçmişti. Şehir hayatına bir türlü dâhil olamadığımı söylemişti. Oysa kendisi doğrudan bu hayata dalmıştı. Manhattan’ın göbeğindeki bir okula gidiyordu.

“Fena değil,” dedim. “New York nasıl?”

“Olağanüstü! Burada yapılacak öyle çok şey var ki! Mesela bu gece yurttan verilecek bir partiye ya da Lafayette’teki seçkin bir kulüpte on sekiz yaş üzeri için düzenlenen bir geceye katılabiliriz. Ayrıca bir arkadaşımın arkadaşı bizi Greenpoint’te muhteşem bir grubun sahne aldığı partiye davet etti. Times Meydanı’ndaki büfeden son dakika biletleri satın alıp bir Broadway gösterisi de izleyebiliriz.”

“Benim için fark etmez. Ben buraya seni görmeye geldim.”

Bunu söylediğimde içimde belli belirsiz bir sızı hissettim. Buraya onu görmek için geldiğim doğrudu belki ama hikâyenin tamamı bu değildi. Birkaç gün sonra Şükran Günü tatili için eve döndüğümde onu zaten görecektim ama ailem tatil günlerinde biletlerin çok pahalı olduğunu ve uçuş saatlerine güvenilmediğini bahane ederek bana dönüş için uçak bileti yerine tren bileti almıştı.

Altı saatlik tren yolculuğunu düşünmek beni neredeyse hasta etmişti. Altı saat boyunca hiç durmadan canlanan hatıraları zihnimden uzaklaştırmaya çalışacaktım. Sonra Melanie bana ailesinin Şükran Günü’nden önceki salı günü biraz alışveriş yapmak ve dönüşte onu da beraberlerinde götürmek üzere New York’a geleceğini söylemiş ve benim de aklıma New York’taki Çin Mahallesi’ne giden ucuz otobüse atlayıp eve Melanie ve ailesiyle dönmek gibi harika bir fikir gelmişti. Boston’a da otobüsle dönecektim.

“Ah, ben de seni gördüğüm için çok mutluyum. Birbirimizden hiç bu kadar ayrı kalmış mıydık?”

Başımı iki yana salladım. Tanıştığımızdan beri hiç bu kadar uzun süre ayrı kalmamıştık.

“Pekâlâ, yurt partisi mi, Broadway gösterisi mi yoksa Brooklyn’de sahne alan o muhteşem grup mu?”

Kalbimden geçen onun odasına gidip eski günlerde olduğu gibi birlikte film izlemektir ama bunu önerdiğim takdirde Melanie’nin beni maceraya atılmaktan kaçınmakla suçlamasından korkuyordum.

Yaptığı öneriler arasında en az ilgimi çeken Brooklyn’deki partiydi ve Melanie büyük ihtimalle bu partiye gitmek istiyordu; yani belli ki onu seçmeliydim. Öyle de yaptım.

Melanie bir test sorusunun doğru cevabını bulmuşum gibi parlayan gözleriyle bana baktı. “Harika! Bu partiye okuldan birkaç arkadaşım

Sadece Bir Gün

da katılacak. Önce yemek yiyelim. Sonra gidip eşyalarını bırakır ve hazırlanıp çıkarız. Ne dersin?”

“Harika olur!”

“Şu an Çin mahallesindeyiz ve en sevdiğim Vietnam restoranı buraya çok yakın.”

Kırmızı fenerler, kâğıttan yapılmış şemsiyeler ve sahte Budist tapınaklarıyla dolu karmaşık ve kalabalık caddelerde yürürken bakışlarımı kaldırımdan ayırmamaya çalıştım. Dört bir yanda işaretler vardı. İşlerinden biri mutlaka çifte mutluluk işaretiydi. Paris, bulunduğum yerden beş bin kilometre uzaktaydı ama ya hatıralar... Zihnimde aniden beliren bir hatırayı hızla uzaklaştırdım. Ama sonra bir diğeri ortaya çıktı. Hatıralar hiç beklemediğim anlarda karşıma çıkıyordu. Tıpkı birer mayın gibi adım attığım her yere gizlenmişlerdi sanki.

Floresan lambalarla aydınlatılan ve formika masaları olan küçük bir restorana girip köşedeki bir masaya yerleştik. Melanie bize Çin böreği, bir tavuk yemeği ve çay söyledikten sonra gözlüklerini çıkarıp bir gözlük kabına yerleştirdi (camları olmayan bir gözlüğü koruma altına mı alıyordu?).

İkimize de birer fincan çay doldurarak, “Artık kendini daha iyi hissediyorsun, değil mi?” diye sordu.

Bu, sorudan çok bir emir gibiydi. Melanie benim en kötü halime tanık olmuştu. Paris’ten neredeyse aklımı yitirmiş bir halde döndüğümde geceler boyu ağlamama izin vermiş ve en başından beri şüphelendiği gibi adi bir çapkın çıkan Willem’e beddualar etmişti. Sekiz saatlik uçak yolculuğu boyunca hüüngür hüüngür ağladığım için şüpheli gözlerle bana bakan her yolcuya sert bakışlar fırlatmıştı. Grönland üzerinden geçerken hızlı hızlı soluyarak belki de o kadar büyük bir hata yapmasaydım, bir şey olmasaydı, saldırı olmasaydı diye düşünmeye başladığımda beni kendime getirmişti.

“Evet. Bir saldırı oldu. *Sana yapıldı!* Sonra da topukları yağlayıp kaçtı.”

“Ama ya...” diyecek oldum.

“Hadi ama Allyson. Sadece bir gün içerisinde bir kızın onu soyduğunu ve bir diğ^{er}inin de ona gizli bir not verdiğini gördün. Tanrı bilir, trendeki o kızlarla da neler yaptı; pantolonunun önündeki lekenin nasıl olduğunu sanıyorsun?”

Bu hiç aklıma gelmemişti.

Melanie beni uçağın küçük tuvaletine götürmüş ve üzerinde Sous ou Sur yazan tişörtü çöpe atmıştı. Sonra Willem’in bana verdiği parayı tuvalete fırlatıp sifonu çekmiştik ve onun binlerce kilometre aşağıda okyanusun sularına gömüldüğünü hayal etmişim.

“İşte ona dair tüm kanıtları yok ettik,” demişti Melanie.

Bu tam olarak doğru sayılmazdı. Melanie’ye Agnethe’in çektiği fotoğraftan bahsetmemiştim. Ona bir kez olsun bakmadığım halde o fotoğrafı hâlâ telefonumdan silmemiştim.

Eve döndüğümüzde Melanie çıktığımız seyahati geride bırakıp dikkatini hayatımızda açılan yepyeni sayfaya, üniversiteye vermeye hazırdı. Onu anlıyordum. Aynı heyecanı benim de hissetmem gerekirdi. Ama hissetmiyordum. Her gün annelerimizle birlikte Ikea; Bed, Bath & Beyond; American Apparel ve J. Crew’a gidiyorduk. Ama ben kendimi *jet lag*’ten bir türlü çıkamamış gibi hissediyor, mağazalarda sergilenen yataklara kıvrılıp uyumak istiyordum. Melanie üniversiteye başlamak üzere benden iki gün önce kasabadan ayrıldığında göz yaşlarına boğulmuştum. Herkes benim en yakın arkadaşımдан ayrı kalacağım için ağladığını düşünmüştü ama Melanie durumun bu olmadığını biliyordu ve belki de beni kucaklayıp kulağıma, “Sadece bir gündü, Allyson. Atlatacaksın,” diye fısıldarken biraz tahammülsüz görünmesinin sebebi buydu.

Sadece Bir Gün

Bu yüzden onun kendimi nasıl hissettiğime dair sorusuna olumsuz yanıt vererek Melanie'yi hayal kırıklığına uğratamazdım. "Evet," dedim. "Harika hissediyorum."

"Güzel." Melanie el çırpıp telefonunu çıkardı. Birilerine bir mesaj yazdı. "Bu geceki partiye arkadaşım Trevor'ın bir arkadaşı da katılacak. Sanırım ondan hoşlanacaksın."

"Ah, hayır. Hiç sanmıyorum."

"Az önce o Hollandalı pisliği unuttuğunu söylemiştin."

"Evet, öyle."

Melanie bana baktı. "Üniversitenin ilk üç ayının hayatının en renkli günleri olması beklenir. Şu ana dek bir çocuğa yan gözle bile olsa baktığın oldu mu?"

"Çılgınca eğlenirken gözlerimi kapalı tutmayı tercih ettim."

"Hah! İyi denemeydi. Ama seni herkesten iyi tanıdığımı unuttuyorsun. Henüz kimseyi öpmediğinden eminim."

Böreğin içindeki tuhaf şeyleri çıkardım ve elime bulaşan yağ kâğıt peçeteye sildim. "Ne olmuş yani?"

"Bu gece tanışmanı istediğim çocuk tam sana göre."

"Bu ne anlama geliyor?" Aslında bunun ne anlama geldiğini gayet iyi biliyordum. Sadece *o çocuğun* bana ya da benim o çocuğa uygun olduğumu düşünmek biraz tuhaftı.

"Yani o iyi birisi. Normal bir insan. Ona senin fotoğrafını gösterdim ve bana son derece gizemli göründüğünü söyledi." Melanie uzanıp saçlarıma dokundu. "Gerçi saçlarını eskisi gibi küt kestirsen iyi olur. Şu an çok dağınık görünüyorlar."

Londra'dan sonra hiç kestirmedeğim saçlarım karmakarışık bir halde omuzlarıma dökülüyordu.

"Yaratmak istediğim imaj bu."

“Eh, bu konuda başarılı olduğunu söyleyebilirim. Her şeye rağmen Mason harika birisi...”

“Mason mı? Bu nasıl bir isim böyle?”

“Bir isme mi takılıp kaldın? Tıpkı annen gibisin.”

Elimdeki çubuğu gözüne batırmamak için kendimi zor tuttum.

“Hem bu kimin umurunda? Belki de gerçek ismi Jason’dır ve sadece kendine Mason demek istiyordur,” diye devam etti Melanie sözlerine. “Hazır yeri gelmişken söyleyeyim, burada kimse bana Melanie diye seslenmiyor. Bana ya Mel ya da Lainie diyorlar.”

“Tek bir isimden iki isim türedi ha?”

“Burası üniversite, Allyson. Kimse senin önceki hayatını bilmiyor. Kendini baştan yaratmak için bundan daha iyi bir fırsat bulamazsın. Bunu sen de denemelisin.” İmalı bakışlarla yüzüme baktı.

Ona bunu denediğimi ama işe yaramadığını söyleyebilmeyi istedim.

Mason o kadar da kötü birisi sayılmazdı. Zekiydi ve biraz da inek bir öğrenciye benziyordu. Güneyden geliyordu ve sanırım bu da neden böyle bir ismi olduğunu açıklıyordu. Kendisinin bile alay ettiği kıvrak bir aksana sahipti. Metro istasyonuna kilometrelerce uzaktaki rüzgârlı ve ıssız bir caddede düzenlenen partiye ulaştığımızda *hipster* polisi olduğunu söyleyip vücudumuzda şehrin bu bölgesini ziyaret etmeye yetecek kadar dövme olup olmadığını sorarak şaka yapmak istedi. Trevor ona bileğindeki özgün dövmeyi gösterip Melanie de ayak bileğine, kalçasına ya da çoğunlukla kızların tercih ettiği diğer yerlerinden birine dövme yaptıracağını söyleyince bakışlarını bana çevirip hafifçe gözlerini devirdi.

Parti mekânına adım attığımızda bir asansör bizi doğrudan, duvarlarını devasa boyutlardaki kanvas tablolar süsleyen ve yağlı boyayla

Sadece Bir Gün

terebentin kokan, yıkık dökük, geniş bir çatı katına çıkardı. Paris'teki işgal edilmiş bina da aynen böyle kokuyordu. İşte bir mayına daha basmışım. Patlamasına izin vermeden, tekmeleyerek onu kendimden uzaklaştırdım.

Melanie ve Trevor hiç durmadan, bana Melanie'nin telefonu aracılığıyla cızırtılı kliplerini izlettikleri o olağanüstü grup hakkında konuşuyorlardı. Bu grubu dünyanın dört bir yanında tanınmadan önce böyle bir mekânda seyretme şansı buldukları için birbirlerini tebrik ediyorlardı. Grup sahne aldığı anda Trevor ve Melanie –Mel, Lainie, ya da her kimse işte– sahnenin ön tarafına fırlayıp çılgınca dans etmeye başladı. Mason arkada benimle kaldı. İçerisi sohbet başlatamayacağımız kadar gürültülüydü ve bundan oldukça memnundum fakat yanımda birisinin kalmış olmasından da memnuniyet duydum. Kendi ülkemde olmama rağmen başımın üzerindeki o turist yazısının yanıp sönmeye başladığını hissediyordum.

Grup, sonsuz gibi gelen uzun bir sürenin sonunda nihayet konsere ara verdi. Kulaklarımdaki çınlama o kadar yoğundu ki sanki hâlâ sahnedelermiş gibi hissediyordum.

“Bir şeyler içer misin?” diye sordu Mason.

“Hı?” Kulaklarımdaki sıkıntı devam ediyordu.

Mason bir şey içiyormuş taklidi yaptı.

“Ah, hayır teşekkürler.”

Ardından sadece birbirimizin dudaklarını okuyarak anlaşabiliyormuşuz gibi, “Az. Sonra. Dönerim,” dedi kelimelerin üzerine basa basa.

Görünüşe bakılırsa Melanie ve Trevor da birbirlerinin dudaklarını okumaya çalışıyordu. Köşedeki bir kanepenin üzerinde öpüşüp koklaşmaya başlamışlardı. İçeride onlardan başka kimse yokmuş gibi davranıyorlardı. Onları seyretmek istemesem de bakışlarımı üzerlerinden alamıyordum. İkisini öpüşürken görmek midemi bulandırılmıştı.

O hatırayı zihnimden uzaklaştırabilmem neredeyse imkânsızdı. Başa çıkılması en zor anı buydu. Belki de bu yüzden onu zihnimin en derin yerine gömmüştüm.

Mason kendisi için bir bira ve benim için bir bardak suyla birlikte geri döndü. Melanie ve Trevor'ı gördü. "Bunun olacağı belliydi," dedi. "Bu ikisi kızışmış köpekler gibi haftalardır birbirlerinin peşinde dolanıp duruyordu. Ateşi neyin fitilleyeceğini merak ediyordum doğrusu."

"Alkol ve 'harika müzik'," dedim parmaklarımla tırnak işareti yaparak.

"Bence tatile girecek olmamız. Bir süre görmeyeceğini bildiğin biriyle bir şeyler başlatmak çok daha kolaydır. Bunu bilmek, üzerindeki baskıyı kaldırır." Mason bakışlarını Melanie ve Trevor'a çevirdi. "Bence bu ilişki iki haftadan uzun sürmez."

"İki hafta mı? Fazla bile söyledin. Senin yerinde başka bir erkek olsa bunun tek gecelik bir ilişki olduğunu düşünürdü." İçerideki onca gürültünün arasında sesimde acı dolu bir tını olduğunu duydum. Bu acının tadını aynı zamanda dilimde de hissediyordum.

"Ben seni asla tek gecelik bir ilişki olarak düşünmezdim," dedi Mason.

Ah, şu an söylenebilecek en uygun şey elbette buydu. Hem kimbilir... Belki Mason sözlerinde samimi bile olabilirdi; gerçi ben o ana dek dürüstlük ile sahtekârlığı birbirinden ayırt edemediğimi çoktan öğrenmiştim.

Yine de bunun üstesinden gelmek istiyordum. Bütün bu hatıraların kaybolmasını ya da yerlerini alan yepyeni hatıralar sayesinde peşimi bırakmasını istiyordum. Bu yüzden Mason beni öpmek üzere öne doğru eğildiğinde gözlerimi kapayıp bunu yapmasına izin verdim. Ağzımdaki o acı tadın nefesimi kokutmadığını umarak bu öpüşmeden zevk almaya çalıştım. Bir başkası tarafından öpülmeyi, bir başkası *olmay*ı kabullenmeye uğraştım.

Sadece Bir Gün

Ama Mason, Paris'te geçirdiğim günden kalma, boynumdaki iyileşen yaraya dokununca kendimi geri çektim. Willem haklıydı. Kesik i zi kalmamıştı ama yüreğimin bir parçası bunun tersinin olmasını istiyordu. Öyle olsaydı en azından elimde içinde bulunduğum ruh halini haklı çıkaracak bir kanıt bulunurdu. Sadece sizin görebildiğiniz izler, diğerlerinden çok daha kötüydü.

On Yedi

ARALIK

Cancún Meksika

Cancún'a her gidişimizde, kiraladığımız daireye adım atar atmaz Melanie'yle birlikte mayolarımızı giyip deniz sezonunu açmak üzere kumsala koşmayı âdet edinmiştik. Bu bizim tatilimizin açılış töreni gibiydi. Oraya gittiğimiz dokuz yıl boyunca bu töreni bir kez olsun aksatmamıştık.

Ama bu yıl Melanie bikinisini çıkarmak için bavulunu karıştırırken ben dolaplarında yemek kitaplarından başka bir şey olmayan mutfakın yanındaki küçük çalışma masasına giderek ders kitaplarımı açmışım. Her gün dört ile altı arası mutlaka ders çalışacaktım. Yılbaşı dışında tatil yapmayacaktım. Böyle söz vermişim.

Koca bir dönem notlarımı ailemden sakladığım için raporlar açıklandığında büyük bir şok yaşamışlardı. Denemiştim. Gerçekten denemiştim. Yarıyıl notlarım umut vadetmekten uzak olunca daha

Sadece Bir Gün

da çok denemiştim ama belli ki düşük notlarımın sebebi işi gevşek tutmam değildi. Dersleri takip etmemem ya da eğlenceye dalmam da değil.

Ama geceyi bir partiden diğerine koşarak geğirmiş gibi ydim çünkü sürekli yorgundum. Amfiye adımı attığımda, bir önceki gece on saat uyumuş bile olsam profesör dalga devinimini anlatmaya, monitöre denklemler çizmeye başladığında rakamlar gözümün önünde dans ediyor, göz kapaklarımı ağırlaşıyor ve ancak diğer derslere yetişmek için amfiyi terk eden öğrenciler yanımdan geçerken ayaklarıma takıldıklarında uyanıyordum.

Finallerin verildiği hafta o kadar çok espresso içtim ki o güne dek derslerde yaptığım bütün şekerlemelerin acısını çıkarır gibi gözümüne tek bir damla bile uyku girmedi. O haftayı sabahlara dek çalışarak geçirdim ama artık derslerden telafisi mümkün olmayan bir şekilde geri kalmıştım.

Bütün bunları göz önüne alınca, dönemi 2.72'lik not ortalama-sıyla kapatmış olmam bir mucize sayılırdı.

Ama elbette ailem böyle düşünmüyordu.

Okulun son haftası notlarım açıklandığında öfkeden deliye döndüler. Bir şeye sinirlendiklerinde bağırıp çağırarak yerine sessizleşmeyi tercih ederlerdi. Buna rağmen kulakları sağır eden bir öfke ve hayal kırıklığı yaşıyorlardı.

Hep birlikte yemek salonundaki masaya oturduğumuzda sanki gerçekten benim fikrime başvuruyorlarmış gibi, "Sence bu konuda ne yapmalıyız, Allyson?" diye sordular. Ardından önüme iki seçenek koydular. Ya yaz tatilini iptal edecektik, ki bu onlara yapılmış büyük bir haksızlık olurdu ya da tatile bazı şartlar altında çıkacaktım.

Melanie bana acıyarak baktıktan sonra mayosunu giymek üzere ortadan kayboldu. Bunun bencilce bir düşünce olduğunu bilsem bile

yüreğimin bir parçası onun bana destek olup kumsala inmeyeceğini umuyordu ama belli ki bu ancak eski Melanie'nin yapabileceği türde bir davranıştı.

Oysa şimdi yeni bir Melanie vardı. Yeni, yepyeni bir Melanie. Melanie Şükran Günü'nden sonra tamamen değişmişti. Bir kez daha. Saçlarını asimetrik bir şekilde kestirip kâkül bırakmış ve burnuna bir halka taktırmıştı. Kendisini bu yüzden eleştiren ailesini burun halkası ya da dövme arasında bir seçim yapmalarını söyleyerek susturmuştu. Şimdi üzerinde bikinisi vardı ve son derece ince ve sarı oldukları için fazla belli olmasalar bile koltuk altı tüylerini uzattığını görebiliyordum.

"Hoşça kal," diye fısıldayarak kapıdan çıktıği sırada annesi eline 40 koruma faktörlü bir güneş kremi tutuşturdu. Benim annem ise yataklarda tahtakurusu olup olmadığını kontrol etmekte kullandığı büyütecini bulmak için bavulun altına üstüne getirmekle meşguldü. Büyütecini bulduğunda yanıma gelip onunla kimya kitabıma bakıyormuş gibi yaptı. Kitabı sert bir şekilde kapattım. Annem bana öfkeli bir bakış fırlattı.

"Bir bekçi gibi başında dikilmek hoşuma mı gidiyor sanıyorsun? Artık üniversiteye başladığın için kendime bol bol zaman ayırabileceğimi düşünmüştüm ama görünüşe bakılırsa seni doğru yolda tutabilmek başlı başına bir iş."

Sana kim beni doğru yolda tutmanı söyledi ki? dedim öfkeyle. İçimden. Her şeye rağmen dudağımı ısırıp kimya kitabımı açtım ve annemin talimatları doğrultusunda açığını gidermeye çalışan sorumlu bir öğrenci gibi ilk birkaç konuyu tekrar okudum. Okuduklarım bana onları anlamaya çalıştığım ilk seferde olduğundan daha mantıklı gelmedi.

Akşam altı kişi hep birlikte, kaldığımız sayfiye yerindeki sekiz restorandan biri olan Meksika restoranında yemek yedik. Her yıl ilk akşam yemeğimizi burada yerdik. Garsonlar başlarında kocaman

Sadece Bir Gün

şapkalar taşıyor ve masaların arasında dolaşan bir grup Meksika müziği çalıyordu ama sunulan yemeklerin tadı kasabamızdaki El Torrito isimli restoranın yemeklerinden çok da farklı sayılmazdı. Garson içki siparişlerimizi almaya geldiğinde Melanie kendine bir bira söyledi.

Ailesi hayretle ona baktı.

“Burada yaşıyoruz yasal alkol sınırını tutuyor,” dedi Melanie gayet doğal bir tavırla.

Annem, Susan’a bir bakış fırlatarak, “Bence bu hiç de hoş olmaz,” dedi.

“Nedenmiş o?” diye sordum meydan okurcasına.

Susan bana ancak bir terapistin dudaklarından çıkabilecek bir yanıt vererek, “Bana soracak olursanız mesele yaş sınırdan çok beklenti. Siz alkol sınırının yirmi bir yaş olduğu bir ülkede büyüdünüz yani henüz içki içmeye hazır değilsiniz,” dedi

“Affedersiniz ama siz üniversiteye gitmediniz mi?” diye sordum. “Sizin üniversite hayatınızın bizimkinden çok da farklı olduğunu sanmıyorum. Orada insanların yaptığı tek şeyin içki içmek olduğunu unuttunuz mu yoksa?”

Annem ve babam önce birbirlerine, sonra Susan ve Steve’e baktılar.

“Senin sorunun da bu mu? Okulda sürekli içki mi içiyorsun?” diye sordu babam.

Melanie öyle bir güldü ki, annemin yanımda getirdiği şişe suyundan aldığı yudum burnundan püskürdü. “Üzgünüm Frank ama sen kızını tanımıyor musun?” Annem ve babam hâlâ ona bakıyordu. “Geçen yıl katıldığımız turda herkes içki içiyordu.” Hayret dolu kısa bir sessizlik oldu. “Ah, beni açıklama yapmakla uğraştırmayın! Avrupa’da yasal alkol sınırı on sekiz! Orada Allyson dışında herkes içti. Sen ahlâk kurallarına böylesine sıkı sıkıya bağlı olan bir kıza üniversitede içki içip içmediğini mi soruyorsun? Bu çok komik.”

Babam önce bana sonra Melanie'ye baktı. "Biz sadece ona neler olduğunu anlamaya çalışıyoruz. Not ortalamasının neden 2,7 olduğunu."

Şimdi hayrete düşme sırası Melanie'deydi. "*Not ortalaman 2,7 mi?*" Bunu söyledikten sonra elini ağzına götürerek, "Özür dilerim," diye fısıldadı. Gözlerinde yarı şaşkınlık, yarı saygı dolu bakışlar vardı.

"Melanie'nin not ortalaması 3,8'miş," dedi annem böbürlenerek.

"Evet, Melanie bir dâhi, bense aptalım. Böylece bu resmî olarak kanıtlandı."

Melanie sözlerime gücenmiş gibi görünüyordu. "Ben Gallatin Fakültesi'ne gidiyorum. Orada herkes A alır," dedi özür dilercesine.

"Üstelik Melanie büyük ihtimalle üniversitede içki de içiyor," dedim onun bunu yaptığıı bilerek.

Melanie kısa bir süre huzursuz göründü. "Elbette içiyorum. Kör kütük sarhoş falan olmuyorum. Ama üniversitedeyiz ve herkes gibi ben de içki içiyorum."

"Ben içmiyorum," dedim. "Buna rağmen Melanie A alıp ben C alıyorsam belki birkaç alkollü partiye katılarak onun seviyesine ulaşabilirim. Belki de bu, bana belirttiğiniz o aptal çalışma programından çok daha işe yarayacak bir fikirdir."

Kendimi bu içki konusuna iyice kaptırmıştım. Aslında yaptığım çılgınlık sayılırdı çünkü şu an canım bira bile çekmiyordu. Bu restoranda hoşuma giden az sayıdaki şeylerden biri de taze meyva suyuyla hazırlanan *virgin margarita*ydı.

Ağzı bir sineği rahatça içine alabilecek şekilde açık duran annem bana dönerek, "Yoksa sen alkol problemi mi yaşıyorsun, Allyson?" diye sordu.

Sadece Bir Gün

Elimi başıma vurdum. “Senin kulaklarında bir sorun mu var, anne? Çünkü sanırım az önce söylediklerimin tek bir kelimesini bile duymadın.”

“Sanırım Allyson bize biraz rahatlayıp akşam yemeğinde birer bira içmelerine izin vermemizi söylemeye çalışıyor,” dedi Susan.

“Teşekkür ederim!” dedim ona.

Annem bakışlarını babama çevirdi. Babam içten bir tavırla, “Kızlar birer bira içsin,” dedikten sonra garsonu tekrar yanına çağırıp masaya iki bira getirmesini söyledi.

Bu benim açımdan bir çeşit zafer sayılırdı. Tek sorun, aslında hiç sevmediğim birayı bardağında ısınmaya bırakıp ara sıra yudumluyormuş gibi yapmak zorunda kalmam ve asıl istediğim *virgin margarita* olduğu halde ondan sipariş veremememdi.

Bir sonraki gün Melanie’yle tesisin devasa boyuttaki havuzunun kenarında oturuyorduk. Oraya vardığımızdan beri ilk kez baş başa kalmayı başarmıştık.

“Bence farklı bir şeyler yapmalıyız,” dedi Melanie.

“Bence de,” dedim. “Her yıl buraya gelip aynı şeyleri yapıyoruz. Ziyaret ettiğimiz o lanet olası harabeler bile aynı. Tulum güzel bir yer ama biraz da dışarı açılmalıyız. Ailelerimize farklı bir şeyler yapmak istediğimizi söylemeliyiz.”

“Yunuslarla yüzmek gibi mi mesela?” diye sordu Melanie.

Yunuslarla yüzmek de farklı bir şeydi ama benim peşinde olduğum bu değildi. Bir önceki gün lobide Yucatán yarımadasının haritasını incelerken bazı harabelerin yarımadaının daha az ziyaret edilen iç kısımlarında olduğunu görmüştüm. Belki orada gerçek Meksika hakkında biraz daha fazla bilgi edinebilirdik. “Aslında ben

Coba ya da Chichén-Itzá'ya gidebileceğimizi düşünüyorum. Orada değişik harabeler var.”

“Amma da çılgınsın,” diye takıldı Melanie bana. Buzlu çayını yudumladı. “Ben yılbaşı gecesi farklı şeyler yapmayı kastediyorum.”

“Ah. Johnny Maximo'yla Makarena dansı yapmak istemiyor musun yani?” Johnny Maximo popüleritesini yitirdikten sonra kaldığımız tatil yerinde iş bulan Meksikalı bir televizyon yıldızıydı. Anneler, sadece yakışıklı ve maço olmakla kalmayıp onları çocuklarının ablaları sanmış gibi de davranan bu adama bayılırdı.

“Makarena dansı dışında her şeyi yapabilirim!” dedi Melanie, yazarı Rita Mae Brown'ın kitabını kenara bırakarak. O aksini iddia etse bile bu kitap bir okul kitabından farksız görünüyordu. “Barmenlerden biri bana Puerto Morelo'taki kumsalda verilecek olan büyük bir partiden bahsetti. Aslında yöre halkına hitap eden bir partiymiş ama garsonun söylediğine göre çok sayıda turist de gelecekmış; bizim gibiler, yani gençler. Meksikalı bir *reggae* grubu da sahne alacaktı, ki bu bana epeyce değişik geldi. Olumlu anlamda yani.”

“Bence senin asıl niyetin yeni yılı altmış yaş altı bir erkekle sevişerek kutlamak.”

Melanie omuzlarını silktilti. “Altmış yaş altı, doğru. Ama bir erkek? Bundan tam olarak emin değilim.” Bana bir bakış fırlattı.

“Nasıl yani?”

“Ben artık kızlarla da beraber oluyorum.”

“Ne?!” Bu sözler dudaklarımdan bir haykırış şeklinde çıkmıştı. “Affedersin. Ne zamandan beri?”

“Şükran Günü'nden beri. Film teorisi sınıfında bir kızla tanışıp arkadaş olduk ve bir gece her şey kendiliğinden gelişti.”

Melanie'nin yeni saç stiline, burnundaki halkaya, koltuk altı tüylerine baktım. Şimdi bütün bunların sebebini anlamıştım. “Yani sen artık bir lezbiyen misin?”

Sadece Bir Gün

Kibirli sayılabilecek bir tavırla, “Ben insanlara bu tür etiketler yapıştırmaktan hoşlanmıyorum,” dedi, *benim* her şeyi etiketlediğim imasında bulunarak. Oysa üzerine sürekli bir etiket yapıştıran *kendi-siydi*; Mel, Mel 2.0., *punk rock* dinleyen kütüphaneci. Kız arkadaşının ismini sordum. Bana birbirlerini kız arkadaş olarak tanıtmaktan pek hoşlanmadıklarını söyleyerek isminin Zanne olduğunu belirtti.

“X’ le mi yazılıyor?”

“Z ile. Suzanne’ın kısaltması.”

Günümüzde gerçek ismini kullanan kimse kalmamış mıydı acaba?

“Bundan aileme bahsetme olur mu? Annemi biliyorsun. Bu konuyu irdeleyip gelişim sürecimin bir parçası olarak ele almamızı falan isteyebilir. Böyle bir şeyle karşılaşmadan önce yaşadığımın geçici bir heves olmadığından emin olmak istiyorum.”

“Lütfen, bana her şeyi ince eleyip sık dokuyan ailelerden bahsetmene gerek yok.”

Melanie güneş gözlüklerini burnuna indirerek bana doğru döndü. “Ee bütün bu yaşadıklarının sebebi ne?”

“Ne demek istiyorsun? Ailemi tanıyorsun işte. Bugüne dek hayatımın müdahale *etmedikleri* herhangi bir anına şahit oldun mu? Yaptığım her işe el atamamaktan ölesiye korkuyor olmalılar.”

“Biliyorum. Seni çalışma kampına sokmalarının da bundan kaynaklandığını sanmıştım. Dönemi B eksi ortalamayla kapattığını falan düşünmüştüm. Ama not ortalaman 2,7 ha? Bu gerçekten doğru mu?”

“*Sen de* üzerime gelme lütfen.”

“Gelmiyorum. Sadece şaşırdım. Sen bugüne dek hep parlak bir öğrenci oldun. Buna bir anlam veremiyorum.” Melanie buzları eriyen buzlu çayını gürültüyle yudumladı. “Terapist depresyonda olduğunu söylüyor.”

“Annen mi? Sana böyle mi söyledi?”

“Onu annenle konuşurken duydum.”

“Peki annem nasıl bir cevap verdi?”

“Depresyonda olmadığını, sadece cezalandırılmaya alışık olmadığın için surat astığını söyledi. Bazen anneni tokatlamak istiyorum.”

“Bu konuda yalnız değilsin.”

“Her neyse, bu konuşmanın ardından annem bana senin depresyonda olduğunu düşünüp düşünmediğimi sordu.”

“Peki ona ne dedin?”

“Üniversitenin ilk yılının pek çok kişi için zor geçtiğini söyledim.” Melanie bana koyu renkli güneş gözlüklerinin ardından keskin bir bakış fırlattı. “Ona gerçeği söyleyemedim, değil mi? Hâlâ Paris’te tek gecelik ilişki yaşadığın bir çocuk için yanıp tutuştuğunu düşündüğümü.”

Hiçbir şey söylemeden havuzun en yüksek atlama tahtasından suya dalan küçük bir çocuğun çığlıklarını dinledim. Melanie’yle ikimiz küçükken el ele tutuşur, buradan defalarca atlardık.

“Peki ya sebep o değilse? Willem değilse?” Onun ismini telaffuz etmek bana tuhaf gelmişti. Burada. Bunca zaman bu ismi söylemekten özellikle kaçındıktan sonra. *Willem*. O ana dek ismini aklımdan bile geçirmemeye özen göstermiştim.

“Sakın başka bir çocuğun da seni kullanıp attığını söyleme!”

“Hayır! Ben *kendimden* bahsediyorum.”

“Kendinden mi?”

“O güncü halimden. O gün her nasılsa farklı biriydim.”

“Farklı mı? Nasıl yani?”

“O gün ben Lulu’yudum.”

“Ama bu sadece bir isim. Sahte bir isim.”

Belki de öyleydi. Yine de o günü Willem’le beraber Lulu olarak geçirmek, gerçekte hayatımı ne kapısı ne de penceresi olan kare

Sadece Bir Gün

şeklindeki, küçük bir odada sürdürdüğümü fark etmemi sağlamıştı. Ve bu odada keyfim yerindeydi. Hatta mutluydum. Öyle olduğumu düşünüyordum. Derken günün birinde birisi gelip bana odada bir kapı olduğunu gösterdi. Daha önce hiç fark etmediğim bir kapı. Ardından o kapıyı benim için açtı. Elimi tutarak beni dışarı çıkardı. Kapının diğer tarafında mükemmel bir gün geçirdim. Başka bir yerdeydim. Başka biriydim. Sonra beni dışarı çıkaran kişi yok oldu ve ben o küçücük odaya geri dönmek zorunda kaldım. Şimdi ne yaparsam yapayım o kapıyı bulamıyordum. “Ben kendimi sahte birisiymiş gibi hissetmedim,” dedim Melanie’ye.

Melanie anlayışlı bir ifadeyle bana baktı. “Ah, tatlım. Çünkü sen o an hem aşk hem de Paris sarhoşuydun. Ama insanlar bir gecede değişmezler. Özellikle de sen. Sen Allyson’sın. Sağlam karakterlisin. Seni bu kadar çok sevmemin nedenlerinden biri de bu; *sen* güvenilir birisin.”

Ona itiraz etmek istedim. Ya değişime ne olmuştu? Sürekli bahsedip durduğu o kendini yenileme çabasına? Bütün bunlar sadece ona mı özeldi? Benim için ayrı bir standart mı vardı?

“Neye ihtiyacın var biliyor musun? Biraz Ani DeFranco dinlemeye.” Melanie iPhone’nu çıkarıp kulaklıklarını bana taktı ve Ani’nin, kendi sesini bulup onu başkalarına da duyurmaktan bahsettiğini işittiğimde yenilgiye uğradığımı hissettim. Vücudumu kaplayan deriyi soyup atmak istiyordum. Ayaklarımı sıcak beton zemine sürttüm ve yanımda hissettiklerimi anlatabileceğim birinin olmasını arzulayarak iç geçirdim. Duygularımı anlayabilecek birinin.

Bir an için konuşabileceğim kişiyi, ona içinde olduğum odanın kapısını bulduğumu, sonra da onu tekrar kaybettiğimi söylediğimi hayal ettim. Beni anlayacağından emindim.

Fakat sonsuza dek kapalı durması gereken, işte o kapıydı.

On Sekiz

Melanie'yle, bira içtiğimiz o akşam yemeğinde olduğu gibi “biz artık büyüdük, bize ona göre davranın” taktiğine başvurup bir de otelin çağıracağı taksiye binme sözü vererek ailelerimizden yılbaşı gecesi için izin koparmayı başardık.

Parti kumsalın bahçe meşaleleriyle aydınlatılmış, ay şeklindeki dar bir bölümünde verilirdi ve daha saat onda gürültüden birbirimizi duyamayacak hale gelmiştik. Mekâna şu öve öve bitirilemeyen Meksikalı grubun çıkacağı alçak bir sahne kurulmuştu ve şimdi o sahnede bir dj, tekno müzik çalıyordu.

İnsanların çıkarıp attığı ayakkabılar kumsalda birkaç ayrı yığın oluşturmuştu. Melanie de parlak turuncu renkteki parmak arası terliklerini çıkardı. Ben Melanie'ninkiler kadar dikkat çekici sayılmayan kendi siyah deri sandaletlerimi çıkarmakta kısa bir tereddüt yaşayıp onları tekrar bulacağımı umduğum bir köşeye koydum çünkü bir daha bir şeyimi kaybedecek olursam ailemin konuşmalarından kurtulamazdım.

Sadece Bir Gün

Melanie onaylayan bir sesle, “Alkollü parti dediğin böyle olur,” dedikten sonra boyunlarına dayadıkları kasalarda tekila taşıyan mayolu çocuklara ve yöresel giysiler içerisindeki ince saç örgülü kızlara bakarak başını salladı. Partide geriye doğru taradıkları saçları, bembeyaz gömlekleriyle şık görünümli erkekler ve derin yırtmaçları uzun, bronz bacaklarını açıkta bırakan hoş gece elbiseleri giymiş kızlardan oluşan gerçek Meksikalılar bile vardı.

“Önce dans mı içki mi?”

Canım dans etmek istemediği için tercihim i içkiden yana kullandım. Hınca hınç dolu olan barda sıraya girdik. Arkamızdaki bir grubun aralarında Fransızca konuştuklarını duyduğumda kulaklarıma inanamadım. Kaldığımız tesiste Amerikalılardan başka turist yoktu ama elbette Meksika’ya dünyanın her yerinden insan geliyordu.

“Al bakalım.” Melanie elime bir içki tutuşturdu. İçi oyulmuş bir ananasa doldurulmuştu. Tadına baktım. Güneş yağı gibi kokuyordu. Tatlı ve sıcak sıvı mideme inerken boğazımı hafifçe yaktı. “Aferin sana uslu kız.”

Bu söz bana Bayan Foley’yi hatırlatmıştı. “Bana uslu kız deme.”

“Kötü kız.”

“Kötü kız da değilim.”

Melanie sinirlenmiş gibi görünüyordu. “Hiçbir şey kız.”

Giderek kalabalıklaşan partiyi seyrederek sessizce içkilerimizi yudumladık. “Haydi dans edelim,” dedi Melanie beni kumsaldaki dans pisti olarak belirlenmiş yuvarlak bir alana çekerek.

Başımı iki yana salladım. “Belki daha sonra.”

Melanie her zamanki gibi iç geçirdi. “Bütün gece böyle mi olacaksın?”

“Nasıl?” Aklıma onun turda benim için söylediği söz –*maceradan korkan*– ve havuz kenarında konuştuklarımız geldi. “*Kendim* gibi mi? Benim en çok bu özelliğimi *sevdiğini* sanıyordum.”

“Senin sorunun ne? Buraya geldiğimizden beri yüzün gülmedi! Annenin çalışma kampındaki bir Nazi kesilmesi benim suçum değil.”

“Hayır, değil. Ama sırf dans etmediğim için kendimi berbat birisiymiş gibi hissetmem senin suçun. Ben teknodan nefret ederim. Bugüne dek *hep* ettim ve benim güvenilir birisi olduğumu iddia ettiğine göre senin bunu bilmen gerekir.”

“Pekâlâ. O halde güvenilir birisi olarak neden ben dans ederken kenarda beklemiyorsun?”

“Tamam.”

Melanie beni dans pistinin kenarında bırakıp gitti ve hiç tanımadığı insanlarla dans etmeye başladı. Önce rasta saçlı bir oğlanla sonra da arkasını dönüp fazlasıyla kısa saçlı bir kızla dans etti. Bir yılan gibi kıvrılıyor, kendi etrafında dönüyor, çok eğleniyormuş gibi görünüyordu ve birden onu önceden tanımamış olsaydım hiç tanışmamış olacağımızı anladım.

Neredeyse yirmi dakika boyunca sürekli onu izledim. Tekdüze tekno parçaların arasında çevresindeki insanlarla konuşup gülüşüyordu. Yarım saat sonra başıma bir ağrı girdi. Melanie’yle göz göze gelmeye çalıştım ama sonra bundan vazgeçip oradan uzaklaştım.

Parti kumsal boyunca devam ediyor, hatta denizin içinde de sürüyordu. Bir avuç insan ay ışığıyla aydınlanan denizde çırlıçılak yüzüyordu. Daha aşağıda ortam nispeten sakindi; insanlar ateşin etrafına toplanmış gitar çalıyordu. Ateşe, sıcaklığını hissedip çatırdayan odunların sesini duyacak kadar yakın bir yere yerleştim. Ayaklarımı kuma gömdüm; üst tabakası serindi ama alt kısmı gün boyu kendini gösteren güneşin etkisiyle hâlâ sıcaktı.

Sadece Bir Gün

Kumsalın diğer tarafında tekno müzik sustu ve *reggae* çalan grup sahne aldı. Tekno müziğe kıyasla çok daha sakin olan *bam-bam-tam* seslerini duymak güzeldi. Denizde bir oğlanın omuzları üzerinde dans eden bir genç kız, bikinisinin üstünü çıkarıp artı ve ay ışığının altında yarı çıplak bir denizkızı gibi kaldıktan sonra kendini sessizce sulara bıraktı. Arkamda gitar çalan çocuklar *Stairway to Heaven* şarkısına başladılar. Şarkı tuhaf bir biçimde *reggae* müziğin ritmiyle son derece uyumluydu.

Kumsala uzanıp gökyüzüne baktım. Durduğum yerden bakınca kumsalın tamamı sadece bana aitmiş gibi görünüyordu. Grup bir parçayı tamamladıktan sonra yeni yıla girmemize yarım saat kaldığını duyurdu. “Yeni Yıl. *Año nuevo*. Tabula rasa zamanı. *Hacer borrón y cuenta nueva* zamanı,” dedi şarkıcı âdeta şakıyarak. “Tertemiz bir sayfa açmanın tam zamanı.”

Bu gerçekten mümkün müydü? İnsanın hayatında tertemiz bir sayfa açması mümkün müydü? Peki ben bunu yapmak istiyor muydum? Elimde olsa bir önceki yılı hayatımdan söküp atar mıydım?

“Tabula rasa,” diye tekrarladı şarkıcı. “Yeni bir başlangıç şansı. Her şeye yeniden başla, bebeğim. Hayatında de-de-değişiklikler yap. Olmak istediğin kişi ol. Geceyarısı sevgilini öpmeden önce bir öpücük de kendine sakla. Gözlerini kapayıp önünde uzanan yeni yılı düşün. Bu, karşına çıkmış bir fırsat. Bugün hayatın tamamen değişebilir.”

Gerçekten mi? Bu çok güzel bir düşünceydi ama bunun için ocak ayının birinci gününü seçmenin mantığı neydi? Hayatının değiştiği gün nisan ayının on dokuzu da olabilirdi. Bu sadece sıradan bir gündü. Özel bir anlamı yoktu.

“Geceyarısı olduğunda dileğini tut. *Qué es tu deseo?* Kendin için. Dünya için.”

Yeni yıldan bahsediyorduk. Doğum günü pastasından değil. Üstelik artık ben sekiz yaşında da değildim. Dileklerin gerçekleşeceğine inanmıyordum. Ama bir dilek tutsam bu dilek ne olurdu? O günü silmek mi? Yoksa Willem'i tekrar görmek mi?

Aslında iradem son derece güçlüydü. Diyet yapan birisinin bir kurabiyeye direnmesi gibi Willem'i aklıma getirmemeyi başarabilirdim. Ama çok kısa bir anlığına bunu yaptım. Onu burada, ateşin ışıyla parlayan saçları, içlerinde alaycı bir ifadeyle birlikte, daha pek çok şey barındıran koyu renkli, parlak gözleriyle kumsalda yürürken hayal ettim. Ve bir an onu gerçekten karşımda görür gibi oldum.

Kendimi kaptırdığım hayal dünyasının, beraberinde yoğun bir acı getirmesini bekledim. Ama beklediğim acı gelmedi. Onun yerine nefes alışım yavaşladı ve içimi sıcakık bir duygu kapladı. Tedbirli ve mantıklı davranmayı bir kenara bırakıp ona dair düşüncelerle sarmalandım. Aslında bunu yapan oymuş gibi kendi kendime sarıldım. Bir an her şey yolunda gidiyordu.

"Seni asla bulamayacağımı düşündüm!"

Başımı kaldırıp baktım. Melanie bana doğru yürüyordu.

"Ben hep buradaydım."

"Yarım saattir seni arıyorum! Kumsalı boydan boya dolaştım. Nereye gittiğin hakkında en ufak bir fikrim yoktu."

"Ben hep buradaydım."

"Her yerde seni aradım. Parti sanki bütün içkilere ilaç katılmış gibi iyice rayından çıktı. Kızın teki ayaklarımın dibine kustu, erkeklerse sözüm ona romantik sözlerle bana kur yapmaya çalışıyordu. Defalarca kalçalarım çimdiklendi ve hoş bir oğlan bana sandvicinden bir ısırık almak isteyip istemediğimi sordu, üstelik kastettiği şey yiyecek değildi!" Melanie bu hatırayı zihninden uzaklaştırmak istercesine başını iki yana salladı. "Hani birbirimize göz kulak olacaktık!"

Sadece Bir Gün

“Özür dilerim. Eğlendiğini düşündüm ve bir an zamanın nasıl geçtiğini anlayamadım.”

“Zamanın nasıl geçtiğini anlayamadın mı?”

“Sanırım öyle oldu. Seni endişelendirdiğim için gerçekten üzgünüm. Partiye devam etmek ister misin?”

“Hayır! Bu kadarı yeter. Hadi gidelim.”

“Bunu yapmak zorunda değiliz.” Ateşe baktım. Gözümü dans eden alevlerden alamıyordum. “Biraz daha kalmaya bir itirazım yok.” Uzun zamandır ilk defa bulunduğum yerden keyif alıyor, hoş zaman geçiriyordum.

“Benim var. Son yarım saati panik içerisinde geçirdim ve artık ayıldığım için buradan bir an önce gitmek istiyorum. Bu parti Tele-mundo kanalı tarafından düzenlenmiş bir dostluk partisine benziyor.”

“Ah, pekâlâ, gidelim o zaman.”

Melanie’nin peşi sıra ayakkabı yığınlarının olduğu yere gittim ve onun uzunca bir süre parmak arası terliklerini aramasının ardından bizi bekleyen taksiye bindik. Arabanın ön panelindeki saate bakmayı akıl ettiğimde geceyarısını yirmi dakika geçtiğini gördüm. Şarkıcının, geceyarısı olduğunda dilek tutmaya dair söylediklerine gerçekten inanmasam bile karşıma çıkan fırsatı tepmişim gibi hissediyordum. Radyoda çalan müziğe usulca eşlik eden şoförün sesi dışında çıt çıkmayan arabada yola devam ettik. Kaldığımız tesisin bahçe kapılarına ulaştığımızda Melanie şoföre parasını uzattı ve o an aklıma bir fikir geldi.

“Melanie. Bu taksiyi birkaç günlüğüne kiralayıp turistlerden uzak bir yere kaçsak ne olur?”

“Neden böyle bir şey yapmak isteyelim ki?”

“Bilmiyorum. Belki de değişik bir şeyler yapmayı denediğimizde neler olacağını görmek için. Affedersiniz *señor*, bu taksinin günlük kirası ne kadar acaba?”

*“Lo siento. No hablo Inglés.”*7

Melanie gözlerini devirdi. “Sanırım tek bir macerayla yetinmek zorundasın.”

İlk başta onun az önce katıldığımız partiyi kastettiğini düşündüm ama sonra aslında harabelerden bahsettiğini anladım. Çünkü ne yapıp ne edip ailelerimizi farklı bir harabeyi görmeye ikna edebilmiştim. Tulum yerine Coba’ya gitmiştik. Tıpkı umduğum gibi küçük bir köyde mola verdiğimizde nihayet gerçek Meksika’ya girmeyi başardığımızı düşünerek kısa bir heyecan yaşamıştım. Tamam, yanımda ailem vardı ama nihayet bir Maya köyündeydim. Sonra Susan ve annem çılgınlar gibi boncuklu takı alışverişı yapmış, yanımıza gelip bize davul çalan köylüler etrafımızda bir halka oluşturarak dans etmemizi teklif etmiş, hatta geleneksel bir ruh arındırma töreni bile düzenlemişlerdi. Ama herkes olup bitenleri kameraya alma derdindeydi ve babam ruhu temizlendikten sonra önümüze konan şapkaya on dolar “bağışladığında” burada olmanın turda olmaktan çok da farklı olmadığını anlamıştım.

Kaldığımız daire sessizdi. Ailelerimiz çoktan yatmıştı ama annem kapıyı kapattığımız anda odasından dışarı fırladı.

“Erken geldiniz,” dedi.

“Kendimi yorgun hissediyorum,” dedi Melanie yalan söyleyerek. “İyi geceler. Mutlu yıllar.” Bu sözlerin ardından birlikte kaldığımız odaya doğru yürüdü ve annem de bana yeni yıl öpücüğü verip tekrar odasına girdi.

7 (İsp.) Üzgünüm. İngilizce bilmiyorum. (ed.n.)

Sadece Bir Gün

Ben kendimi hiç de yorgun hissetmiyordum, bu yüzden balkona çıkıp otelin düzenlediği partinin giderek zayıflayan seslerini dinledim. Ufukta bir fırtına görünüyordu. Çantamdan cep telefonumu çıkardım ve aylardır ilk defa fotoğraf albümünü açtım.

Yüzü, içimin burkulmasına neden olacak kadar güzeldi. Ama sanki onu hiç tanımamışım gibi gerçekdışı bir havası vardı. Sonra fotoğrafta kendime baktım ve karşımda duran kişiyi tanıyamadım. Sebebi sadece o zamanlar saçlarımın farklı olması değildi, sanki karşımda bambaşka birisi duruyordu. Bu ben değildim. Bu Lulu'ydu ve o da Willem'le birlikte kaybolmuştu.

Tabula rasa, demişti o *reggae* şarkıcısı. Belki dileğim gerçekleşmezdi ama geçmişi ardımda bırakmak, bunun üstesinden gelmek için çabalayabilirdim.

Uzunca bir süre Willem ve Lulu'nun Paris'te çekilmiş fotoğraflarına baktım.

"Mutlu yıllar," dedim onlara.

Sonra da fotoğrafı sildim.

On Dokuz

OCAK

Üniversite

*B*en Meksika'dayken Boston'a yarım metre kar yağmıştı ve hava sıcaklığı sürekli sıfırın altındaydı. Bu yüzden iki haftalık bir aradan sonra kampüsü gri rengin hâkim olduğu kasvetli bir tundraya dönüşmüş halde buldum.

Yeni döneme hazırlanacağımı bahane ederek okula dersler başlamadan birkaç gün önce gelmiştim ama bunun asıl sebebi gözleri sürekli üzerimde olan malum bekçiyle aynı evde yaşamaya bir gün daha katlanamayacak olmamdı. Cancún'dayken de yeterince zorluk çekmiştim fakat evde, beni oyalayacak bir Melanie olmadan yaşamak -Melanie, aramızda oluşan tuhaf durumu çözmemize bile fırsat kalmadan tatil dönüşünden bir sonraki gün New York'a gitmişti- dayanılması imkânsız bir şeydi.

Mükemmel Üçlü tatilden maceralar ve sadece onların bildiği şakalarla geri döndü. Yılbaşı gecesini Kendra'nın ailesinin Virginia kumsalındaki yazlık evinde birlikte geçirip karda yüzmeye gitmişlerdi

Sadece Bir Gün

ve şimdi de kendilerine üzerinde kutup ayısı resmi olan tişörtler sipariş vereceklerdi. Bana da tatilimin nasıl geçtiğini sorma nezaketinde bulundular ama ben bütün bu coşkunun arasında nefes almakta bile zorlandığımdan kazaklarımı ve ceketlerimi üst üste yığıldıktan sonra üniversitenin kitapçısına gidip kendime yeni bir Çince çalışma kitabı edinmeyi tercih ettim.

Telefonum çaldığında kitapçının yabancı diller bölümündeydim. Arayanın kim olduğuna bakma zahmetine girmedim. Annem okula döndüğümünden beri beni günde en az iki kez aramayı âdet edinmişti.

“Selam, anne.”

“Allyson Healey, lütfen.” Telefonun diğer ucunda anneminkinin aksine yüksek oktavlı, neşeli bir ses vardı.

“Evet, benim, Allyson.”

“Ah, selam Allyson. Ben rehberlik servisinden Gretchen Price.”

Aniden hissettiğim mide bulantısı yüzünden güçlükle nefes alarak kısa bir sessizlik yaşadım. “Evet?”

“Bir ara bir merhaba demek için ofisime uğrayabilir misin acaba?”

Şimdi kendimi, üzerinde *Buongiorno Italiano* yazılı kitapların üzerine kusacakmış gibi hissediyordum. “Sizi annem mi aradı?”

“Annen mi? Hayır sanmıyorum.” Aynı anda bir şeylerin devrildiğini duydum. “Lanet olsun. Bir dakika lütfen.” Hattın diğer ucunda kısa süreli bir hareketlilik oldu ve sonra Gretchen yeniden konuştu. “Bak, sana son anda haber verdiğim için üzgünüm ama görünüşe bakılırsa bu aralar ancak bu şekilde çalışabiliyorum. Dersler başlamadan önce yanıma uğrarsan sevinirim.”

“Şey, dersler bir sonraki gün başlıyor.”

“Evet, doğru. O halde bugün görüşmeye ne dersin?”

Beni okuldan atacaklardı. Sadece bir dönemde her şeyi berbat etmiştim. Mutlu Üniversite Öğrencisi olmadığımı biliyorlardı. Kataloglara yakışan bir öğrenci değildim. Ya da buraya. “Başım deritte mi?”

Telefonda bir kez daha o kulak çınlatan kahkaha duyuldu. “Benimle değil. Neden... bir dakika lütfen,” tekrar kâğıtlar hışırdadı, “saat dörtte yanıma uğramıyorsun?”

“Annemin aramadığından emin misiniz?”

“Evet, Allyson, eminim. Saat dört uygun mu?”

“Benimle hangi konuda görüşeceksiniz?”

“Ah, sadece rutin bir öğrenci tanıma görüşmesi. Saat dörtte görüşürüz.”

Gretchen Price’in ofisi sarmaşıklarla kaplı idari binanın oldukça sıkışık bir köşesindeydi. Pencerenin önündeki yuvarlak masa, sandalyeler, iki kişilik koltuk ve dağınık çalışma masası da dâhil olmak üzere her tarafı üst üste yığılı kitaplar, kâğıtlar ve dergiler kaplıyordu.

Odasına girdiğimde Gretchen telefonda olduğu için kapının önünde bekledim. Bana içeri girmemi işaret etti. “Sen Allyson olmalısın. Sandalyeyi boşaltıp otur. Seninle hemen ilgileneceğim.”

Sandalyelerden birinin üzerindeki tek örgüsü kesik, kirli Raggedy Ann bebeğini ve dosya yığını kaldırdım. Bazı dosyalara üzerlerinde *evet*, *hayır* ya da *belki* yazan notlar yapıştırılmıştı. Bir tanesinin içinden bir çalışma kâğıdı fırladı. Bu bir yıl önce okula gönderdiğim başvuru formunun bir benzeriydi. Kâğıdı tekrar içine tıktığım dosyayı yandaki sandalyeye bıraktım.

Aynı anda Gretchen da telefonu kapattı. “Ee, nasıl gidiyor, Allyson?”

“Fena değil.” Yan gözle benim boşalttığım yeri kapmaya hazır olanların başvuru formlarına baktım. “Hatta *harika* gittiğini bile söyleyebilirim.”

“Gerçekten mi?” Gretchen bir dosya çıkardı ve o an içimden bir ses işimin bittiğini söyledi.

“Evet,” dedim elimden geldiğince neşeli görünmeye çalışarak.

Sadece Bir Gün

“Mesele şu ki, ilk dönem aldığın notları inceledim.”

Gözlerimin dolduğunu hissettim. Beni buraya gelmem için kandırmıştı. Başımın dertte olmadığını, benimle sadece rutin bir öğrenci tanıma görüşmesi yapacağını söylemişti. Ayrıca ben sınavları geçmiştim. Sadece C almıştım!

Gretchen allak bullak olan yüzüme bakıp elleriyle sakın olmamı işaret etti. “Sakin ol, Allyson,” dedi rahatlatan bir sesle. “Niyetim seni zor durumda bırakmak değil. Sadece yardıma ihtiyacın olup olmadığını anlamak ve durum buysa sana destek olmak istiyorum.”

“Bu benim okuldaki ilk dönemimdi. Ortama uyum sağlamaya çalışıyordum.” Bu bahaneye o kadar sık başvurur olmuştum ki buna kendim bile inanmaya başlamıştım.

Gretchen sandalyesinde arkasına yaslandı. “Sen de biliyorsun ki insanlar üniversiteye kabul yöntemlerinin adil olmadığını söylüyorlar. Kişilerin sınavla değerlendirilemeyeceğini iddia ediyorlar. Gerçekte bir sınav kâğıdı onu dolduran kişi hakkında pek çok şey söyler.” Bu sözlerin ardından şu üzerini çocukların boyadığı türde bir kahve fincanındaki kahvesini yudumladı. Fincanda pastel boyayla yapılmış parmak izleri vardı. “Seninle ilk kez tanışıyorum ama sınav kâğıtlarından anladığım kadarıyla bazı sıkıntıların var.”

Bana sıkıntılarım *olup olmadığını* sormamıştı. Bana *neden* sıkıntıda olduğumu da sormamıştı. Sadece bunu biliyordu. Gözlerim bir kez daha yaşlarla doldu ve bu defa onlara müdahale etmedim. Rahatlama, utançtan çok daha güçlü bir duyuydu.

“Açık konuşacağım,” dedi Gretchen bana bir mendil kutusu uzatarak. “Not ortalaman beni ilgilendirmiyor. Okulun ilk dönemi düşük not almak, kilo almak kadar sık rastlanan bir durumdur.

Ah, Tanrım, benim üniversitenin ilk döneminde aldığım notları bir görseydin.” Başını iki yana sallayarak güldü. “Bu okulda sıkıntı yaşayan öğrenciler çoğunlukla iki gruba ayrılır; özgürlüğüne düş-

kün olup belki de kütüphanede harcamaları gereken zamanı bira partilerinde harcayan öğrenciler. Bu öğrenciler genellikle bir ya da iki dönem sonra kendilerini toparlamayı başarırlar.” Gretchen bana baktı. “Sen de çok fazla bira içmekten mi muzdaripsin, Allyson?”

Ses tonundan bu sorunun cevabını zaten bildiği anlaşılsa bile başımı iki yana salladım.

Gretchen başını salladı. “Diğer öğrencilerin sorunu ise daha sinsidir. Hatta öğrencinin okulu bırakacağını bir habercisi gibidir. Seni görmek istememin sebebi de bu, Allyson.”

“Okulu bırakacağımı mı düşünüyorsunuz?”

Gretchen sert bakışlarla yüzüme baktı. “Hayır. Ama lisedeki notlarını üniversitenin ilk dönemindeki notlarıyla kıyasladığımda az önce bahsettiğim öğrenci grubuna girdiğini görüyorum.” İçinde akademik geçmişimin olduğu anlaşılan bir dosyayı işaret etti. “Senin gibi öğrenciler lisede son derece başarılıdır, genç bayan. Şu notlara baksana. Bütün derslerden mükemmel notlar almışsın. İleri seviye programı, fen, sosyal bilimler, hepsi A. Özellikle de üniversite giriş sınavlarında olağanüstü bir başarı elde etmişsin. Ardından üniversiteye girmişsin, ki tahminen bu kadar sıkı çalışmanın amacı da buydu, değil mi?”

Başımınla onayladım.

“Üniversiteye girdikten sonra bir anda çuvallamışsın. Buraya gelene dek hep A alan başarılı öğrencilerin kaçının sonunda okulu bıraktığını tahmin dahi edemezsin.” Gretchen kederle başını iki yana salladı. “Bundan nefret ediyorum. Bu okula kabul edilen öğrencilerin seçiminde benim de katkım oluyor. Seçtiğim öğrencilerin başarısızlığa uğraması beni perişan ediyor.”

“Tıpkı bir doktorun hastasını kaybetmesi gibi.”

“Güzel benzetme. Bak, ne kadar zeki olduğunu gördün mü?”

Dudaklarımda hüznü bir gülümseme belirdi.

Sadece Bir Gün

“Gerçek şu ki Allyson, üniversite döneminin...”

“Hayatımın en güzel yılları olması gerekir, değil mi?”

“Hayatının en heyecan verici yılları olması gerektiğini söyleyecektim. Bir macera. Bir keşif. Sana baktığımda hiç de heyecan içerisindeymiş gibi görünmüyorsun. Ve programın da...” Gretchen dikkatle bilgisayar ekranına baktı. “Biyoloji, kimya, fizik, Çince. Bence bu dersler ilk yıl için çok iddialı.”

“Ben tıp hazırlık öğrencisiyim,” dedim. “Bu dersleri almak zorundayım.”

Gretchen hiçbir şey söylemeyip kahvesini yudumlamakla yetindi. Ardından, “Peki sen bu dersleri almayı gerçekten *istiyor musun?*” diye sordu.

Duraksadım. Daha önce kimse bana bu soruyu sormamıştı. Posta kutumuzda ders kataloğunu bulduğumuzda tıba hazırlık sınıfındaki tüm dersleri almak zorunda olduğumu düşünmüştüm. Annem hangi dersi ne zaman almam gerektiğini biliyordu. Ben sadece seçmeli derslere bir göz atmış ve çömlekçiliğin eğlenceli olabileceğini söylemişim ama ondan suyun altında sepet örme konusunda uzmanlaşmak istediğimi söylemişim gibi bir tepki almıştım.

“Ben hangi dersleri almak istediğimden emin değilim.”

“Neden diğer derslere bir göz atıp birkaç ufak değişiklik yapmıyorsun? Kayıtlar henüz sona ermedi ve ben de sana bu konuda yardımcı olabilirim.” Ders kataloğunu masanın üzerinden bana doğru itti. “Tıp hazırlık sınıfı öğrencisi olsan bile mecburi dersleri almak için önünde tam dört sene var ve katalogta sosyal bilimler alanında pek çok farklı ders bulabilirsin. Her şeyi bir anda yapman gerekmiyor. Henüz tıp fakültesinde değilsin.”

“Peki ya ailem?”

“*Ne olmuş* ailene?”

“Onları hayal kırıklığına uğratamam.”

“Bu, kendini hayal kırıklığına uğratmak anlamına gelse bile mi? Eminim ailen senin böyle bir şey yaşamayı asla istemez.”

Gözlerimden bir kez daha yaşlar akmaya başladı. Gretchen bana bir mendil daha uzattı.

“Aileni mutlu etmeyi, onları gururlandırmayı istemeni anlayışla karşılıyorum. Bu çok asil ve takdirle karşıladığım bir tepki. Ama sonuçta bu senin eğitimin, Allyson. Ona sahip çıkmalısın. Ondan zevk almalısın.” Susup kahvesinden bir yudum daha aldı. “Üstelik nedense içimden bir ses not ortalaman yükseldiğinde ailenin çok daha mutlu olacağını söylüyor.”

Bu konuda haklıydı. Başımı salladım. Gretchen tekrar bilgisayar ekranına baktı. “O halde şimdi derslerinde birkaç değişiklik yaptığımızı varsayalım. Hangi dersi almak istediğin konusunda herhangi bir fikrin var mı?”

Başımı iki yana salladım.

Gretchen kataloğu alıp sayfalarını çevirmeye başladı. “Hadi ama. Bu katalog entelektüel bir açık büfeye benziyor. Arkeoloji. Salsa. Çocuk yetiştirme. Resim. Finansla giriş. Gazetecilik. Antropoloji. Seramik.”

“Seramik, çömlekçilik gibi bir şey mi?” dedim araya girerek.

“Evet.” Bir anda gözleri büyüyen Gretchen bilgisayarının tuşlarına bastı. “Seramiğe Giriş dersleri, salı günleri saat on birde. Kayıtlar devam ediyor. Ah, ama bu ders senin fizik laboratuvarındaki dersinle çakışıyor. Laboratuvarı ya da fiziği bir sonraki döneme kaydıralım mı?”

“Kaydıralım.” Bunu söylediğimde kendimi harika hissetmiştim; tıpkı içi helyum dolu bir balonu serbest bırakıp gökyüzünde kaybolmasını seyretmek gibi.

“Gördün mü? Bu işin nasıl yapılacağını daha şimdiden öğrendin,” dedi Gretchen. “Durumu biraz dengelemek için programına birkaç sosyal bilimler eğitimi eklemeye ne dersin? Nasıl olsa mezun olduğunda özgeçmişinde bu eğitimlerin de yer alması gerekiyor.

Sadece Bir Gün

Eski çağ tarihine mi modern tarihe mi ilgi duyuyorsun? Avrupa'yla ilgili harika bir araştırma var. Ve Rus Devrimi'ne dair olağanüstü bir seminer. Belki Amerika'nın devrim sonrası tarihini işleyen ilginç bir sınıfa devam edip Boston'a bu kadar yakın olmamızdan fayda sağlayabilirsin. Edebiyat dersine de başlayabilirsin. Bir bakalım. İleri seviye programında aldığın notlar sayesinde temel yazma eğitiminden muafsin. Belki biraz şeytanlık yapıp seni daha ilginç seminer sınıflarına yazdırabiliriz." Gretchen bilgisayar ekranını aşağı kaydır-
dı.

"Beat Kuşağı Şiirleri. Soykırım Edebiyatı. Düz Yazıda Politika. Ortaçağ Dizeleri. Yüksek Sesle Shakespeare."

Sırtımdan aşağı bir ürpertinin yayıldığını hissettim. Birileri uzun zamandır kullanılmayan bir elektrik düğmesine basmış ve onun karanlıkta kıvılcımlar saçmasına neden olmuştu sanki.

Gretchen yüzümdeki ifadeyi fark etmiş olmalıydı çünkü bunun sıradan bir Shakespeare sınıfı olmadığını, Profesör Glenny'nin Shakespeare'in nasıl öğretilmesi gerektiği konusunda güçlü fikirler taşıdığını ve kampüste bir hayran kitlesi yarattığını anlatmaya koyulmuştu.

Elimde olmadan *onu* düşündüm. Sonra aklıma *tabula rasa* geldi. Yılbaşı gecesi verdiğim karar. Artık tıbbi hazırlık öğrencisi olduğum gerçeği. "Sanırım bu sınıf bana uygun değil."

Sözlerim Gretchen'ı gülümsetti. "Bazen sana uygun olan şeyi öğrenmenin en iyi yolu sana uygun *olmadığı* düşünülen şeyi denemektir." Ardından bilgisayarının tuşlarına bastı. "Bu sınıf her zamanki gibi dolu olduğu için bekleme listesini aşman gerekiyor. Neden şansını denemiyorsun? İşi kadere bırak."

Kader. Sanırım bu kelime tesadüfün bir diğer adıydı.

Ben artık tesadüflere inanmıyordum.

Yine de Gretchen'ın sınıf listesine ismimi yazmasına sesimi çıkarmadım.

Yirmi

Yüksek Sesle Shakespeare sınıfına adım atmak, dört aydır devam ettiğim okuldan tamamen farklı bir okula adım atmak gibiydi. Dersler, fen bilimleri derslerinin yapıldığı devasa boyuttaki amfi ya da Çince aldığım geniş sınıfın aksine, lisedekiler gibi küçük ve samimi bir sınıfta yapılıyordu. Yaklaşık yirmi beş sıra, U şeklinde yerleştirilmişti ve ortada bir kürsü vardı. Sıralarda oturan öğrenciler bile farklı görünüyordu. Dudaklarını halkalar süslüyordu ve saçları da bir insanın doğuştan sahip olamayacağı renklere boyanmıştı. Kendimi bakımlı ama farklı görünen insanların arasında bulmuştum. Bunlar, sanata ilgi duyan kesim olmalıydı. Bütün sıraların dolu olduğu sınıfa girip kendime oturacak bir yer ararken kimse dönüp bana bakmamıştı.

Gerektiğinde oradan kaçabilmek için kapının yakınlarında bir yere çömeldim. Kimya dersi bana uygun olmayabilirdi ama burasının da uygun olmadığı kesindi. Kırışmaya başlamış kabarık saçları, yıpranmış deri çizimleri, hatta Mick Jagger'inkiler gibi şişkin dudaklarıyla bir *rock* yıldızı gibi görünen Profesör Glenney beş dakika gecikmeli olarak sınıfa girdiğinde yanlılıkla üzerime bastı. Daha doğrusu elime.

Sadece Bir Gün

Diğer derslerde de sıkıntı çekmiştim belki ama o güne dek kimse üstüme basmamıştı. Bu pek de hoş bir başlangıç sayılmazdı ve daha o an oradan kaçıp gitmeyi düşünsem de yeni gelen öğrenciler kapının önüne birikmiş olduğu için bunu yapamadım.

Profesör Glenny ustaca yıpratılmış deri çantasını kürsüye bıraktıktan sonra, “Elleri görelim,” dedi. “Aranızdan kaç kişi sırf zevk için bir Shakespeare oyunu okudu acaba?” Masterpiece Tiyatrosu dizisinde duyabileceğiniz türde olmasa da koyu bir İngiliz aksanına sahipti.

Sınıfın yarısı el kaldırdı. Neredeyse ben de kaldıracaktım ama bu koca bir yalan olurdu ve bu sınıfa devam etmeyeceksem yalakalık yapmamın bir mantığı da yoktu.

“Harika. Size bir soru daha; kaçınız bir Shakespeare oyunu okumaya çalışırken uyuyakaldı?”

Sınıf sessizleşti. Kimse elini kaldırmadı. Sonra Profesör Glenny doğrudan bana baktı ve tam bunu nasıl anladığını merak ederken aslında bana değil sınıfta el kaldıran tek kişi olan arkamdaki çocuğa baktığını fark ettim. Diğer herkes gibi ben de dönüp el kaldıran çocuğa baktım. Bu çocuk sınıftaki iki siyahi öğrenciden biriydi ama sınıfta taşlı tokalarla süslü kabarık, kıvrıkcık saçları ve açık pembe renkli parlaticı sürülmüş dudakları olan tek kişi de oydu. Üzerindeki eşofmanlar ve pembe botlarla orta yaşlı bir anneden farksız görünüyordu. Tuhaf kişilik özelliklerinin itinayla bir araya geldiği bir topluluğun içinde yabani bir çiçeğe, hatta bir ayırık otuna benziyordu.

“Shakespeare’in hangi oyunu seni uyuyakalacak kadar sıkı?” diye sordu Profesör Glenny.

“İçlerinden istediğinizi seçebilirsiniz. *Hamlet*. *Macbeth*. *Othello*. Ben onun en iyi oyunlarında bile hep uyuyakaldım.”

Çalışırken uyuyakalmak ayıp bir şeymiş gibi sınıfta gülüşmeler oldu.

Profesör Glenni başını salladı. “O halde neden, affedersin ismin ne?..”

“D’Angelo Harrison, ama arkadaşlarım bana Dee der.”

“Ben de haddimi aşıp sana Dee diyeceğim. Neden bu sınıfı seçtin, Dee? Tabii niyetin dersleri uyuyarak geçirmekse onu bilemem.”

Sınıf tekrar güldü.

“Bildiğim kadarıyla bu okula bir ders için beş bin dolar ödüyoruz,” dedi Dee. “Oysa ben bedavaya da uyuyabilirim.”

Kafamda çabucak hesap yapmaya çalıştım. Okulun bir dönemlik ücreti gerçekten de bu kadar mıydı?

“Gayet akıllıca,” dedi Profesör Glenni. “O halde tekrar soruyorum, okula ödediğin parayı ve geçmişte Shakespeare okurken sürekli uyuyakaldığını göz önüne alacak olursak neden bu sınıfı seçtin?”

“Henüz bu dersi aldığım söylenemez. Hâlâ bekleme listenizdeyim.”

Bu aşamada çocuğun zaman kazanmaya mı çalıştığını yoksa profesörün sorusunu yanıtlamaktan kaçındığını mı anlayamamıştım ama her şekilde ondan etkilenmiştim. Sınıftaki herkes profesöre doğru cevabı vermek için can atarken bu çocuk onunla eğleniyordu. Neyse ki Profesör Glenni öfkeli değil keyifli görünüyordu.

“Söylemek istediğim şu Dee, neden bu sınıfa girmek için çaba harcadın?”

Uzun bir sessizlik oldu. Floresan lambaların uğultusunu ve bu sorunun doğru cevabını bildiği belli olan birkaç öğrencinin boğazını temizlediğini duyabiliyorduk. Sonra Dee, “Çünkü ne zaman *Romeo ve Juliet* filmini izlesem hüngür hüngür ağlıyorum,” dedi.

Sınıf bir kez daha kahkahalara boğuldu. Bunlar iyi niyetli kahkahalar sayılmazdı. Profesör Glenni kürsüye dönüp çantasından bir kâğıt ve kalem çıkardı. Kâğıtta bir liste vardı. Profesör kaygı verici bakışlarla listeyi taradıktan sonra bir ismi işaretledi. Dee’nin az önceki

davranışıyla isminin bekleme listesinden çıkarılmasına sebep olup olmadığını merak ediyordum. Gretchen Price beni nasıl bir sınıfa vermişti? Gladlyatör Shakespeare'e mi?

Profesör Glenni bu defa pembe renkli tuhaf bukleleri olan bir kıza döndü. Burnunu Shakespeare oyunlarının derlendiği bir kitaba gömmüş olan bu kız büyük ihtimalle başrollerini Leo ve Claire'in oynadığı *Romeo ve Juliet* filmini seyretmeye tenezzül dâhi etmemiş ve asla *Macbeth* okurken uyuyakalmamıştı. Profesör Glenni bir süre kızın başında dikeldi. Kız başını kaldırıp 'ah beni Shakespeare'in kitabını okurken yakaladınız der' gibi mahcup bir edayla gülümsedi. Profesörün dudaklarında da parlak bir gülümseme belirdi. Ardından hızla kızın kitabının kapağını kapattı. Kalın bir kitaptı. Çok ses çıktı.

Profesör Glenni tekrar kürsüye döndü. "Shakespeare gizemli bir karakterdir. Gerçekte hakkında çok az şey bildiğimiz bu adamla ilgili sayfalarca yazı yazıldı. Bazen hakkında onunki kadar çok şey yazılıp da aynı şekilde hiçbir sonuca varılamayan tek kişinin İsa olduğunu düşünüyorum. Bu sebeple Shakespeare'i karakterize etmeye karşıyım. Ancak her şeyi göze alıp şu kadarını söyleyeceğim; Shakespeare oyunlarını bir kütüphanede oturup onları sessizce okuyalım diye yazmadı." Sustu ve söylediklerini özümseyebilmemiz için biraz bekledi. "Oyun yazarları roman yazarlarından farklıdır. Onların eserlerini sahnede yorumlamak gerekir. Yıllar içerisinde eserlerine farklı yorumlar getirilmelidir. Shakespeare, dehası sayesinde bizlere yıllarca ayakta kalacak, yaptığımız onca yeni yorumlamaya direnecek kadar güçlü bir malzeme bıraktı. Ancak onun değerini anlamak, nasıl olup da bunca zaman unutulmadığını kavramak için eserlerini yüksek sesle dinlemeniz, hatta daha iyisi oyuncuların o döneme ait kostümler giydiği ya da tamamen çıplak olduğu performansları izlemeniz gerekir, ki ben bundan çok da zevk aldığımı söyleyemem. Ayrıca arkadaşımız Dee'nin de yerinde bir tespitle belirttiği gibi kaliteli bir film de işe yarar. Ve Bay

Harrison,” dedi tekrar Dee’ye bakarak. “Dürüstlüğünüz için teşekkür ederim. Shakespeare okurken ben de uyuyakaldım. Üniversitedeki çalışma kitabımda hâlâ uyurken ağzımdan akan salyaların izi vardır. Sizi bekleme listesinden çıkarıp sınıf listesine alıyorum.”

Profesör Glenni tahtaya gidip üzerine *İngilizce 317 – Yüksek Sesle Shakespeare* yazdı. “Bu sınıfın ismi öylesine konulmuş bir isim değil. Aslına uygun bir isim. Biz bu sınıfta sessizce Shakespeare *okumayacağız*; kütüphanelerde ya da yatak odalarımızın mahremiyetinde de öyle. Shakespeare’in eserlerini *sahneleyeceğiz*. Onları *seyredeceğiz*. Onları sınıfa ya da arkadaşlarımıza yüksek sesle okuyacağız. Bu sınıfta herkes oyuncu olup diğerlerine Shakespeare’in eserlerini yorumlayacak. Aranızda kendini buna hazır hissetmeyen ya da daha geleneksel bir yaklaşımı tercih eden varsa ona bu kaliteli eğitim kurumunun çok sayıda Shakespeare inceleme kursu sunduğunu ve bu sınıf yerine o kurslardan birini tercih etmesini öneririm.” Profesör Glenni içeridekilere oradan kaçma imkânı sunmak istercesine sözlerine ara verdi. Aslında bu benim için de mükemmel bir kaçma fırsattı ama bir şey beni olduğum yere sabitlemişti.

“Bu sınıfla ilgili bilmeniz gereken bir şey varsa o da benim, çalışmalarımı bir tiyatro topluluğu ya da profesyonel bir tiyatro ekibinin dönem boyunca sahnelediği oyunlarla koordineli bir şekilde yürütüyor olmam. Mükemmel denilebilecek grup indirimleri aldığım bütün bu oyunlara katılımınızı bekliyorum. Görünüşe bakılırsa bu kış ve bahar aylarında nefis oyunlar izleme şansımız olacak.”

Bu sözlerin ardından oyun programını dağıtmaya başladı. Program elime ulaşmadan, Profesör programı tahtaya geçirmeyi bitirmeden o oyunun da listede olacağını biliyordum. Shakespeare otuzun üzerinde oyun yazmış olabilirdi ama o oyunun bizim listemizde olduğunu biliyordum.

İsmi listenin ortalarında, *Size Nasıl Geliyorsa*, *Cymbeline* ve *Kısasa Kısas*'tan önce, *5. Henry* ve *Kış Masalı*'ndan sonraydı. Ama sanki bir reklam panosu gibi gözümü alıyordu. *On İkinci Gece*. Artık bu sınıfa devam etmeyi isteyip istemediğimin bir önemi yoktu. Burada kalıp o satırları okuyamazdım.

Bunu yapmam *tabula rasa*'ya ters düşerdi.

Profesör Glenni tahtaya yazdığı isimleri tek tek gösterip yaşadığı heyecanla bazı harflerin silinmesine neden olarak bir süre daha oyunlar hakkında konuşmaya devam etti. "Bu sınıfın en sevdiğim özelliği dönem içinde sergilenen oyunların, işleyeceğimiz temayı kendiliğinden ortaya çıkarmasıdır. Rektörümüz ilk başta tesadüflere dayalı bir eğitim vermeye şüpheli yaklaştı ama bu yöntem bugüne dek hep işe yaradı. Şu örneğe bir bakın." Tekrar oyun listesini gösterdi. "Birisi bana bu oyunlara dayanarak bu dönem hangi temayı işleyeceğimizi söyleyebilir mi?"

"Bu oyunların hepsi komedi değil mi?" dedi ön tarafta oturan bukleli kız.

"İyi tahmin. Ancak her üçü de yoğun mizah öğeleri içerse bile *Kış Masalı*, *Kısasa Kısas* ve *Cymbeline* komediden çok, daha sonra tartışacağımız bir kategori olan dramaya dâhil edilir. *5. Henry*'de de komik bölümler vardır ama o da genelinde oldukça ciddi bir oyundur. Başka tahminde bulunmak isteyen?"

Sessizlik.

"Size bir tüyo vereceğim. Beklediğim cevap, komedi olmalarına rağmen oldukça da duygusal sayılan *On İkinci Gece* ve *Size Nasıl Geliyorsa* isimli oyunlarda diğerlerine göre çok daha belirgin."

Sessizlik devam etti.

"Hadi ama. Sizin gibi kaliteli öğrenciler bu oyunlardan birini mutlaka görmüş olmalı. *Size Nasıl Geliyorsa* ya da *On İkinci Gece*'yi kimler izledi?"

Elimi kaldırdığımı fark etmekte çok geç kalmıştım. Kendime gelmem ancak Profesör Glenny'nin bunu görüp o parlak ve meraklı gözleriyle bana doğru başını sallamasıyla oldu. Bir yanlışlık yaptığımı, derslerde el kaldırmayı âdet edinenin Allyson'ın geçici bir süre ortaya çıkan farklı bir versiyonu olduğunu söylemek istedim. Ama elbette bunu yapamadığım için profesöre o yaz *On İkinci Gece'yi* seyrettiğimi söyledim.

Profesör Glenny sözlerimi tamamlamamı beklermiş gibi öylece kıpırdamadan duruyordu. Oysa benim söyleyeceklerim bu kadardı. Daughter's of the American Revolution⁸ toplantısında, bir alkolik olduğumu duyurmuşum gibi rahatsız edici bir sessizlik oldu.

Ama Profesör Glenny benden vazgeçme niyetinde değildi. "Peki bu oyundaki heyecan ve mizaha sebep olan şey neydi?"

Bir an kendimi bir kış sabahı gereğinden fazla ısıtılmış bu sınıfta değilmişim gibi hissettim. Sanki sıcak bir İngiltere gecesinde Stratford upon Avon'daki nehrin kıyısındaydım. Sonra Paris'teki bir parka gittim. Ardından sınıfa geri döndüm. Dolaştığım üç mekânda da cevap değişmemişti: "Oyundaki herkes görüldüğünden farklı bir kimliğe sahip."

"Teşekkür ederim, bayan?.."

"Allyson," dedim. "Allyson Healey."

"Allyson. Belki biraz genelleme oldu ama aradığımız cevap tam olarak bu." Tahtaya dönüp üzerine *Değişen Kimlik, Değişen Gerçeklik* yazdı. Kâğıdında yazan farklı bir şeyi kontrol ettikten sonra sözlerine devam etti: "Şimdi yollarımızı ayırmadan önce yapacağımız hazırlıklarla ilgili bir şeye daha değinelim."

8 Kökleri ABD'deki Bağımsızlık Savaşı günlerine dayanan kadınların kurduğu kâr amacı gütmeyen bir topluluk. (ç.n.)

Bu konuda epeyce aşama kaydedecek olsak da oyunların hepsini sınıfta okuyacak kadar zamanımız yok. Sanırım eserleri kendi kendinize okumamanız ile ilgili söylediklerim anlaşıldı, bu yüzden sınıfta okuyamadığımız kısımları partnerinizle yüksek sesle çalışmanızı istiyorum. Bu isteğe bağlı bir çalışma değil. Şimdi hemen partnerinizi belirleyin. Bekleme listesindeyseniz partnerinizi de bekleme listesinden seçin. Allyson, sen de artık bekleme listesinde değilsin. Gördüğünüz gibi bu sınıfta derse katılım mutlaka ödüllendirilir.”

İnsanlar partnerlerini belirlerken sınıfta bir hareketlilik oldu. Errafıma baktım. Yanımda kedi gözü şeklindeki gözlükleriyle gayet normalmiş gibi görünen bir kız vardı. Ona sorabilirdim.

Ya da ayağa kalkıp sınıftan dışarı çıkabilirdim. Artık bekleme listesinde olmasam bile sınıftan ayrılp yerimi bir başkasına bırakabilirdim.

Ama nedense ikisini de yapmadım. Bakışlarımı gözlüklü kızdan ayırıp arkama çevirdim. Dee, arkadaşları arasında seilmeyen, spora ilgi duymayan ve ilkokullar arası spor müsabakaları seçmelerinde hep sona kalan küçük bir çocuk gibi tek başına duruyordu. Kimsenin ondan partneri olmasını istemeyeceğini biliyordu ve insanları bu dertten kurtarmak istermişçesine yüzüne dalgın bir ifade yerleştirmişti. Bu yüzden ona partnerim olmayı teklif ettiğimde bu ifade, yerini gerçek bir hayrete bıraktı.

“Ne tesadüf ki şu aralar programım hiç de dolu değil.”

“Bu evet anlamına mı geliyor?”

Dee başını salladı.

“Güzel. Yalnız bir şartım var. Daha çok bir rica. Hatta iki rica.”

Dee bir an alnını kırıştırdıktan sonra cımbızla şekillendirilmiş kaşlarını, saçlarının başladığı yerde kaybolmasına neden olacak kadar yukarı kaldırdı.

“Ben *On İkinci Gece*’yi sesli okumak istemiyorum. Bunu sen yapmak istersen sonuna kadar dinlerim ve ben de sana farklı bir oyun okurum. Oyunun filmini kiralayıp metni kitaptan da takip edebiliriz. Neticede ben bu oyunun tek bir kelimesini bile söylemek istemiyorum.”

“Peki bu sorunla sınıfta nasıl başa çıkacaksın?”

“Bir yolunu bulacağım.”

“*On İkinci Gece*’yle ne alıp veremediğin var?”

“İkinci isteğim de bu. Bu konuda konuşmak istemiyorum.”

Dee söylediklerimi gözden geçirir gibi iç geçirdi. “Sen dediğim dedik bir kız mısın yoksa biraz tuhaf mısın? İlkine katlanabilirim ama ikincisine ayıracak zamanım yok.”

“Sanırım her ikisi de değilim.” Dee’nin yüzünde kuşkulu bir ifade vardı. “İnan bana, isteklerim sadece bu oyun için geçerli olacak. Oyunun bir DVD’sini bulabileceğimizden eminim.”

Dee gerçek kişiliğimi anlamaya çalışıyormuşçasına uzunca bir süre bana baktı. Ya normal birisi olduğuma karar vermişti ya da başka seçeneği olmadığını anlamıştı çünkü gözlerini devirip gürültüyle iç geçirdi. “Aslında *On İkinci Gece*’nin birkaç film versiyonu mevcut.” Ses tonu ve konuşma tarzı bir anda değişmişti. Yüzünde bilgiç bir ifade bile belirmişti. “Bir tanesinde olağanüstü bir oyuncu olan Helena Bonham Carter oynuyor. Ama böyle bir hileye başvuracaksak oyunun tiyatro versiyonunu kiralamalız.”

Bir süre afallamış bir halde ona baktım. O da bana baktı ve dudakları belli belirsiz fark edilen bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. İşte o an, az önce söylediğim şeyin doğru olduğunu anladım: *Kimse görüldüğü gibi değildir.*

Yirmi Bir

ŞUBAT

Üniversite

Ders başladıktan sonraki birkaç hafta Dee'yle kütüphanede buluşmaya çalıştık ama etraftakilerin çirkin bakışlarına maruz kaldık; özellikle de Dee sesini yükselttiğinde. Dee pek çok farklı aksan kullanıyordu; Henry'yi oynarken ağır bir İngiliz aksanı, Fluellen'i oynarken tuhaf bir İrlanda şivesi –sanırım Gal aksanıyla konuşmayı deniyordu– Fransız karakterleri oynarken de abartılı bir Fransız aksanı. Ben aksanların üzerinde çok fazla durmuyordum. Benim için önemli olan, kelimeleri doğru telaffuz edebilmektir.

Kütüphanede defalarca sessiz olmamız söylendikten sonra Öğrenci Birliği'nin binasına geçtik ama orada da Dee etraftaki gürültü yüzünden beni duyamıyordu. Dee öylesine başarılı bir iş çıkarıyordu ki gören onu usta bir tiyatrocuya falan sanırdı. Oysa sanırım ya tarih ya da siyasal bilimler öğrencisiydi. Bunu bana kendisi söylememişti çünkü bir araya geldiğimizde hiç konuşmuyor sadece oyunları oku-

yorduk. Ders kitaplarına şöyle bir baktığımda hepsinin işçi hareketlerinin tarihi ya da hükümet incelemesi gibi konuları içeren kalın ciltli kitaplar olduğunu görmüştüm.

İkinci oyunu, *Kış Hikâyesi*'ni okumaya başlamadan önce ona öğleden sonraları çoğunlukla sessiz olan odamda buluşmayı önerdim. Dee uzunca bir süre yüzüme baktıktan sonra teklifimi kabul etti. Ona saat dörtte odamda olmasını söyledim.

O gün büyükannemin bana göndermeyi alışkanlık edindiği kurabiyeleri bir tabağa koyup çay yaptım. Dee'nin neyle karşılaşmayı umduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama yaptığım şeyin misafir ağırlama kategorisine girip girmediğini ya da Dee'nin arkadaşım sayılıp sayılmadığını bilmiyor olsam bile odamda ilk kez birini ağırlıyordum.

Dee kurabiyeleri gördüğünde bana tuhaf bir şekilde gülümsedi. Ardından benimkinin bir sandalyenin üzerine fırlatılmış olmasına aldırmadan ceketini dolaba astı. Çizmelerini çıkarıp attı. Bakışlarını odanın etrafında gezdirdi.

"Saatin var mı?" diye sordu. "Telefonumun şarjı bitmiş."

Ayağa kalktım ve ona annem gittikten sonra tekrar dolaba tıktığım içi saat dolu kutuyu gösterdim. "İstedğini seçebilirsin."

Dee uzunca bir süre saatleri inceledikten sonra rakamları maun ağacından yapılmış, 1940'lardan kalma bir saatte karar kıldı. Ona saatin nasıl kurulduğunu gösterdim. Bana alarminin nasıl çalıştığını sordu. Onu da gösterdim. Saat altıda yemekhanedeki işine geri dönmesi gerektiğini söyleyerek alarmı beş elliye kurdu. Okumamız çoğunlukla yarım saatten fazla sürmediği için alarmı kurmasına bir anlam verememiştim. Ama ona bu konuda herhangi bir şey söylemedim. Onca merakıma rağmen işiyle ilgili bir soru da sormadım.

Dee çalışma masamın sandalyesine oturdu, bense yatağıma. Masamda duran meyve sinekleriyle dolu tüpü aldı ve onu keyifli denilebilecek bir ifadeyle incelemeye başladı. “*Drosophila*’lar,” diye açıkladım. “Onları ders için besliyorum.”

Dee başını iki yana salladı. “Sayıları azalırsa annemin mutfağında yenilerini bulabilirsin.”

Ona bu mutfağın nerede olduğunu sormak istedim. Onun nereli olduğunu. Ama temkinli bir hali vardı. Ya da belki de temkinli olan bendim. Belki biriyle arkadaş olmak özel bir yetenek istiyordu ve ben bu yeteneğin öğretildiği dersi kaçırmıştım. “Evet, artık çalışma zamanı. Sonra görüşürüz *Dropsilla*’lar,” dedi sineklere. Yaptığı telaffuz hatasını düzeltmedim.

Kış Hikâyesi’nden, Leontes’in öfkeden çılgına döndüğü ve Hermione’un kendisini aldattığını düşündüğü güzel bir bölüm okuduk. Bölümün sonuna geldiğimizde Dee, Shakespeare çalışma kitabını kaldırınca onun gitmeye hazırlandığını düşündüm. Ama o bunu yapmak yerine Marcuse adında biri tarafından yazılmış bir kitap çıkardı.

Ardından bana hızla bir bakış attı.

“Gidip biraz daha çay hazırlayayım,” dedim.

Birlikte sessizce çalıştık. Çok güzeldi. Saat beş elli olduğunda alarm çaldı ve Dee işe gitmek üzere hazırlandı.

“Çarşamba günü görüşelim mi?” diye sordu.

“Olur.”

İki gün sonra yine aynı şeyleri yaptık; kurabiye, çay, ‘*dropsilla*’larla’ selamlaşma, yüksek sesle Shakespeare okuma ve sessizce ders çalışma. Hiç konuşmuyorduk. Sadece çalışıyorduk. Cuma günü biz içerdeyken Kali odaya girdi. Dee’yi ilk defa görüyor, odamda birini ağırladığıma ilk kez şahit oluyordu ve uzunca bir süre bakışlarını ondan alamadı. İkisini tanıştırdım.

“Selam, Dee. Seninle tanıştığıma memnun oldum,” dedi tuhaf denilebilecek kadar cilveli bir sesle.

“Ah, ben de öyle,” dedi Dee de fazlasıyla coşkulu bir sesle.

Kali ona bakıp gülümsedi. Ardından dolabına gidip deve tüyü renginde bir ceket ve bir çift kahverengi süet bot çıkardı. “Sana bir şey sorabilir miyim, Dee? Sence *bu* botlar bu cekete yakışır mı? Yoksa çok mu *uyumlu* görünüyorlar?”

Dee’ye baktım. Üzerinde gök mavisi bir eşofman takımı ve parlak harflerle İNANIYORUM yazılı bir tişört vardı. Kali’nin nasıl olup da onu moda konusunda uzman olarak gördüğü hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Ama Dee hemen havaya girmişti. “Ah, bu botlar çok güzel. Onları her an senden alabilirim.”

Neye uğradığıma şaşırarak Dee’ye baktım. Evet, onun eşcinsel olduğunu az çok anlamıştım ama onun böyle şuh bir eşcinsel gibi konuştuğunu ilk kez duyuyordum.

“Ah, hayır onları alamazsın,” dedi Kali. Şimdi o kendine özgü tuhaf konuşmasına bir miktar da Kaliforniya’nın sahil kesiminde yaşayan aptal kızların aksanı karışmıştı. “Bu botlar bana *dört yüz dolara* mal oldu. Ama istersen sana onları *ödünç* verebilirim.”

“Ah, harikası bebeğim. Ama senin ayakların Külkedisi’ninkiler kadar küçük, yaşlı Dee’nin ayakları ise üvey kardeşlerin ayaklarına benziyor.”

Kali güldü ve bir süre bu şekilde moda hakkında konuştular. Kendimi biraz kötü hissettim. Sanırım ben Dee’nin bu tür şeylere ilgi duyduğunu hiç fark etmemiştim. Oysa Kali bunu hemen anlamıştı. Sanki ona karşıındakinin nasıl bir insan olduğunu ve onunla nasıl kaynaşması gerektiğini söyleyen bir radara sahipti. Ben modaya özel bir ilgi duymuyordum ama o gece alarm çalıp da Dee eşyala-

rını toplamaya başladığında ona annemin bana son gönderdiği eteği gösterdim ve okul eteği gibi görünüp görünmediğini sordum. Dee eteğe doğru düzgün bakmadı bile. "Fena değil."

Bu olaydan sonra Kali daha sık ortalarda görünmeye başladı. Dee'yle ikisi *Project Runway*'de yarışıyormuş gibi konuşuyor ve Dee bu sohbetler sırasında hep o ses tonunu kullanıyordu. İkisinin de modaya ilgi duyduğunu düşünerek bu durumun fazla üzerinde durmadım. Ama birkaç gün sonra Dee'yle odadan çıkarken Kendra içeri girdi ve ikisini tanıştırdım. Kendra herkese yaptığı gibi Dee'yi de baştan aşağı süzdü ve dudaklarına hosteslere özgü bir gülümseme yerleştirerek ona nereli olduğunu sordu.

"New York," dedi Dee. Bu bilgiyi zihnimin bir köşesine kaydettim. Dee'yi üç haftadır tanıyordum ama onunla ilgili en temel bilgileri daha yeni yeni öğrenmeye başlamıştım.

"New York'un neresinden?"

"İçinden."

"Yani?"

"Bronx'tan."

Kendra'nın az önce bir hostes gülümsemesi taşıyan dudakları kalemle çizilmiş gibi tek çizgi halini aldı.

"Ah, yani Güney Bronx'tan mı? Şey. Orada yaşadığın için çok mutlu olmalısın."

Şimdi de Dee onu baştan aşağı süzüyordu. Birbirlerini dikkatle inceliyorlardı ve ben bunun, her ikisinin de siyahi olmasından kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ediyordum. Sonra Dee, Kali ya da benimle konuştuğundan tamamen farklı bir ses tonu kullanarak, "Sen de mi Güney Bronx'tan geliyorsun?" diye sordu.

Kendra irkildi. "Hayır! Ben Washington'da yaşıyorum."

"Ah, şu çılginca yağmurların yağdığı yerden mi?"

Sadece Bir Gün

Çılgınca yağmurlar mı?

“Hayır, ben eyalette değil DC’de yaşıyorum.”

“Ah. Benim de DC’de yaşayan kuzenlerim var. Anacostia’da. Benim geldiğim yerden bile daha kötü. Ayrıca okullarında her hafta silahlı saldırı oluyor.”

Kendra dehşete kapılmış gibi görünüyordu. “Ben Anacostia’ya hiç gitmedim. Georgetown’da yaşıyorum. Obama’nın kızlarının gittiği Sidwell Friends Lisesi’nden mezun oldum.”

“Ben de Güney Bronx Lisesi’nden mezun oldum. Amerika’nın en boktan okuludur. Adını duymuş muydun?”

“Korkarım ki hayır.” Kendra çabucak bana baktı. “Şey, benim gitmem gerekiyor. Birazdan Jeb’le buluşacağız.” Jeb onun yeni erkek arkadaşıydı.

“Sonra görüşürüz, mahalleli kız,” diye seslendi Dee odasına giren Kendra’nın arkasından. Sırt çantasını alıp dışarı çıkmaya hazırlanırken kıkır kıkır gülüyordu.

Onunla birlikte yemekhaneye gitmeye karar verdim ve belki bir değişiklik yapıp yemeği orada yiyebileceğimi düşündüm. Yemekhanede tek başına yemek yemek berbat bir şeydi belki ama sürekli mikrodalgada ısıtılmış dürüm yemekten de bıkmıştım. Aşağı indiğimizde Dee’ye gerçekten de Güney Bronx Lisesi’nden mezun olup olmadığını sordum.

Dee yine eski Dee gibi konuşuyordu. Ya da benim tanıdığım Dee gibi. “Güney Bronx Lisesi diye bir okul olduğundan bile emin değilim. Ben bir vakıf okuluna gittim. Sonra da burs kazanıp Sidwell Friends’den bile daha pahalı bir okula devam ettim. Buna ne diyeceksin bakalım, Bayan Kendini Beğenmiş?”

“Neden ona gerçeği söylemedin?”

Dee bana baktı, sonra da Kendra'yla konuştuğu ses tonunu kullanarak, "Mahalle kızı beni varoşlarda yaşayan bir serseri," sustu ve o şuh ve peltek sesiyle konuşmaya başladı, "ya da koca popolu bir eşcinsel olarak görmek istiyorsa," şimdi de Shakespeare okurken kullandığı boğuk ses tonunu kullanıyordu, "ona gerçekleri göstermek bana düşmez."

Kafeteryaya ulaştığımızda Dee'ye bir şeyler söylemem gerektiğini hissettim. Ama ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum. En sonunda bir dahaki buluşmamızda çikolatalı kurabiye mi yoksa tereyağlı kurabiye mi istediğini sordum. Büyükanнем bana her ikisinden de göndermişti.

"Bu sefer kurabiyeleri ben getireceğim. Annem bana ev yapımı pekmezli kurabiyeler göndermiş."

"Harika."

"Hiç de harika bir durum sayılmaz. Annem rakibine meydan okuyor. Bir başkasının büyükannesine pabuç bırakmaya niyeti yok."

Güldüm. Bu, uzun süre garajda bekletilen eski bir arabanın yeniden çalıştırılmasıyla çıkana benzeyen garip bir sestir. "Bundan büyükanne bahsetmeyelim. Annenle boy ölçüşmeye kalkışırsa hazır kurabiye almak yerine kendisi yapmaya başlar ve ikimiz de zehirleniriz. Büyükanнем yeryüzünün en kötü aşçısıdır."

O günden sonra bu bir rutin haline geldi. Her pazartesi, çarşamba ve cuma kurabiye, çay, alarmlı saat, Shakespeare ve ders çalışmayla geçiyordu. Hâlâ kendimiz hakkında çok fazla şey konuşsak da zaman zaman sohbetlerimizde ufak tefek birkaç bilgi paylaşıyorduk. Dee'nin annesi bir hastanede çalışıyordu. Tek çocuğu ama çok sayıda kuzeni vardı. Burslu okuyordu. Profesör Glenny'ye bayılıyordu. Tarih ve edebiyat alanında eğitim alıyor, yan dal olarak da büyük ihtimalle siyasal bilimler okuyordu. Canı sıkıldığında kendi kendine

mırıldanıyor ve okumaya daldığında saçını işaret parmağına öylesine sıkı bir şekilde doluyordu ki parmağı kıpkırmızı kesiliyordu. Daha sınıfın ilk gününde tahmin ettiğim gibi son derece zekiydi. Elbette kendisi böyle bir şey söylememişti ama bunu açıkça belli ediyordu. Profesör Glenny'nin 5. Henry hakkında yaptığı ilk sınavda sınıfta A alan tek kişi o olmuştu. Profesör bunu sınıfa duyurduktan sonra örnek almamız için Dee'nin kâğıdından bazı kısımlar okumuştı. Dee utanmış gibi görünüyordu ve onun için üzüldüğümü hissettim ama Glenny'nin hayranlarının kıskançlık dolu bakışlarını görmek buna değerdi. Bu arada ben de Perdita ve kaybolup bulunanlar konulu sınavdan sağlam bir B almıştım.

Dee'ye ben de kendim hakkında ufak tefek bilgiler veriyordum ama çoğu zaman söylemek istediklerimi sansürlediğimin farkındaydım. Ondan gerçekten de hoşlanıyordum. Ama "tabula rasa" sözüme de sadık kalmak istiyordum. Yine de ona Melanie hakkındaki fikirlerini sorabilmeyi isterdim. Melanie'ye, seramik dersinde yaptığım ilk çalışmayla birlikte ders programımı tamamen değiştirdiğimi söyleyen bir mektup göndermiştim. Ama zarfı öncelikli postaya verdiğim halde ondan bir türlü cevap alamamıştım. Bu yüzden hediyemin –aslında el yapımı, değersiz bir kâseydi ama üzeri, çatlamış gibi görünmesini sağlayan turkuaz rengi nefis bir cilayla kaplıydı– eline ulaştığından emin olabilmek için onu aramış ve karşılığında çok yoğun olduğundan bana bir türlü geri dönemediğine dair bir özür almıştım.

Melanie'ye yeni derslerimden ve ailemin bunu öğrenmemesi için, onlara giderek düzelen notlarımın (Dee'yle yaptığımız uzun çalışmalar meyvesini veriyordu) yazılı olduğu biyoloji testleriyle birlikte kimya laboratuvarındaki eski partnerime ait olmasına rağmen üzerine kendi ismini karaladığım kimya testlerini göndermek gibi çılgınca numaralar denediğimden bahsetmiştim. Bütün bu anlatıklarımın onu epeyce güldüreceğini düşünmüştüm ama beklentimin aksine sesi ifadesiz

kalmış ve sanki ben bunun farkında değilmişim gibi beni yakalandığım takdirde başıma gelebilecekler konusunda uyarmıştı. Sonrasında farklı bir taktik uygulayıp ona Profesör Glenney ve Dee'yi, yüksek sesle kitap okumayı, koca bir sınıfa sesli kitap okumanın utanç verici olacağını düşündüğüm halde bunu ben dâhil hepimizin yaptığını ve hiç de sandığım kadar kötü olmadığını anlattım. Melanie'nin benim adıma heyecan duymasını bekliyordum ama sesindeki kayıtsızlığın değişmediğini fark edince öfkelenmeye başladığımı hissettim. O görüşmenin üzerinden iki hafta geçmiş, bu süre boyunca ne telefonda konuşmuş ne de birbirimize e-posta atmıştık ve bu beni aynı anda hem üzüyor hem de rahatlatıyordu.

Dee'ye bu olanları anlatabilmeyi isterdim ama bunu nasıl yapacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Melanie dışında hiç yakın arkadaşım olmamıştı ve böyle bir arkadaşına nasıl sahip olunacağını bilmiyordum. Bunun çok aptalca olduğunun farkındaydım. Başkalarının nasıl arkadaş edindiğine şahit olmuştum. Bu onlar için çok kolay görünüyordu; birlikte eğleniyor, sohbet ediyor ve birbirlerine başlarından geçen hikâyeleri anlatıyorlardı. Ama benim anlatmak istediğim tek hikâye, zihnimden sonsuza dek çıkarmam gereken hikâyeyken bunu nasıl başaracaktım? Üstelik kendimi bir başkasına açtığım son defasında... işin gerçeği tabula rasaya ihtiyaç duymamın asıl sebebi buydu. Dee'yle olan ilişkimi bu şekilde devam ettirmem çok daha güvenilir görünüyordu; içten, dostça ve basit bir ilişki şeklinde.

Şubat ayının sonunda ailem Başkanlık Tatili için okula geldi. Aileler için hafta sonu etkinliğinden beri ilk defa okula geliyorlardı ve ben dersini almış birisi olarak benden bekledikleri imajı yaratmak için her türlü detaya özen gösterdim. Saatlerimi dolaptan çıkardım. Kullanmadığım kimya kitabının bazı sayfalarını fosforlu kalemle işaretleyip eski laboratuvar partnerimin kitabından fotokopiler çektirdim. Bizi

Sadece Bir Gün

kampüsten, suçlayıcı herhangi bir delilden ve Mükemmel Üçlü'den (artık Kendra sürekli erkek arkadaşıyla beraber olduğu için daha çok Dinamik İkili haline gelmişlerdi) uzak tutmak için Boston'da yapılacak bir dolu aktivite buldum. Ayrıca artık bazı hafta sonlarını da birlikte çalışarak geçirdiğim Dee'ye bir süre ortalarda gözükmeyeceğimi, cuma ve pazartesi günkü buluşmalarımıza katılamayacağımı söyledim.

"Yoksa beni Drew için terk mi ediyorsun?" Drew sınıfta Shakespeare'i en iyi okuyan ikinci öğrenciydi.

"Elbette hayır," dedim telaşlı ve alçak bir sesle. "Sadece cuma günü seramik dersi gezilerinden birine katılacağım." Bu tam olarak yalan sayılmazdı. Seramik sınıfım zaman zaman eğitim gezilerine çıkardı. Fırına farklı organik malzemeleri sürerek cilayla ilgili deneyler yapıyor, hatta bazen çömleklerimizi kendi yaptığımız toprak fırınlarda pişiriyorduk. Evet, katıldığım seramik sınıfının eğitim gezileri *vardı* ama önümüzdeki birkaç gün böyle bir gezi olmayacaktı.

"Ayrıca bu hafta sonunu büyük ihtimalle çalışarak geçireceğim." Bu da yalandı; çalıştığım tek dersim Shakespeare'di. Yalan söyleme konusunda bu kadar gelişme kaydetmiş olmam inanılmazdı. "Çarşamba görüşürüz, tamam mı? Kurabiyeleri ben getiririm."

"Büyükkannene şu üzerinde haşhaş tohumu olan helezon kurabiyelerden göndermesini söyle."

"Rugelach."

"İsmi bilmiyorum. Ben sadece yemesini biliyorum."

"Ona söylerim."

Ailemle birlikte olduğum hafta sonu sorunsuz geçti. Güzel Sanatlar Müzesi ve Bilim Müzesi'ni ziyaret ettik. Paten kaymaya gittik (patenlerin üzerinde durmakta zorlandım). Sinemaya gittik. Bir sürü fotoğraf çektik. Bir sonraki yılın okul kataloğunu çıkaran annem

benimle birlikte derslere göz gezdirdikten sonra bana yaz için planlarımı sorduğunda rahatsız edici birkaç dakika yaşandı ama ben her zaman olduğu gibi onun önerilerini dinleyip herhangi bir cevap vermedim. Hafta sonunun bitmesine yakın, kendimi uzunca bir süre yüksek sesle Shakespeare okuyup oyunlarındaki bütün o farklı karakterlere bürünmeye çalışmışım gibi perişan hissediyordum.

Pazar günü akşam yemeğinden önce odama uğradığımızda Dee ziyarete geldi. Ona daha önce ailem hakkında tek bir kelime etmeyip, değil benim hakkımdaki düşüncelerinden ya da benden beklentilerden, beni ziyaret edeceklerinden bile bahsetmemiş olduğum halde ilk defa sade bir kot pantolon ve kazak giymişti. Saçlarını geriye doğru tarayıp bir berenin altına sıkırtmıştı ve dudaklarında parlatıcı yoktu. Bu haliyle onu neredeyse tanıyamayacaktım.

Ben huzursuz bir tavırla onu ailemle tanıştırdığımda, “Siz ikiniz nasıl tanıştınız?” diye sordu annem.

Telaşa kapılarak olduğum yerde donakaldım.

“Biyoloji laboratuvarında partneriz,” dedi Dee hiç tereddüt etmeden. “Birlikte Drosophila yetiştiriyoruz.” Bu ismi ilk defa doğru telaffuz etmişti. Masada duran tüpü aldı. “Bu okulda genetik bozukluğu olan her canlı türünü yetiştiriyoruz.”

Babam güldü. “Ben buraya devam ederken bize de aynı deneyi yaptırmışlardı.” Dee’ye baktı. “Sen de tıp hazırlık öğrencisi misin?”

Dee’nin bu soru karşısında afalladığını ele veren tek şey titreyerek yukarı kalkan kaşlarıydı. “Bu henüz belli değil.”

“Eh, acelesi yok zaten,” dedi annem. Bu sözleri neredeyse bir kahkaha atmama sebep olacaktı.

Babam tüpü eski yerine, kaldırmayı unuttuğum bir çömleğin yanına koymak istedi. “Bu da ne böyle?”

“Ah, onu *ben* yaptım,” dedi Dee çömleği eline alarak. Ardından okuldaki çömlekçilik kursuna gittiğini, bu yıl cila çeşitleri ve fırın-lama metotları üzerine çalıştıklarını, bu çömlekleri yapmak için inek gübresi yakılan toprak bir fırında çeşit çeşit malzeme pişirdiklerini anlatmaya koyuldu.

“İnek gübresi mi?” dedi annem. “Dışkı mı yani?”

Dee başını onaylarcasına salladı. “Bölgedeki çiftlikleri dolaşp inek dışkısı topluyoruz. Aslında o kadar da kötü kokmuyorlar. Bahsettiklerim ota beslenen inekler.”

İşte o an Dee’nin bambaşka bir ses tonuyla konuştuğunu ama bu defa rolüne büründüğü kişinin ben olduğumu fark ettim. Ona inek gübresini, toprak kokusuna benzeyen kokusunu ve çiftliklerden tedarik edildiğini ben anlatmıştım. Gerçi bunu yaptığımda yılda kırk bin dolar ödenen bir okula devam eden bizim gibi zengin öğrencilerin çiftlik çiftlik dolaşp inek gübresi toplaması karşısında başını geriye atıp kahkahalarla gülmüştü. Dee’ye kendim hakkımda fark ettiğimden çok daha fazla şey anlatmıştım. Ve o bütün anlattıklarımı dinlemişti. Dikkatini verip beni az da olsa tanımıştı. Şimdi edindiği bu bilgiyle başımı dertten kurtarıyordu.

“İnek dışkısı ha. Ne hoş,” dedi annem ona.

Bir sonraki gün ailem eve döndü ve çarşamba günü de Shakespeare sınıfı *On İkinci Gün* oyununa çalışmaya başladı. Dee okulun medya merkezinde oyunun iki farklı versiyonunu bulmuştu. Ödevimizi yapmamanın kefareti olarak oyunun birkaç farklı versiyonunu izlememiz gerektiğini düşünüyordu. Ben bilgisayarımı çalıştırırken oyunun tiyatro versiyonunu uzattı.

“Bu işi üstlendiğin için teşekkür ederim,” dedim. “Ben de halledebilirdim.”

“Ben zaten medya merkezindeydim.”

“Yine de teşekkür ederim. Ailemi olağanüstü bir şekilde idare ettiğin için de teşekkürler.” Biraz utandığımı hissederek kısa bir duraksama yaşadım. “Geleceklerini nereden öğrendin?”

“Kız arkadaşım Kali söyledi. O *en yakın arkadaşım* olduğu için bana *her şeyi* anlatıyor.” Gözlerini kısarak bana baktı. “Gördün mü? Bayan Dee’yi aileden saklamana hiç gerek yokmuş. Gerektiğinde durumu idare etmesini bilirim.”

“Ah, haklısın. Bunun için senden özür dilerim.”

Dee benden daha fazlasını duymayı bekleyerek gözlerini üzerime dikti.

“Gerçekten de özür dilerim. Sorun ailemden kaynaklanıyor. Çok fazla... şey, bu çok karmaşık bir durum.”

“O kadar da karmaşık sayılmaz. Ben her şeyi anladım. Dee’yle gönül eğlendirmeyi biliyorsun ama ona sevdiğin insanlarla tanıştıracak kadar değer vermiyorsun.”

“Hayır! Yanlış anlamışsın!” diye haykırdım. “Ben seninle gönül eğlendirmiyorum. Senden gerçekten hoşlanıyorum.”

Dee kollarını göğsünde kavuşturarak bana baktı. “*Eğitim gezisi* nasıl geçti?” diye sordu kinayeli bir sesle.

Ona açıklamada bulunmak istiyordum. Ama bunu nasıl yapacaktım? Bunu kendimi ele vermeden nasıl başaracaktım? Ben bir deneme sürecindeydim. Yeni, yepyeni bir insan, bir tabula rasa olmayı deniyordum. Ama Dee’ye ailemi, Melanie’yi, Willem’i anlatır, gerçekte kim olduğumu gösterirsem başladığım noktaya geri dönmez miydim?

“Yalan söylediğim için üzgünüm. Ama yemin ederim ki bunun seninle bir ilgisi yok. Benim için yaptıklarını ne kadar takdir ettiğimi bilemezsin.”

“Önemli değil.”

“Hayır, ben *ciddiyim*. Harikaydın. Ailem sana bayıldı. O kadar sakindin ki şüphelenmek akıllarına bile gelmedi.”

Dee cebinden çıkardığı parlatıcıyı büyük bir özenle önce üst dudağına sonra alttakine sürdü. Ardından dudaklarını birini azarlar gibi gürültü bir şekilde şaklattı. “Şüphelenecek ne var zaten? Ben kimse hakkında bir şey bilmiyorum. Görevim sadece sana yardım etmek.”

Durumu düzeltmek istiyordum. Ona önem verdiğimi bilmesini istiyordum. Ondan utanmadığımı. Benim yanımdayken güvende olduğunu. “Biliyor musun,” dedim, “Benim yanımdayken bunu yapmana gerek yok. Sesini değiştirmene. Olduğun gibi davranabilirsin.”

Bunu onu olduğu gibi kabul ettiğimi anlatmak için iltifat olarak söylemiştim. Ama o sözlerimi farklı değerlendirdi. Dudağını büzüp başını iki yana salladı. “Ben *buyum* bebeğim. Bütün o kişiliklerin bir bütünüyüm. Her birine ayrı ayrı çok şey borçluyum. Kim gibi davrandığımı ve aslında kim olduğumu çok iyi biliyorum.” Bakışları beni olduğum yere sindirmişti. “Ya sen?”

Bütün bunları ondan saklamaya çalışmışım ama Dee kıvrak zekâsıyla yapmaya çalıştığım şeyi anlamıştı. Tüm detayıyla. Benim nasıl bir sahtekâr olduğumu biliyordu. Öylesine utanmışım ki ona ne söyleyeceğimi bile bilmiyordum. Az sonra Dee bilgisayarına *On İkinci Gece*’nin CD’sini taktı. Oyunu tek bir kelime etmeden, en ufak bir yorum yapmadan, hiç gülmeden sadece dümdüz ekrana bakarak sessizce izledik. Dee’yle aramızın bozulmasına sebep olduğumu biliyordum.

Bu beni öylesine perişan ediyordu ki Willem için üzölmeyi bile unutmuşum.

Yirmi İki

MART

Üniversite

*K*östebekler ne söylerse söylesin kış uzamıştı.⁹ Dee artık öğleden sonraları yanıma uğramıyordu. Görünürde bunun sebebi *On İkinci Gece*'yi sesli okumuyor olmamızdı ama ben gerçekte durumun bu olmadığını biliyordum. Büyükannemden gelen kurabiyeler iyice birikmişti. Uzun süre etkisinden kurtulamadığım kötü bir soğuk algınlığına yakalandım. Gerçi bu sayede *On İkinci Gece*'yi sınıfın önünde okumak derdinden kurtulmuştum. Kendi burnu da tıkanan Profesör Glenny, bana Lempsip adında bir kutu ilaç vermiş, Shakespeare'in en sevdiği oyunlarından biri olan *Size Nasıl Geliyorsa*'daki çift cinsiyetli Rosalind'i hem erkek hem de kadın olarak canlandırabilmem için kendimi bir an önce toparlamamı söylemişti.

9 Pennyslvania'da kış mevsiminin nasıl geçeceğini, köstebeklerin 2 Şubat'ta yuvalarından dışarı çıkıp çıkmadığının belirlendiğine dair bir inanış vardır. (ç.n.)

Nihayet *On İkinci Gece*'yi bitirdik. Üzerime gelen bir kurşundan son anda kurtulmuş gibi rahat bir nefes alacağımı düşündüm ama öyle olmadı. Artık Dee hayatımda yoktu ve o oyunu okumama gerek kalmamış olsa bile kendimi kurşundan kaçmayı başaramamış gibi hissediyordum. Tabula rasa, attığım doğru bir adımdı. Bu sınıfı seçmem ise yanlış bir adım. Şimdi kaderime razı olmak zorundaydım. Artık bunu yapmaya alışmaya başlamıştım.

Size Nasıl Geliyorsa oyununa geçtik. Profesör Glenny giriş konuşmasında bu oyunun Shakespeare'in en romantik ve seksi oyunu olduğuna dair dil dökerek ön taraftaki hayranlarının kendilerinden geçmesine neden oldu. Oyunu özetlediği sırada birkaç not tuttum; unvanı elinden alınmış bir dükün kızı olan Rosalind ve Orlando isimli bir centilmen birbirlerine ilk bakışta âşık oluyordu. Rosalind, amcası onu evden attığında kuzeni Celia ile birlikte Arden Ormanı'na kaçıyor. Orada ismi Ganymede olan bir erkeğin kılığına bürünüyordu. Aynı şekilde Arden'e kaçan Orlando Ganymede ile karşılaşılıyor ve bu ikisi yakın arkadaş oluyordu. Rosalind, Ganymede olarak, hem yeni kimliğinden hem de Orlando'yla arasında kurulan dostluktan faydalanarak Orlando'nın Rosalind'e duyduğunu iddia ettiği sevgiyi sınıyordu. Bu arada oyundaki farklı farklı insanlar kimliklerini değiştirerek birbirlerine âşık oluyorlardı. Profesör Glenny her zamanki gibi bazı konu ve pasajlara dikkatimizi çekti; özellikle de Rosalind'in Ganymede'e dönüşmesiyle birlikte ne kadar cesur birisi haline geldiğine ve bunun hem kendisini hem de Orlando'ya olan ilişkisini nasıl değiştirdiğine. Bütün bu anlattıkları, kulağa bir durum komedisi gibi geliyordu ve oyunu düzgün kavrayabilmek için çok çalışmalıydım.

Dee'yle okumalarımıza geri dönmüş ama mekânımızı tekrar Öğrenci Birliği olarak değiştirmiştik ve artık Dee işimiz biter bitmez eşyalarını topluyordu. Şimdi benim yanımdayken farklı ses tonlarıyla da konuşmuyordu, ki bu da kullandığı ses tonlarının oyunun "yoru-

muna” ne büyük bir katkısı olduğunu fark etmemi sağlamıştı çünkü her ikimiz de monoton bir sesle konuştuğumuzda okuduklarımız kulağıma yabancı bir dilde söylenmiş gibi geliyordu. Yaptığımız iş o kadar sıkıcı bir hale gelmişti ki oyunu kendi kendimize okusak da olurdu. Dee şimdi sadece benimle konuşmak zorunda kaldığında farklı ses tonları kullanıyordu. Her gün bir, iki ya da üç farklı ses tonu duyuyordum. Mesaj açtı; gözünden düşmüştüm.

Yaptığım hatayı telafi etmek, onunla aramızı düzeltmek istiyordum. Ancak bunu nasıl başarabileceğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu. İnsanlara, kapıyı yüzüme çarpmalarına neden olmadan nasıl yaklaşabileceğimi bilmiyordum. Bu yüzden bu konuda hiçbir adım atmadım.

Profesör Glenny, kış sona ermemiş de daha yeni başlıyormuş gibi hissetmemize neden olan buz gibi soğuk bir mart günü, “Bugün *Size Nasıl Geliyorsa* oyununun en sevdiğim kısımlarından birini, dördüncü bölümün girişini okuyacağız,” dedi. “Orlando ve Ganymede, yani Rosalind, Arden ormanında tekrar bir araya geliyor ve aralarındaki çekim en üst seviyeye ulaşıyor. Orlando’nun aslında erkek olduğunu düşündüğü Ganymede’le konuştuğu göz önüne alınacak olursa bu hem şaşırtıcı hem de eğlenceli bir durum. Öte yandan bu, tatlı bir işkence yaşayan, iki ayrı cinsel kimlikle birlikte iki farklı arzunun da çelişkisinde olan Rosalind açısından çetrefilli bir durum; kendini koruyup Orlando’yla aynı konumda kalmayı sürdürme arzusu ve fazlasıyla cezbedici olan kimliğini ifşa etme arzusu.”

Sınıfın ön tarafında oturan grup hep bir ağızdan hafifçe iç geçirdi. Dee’yle dostluğumuzu sürdürüyor olsaydık biz de birbirimize bakıp gözlerimizi devirirdik. Ancak arkadaşlığımız bitmişti ve ben dönüp ona bakmaya bile gerek duymadım.

“Neticede Orlando ormanda Ganymede’in yanına gider ve ikisi bir çeşit Kabuki oyunu sergiler. Bunu yaptıkları sırada, gerçekte *kime* âşık olduklarını bilmedikleri halde aralarındaki aşk iyice güçlenir,” diye devam etti Profesör Glenny sözlerine. “Gerçek kimlik ile sahte kimliğin arasındaki çizgi her açıdan belirsizleşmiştir ki bence bu âşık olmanın usta bir metaforudur. Bugün okumak için harika bir gün. Aranızda gönüllü var mı?” Bakışlarını sınıfta gezdirdi. El kaldıranlar oldu. “Neden Orlando’yu sen okumuyorsun, Drew?”

Sınıfın ön tarafına doğru yürüyen Drew’a hafifçe tezahürat yapıldı. Drew sınıfın en iyi okuyucularından biriydi ve Profesör Glenny onu çoğunlukla kızlar arasında en iyi okuyucular olan Nell ya da Kaitlin’le eşleştirdi. Ama o gün öyle yapmadı.

“Allyson, sanırım bana olan borcunu Rosalind’i okuyarak ödeyecektin.”

Profesörün seçtiği diğer öğrencilerle birlikte istemeye istemeye sınıfın ön tarafına yürüdüm. Dersin bu kısmından nefret etsem de en azından geçmişte Dee’nin bana destek verdiğini hissederdim. Hepimiz toplandığımızda Profesör Glenny âdeta bir yönetmene dönüştü; belli ki akademik kariyerine başlamadan önce bu işi yapıyordu. Bize birkaç not iletti: “Orlando inatçı ve coşkulu bir âşık, Drew. Senin okuyacağın Ganymede ise bir çelişki yaşıyor, Allyson; hem Orlando’ya sırlıslıklam âşık hem de onunla bir kedinin fareyle oynadığı gibi oyun oynuyor. Bence bu sahneyi etkileyici yapan şey Ganymede’in Orlando’yu sorguladığı, onu aşkını ispatlamaya zorladığı sırada Rosalind ile Ganymede arasındaki duvarın kalktığını hissetmemiz. Shakespeare’in oyunlarının bu kısmına bayılıyorum; gerçek kimlik ile sahte kimliğin karmaşık bir duygu yumağı haline dönüşmesine. Bu sahnede her iki karakter de böyle bir karmaşa hissediyor. Yoğun duygular yaşanıyor. Bakalım siz ikiniz bu sahneyi nasıl oynayacaksınız.”

Sahne Rosalind/Ganymede'in, yani benim, Orlando'ya, yani Drew'a, nerelerde kaldığını, beni ziyaret etmekte neden bu kadar geciktiğini sormasıyla başladı. Ben Rosalind'i 'oynuyordum'. İşin püf noktası buydu. Rosalind, Ganymede'miş gibi davranıyordu ve şimdi Ganymede de Rosalind'miş gibi davranmak durumundaydı. Gerçekte Rosalind *kendisiydi* ve Orlando'ya âşıktı ama buna rağmen Orlando'yu Rosalind'e olan aşkından vazgeçirmeye çalışıyordu. Bütün bu sahte kimlikleri aklımda tutmaya çalışmak başımı döndürmüştü.

Drew, yani Orlando bana sözleştiğimiz saatin üzerinden bir saat bile geçmeden yanıma geldiğini söyledi. Ben de ona aşk adına verilmiş bir sözü bir saatlik gecikmeyle tutmanın gerçekte âşık olup olmadığını sorgulamak için yeterli bir sebep olduğunu söyledim. Orlando affımı diledi. Biraz daha sohbet etmemizin ardından Rosalind'i taklit eden Ganymede'miş gibi davranan Rosalind olarak Orlando'ya, "Ben gerçekten senin sevgili Rosalind'in olsaydım bana ne derdin?" diye sordum.

Drew sustu ve birden bana vereceği cevabı beklediğimi, hatta nefesimi bile tuttuğumu hissettim.

Ardından, "Dudaklarımı konuşmak için değil öpmek için kullanırdım," dedi.

Drew'in mavi gözleri *onun* gözlerine hiç benzemiyordu ama bir an karşımda o koyu renkli gözleri bulmuştum. Bakışları beni öpmeden önce olduğu gibi heyecan ve duygu doluydu.

Bir sonraki sözlerimi okuyup Orlando'ya, dudaklarını önce öpmek için değil konuşmak için kullanması gerektiğini söylediğimde az da olsa sarsılmıştım. Biraz daha konuşmamızın ardından Orlando'nun benimle –yani Rosalind'le– evleneceğini söylediği kısıma geldik. Rosalind'in neler hissettiğini bilmiyordum ama benim başım dönmeye başlamıştı. Neyse ki Rosalind benden daha şebatkâr çıktı. Ganymede olarak, "Rosalind adına seninle evlenmeyeceğimi söylüyorum," dedi.

Sadece Bir Gün

“Ben de kendi adıma bu durumda öleceğimi söylüyorum,” dedi Drew da.

Bu sözlerle birlikte içindeki bir şeyler çözülüyordu. Okuduğum sayfa ve satırı bulamıyordum. Sanırım kaybettiğim başka şeyler de vardı. Kendime olan hâkimiyetim. Zaman ve yer mefhumu. Orada ne kadar süre öylece donup kaldığımı bilmiyordum. Benim bir sonraki dizeyi okumamı bekleyen Drew’un boğazını temizlediğini duydum. Profesör Glenny’nin oturduğu sandalyede kıpırdandığını fark ettim. Drew bana söylemem gereken sözleri fısıldadı ve onları tekrarlayıp nasıl olduysa kendimi toparlamayı başardım. Orlando’yu sorgulamaya devam ettim. Ondan yine aşkını ispatlamasını istedim. Ama artık rol yapmıyordum.

“Ona sahip olduktan sonra onu ne kadar süre yanında tutacaksın?” diye sordum Rosalind olarak. Sesim artık bana ait değildi. Yaşadığım duygu yoğunluğunu yansıtan gür bir sesle konuşuyordum; bu seste elime imkân geçtiğinde sormuş olmam gereken bütün o sorular vardı.

“Sonsuza dek ve bir gün,” dedi Drew.

Ciğerlerimdeki havayı boşalttım. İşte ihtiyacım olan cevap buydu. Doğru olmasa bile buydu.

Bir sonraki dizeyi okumaya çalıştım ama konuşamıyordum. Nefes bile alamıyordum.

Kulaklarımın uğuldadığını duyuyordum ve sayfanın üzerinde dans eden kelimeler yüzünden gözlerimi kırıştırmak zorunda kalmıştım. Kısa bir süre sonra güçle de olsa bir sonraki cümleyi okumayı başardım: “Sonsuza dek’ değil sadece ‘bir gün’ olduğunu söyle.” Sonrasında konuşamaz oldum.

Çünkü Rosalind gerçeği kavramıştı. *Sonsuza dek değil sadece bir gün olduğunu söyle.* Çünkü o bir günün ardından kalp kırıklığı

geliyordu. Onun Orlando'ya gerçek kimliğini ifşa etmemesine şaşırmamak gerekirdi.

Gözlerimin sıcak yaşlarla dolduğunu hissettim ve bu yaşların yarattığı perdenin ardından bütün sınıfın afallamış bir halde sessizce bana baktığını gördüm. Kitabımı yere atıp kapıya doğru koştum. Koridora çıktım ve hızla sınıfların yanından geçip bayanlar tuvaletine girdim. Köşedeki bir kabine daldıktan sonra yere çömeldim ve derin derin nefes alıp floresan lambaların uğultusunu dinleyerek beni diri diri yutmakla tehdit eden boşluktan kurtulmaya çalıştım.

Dolu dolu geçen bir hayatım vardı. Nasıl olur da kendimi böyle bomboş hissederdim? *Bir* çocuk yüzünden mi? *Bir* gün yüzünden mi? Gözyaşlarımla mücadele ettiğim sırada zihnimde Willem hayatıma girmeden önceki günlerim belirdi. Melanie'yle okuldaydık ve kendi kabuğumuza çekilmiş, kibirli bir tavırla tanımaya tenezzül bile etmediğimiz kızlar hakkında dedikodu yapıyorduk. Çıktığımız turda, sona ermeye yüz tutmuş bir dostluğu canlandırmaya çalışıyorduk. Ben ailemle yemek masasında oturuyordum ve annem yanından ayırmadığı takvimini açmış, dans dersinin, üniversiteye hazırlık kursunun ya da buna benzer zengin bir aktivitenin gününü belirliyor, yeni bir kar botu için alışveriş kataloglarını karıştırıyordu. Bir şeyler söylüyor ama aslında birbirimizle konuşmuyorduk. Evan'la ilk kez beraber olduğumuz anı gördüm ve bana bu yaptığımızın artık birbirimizin en yakını olduğumuz anlamına geldiğine dair söylediği şeyleri düşündüm. Bu sözleri duymak güzeldi ama sanki onları bir kitaptan okumuştum. Ya da belki de bir araya gelmemizin tek sebebinin Melanie'nin onun en yakın arkadaşıyla çıkması olduğundan şüphe duymaya başladığım için bu sözleri yeterince hissedememiştim. Ağlamaya başladığımda Evan bunları mutluluk gözyaşları sanmış ve bu, işleri daha da kötüleştirmişti. Yine de onunla beraberliğimi sürdürmüştüm.

Sadece Bir Gün

Aslında uzun zamandır bomboştum. Willem ansızın hayatıma girip çıkmadan çok önce bile.

Kapının gıcırdadığını duyduğumda ne zamandır orada olduğumu bilmiyordum. İçinde bulunduğum kabinin altındaki boşluktan Dee'nin pembe, sahte Ugg'larını gördüm.

"İçeride misin?" diye sordu sessizce.

"Hayır."

"Yanına gelebilir miyim?"

Kapının kilidini açtım. Dee elinde eşyalarımıla karşımda duruyordu.

"Çok üzgünüm," dedim.

"Üzgün müsün? Harikaydın. Çılgınca alkış aldın."

"Sana ailemin gelişini haber vermediğim için üzgünüm. Sana yalan söylediğim için üzgünüm. Her şeyi elime yüzüme bulaştırdığım için üzgünüm. Ben dost olmayı bilmiyorum. Ben herhangi bir şey olmayı bilmiyorum."

"Rosalind olmayı biliyorsun," dedi Dee.

"Bunun sebebi sahtekârlık konusunda uzman olmam." Gözümdeki yaş elimin tersiyle sildim. "Olduğumdan farklı görünme konusunda o kadar başarılıyım ki bunu ne zaman yaptığımı bile bilmiyorum."

"Ah, tatlım okuduğumuz oyunlardan hiçbir şey öğrenemedin mi? Rol ile gerçek arasında net bir çizgi yoktur." Bana açtığı kollarına sığındım. "Ben de üzgünüm," dedi. "Biraz fazla tepki vermiş olabilirim. Şu ana dek farkına varmadıysan söyleyeyim, bazen abartılı hareketlerde bulunabilirim."

Güldüm. "Gerçekten mi?"

Dee'nin bana tuttuğu ceketimi giydim. "Kandırılmaktan hoşlanmam ama bana anlatmaya çalıştığın şeyi takdirle karşılıyorum. İnsanlar benim nasıl biri olduğumu bir türlü anlayamadıkları için —ne

oturduğum muhitte, ne lisede ne de burada- sürekli bunu çözmeye ve bana kim olduğumu göstermeye çalışıyorlar.”

“Evet, bu durumu iyi bilirim.”

Uzunca bir süre birbirimize baktık. Bu sessizlikte önceden dile getirilmemiş pek çok şey söylendi. Ardından Dee, “Bana az önce neler yaşadığını anlatmak ister misin?” diye sordu.

İstiyordum. Hem de öyle çok istiyordum ki bu arzu yüreğimi sıkıştırıyordu. Haftalardır ona kendimle ilgili her şeyi anlatabilmeyi istiyordum. Başımı salladım.

Dee’nin bana uzanan koluna girdim ve aynı anda içeri giren iki kızın tuhaf bakışları altında kadınlar tuvaletinden çıktık.

“Şey, hayatımda bir çocuk vardı...” diye başladım sözlerime.

Dee başını iki yana salladı ve torununu tatlı bir dille azarlayan bir büyükanne gibi dilini hafifçe damağına vurdu. “Hep öyle olur.”

Dee’yi yurttaki odama götürdüm. Yokluğunda biriken kurabiyelerden ikram ettim ve her şeyi anlattım. Hikâyem bittiğinde hem fıstık ezmeli hem de siyah beyaz kurabiyelerin tamamını mideye indirmiştik. Dee kucagında biriken kırıntıları silkeleyip bana o güne dek hiç *Romeo ve Juliet*’i düşünüp düşünmediğimi sordu.

“Yaşadığımız *her şeyi* Shakespeare’e bağlayamayız.”

“Evet, bağlayabiliriz. Romeo ve Juliet bu kadar sabırsız davranmasaydı neler olurdu hiç aklına geldi mi? Romeo bir an durup düşünse ve bir doktor çağırsa ya da Juliet’in uyanmasını beklese? Karar vermekte bu kadar aceleci davranmasa ve aslında *uykuda* olan Juliet’in öldüğünü düşünerek kendini zehirlemese?”

“Gördüğüm kadarıyla sen bunu daha önce düşünmüşsün.” Bunu anlamakta zorlanmamıştım. Dee son derece heyecanlı görünüyordu.

“O filmi defalarca izledim ve her seferinde kendimi korku filmindeki bir kıza bağıırıyormuş gibi hissettim. *Dur. Bodruma inme. Katil orada.* Romeo ve Juliet’e de aynı şekilde hep, ‘bu kadar çabuk karar vermeyin,’ diye haykırıyordum. Ama bu şaşkınlık beni dinliyor muydu dersin?” Umutsuz bir ifadeyle başını iki yana salladı. “Hep biraz bekledikleri takdirde neler olabileceğini hayal ettim. Juliet uyanacaktı. Evleneceklerdi. Montague ve Capulet ailelerinden uzaklaşıp kendilerine şirin bir şato alacaklardı. Şatolarını güzelce dekore edeceklerdi. Belki de olaylar *Kış Masalı*’ndaki gibi gelişecekti. Hermonie’nin öldüğünü düşünen Leontes’in aptalca bir davranışta bulunmamak için yeterince zamanı vardı ve sonrasında onun yaşadığını öğrenerek mutluluğa ulaştı. Belki Montague ve Capulet aileleri de çok sevdikleri evlatlarının yaşadığını öğrenir, aralarındaki kan davasını sürdürmenin aptalca olduğuna karar verir ve herkes mutlu olurdu. Belki yaşanan trajedi bir komediye dönüşürdü.”

“*Kış Masalı* komedi değil, dramadır.”

“Ah, kapa çeneni. Sana bunları anlatarak nereye varmaya çalıştığımı pekâlâ biliyorsun.”

Biliyordum. Ben de belki Romeo ve Juliet için değil ama Willem ve benim için benzer şeyler düşünmüştüm. İngiltere’ye dönüş treninde ve eve yaptığım uçak yolculuğu sırasında yaşadıklarımı tekrar gözden geçirmiştım. Ya Willem’in başına bir şey gelmişse? Ancak içimdeki kuruntuyu önce Bayan Foley’ye, sonra Melanie’ye açıklamış ve ikisinden de ağzımın payını almıştım. Willem, Romeo değildi. O bir *hovardaydı*. Ben de Juliet değildim. Bunu Dee’ye de söyledim. Ona trende tesadüfen karşılaştığı bir kıızı bir saate kalmadan Paris’e davet etmesi başta olmak üzere Willem’in oyunculuğunu kanıtlayan pek çok örnek saydım. “Normal insanlar böyle şeyler yapmazlar,” dedim.

“Sana bütün bunların normal olduğunu kim söyledi? Belki Willem seni öylesine seçmemiştir. Belki sen de onun için bir anlam ifade ediyordun.”

“Ama *beni* doğru düzgün tanımıyordu bile. Ben o gün bambaşka biriydim. Lulu’yum. Willem’in hoşlandığı kız oydu. Hem o gün başına bir iş geldiğini ve gerçekte beni terk etmediğini varsaysak bile ben onun sadece ilk ismini biliyorum. O benim gerçek adımı bile bilmiyor. Farklı bir kıtada yaşıyor. Bir daha karşılaşmamız imkânsız. Hakkında sadece bu kadar bilgiye sahip olduğun birisini nasıl bulabilirsin ki?”

Dee sorduğum sorunun cevabı son derece açıkmiş gibi yüzüme baktı. “Arayarak.”

Yirmi Üç

Adı: Willem

Milliyeti: Hollanda

Yaşı: Geçen yıl ağustos ayı itibarıyla 20.

AMSTERDAM'DA BÜYÜMÜŞ

Ailesi: Yael ve Bram. Anne Hollandalı değil.

Anne doğal tedavi uzmanı.

1.90 boyunda, 75 kilo.

Geçen yıl Gerilla Will isimli tiyatro grubuyla sahne aldı.

*W*illem'in bildiğim belli başlı özellikleri bunlardı. Sıraladığım maddeler artık kullanmadığım laboratuvar defterlerinden birindeki boş bir sayfanın ancak üçte birini kaplamıştı. Ortaya çıkan bu liste sanki benimle alay ediyor, gerçeği bir tokat gibi yüzüme çarpıyordu. *Birine âşık olduğunu düşünüyor ve onun hakkında sadece bu kadar şey biliyorsun ha? Sekiz madde?* Peki elimde sadece bu sekiz madde varken onu nasıl bulacaktım? Bu, samanlıkta iğne aramaktan bile daha zordu. En azından iğne samanlıkta dikkat çekerd. Oysa ben bir iğne fabrikasında tek bir iğneyi arıyordum.

Sadece sekiz madde. Bu çok utanç vericiydi. Listeyi yazdığım kâğıda baktım ve onu koparıp avucumda buruşturmamak için kendimi zor tuttum.

Bunu yapmak yerine yeni bir sayfa açıp farklı bir liste oluşturmaya başladım. Gelişigüzel şeylerden oluşan bir liste. Onun bir insan kaçakçısı olduğunu düşündüğümü itiraf ettiğimde yüzünde beliren o neşeli ifade. Oturduğumuz kafede, tek çocuk olduğumu öğrendiğinde bana bakışı ve yalnızlık çekip çekmediğimi sorması. Kaptan Jack'le birlikte teknenin etrafında dolanırken yüzünde beliren saf mutluluk. Bu mutluluğa benim sebep olduğumu bilmenin keyfi. Paris'le kanalda duyulan sesler. Bisikletin arkasında gezerken sahip olduğu görüntü. Willem'in elini belime koymasının hissettirdikleri. Parktaki kızlara yardım etmek için ayağa fırladığında gözlerinde beliren vahşilik. Paris'in sokaklarında koşarken elimi tutan elinin bana güven vermesi. Akşam yemeği yerken beni neden bu şehre getirdiğini sorduğumda yüzünde beliren saf ifade. Ve o işgal edilmiş binada bana bakmasıyla birlikte kendimi çok önemli, güçlü, maharetli ve cesur hissetmem.

Anıların zihnime hücum etmesine izin vererek koca bir sayfayı doldurdum. Sonra yeni bir sayfaya başladım.

Artık yazdıklarım onun hakkında değildi. Kendimle ilgili yazmaya başlamıştım. O gün hissettiğim tüm duyguları kaleme alıyordum. Buna telaş ve kıskançlık da dâhildi ama asıl hissettiğim, dünyanın ihtimallerle dolu bir yer olmasıydı.

Bu şekilde tam üç sayfa doldurdum. Yazdıklarımın hiçbirinin onu bulmama faydası olmayacaktı. Ancak kalemimi konuşturmak bana iyi gelmişti; hayır, şimdi kendimi sadece iyi değil aynı zamanda tatmin olmuş gibi de hissediyordum. Her nasılsa doğru olanı yaptığımı düşünüyordum. Bu çok uzun zamandır hissetmediğim bir duyguydu ve beni onu aramaya ikna eden de her şeyden çok bu duygu oldu.

Listedeki en somut madde Gerilla Will tiyatro grubu olduğu için işe onunla başladım. Grubun kısa ve öz bilgiler içeren bir internet sitesi vardı ve bu beni oldukça heyecanlandırmıştı, ta ki sitenin güncel olmadığını fark edene dek.

Sitede grubun iki yıl önce yaz aylarında sergilenen oyunlarının reklamları vardı. Yine de iletişim ikonuna tıkladığımda bir e-posta adresine ulaştım. Saatlerce uğraşıp on farklı metin hazırladıktan sonra hepsini silerek basit bir mesajda karar kıldım:

Merhaba,

Geçen yıl *On İkinci Gece* oyununda sahne alan, Willem isimli yirmi yaşındaki bir Hollandalı'yı arıyorum. Onunla Stratford-upon-Avon'da izlediğim bu oyunda tanıştım ve geçen yıl Ağustos ayında birlikte Paris'e gittik. İçinizden herhangi biri Willem'in nerede olduğunu biliyorsa lütfen ona Allyson Healey olarak da tanınan Lulu'nun, kendisiyle irtibata geçmek istediğini iletsin. Çok önemli.

Mesajın altına iletişim bilgilerimi sıraladıktan sonra bir an durup sıfırlar, birler ya da her neyden oluşuyorsa e-postamın okyanus ve dağları aşıp bir başkasının gelen kutusuna düştüğünü hayal ettim. Kimbilir... Belki de onun gelen kutusuna düşerdi.

Ardından gönder butonuna bastım.

Otuz saniye kadar sonra yeni bir mesaj aldığım sinyali işittim. Bu mümkün müydü? Bu kadar hızlı cevap alabilmem mümkün müydü? Her şey bu kadar kolay mıydı? Birileri onun nerede olduğunu biliyordu. Ya da belki o da bunca zaman beni aramıştı.

Gelen mesaj kutusunu açarken elim titriyordu. Ama sadece az önce gönderdiğim mesajın geri döndüğünü söyleyen bir mesaj al-

mıştım. E-posta adresini kontrol ettim. Mesajı tekrar yolladım. Bir kez daha geri geldi.

Bir sonraki gün derste Dee'ye, "İlk vuruş başarısız," dedim. Ona, iletilemeyen mesajımdan bahsettim.

"Ben sporla ilgili benzetmeler yapmam ama bir beyzbol oyununun epeyce uzun sürdüğünden eminim."

"Yani?"

"Şansını zorla."

Profesör Glenny sınıfa girip bize yeni başlayacağımız oyun olan *Cymbeline*'le ilgili bilgi verdi. Ardından *Size Nasıl Geliyorsa* oyununun biletlerini satın almak için son şansımız olduğunu duyurdu ve bizi sene sonunda sergileyeceğimiz sözlü performanslar hakkında düşünme zamanının geldiği konusunda uyardı. "Tek başınıza ya da partnerinizle birlikte çalışabilir, klasik ya da teatral bir sunum hazırlayabilirsiniz."

"Biz teatral sunumu tercih edeceğiz," diye fısıldadı Dee.

"Glenny öylesini sever."

Birden her ikimiz de aynı şeyi düşünüyormuşuz gibi göz göze geldik. Dersten sonra aptal aptal sırttan hayranları tarafından çevrelenmiş olan Profesör Glenny'nin yanına gittik.

"*Size Nasıl Geliyorsa* oyununun biletini mi almaya geldin, Rosalind?"

Kıpkırmızı oldum. "Ben biletimi çoktan aldım. Aslında irtibatı kaybettiğim birinin izini bulmaya çalışıyorum. Onun hakkında çok fazla bilgi sahibi değilim ama geçen yıl Stratford-upon-Avon'da oyununu seyrettiğim bir Shakespeare tiyatro grubuyla çalıştığını biliyorum. Grubun bir web sitesi var. Onlara gönderdiğim e-postalar iletilmiyor fakat bir yıldan kısa bir süre önce bir oyun sergilediklerini gördüm ve..."

"Stratford-upon-Avon mu dedin?"

“Evet. Ama bu tiyatro salonunda sahnelenen türde bir oyun değildi. Kalıpların dışında bir oyundu. Bahsettiğim grubun adı Gerilla Will. Grup, oyunu nehrin kıyısında sahneledi. Gerçekten çok başarılıydılar. Hatta ben RSC’de sahnelenen *Hamlet*’i bırakıp onların sahnelediği *On İkinci Gece*’yi seyretmeyi tercih ettim.”

Profesör Glenni bundan hoşlanmıştı. “Anlıyorum. Kısacası Sebastian’ın izini kaybettin öyle mi?” Nefesimi tuttum ve bir kez daha kıpkırmızı kesildim ama sonra onun oyunu kastettiğini anladım. “Oradaki turizm bürosunda çalışan eski bir dostum var. Gerilla Will demiştin, değil mi?”

Başımı salladım.

“Bir şeyler bulmaya çalışırım.”

Bir sonraki hafta, bahar tatilinden hemen önce Profesör Glenni elime bir adres tutuşturdu. “Arkadaşım polis kayıtlarında bunu bulmuş. Belli ki Gerilla Will’deki dostların izin almadan oyun sergilemeyi âdet haline getirmiş ve bu adres de eski bir tutuklama kararında geçiyormuş. Hâlâ güncel olup olmadığından emin değilim.” Adrese baktım. İngiltere’nin Leeds şehrine aitti.

“Teşekkür ederim,” dedim.

“Rica ederim. Gelişmelerden beni de haberdar et.”

O gece Gerilla Will’e gönderdiğim mesajın çıktısını aldım ama sonra fikir değiştirip Willem’e kendi el yazımla bir mektup yazdım.

Sevgili Willem,

Dokuz aydır seni ve Pariste geçirdiğimiz o günü aklımdan çıkarmaya çalışıyorum ama gördüğün gibi bu konuda pek de başarılı olduğum söylenemez. Sanırım her şeyden çok, tek bir sorunun cevabını almaya ihtiyacım var; o gün beni terk edip gittin mi? Cevabın evetse önemli değil. Yani

Sadece Bir Gün

elbette önemli ama gerçeği bildiğim sürece üstesinden gelebilirim. Fakat cevabın hayırsa ne söyleyeceğimi bilemiyorum; terk edip giden ben olduğum için üzgün olmam dışında.

Geçmişine ait bir hayalet sayılan bu mektubu aldığına nasıl bir tepki vereceğini bilmiyorum. Ama her şeye rağmen, iyi olduğunu umuyorum.

Mektuba hem Lulu hem de Allyson olarak imza atıp bütün iletişim bilgilerimi ekledim. Ardından onu bir zarfa koyup üzerine Gerilla Will aracılığıyla Willem'e teslim edileceğini yazdım. Bahar tatilinden bir önceki akşam da onu postaya verdim.

Evde son derece keyifsiz bir tatil geçirdim. Melanie'nin tatili benimkiyle aynı döneme denk gelmemişti ve bir yandan onu özlüyor bir yandan da görüşmeyeceğimiz için rahatladığımı hissediyordum. Odama kapanıp bütün eski fen kitaplarımı etrafa yaydım ve zamanımı Facebook, Twitter ve akla gelebilecek her türlü sosyal platformda araştırma yaparak geçirdim ancak bir kişinin soyadını bilmemenin bir çeşit sorun olduğu ortaya çıktı; özellikle de Willem sık rastlanan bir Hollandalı ismi olduğu için. Yine de yüzlerce sayfa inceleyip ismi Willem olan farklı farklı insanların yüzlerine baktım ama içlerinden hiçbirisi o değildi.

Lulu ismiyle bir Facebook hesabı açıp Louise Brooks ile benim fotoğraflarımı yükledim. Durumumu her gün sadece Willem'in anlayabileceği bir cümleyle güncelliyordum. *Evrendeki tesadüflere inanır mısın? Nutella bir çeşit çikolata mıdır? Âşık olmakla sevmek aynı şey midir?* New Age çulğunlarından ve sapıklardan arkadaşlık istekleri aldım. Minnesota'daki Nutella hayranları grubundan (böyle bir kulüp

olduğu kimin aklına gelirdi?) hesabıma arkadaş teklifleri yağıyordu. Ama bir tek ondan haber alamamıştım.

Ailesini bulmayı denedim. Farklı kombinasyonlarda aramalar yaptım; Willem, Bram, Yael ve sadece Bram, Yael. Ancak soyadlarını bilmediğim için hiçbir şey elde edemedim. Yael ismine rastlayabileceğim Hollanda merkezli doğal tedavi sitelerini inceledim ama bir sonuca varamadım. Yael ismini araştırdım ve bir Musevi ismi olduğunu öğrendim. Willem'in annesi bir Musevi miydi? İsraili olabilir miydi? Neden elimde imkân varken bütün bu soruları Willem'in kendisine sormamıştım ki sanki? Gerçi bunun nedenini biliyordum. Willem'in yanındayken onu zaten tanıdığımı hissetmiştim.

Yirmi Dört

Bahar tatili sona erdi ve Shakespeare sınıfında *Cymbeline*'i okumaya başladık. Dee'yle ikimiz oyunun yarısını geride bırakmış, gerçekten ilginç denilebilecek bir kısma gelmiştik; Imogen'ın kocası Posthumus, Iachimo'yu karısına kendisinin verdiği gizli bileklikle görüyor ve bunu Imogen tarafından aldatıldığının bir ispatı olarak algılıyordu ama gerçekte bileklik, Imogen'ı kocası Posthumus'u aldatmaya ikna edebileceğine dair iddiaya giren Iachimo tarafından çalınmıştı.

"Düşünmeden verilmiş bir karar daha," dedi Dee imalı bakışlarla yüzüme bakarak.

"Bence Posthumus'un, karısından şüphelenmek için geçerli bir sebebi vardı," dedim. "Iachimo göğsündeki leke ve yatak odasının dekorasyonu da dâhil olmak üzere karısıyla ilgili her türlü detayı biliyordu."

"Çünkü Imogen uyurken gizlice onu gözetlemişti," dedi Dee. "Bunun mantıklı bir açıklaması vardı."

"Biliyorum, biliyorum. Tıpkı Willem'in ortadan kaybolmasının mantıklı bir açıklaması olabileceği gibi. Ama biliyor musun, bazen

Sadece Bir Gün

olayların görüldüğü gibi olduğunu kabul edersin. Ben Willem'in tek bir gün içerisinde biriyle flört ederek, birinin giysilerini çıkarmasına izin vererek ve bir diğerrinin de telefon numarasını alarak ben hariç üç kızla yakınlaştığına şahit oldum. Bu da bana onun bir 'çapkın' olduğunu ve benimle oyun oynadığını gösteriyor."

"Bence o çocuk aşktan, bir çapkın olamayacak kadar çok söz etmiş."

"Âşık olmaktan söz etti, sevmekten değil," dedim. "Üstelik âşık olduğu kız Céline'di." Gerçi ailesinden, lekeli olmaktan bahsederken yüzünde belirgin bir özlem olduğunu hatırlıyordum. Sonra birden tenim hâlâ onun tükürüğüyle ıslakmış gibi, bileğimde bir sıcaklık hissettim.

"Céline," dedi Dee parmaklarını şaklatarak. "Şu seksi Fransız kız."

"O kadar da seksi sayılmazdı."

Dee gözlerini devirdi. "Neden bu daha önce hiç aklımıza gelmedi? Céline'in çalıştığı kulübün ismi neydi? Şu bavulunu unuttuğun kulübün?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Pekâlâ. Kulüp neredeydi?"

"Tren istasyonuna yakın bir yerde."

"Hangi tren istasyonuna?"

Omzumu silkdim. Bütün bu bilgileri zihnimden silmiştim.

Dee dizüstü bilgisayarımı aldı. "Yaptığın, huysuzluktan başka bir şey değil." Tuşlara basmaya başladı. "Paris'e Londra'dan geldiğine göre Gare du Nord'da inmiş olmalısın." İstasyonun ismini Gary du Nord olarak heceledi.

"Ne kadar da akıllısın."

Harita uygulamasını açıp bir şeyler tuşladı. Birden ekranı kırmızı bayraklar kapladı. "İşte."

“İşte ne?”

“Gare du Nord’un yakınındaki kulüpler. Onları tek tek ara. Céline büyük ihtimalle içlerinden birinde çalışıyor. Ona ulaşırsan Willem’e de ulaşırsın.”

“Evet, çünkü herhalde ikisi aynı yatakta olur.”

“Az önce gözünü dört açman gerektiğini sen söyledin, Allyson.”

“Evet, söyledim. Ama sadece Céline’i tekrar görmek istemiyorum.”

“Willem’i bulmak istemiyor musun?”

“Bilmiyorum. Sadece her şeyden çok, o gün neler olduğunu öğrenmek istiyorum.”

“Bu, Céline denilen o kızı araman için yeterli bir sebep bence.”

“Yani şimdi bütün bu kulüpleri arayıp Céline mi soracağım? Fransızca bilmediğimi unuttun galiba.”

“Bu ne kadar zor olabilir ki?” Susup yüzünü buruşturdu. “*Bon lacroix monsoir oui, tres, chic chic croissant French Ho-bag.*” Sırıttı. “Gördün mü? Çocuk oyuncağı.”

“Sen şimdi Fransızca mı konuştun?”

“Hayır, Latince. Ayrıca aradığın yerlere şu Afrikalı adamı da sorabilirsin.”

Dev Adam. Onunla konuşmaya itirazım yoktu ama tabii ki adını bile bilmiyordum.

“Sen yap. Böyle konularda benden çok daha iyisin.”

“Sen neden bahsediyorsun? Ben yabancı dil olarak sadece İspanyolca biliyorum.”

“Sadece farklı ses tonlarıyla konuşma konusunda benden daha başarılı olduğunu söylüyorum.”

“Rosalind’i nasıl canlandırdığını gördüm. Üstelik koca bir günü Lulu olarak geçirdin ve şu an ailen seni tıp hazırlık öğrencisi sanıyor.”

Sadece Bir Gün

Başımı öne eğip tırnağımla oynamaya başladım. “Bu sadece koca bir yalancı olduğum anlamına gelir.”

“Hayır, gelmez. Sen Shakespeare’in oyunlarındaki bütün o karakterler gibi farklı kimliklere bürünmeyi deniyorsun. Taklit ettiğimiz insanlar aslında içimizde var olanlardır. Taklit için onları seçmemizin asıl sebebi budur.”

Kali okulun ilk yılında yabancı dil olarak Fransızca’yı seçmişti, bu yüzden mümkün olduğunca doğal davranmaya çalışarak ona Céline’i ya da erkek kardeşi Rochester’da yaşayan Senegal’li bir barmeni telefona istemek için hangi Fransızca kelimeleri kullanmam gerektiğini sordum. Önce büyük bir şaşkınlıkla yüzüme baktı. Büyük ihtimalle okul başladığından beri ona ilk defa, “Bu çoraplar senin mi?” sorusundan çok daha karmaşık bir soru sormuştum.

“Bu pek çok *faktöre* göre *değişir*,” dedi. “Her şeyden önce bu insanlar *kim*? Senin onlarla aradaki *ilişkinin* boyutları ne? Fransızca, *nüanslardan* oluşan bir dildir.”

“Şey, sadece telefonla görüşmek istediğim kişiler olamazlar mı?”

Kali gözlerini kısarak bana baktıktan sonra çalıştığı derse geri döndü. “*İnternetteki* sözlüklerden birini kullanmayı dene.”

Derin bir nefes aldıktan sonra ciğerlerimdeki tüm havayı boşalttım. “Pekâlâ. Bahsettiğim bu kişiler bir zamanlar tanıdığım güzel ama şirret bir kızla son derece iyi kalpli bir adam. Her ikisi de Paris’teki bir kulüpte çalışıyor ve... ve mutluluğumun anahtarının onların elinde olduğunu hissediyorum. Bu kadar detay yeterli mi?”

Kali ders kitabını kapatarak bana döndü. “Hem evet hem de hayır.”

Bir kâğıt çıkarıp onu hafifçe çenesine vurmaya başladı. “*Rochester’da* yaşayan şu erkek kardeşin ismini *biliyor musun*?”

Başımı iki yana salladım. “Ağabeyi bana ismini sadece bir kez, çok hızlı bir şekilde söylemişti. Neden sordun?”

Kali omuzlarını silktilti. “Belki ismini *bilseydin* önce Rochester’da onu arar, *sonra* ağabeyine ulaşırdın.”

“Ah, Tanrım, bu hiç aklıma gelmemişti. İsmi hatırlayabilirsem onu bulmayı denerim. Teşekkürler.”

“Birinden yardım *istediğinde* hiç *tahmin etmediğin* şeylerle karşılaşabilirsin.” İmalı bakışlarla yüzüme baktı.

“Bütün hikâyeyi duymak ister misin?”

Kali, *hastaya çorba sorulur mu?* der gibi tek kaşını kaldırdı.

Böylece güvenebileceğim en son kişiye yaşadıklarımın kısa bir özetini verdim.

“Ah, Tanrım. *Bu* her şeyi açıklıyor.”

“Neyi açıklıyor?”

“Neden bu kadar *yalnız* olduğunu ve neden bizi sürekli *geri çevirdiğini*. Oysa biz senin bizden *nefret ettiğini* düşünmüştük.”

“Ne? Hayır! Sizden nefret etmiyorum. Sadece sizin beni istemediğinizi düşünüp başınıza kaldığım için kendimi kötü hissediyorum.”

Kali gözlerini devirdi. “Buraya *gelmeden* önce ben *erkek arkadaşım*dan, Jenn ise *kız arkadaşım*dan ayrıldı. Neden *Buster’in* bunca fotoğrafını yanımda getirdiğini sanıyorsun? *Hepimiz* kendimizi kötü hissediyor ve evimizi özlüyorduk. Sürekli *partilere katılmamızın* sebebi de buydu.”

Başımı iki yana salladım. Bunu bilmiyordum. Bu aklımın ucundan bile geçmemişti.

Sonra güldüm. “Yedi yaşından beri en iyi arkadaşım hep aynı kişi oldu. Birlikte bir şeyler yaptığım tek kız arkadaşım oydu, yani sanırım insanlarla dost olmanın öğrenildiği yılları kaçırdım.”

Sadece Bir Gün

“Hiçbir şey kaçırmış sayılmazsın. Tabii *anaokuluna* gitmediysen, o ayrı.”

Çaresizce yüzüne baktım. Tabii ki *anaokuluna* gitmiştim.

“*Anaokuluna* gittiysen insanlarla dostluk kurmayı öğrenmişsin demektir. Orada *ilk* öğretilen şey budur.” Kali yüzüme baktı. “Dost olmak için...” dedi.

Bayan Finn’in dersinde öğrendiğim deyişi hatırlayarak, “Önce sen dost olmalısın,” diye tamamladım sözlerini. Ya da belki de bu sözü *Barney* isimli televizyon karakterinden duymuştum.

Kali gülümseyerek kalemi eline aldı. “Sanırım *Céline* denilen şu fıstığı ve Senegal’li *barmeni* sorman, barmenin *erkek kardeşini* bulmandan çok daha *kolay* olacak. Paris’te kaç tane Senegal’li barmen vardır ki? Bu özellikte bir *barmene* ulaşırsan ona Rochester’da yaşayan bir *erkek kardeşi* olup olmadığını da sorarsın.”

“Roché Estair,” diye düzelttim. “Barmen onu bu şekilde telaffuz ediyordu.”

“Hiç *şaşırmadım*. Böylesi kulağa çok daha *havalı* geliyor. İşte.”

Bana bir kâğıt uzattı. *Je voudrais parler à Céline ou au barman qui vient du Senegal, s’il vous plait.*¹⁰ Hem Fransızca sözleri hem de onları nasıl telaffuz edeceğimi yazmıştı. “Aradığın kişileri *Fransızca* olarak bu şekilde sorabilirsin. Telefon ederken *yardıma* ihtiyacın olursa bana *haber ver*. Dostlar bu günler için vardır.”

Je voudrais parler à Céline ou au barman qui vient du Senegal, s’il vous plait. Bir hafta içerisinde bu sözleri o kadar çok tekrarlamıştım ki –önce pratik yapmak, sonra da giderek moral bozucu bir hal alan telefon görüşmelerini gerçekleştirmek için– onları uykudayken bile sayıkladığımdan emindim. Tam yirmi üç telefon görüşmesi

10 Céline’le ya da Senegalli barmenle görüşebilir miyim lütfen? (ed.n.)

yapmıştım. “*Je voudrais parler à Céline ou au barman qui vient du Senegal, s’il vous plaît...*” diyor ve karşılığında üç farklı tepkiden birini alıyordum; ya telefon yüzüme kapanıyordu, ya içinde “non” geçen cümleler söylendikten sonra telefon yine yüzüme kapanıyordu, ki bu tepkiyi aldığım yerleri listemden kesin olarak çıkarıyordum ya da karşımdaki kişi cevaplamakta çaresiz kaldığım Fransızca kelimeleri art arda sıralıyordu. Ahizeye, “*Céline? Barman? Senegal?*” diye tekrarlıyordum, sözlerimin patlak çıkan birer can simidi gibi teker teker söndüğünü hissederek. Karşımdakinin bana ne söylediği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Belki Céline ve Dev Adam’ın birlikte öğle yemeğine çıktığını ve birazdan döneceklerini söylüyorlardı. Ya da belki de Célin’in alt katta uzun boylu bir Hollandalı ile seviştiğini.

Nihayet yardım önerisini kabul ettiğim Kali bazen konuştuğu kişinin Céline’i ya da Senegalli barmeni tanımadığını söylediğini anlıyor ama çoğu zaman o da benim gibi afallıyordu. O ve Dee bir yandan da internette Rochester’da yaşayan Senegal’li birine ait olabileceğini düşündükleri isimleri araştırıyordu. Birkaç utanç verici telefon görüşmesi sonucunda hiçbir şey elde edememiştik.

Yaptığım yirmi dördüncü içler acısı görüşmeyle Gare du Nord civarındaki bütün gece kulüplerini aramış oldum. Sonra aklıma Céline’in kulüpte bize verdiği tişörtün üzerindeki müzik grubunun ismi geldi. Google’a “Sous ou Sur” yazıp grubun turne tarihlerini araştırdım. Ama Céline’in çalıştığı kulüpte çalmış olsalar bile bu çok uzun zaman önce gerçekleşmişti çünkü görünüşe göre dağılmışlardı.

Bu arada Willem’e yazdığım mektubu postaya vermemin üzerinden üç hafta geçmişti ve artık ondan da umudu kesmeye başlamıştım. Zaten zayıf olan Willem’i bulma umudum şimdi tamamen sönmüştü. Ancak tuhaf olansa, doğru olanı yaptığım duygusu hâlâ yerli yerinde duruyordu. Hatta şimdi onun daha da güçlendiğini söyleyebilirdim.

Sadece Bir Gün

Profesör Glenni bir gün dersten sonra *Cymbeline* oyunuyla ilgili sınav kâğıtlarımızı geri almak üzere tek sıra olduğumuzda, “Sebastian’ı arayışın nasıl gidiyor?” diye sordu bana. Hayranları kıskançlık dolu bakışlarını yüzüme çevirdi. Ona Guerilla Will’den bahsettiğimden beri Profesör bana yepyeni bir saygı duyuyordu. Elbette Dee’yi de her zaman sevmişti.

“Umutlar tükendi sayılır,” dedim. “Bütün yollar kapandı.”

Profesör sırtıttı. “Her zaman açık bir yol vardır. Filmlerde dedektifler hep ne der? ‘Olaylara dışarıdan bak.’” Bu sözleri berbat bir New York aksanıyla söylemişti. Bana sınav kâğıdımı verdi. “İyi iş çıkarmışsın.”

Kâğıdımdaki kırmızı kalemle çizili büyük A harfine baktım ve gururlandım. Dee’yle birlikte bir sonraki sınıfımıza doğru yürürken, bir anda şekil değiştirip C’ye dönüşmediğinden emin olabilmek için sürekli A harfine bakıyordum. Böyle bir şeyin imkânsız olduğunu bildiğim halde gözümü bir türlü ondan ayıramıyordum. Bir yandan da sırtıyordum. Dee bu halimi fark ederek güldü.

“Bazılarımız A almaya alışık değil,” dedim.

“Ah, gözlerim yaşardı doğrusu. Dörtte buluşmaya ne dersin?”

“Dakikaları sayıyor olacağım.”

Dee saat dörtte odama geldiğinde yerinde duramıyordu.

“Olaylara dışarıdan değil tam ortasından bakacağız.” Okulun medya merkezinden iki DVD getirmişti. Bir tanesinin kapağında *Pandora’nın Kutusu* yazıyordu ve üzerini koyu renkli, hüznü gözlerle birlikte parlak saçlara sahip olan güzel bir kadın süslemişti. Ona bakar bakmaz kadının kim olduğunu anladım.

“Bunun bize ne gibi bir yardımı dokunacak?”

“Bilmiyorum. Ama Pandora’nın Kutusu açıldığında içinden ne çıkacağı belli olmaz. DVD’leri bu gece izleyebiliriz. Ben işten döndükten sonra.”

Başımı onaylarcasına salladım. “Patlamış mısırı ben hazırlarım.”

“Ben de yemekhanedeki artık keklerden getiririm.”

“Cuma geceleri eğlenceli vakit geçirmeyi iyi biliyoruz.”

İlerleyen saatlerde Dee’yle geçireceğimiz geceye hazırlanırken salonda Kali’ye rastladım. Elimdeki patlamış mısıra baktı. “*Abur cubur* krizine mi girdin yoksa?”

“Dee’yle film izleyeceğiz.” O güne dek Kali’yi hiçbir yere çağır-mamıştım. Zaten o neredeyse her hafta sonu dışarı çıkıyordu. Ama bu defa bana yaptığı yardımları ve dostluk hakkında söylediklerini düşünerek ona bizimle birlikte film izlemeyi teklif ettim. “Film-den yola çıkarak bir şeyler bulmaya çalışacağız. Senin yardımına da ih-tiyaç duyabiliriz. Rochester’daki kardeşi bulma fikrin dâhiyaneydi.”

Kali’nin gözleri büyüdü. “Yardımcı olmaktan *mutluluk* duyarım. Hem bira partilerine katılmaktan da *bıktım* artık. *Allyson* ve Dee’yle birlikte *film* izlemek ister misin, Jenn?”

“Teklifimi kabul etmeden önce sizi sessiz film izleyeceğimiz ko-nusunda uyarmalıyım.”

“Harika,” dedi Jenn. “Daha önce hiç sessiz film izlememiştim.”

Ben de izlememiştim ve sonrasında bunun Shakespeare oyunla-rını izlemeye benzediği ortaya çıktı: filme uyum sağlamak, tempoyu yakalamak gerekiyordu. Filmde hiç konuşma yoktu ama kendinizi alt yazılı bir yabancı film izliyormuş gibi de hissetmiyordunuz. Sadece önemli diyaloglar yazılı veriliyordu. Diğerlerini oyuncuların ifadelerinden, olayların gidişatından ve orkestranın çaldığı müziğin ritminden anlamanız gerekiyordu. Biraz çaba sarf etmek zorundaydınız.

Baştan sona ara vermeden izlediğimiz *Pandora’nın Kutusu*, Lulu ismindeki eğlenceye düşkün, güzel bir kızın bir erkekten diğerine koş-

masını anlatıyordu. Kız önce sevgilisiyle evleniyor ve ilk gecelerinde onu vurarak öldürüyordu. Cinayetten yargılanıyor ama firar edip ölen kocasının oğluyla yurt dışına kaçıyor. En sonunda da erkeklere satılıyor. Olaylar Lulu'nun bir Noel Gecesi Karındaşen Jack tarafından öldürülmesiyle sona eriyordu. Filmi hepimiz bir tren kazasını ağır çekimde izliyormuş gibi izledik.

Nihayet sona erdiğinde Dee diğer DVD'yi çıkardı; *Kayıp Kızın Günlüğü*. "Bu seferki komedi filmi," diye takıldı bize.

Bu film diğeri kadar kötü sayılmazdı. Bu defa farklı bir isme sahip olan Lulu, filmin sonunda ölmüyordu. Ama tecavüze uğruyor, evlilik dışı bir çocuğa sahip oluyor, bebeği elinden almıyor, terk ediyor ve korkunç bir ıslah evini boyluyordu. Fahişelik de yapıyordu.

Işıkları açtığımızda saat neredeyse gecenin ikisiydi. Uykulu gözlerle birbirimize baktık.

"Sonuç?" diye sordu Jenn.

"*Kıyafetlerini* beğendim," dedi Kali.

"Kıyafetleri gerçekten olağanüstüydü ama bu bizi hiçbir yere götürmez." Dee bana döndü. "Sen herhangi bir ipucu elde edebildin mi?"

Etrafa baktım. "Hayır." Bu doğruydı. Bunca zaman Lulu'ya benzediğimi düşünmüştüm. Ama aslında bu filmlerdeki kıza *hiç* benzemiyordum. Benzemek de istemezdim.

Jenn esneyerek dizüstü bilgisayarını açtı ve Louise Brooks'a dair bir sayfa buldu. Görünüşe bakılırsa Louise Brooks da Lulu kadar fırtınalı bir hayat sürmüş, birinci sınıf bir oyuncuyken önce Saks'ta çalışan bir tezgâhtara, ardından bir metrese ve nihayet bir münzeviye dönüşmüştü. "Ama burada onun her zaman asi bir ruha sahip olduğu yazıyor. Hayatı boyunca kendi bildiğini okumuş. Hatta Greta Garbo'yla lezbiyen bir ilişki bile yaşamış!" dedi Jenn gülümseyerek.

Kali bilgisayarı onun elinden kapıp sitede yazarları okudu. "Ayrıca kısa ve küt saçların *öncülüğünü* yapmış."

"Willem'le tanıştığımızda benim saçlarım da küttü. Sanırım bundan daha önce de bahsetmiştim."

Kali bilgisayarı bırakıp atkuyruğu halinde toplanmış saçlarımı saldı ve onları çeneme dek yukarı katladı. "Hımm. Saçların *kısayken* ona biraz *benziyorsun*."

"Evet, Willem de aynı şeyi söylemişti. Ona benzediğimi."

"Seni ona benzetmesi," dedi Jenn, "çok güzel olduğunu düşün-
düğü anlamına gelir."

"Evet. Olabilir. Ya da belki bütün bunlar onun için sadece bir oyundu. Belki aramıza mesafe koymak ve beni tanımak zorunda kalmamak için bana Lulu diye seslenmişti." Romantizmden giderek uzaklaşan bu tür senaryolar üretirken –ki doğruyu söylemek gerekirse bunlar kulağa daha inandırıcı geliyordu– eskisi gibi aşağılandığımı ve utandığımı hissetmiyordum. Yanımdaki bu insanlar bana destek olurken hiçbir şeyi eskisi kadar endişe verici bulmuyordum.

Kali, Dee'ye o geceyi Jeb'in yanında geçirecek olan Kendra'nın yatağında yatmayı teklif etti ve Dee yatağa kıvrılıverdi. Hepimiz örtülerin altına girip bir yaz kampındaymışız gibi birbirimize iyi geceler diledik ve işte o zaman içimdeki doğru olanı yaptığım duygusunun iyice güçlendiğini hissettim.

Dee hemen horlamaya başladı ama benim uykuya dalmam epeyce vakit aldı çünkü hâlâ Lulu'nun ardındaki gizemi düşünüyordum.

Belki bu benim için sadece bir isimdi. Ya da belki de sadece bir roldü. Ama bir noktada rol yapmayı bırakmıştım. O gün gerçekten Lulu olmuştum. Belki filmdeki Lulu ya da Louise Brooks değildim ama Lulu'nun temsil ettiğine inandığım şeylerin bir bütünüydüm. Özgürlük. Cesaret. Macera. Uyum.

Anladım ki ben sadece Willem'i değil Lulu'yu da arıyordum.

Yirmi Beş

NİSAN

Miami Beach

Annem ve babam Miami havaalanındaki çıkış kapısının önünde beni bekliyordu. Annem kendi uçuşlarını benden yarım saat önce orada olacak şekilde ayarlamıştı. O seneki Hamursuz Bayramı'ndan paçayı kurtaracağımı sanmıştım. Onları daha birkaç hafta önce, bahar tatilinde görmüştüm ve bu bayram için onları ziyaret etmem, okulun bir gününü ekmek zorunda kalacağım anlamına geliyordu. Ama bu konuda hiç şansım yoktu. Gelenekler önemliydi ve büyükannemi sadece Hamursuz Bayramı'nda ziyaret ediyorduk.

Büyükannemi severdim ve her zaman sıkıcı geçen Hamursuz Bayramı'nda onun yaptığı yemekleri yiyerek hayatımızı tehlikeye atsak da bu bayramdan böylesine nefret etmemin sebebi bu değildi.

Büyükannem, annemi deli ederdi ve karşılığında annem de *bizi*. Büyükannem bizi ziyarete geldiğinde durum biraz daha katlanılabilir olurdu. Annem ondan kaçmanın bir yolunu bulur, Susan'la dertleşir,

tenis oynamaya gider, takvimimizi düzenler, alışveriş merkezine gidip hiç ihtiyacım olmadığı halde bana bir gardırop dolusu yeni kıyafet alırdı. Ama biz büyükannemin Miami Beach'te sadece yaşlıların ikamet ettiği apartmanına gittiğimizde kendimizi bir adada yaşlıların arasına hapsolmuş gibi hissederdik.

Annem daha bagajlarımızı beklerken saldırıya geçip doğum günümde bana hediye gönderenlere teşekkür notu yazmadığım için söylenmeye başladı. Büyükannem ve Susan'a benden böyle bir not alıp almadıklarını sormuş olmalıydı çünkü bana bir kek pişiren Jenn ve Kali, akşam yemeğinde beni en sevdiği seyyar büfeye götüren Dee ve elbette annem ile babam dışında bu yıl teşekkür kartı göndermem gereken kimse yoktu. Melanie bana hediye yollamamış, doğum günümü Facebook aracılığıyla kutlamıştı.

Taksiye bindiğimizde (annem ilk bindiğimizde klimasının yetersiz olduğunu düşünerek ikinci taksiyi çağırmıştı; büyükannemin etkisi altındayken elinden kimse kurtulamazdı) bu defa yaz planlarım hakkında üzerime gelmeye başladı.

Bu konuyu ilk kez gündeme getirdiği şubat ayında bana yazın ne yapacağımı sormuş, ben de ona hiçbir fikrim olmadığını söylemiştim. Birkaç hafta sonra bahar tatili sona erdiğinde benim adıma biraz araştırma yapıp bazı bağlantılarını kullandığını duyurmuş ve bana gelecek vadeden iki farklı teklif sunmuştu. Bu tekliflerden biri Philadelphia yakınlarındaki bir ilaç şirketinin laboratuvarında staj yapmaktı. Diğeriyse babamın doktor arkadaşlarından birinin, Dr. Baumgartner (Melanie ona Dr. Popo-Gardner derdi) ismindeki bir proktoloğun yanında çalışmaktı. Her iki işten de para kazanmayacaktım ama babamla ikisi bu konuda kafa kafaya verip zararımı yüklü bir harçlıkla karşılamayı kararlaştırmışlardı. Annem kendinden son derece memnunmuş gibi görünüyordu. Bu işlerden birinde çalışmak

özgeçmişimi mükemmel kılacak, ilk dönemdeki “başarısızlığımı” telafi edecekti.

O kadar sinirlenmiştim ki neredeyse ona bulduğu bu işleri yapamayacağımı çünkü aslında tıbbi hazırlık öğrencisi olmadığımı söyleyecektim. Sırf hıncımı çıkarmak için. Sırf yüzündeki ifadeyi görmek için. Ama sonra korktum. Yüksek Sesle Shakespeare dersinden A almıştım. Çince’de notum ilk defa A olmuştu. Biyoloji ve laboratuvar dersinde sağlam bir B ve seramikte de A almıştım. Derslerimde böylesine başarılı olmaktan gurur duyuyordum ve annemin yıllar boyu sürececek kaçınılmaz hayal kırıklığının beni zehirlemesini istemiyordum. Bu hayal kırıklığı eninde sonunda yaşanacaktı gerçi ama ona gerçeği, aldığım son notlar eşliğinde söylemeyi planlıyordum.

Henüz finallere üç hafta olmasına rağmen annem beni bu iki işle ilgili sürekli sıkıştırıp duruyordu. Büyükanнемin kaldığı yüksek binaya ulaştığımızda ona bu konuyu hâlâ düşündüğümü söyleyip babamın bavulları indirmesine yardım etmek üzere arabadan indim.

Bu çok tuhaftı. Annem tanıdığım en sert görünümlü insandı ama büyükanнем kapıyı açtığında sanki karşısında üzerinde sarı eşofmanlar ve “deli aşçıyı öpün” yazılı bir mutfak önlüğü olan, bir elli boylarında sahte bir sarışın değil de bir dev duruyormuş gibi iyice küçülmüştü. Bana sımsıkı sarılan büyükanнемin üzerinden parfüm ve tavuk kokuları yayılıyordu. “Ally! Dur da sana bir bakayım! Saçlarına bir şeyler yapmışsın! Facebook’taki fotoğraflarını gördüm.”

“Senin Facebook’un mu var?” diye sordu annem.

“Ally ile ben Facebook’ta arkadaşız, öyle değil mi?” Büyükanнем bana bakıp göz kırptı.

Annemin suratını buruşturduğunu gördüm. Bunun sebebi bizim Facebook’ta arkadaş olmamız mıydı yoksa büyükanнемin bana ısrarla ismini kısaltarak hitap etmesi miydi bilmiyordum.

Sadece Bir Gün

İçeri girdik. Büyükanneemin erkek arkadaşı Phil, çiçek desenli büyük kanepede uyukluyordu. Bir basketbol maçını gösteren devasa boyutlardaki televizyon ise bangır bangır bağıırıyordu.

Büyükanneem saçlarıma dokundu. Saçlarım artık omuzlarıma dek uzamıştı. Geçen yıldan beri hiç kestirmemiştim. “Eskiden daha kısaydı,” dedim. “Şimdi ne uzun ne de kısa sayılırlar.”

“Bana kalırsa eskisinden çok daha iyi görünüyorlar. O kısa saçlar iğrençti!” dedi annem.

“Saçlarımı küt kestirmiştim anne, kazıtmamıştım.”

“Biliyorum ama o halinle erkek çocuğuna benziyordun.”

Büyükanneeme döndüm. “Annem çocukluğunda kötü bir saç kesimi yüzünden travma yaşamış olabilir mi? Çünkü saçlarıma kafayı takmış durumda.”

Büyükanneem ellerini birbirine çarptı. “Ah, haklı olabilirsiniz, Ally. On yaşındayken *Rosemary’nin Bebeği*’ni izledi ve onu çocuk kuaförüne götürmem için bana yalvardı. Kuaföre sürekli saçını daha da kısaltmasını söyledi ve sonunda kısacık kaldı. O gün salondan çıkarken bir kadın oğluna Ellie’yi gösterip, ‘Neden sen de saçını bu küçük oğlan gibi kısacık kestirmiyorsun?’ diye sordu.” Gülümseyerek anneme baktı. “Bu olayın seni hâlâ üzdüğünü bilmiyordum, Ellie.”

“Üzmüyor, anne çünkü böyle bir olay yaşanmadı. Ben *Rosemary’nin Bebeği*’ni hiç seyretmedim. Zaten on yaşındaki bir çocuğa bu filmi izletmek pek de uygun olmazdı.”

“Sana fotoğraflarını gösterebilirim!”

“Buna hiç gerek yok.”

Büyükanneem, annemin saçlarını şöyle bir süzdü. “Bence o kısa saç kesimini tekrar deneyebilirsin. Herhalde Bill Clinton’ın başkanlığından beri saç modelini hiç değiştirmedin.” Yüzünde yine o muzip gülümseme belirdi.

Büyükannem annemin alçak bir atkuyruğu şeklinde toplanmış düz, kahverengi saçlarına dokununca annem âdeta birkaç santim daha küçüldü. Nihayet büyükannem onu orada bırakıp beni mutfağa doğru sürükledi. “Kurabiye ister misin? Biraz beze var.”

“Beze gerçek kurabiye değildir, büyükanne. Hindistan cevizli kurabiyenin bir benzeri ve tadı da iğrenç.” Büyükannem Hamursuz Bayramı’nda evde unla yapılmış hiçbir yiyecek barındırmazdı.

“Gel bakalım, daha başka nelerim varmış.” Onunla birlikte mutfağa girdim. Bana biraz diyet limonata doldurdu. “Annen zor günler geçiriyor,” dedi. Annem ortalarda görünmediği zamanlar merhamet dolu olur, sanki onu kızdıran benmişim gibi neredeyse avukatlığına soyunurdu.

“Bunun için bir sebep göremiyorum. Gayet güzel bir hayatı var.”

“Ne tuhaf, senin ona nankörlük yaptığını düşündüğü zamanlar annen de hep bu sözleri kullanıyor.” Fırının kapağını açıp içindekileri kontrol etti. “Annen sensiz bir hayata uyum sağlamakta güçlük çekiyor. Sen onun her şeyisin.”

Yüreğimde koca bir boşluk hissettim. Annemi bu açıdan da hayal kırıklığına uğratmışım.

Büyükannem bir tabağa, asla karşı koyamadığım o iri ve yumuşak şekerlerden doldurdu. “Ona kendini yeni bir çocukla oyalayabileceğini söyledim.”

Ağızımdaki limonatayı püskürttüm. “Annem kırk yedi yaşında.”

“Bir çocuk evlat edinebilir,” dedi büyükannem elini sallayarak. “Şu Çinli yetimlerden birini. Lucy Rosenbaum’un çok tatlı, Çinli bir torunu oldu.”

“Çocuklardan bahsediyoruz, büyükanne köpeklerden değil!”

“Biliyorum. Yine de annen daha büyük bir çocuğu evlat edinebilir. Hem Tanrı katında sevaba da girmiş olur.”

Sadece Bir Gün

“Sen anneme bu konudan bahsertin mi?”

“Elbette.”

Büyükkannem bizim asla açmadığımız konuları gündeme getirirdi. Tıpkı annemin yıllar önce düşürdüğü bebeğinin anısına her yıl bir mum yakması gibi. Annemi çılgına çeviren şeylerden biri de buydu.

“Çalışma hayatına geri dönmeyecekse kendisine oyalanacak bir şeyler bulmalı.” Dışarıya, oturma odasına baktı. Annem çalışma hayatına geri dönmediği için büyükkannemle tartıştığını biliyordum. Hatta bir keresinde bir dergiden doktorların boşadığı eşlerin ciddi maddi sıkıntılar çektiğine dair bir yazı kesip anneme göndermiş sonrasında ikisi aylarca konuşmamıştı.

Annem mutfığa girdi. Önümdeki yumuşak şekerlere baktı. “Ona yiyecek düzgün bir şeyler veremez misin, anne?”

“Ah, sakın ol. O artık kendi kendini doyurabilir. On dokuz yaşında.” Büyükkannem bana bakıp göz kırptıktan sonra anneme döndü. “Neden dolaptan biraz soğuk et almıyorsun?”

Annem başını büyükkannemin buzdolabından içeri soktu. “Bayram için hazırladığın et nerede? Saat neredeyse iki oldu. Onu birazdan fırına vermeliyiz.”

“Ah, şu an zaten pişiyor,” dedi büyükkannem.

“Eti saat kaçta fırına verdin?”

“Endişelenme. Gazetede güzel bir tarif buldum.”

“Ne zamandır fırında?” Annem fırının içine baktı. “Çok büyük değil. Pişmesi üç saatten fazla sürmez. Ayrıca üzerini folyoyla kapatman gerekirdi. Fırının sıcaklığını da çok yüksek tutmuşsun. Göğüs eti ağır ağır pişmelidir. Sofraya beşte oturacağız, değil mi? Eti ne zaman fırına verdin?”

“Sen bu konuyu dert etme.”

“Kayış gibi olacak.”

“Ben senin mutfak işlerine karışıyor muyum?”

“Evet. Hem de sürekli. Ama ben seni dinlemiyorum. Bu sayede pek çok kez zehirlenmekten kurtulduk.”

“Kapa çeneni.”

“Gidip üstümü değiştireceğim,” dedim. Ama artık kimse benimle ilgilenmiyordu.

Misafir odasına girdiğimde babamı efkârlı gözlerle bir golf tişörtüne bakarken buldum. “Sence golfe kaçabilme ihtimalim var mı?”

“Önce Firavunların başına birkaç felaket getirmelisin.” Pencereden gümüş mavisi denize baktım.

Babam golf tişörtünü tekrar bavula kaldırdı. Anneme ne kadar da çabuk teslim oluyorduk. Aslında Hamursuz Bayramı babam için hiçbir şey ifade etmiyordu. Musevi olmadığı halde annemle birlikte onların her bayramını kutluyordu. Büyükanнем, büyükbabamın ölümünden sonra Musevi olmayan Phil’le yaşamaya başlamıştı ama annemin babamla nişanlandığını duyduğunda büyük ihtimalle öfkeden deliye dönmüştü.

“Sadece şaka yapıyordum,” dedim babama, öyle olmadığı halde. “Madem canın istiyor neden gitmiyorsun?”

Babam başını iki yana salladı. “Annenin desteğe ihtiyacı var.”

Annemin kimseye ihtiyacı olduğunu düşünmüyormuşum gibi alaycı bir şekilde dudakımı büzdüm.

Babam konuyu değiştirdi. “Geçen hafta sonu Melanie’yi gördük.”

“Ah, gerçekten mi?”

“Grubu Philadelphia’da konser verdiği için hiç beklenmedik bir anda ortaya çıktı.”

Melanie şimdi de bir *müzik grubunda mıydı*? Kendisi Mel 4.0 olabilirdi ama ben hep güvenilir Allyson olarak kalmalıydım, öyle

mi? Babama gergin bir gülümseme sunup bundan haberim varmış gibi davrandım.

“Bayram tabağını bulamıyorum, Frank,” diye seslendi büyükannem içeriden. “Onu parlatmaya göndermiştim.”

“Tabağı en son nerede gördüğünü hatırlamaya çalış,” dedi babam. Sonra bana hafifçe omuzlarını silkerek içeridekilere destek vermek üzere yanımdan ayrıldı. Tabağın bulunmasının ardından büyükannemin kâseleri dolaptan indirmesine yardım etti ve annem ona Phil’in yanında durmasını söyleyince uyuklayan yaşlı adamla birlikte basketbol maçı izledi. Golf hayalleri buraya kadardı. Balkona çıkıp annem ile büyükannemin basketbol maçının seslerine karışan tartışma seslerini dinledim.

Hayatım öylesine dar sınırlar içerisindeydi ki kendimi dar bir yünlü kazak giymişim de kaşıntıya tutulmuşum gibi hissediyordum.

Balkonda benim dışımda kimse olmadığı halde, “Ben yürüyüşe çıkıyorum,” dedim. Ayakkabılarımı giyip kapıdan dışarı çıktım ve sahile yürüdüm. Oraya vardığımda ayakkabılarımı tekrar çıkardım ve koşmaya başladım. Ayaklarımın ıslak kumu ritmik bir şekilde dövmesi, içimdeki bir şeylerin kabarıp tenimi yapış yapış yapan terle birlikte vücudumu terk etmesine neden oldu. Bir süre sonra durup oturdum ve denize baktım. Karşıda Avrupa kıtası vardı. Orada bir yerlerde farklı bir versiyonum yaşıyordu.

Eve döndüğümde annem duş alıp sofrayı hazırlamamı istedi. Saat beşte masaya oturup Musevilerin antik Mısır’daki esaretten kurtuluşlarını canlandırmakla geçecek uzun bir geceye hazırlandık. Bunun özgürlüğe dair bir canlandırma olması gerekirdi ama annem ve büyükannem birbirlerine öfke dolu bakışlar fırlatırken tersine, üzerimizde daha büyük bir baskı hissederdik. En azından yetişkinlerin sarhoş

olmak gibi bir şansı vardı. Bu bayramda gece boyunca dört kadeh şarap içmeniz gerekirdi. Elbette ben şarap yerine bana özel, kristal bir sürahiye konulmuş üzüm suyundan içecektim. Daha doğrusu çoğunlukla böyle olurdu. Fakat bu defa ilk duanın ardından üzüm suyundan bir yudumla almamla birlikte neredeyse boğulacaktım. Sürahide üzüm suyu değil şarap vardı. Bir yanlışlık olduğunu düşündüm, ta ki büyükannem bana bakıp göz kırpana dek.

Kutlama her zamanki gibi geçti. Hayatının diğer her safhasında saygılı bir insan olan annem yine asi bir gence dönüşmüştü. Büyükanmemin Musevilerin kırk yıl boyunca çölde dolaştıklarını okumasıyla birlikte kahkahalara boğulup bunun Musa'nın yön sormaktan hoşlanmayan bir adam olmasından kaynaklandığını söyledi. İsrail konusu açıldığında büyükanmemin bundan nefret ettiğini bildiği halde politik konuşmalara başladı. Hamursuz ekmek çorbasını içtiğimiz sırada hamursuz ekmeğin ne kadar kolesterol içerdiğine dair bir tartışmaya girdiler.

Babam böyle durumlarda yapılacak en akıllıca şeyin sessiz kalmak olduğunu biliyordu. İtirme cihazıyla oynayıp duran Phil'in de zaman zaman içi geçiyordu. Ben de fırsattan istifade kadehime defalarca "üzüm suyundan" doldurdum.

İki saat kadar sonra sıra ete gelmişti ve bu da artık Musevi göçü hakkında konuşmaya ara vereceğimiz anlamına geliyordu. Yemeğin tadı berbat bile olsa bu bizi biraz rahatlatmıştı. Et kupkuruydu ve sanki yanmış gibiydi. Ben tabağımdaki eti kenara iterken büyükanmem briç kulübünden ve Phil'le çıkacakları gemi seyahatinden söz ediyordu. Sonra bize Rehoboth Kumsalı'nda geçirdiğimiz ve çoğu zaman onun da bir bölümüne katıldığı geleneksel yaz tatilimizi sordu.

"Sen yaz tatili için başka neler planladın?" diye sordu bana öylesine.

Bunu gerçekten de düşünmeden sormuştu. *Nasılsm?* ya da *Nasıl gidiyor?* gibi soruların arasına sıkıştırılmış basit bir soruydu. Tam ona,

“Ah, çok önemli bir planım yok,” diyeceğim sırada annem araya girip benim bir laboratuvarımda çalışacağımı söyledi. Ardından büyükan-neme bununla ilgili her türlü detayı verdi. Çalışacağım yer bir ilaç şirketinin araştırma laboratuvarıydı. Belli ki orada çalışmayı daha o gün kabul etmiştim.

Bu annemden beklenmeyecek türde bir davranış değildi. Hayatım boyunca bana bunu hep yapmıştı. Bunu yapmasına ben izin vermiştim.

Birden aynı anda hem soğuk, hem sıcak, hem sert hem de akışkan bir öfke duydum ve bu öfke içimi gerçek iskeletimden çok daha güçlü, ikinci bir iskelet gibi kapladı. Belki bana anneme bir sonraki sözleri söyleme cesaretini veren de bu duyguydu. “Ben yaz tatilimi laboratuvarımda geçirmeyeceğim.”

“Bunun için çok geç kaldın,” dedi annem çabucak. “Dr. Baumgartner’ı arayıp yaptığı teklifi geri çevirdim. Bir tercihte bulunmak için önünde üç hafta süre vardı.”

“Ben Dr. Baumgartner’ın yanında da çalışmayacağım.”

“Başka bir planın mı var?” diye sordu babam.

Annem böyle bir şeyin olması mümkün değilmiş gibi alaycı bir tavırla dudaklarını büzdü. Belki de haklıydı. O güne dek hiç çalışmamıştım. Buna ihtiyaç duymamıştım. Kendim için bir şey yapma ihtiyacı hissetmemiştim. Çaresizdim. İşe yaramaz birisiydim. Koca bir hayal kırıklığıydım. Çaresizliğimin, bağımlılığımın, pasifliğimin bir araya gelip küçük bir ateş topuna dönüştüğünü hissettim ve zayıflığın nasıl olup da böylesine güçlü bir şey yaratabildiğine şaşırarak topu elime aldım. Ama top giderek ısındı ve onu fırlatmaktan başka çarem kalmadı. Anneme.

“Fen derslerinin çoğunu bıraktığımı ve bir sonraki sonbahar diğerlerini de bırakacağımı göz önünde bulundurursak bulduğun

laboratuvarın beni çalıştırmak isteyeceğini sanmıyorum,” dedim hınc dolu bir sesle. “Kısacası ben artık tıp hazırlık dersleri almıyorum. Seni *hayal kırıklığına* uğrattığım için üzgünüm.”

Odadaki nemli havada asılı kalan alaycı sesim, hayatta ilk defa annemi hayal kırıklığına uğratmaktan o kadar da büyük bir üzüntü *duymadığımı* fark ettiğim anda bir buhar olup benden uzaklaştı. Belki nihayet kinimi kustuğum için ya da belki de büyükannemin bana gizlice verdiği şarap yüzünden böyle bir konuşma yapmaktan neredeyse mutluluk duymuştum. Annemi hayal kırıklığına uğratacağımı düşünerek bunca zaman kaçınılmaz olandan kaçmaktan fazlasıyla yorulmuştum.

“Tıp derslerini bıraktın mı?” Annem bunları sessizce söylemişti ve öfke ile kırgınlığın bu ölümcül karışımı o güne dek beni hep canevimden vurmuştu.

“Bu zaten onun değil *senin* hayalindi Ellie,” dedi büyükannem beni koruyarak. “Soruma hâlâ cevap vermedin, Ally. Bu yaz tatilini nasıl geçireceksin?”

Annem öylesine incinmiş, öylesine öfkeli görünüyordu ki irademin parçalandığını ve yavaş yavaş teslim olmaya başladığımı hissediyordum. Ama sonra bir ses duydum; bu kendi sesimdi.

“Tekrar Paris’e gideceğim.”

Bunu sanki aylardır bu seyahatin planını yapıyormuşum gibi söylemiştim ama aslında bu sözler Willem’e yaptığım bütün o itiraflar gibi bir anda ağzımdan kaçırvermişti. Fakat şimdi kendimi fazlasıyla rahatlamış hissediyordum ve az önceki öfkem de yerini güneş ışığı ve hava gibi bir anda içime dolan bir neşeye bırakmıştı.

Paris’te Willem’le geçirdiğim o gün de *aynı duyguyu* hissetmiştim. Ve bana, doğru olanı yaptığımı söyleyen de *bu duyguydu*.

Sadece Bir Gün

“Ayrıca Fransızca öğreneceğim,” diye ekledim. Her nedense verdiğim bu son bilgi masada bir gürültünün kopmasına neden olmuştu. Annem ona yalan söyleyip geleceğimi mahvettiğim için bana bağırıp çağırıyordu. Babam bağırarak uzmanlık derslerini değiştirmeme bir şeyler söylüyor ve bana Paris’teki eğitim masraflarımı kimin karşılayacağını soruyordu. Büyükanнем de bir Hamursuz Bayramı’nı daha rezil ettiği için anneme veryansın ediyordu.

Bütün bu karmaşanın arasında çorba içtiğimiz andan beri tek bir kelime dahi konuşmayan Phil’in sesinin duyulmuş olması biraz tuhaftı. “*Tekrar* Paris’e mi gideceğim dedin, Ally? Oysa hatırladığım kadarıyla Helen grev yüzünden Paris’e yapacağın seyahatin iptal olduğunu söylemişti.” Başını iki yana salladı. “O şehirde sürekli grev yapıyorlar.”

Masa bir anda sessizleşti. Phil bir parça hamursuz ekmek alıp onu gürültüyle çiğnemeye başladı. Annem, babam, büyükanнем, hepsi birden bana bakıyordu.

Aslında durumu kolayca idare edebilirdim. Phil’in kulaklığının sesi kısıktı. Sözlerimi yanlış duymuştu. Çıktığımız Avrupa turunda orayı göremediğim için *Paris’e* gitmek istiyordum. O ana dek pek çok yalan söylemiştim. Bir tane daha söylesem ne fark ederdi?

Ama artık yalan söylemek istemiyordum. Durumu idare etmek istemiyordum. Rol yapmak istemiyordum. Willem’le geçirdiğimiz o gün Lulu isminde biriymiş gibi davranmıştım ama aslında hayatım boyunca hiç bu kadar dürüst olmamıştım.

Belki de özgürlük böyle bir şeydi. Karşılığında bir bedel ödemeniz gerekiyordu. Ya kırk yıl çölde dolaşarak ya da iki öfkeli ebeveynin gazabına uğrayarak.

Derin bir nefes aldım. Tüm cesaretimi topladım.

“*Tekrar* Paris’e gidiyorum,” dedim.

Yirmi Altı

MAYIS

Ev

Yeni bir liste yaptım.

- Paris'e uçak bileti: \$1200
- Devlet üniversitesinde Fransızca dersi:
\$400
- Avrupa'da geçireceğim iki hafta için cep harçlığı:
\$1000.

Hepsi birden 2,600 dolar tutuyordu. Avrupa'ya gidebilmek için bu parayı biriktirmem gerekiyordu. Annem ve babam elbette bana bu seyahat için maddi yardımda bulunmayacaktı ve o güne dek biriktirdiğim harçlıklardan oluşan banka hesabıma dokunmama da izin vermemişlerdi çünkü bu para eğitimime harcanacaktı. Hesap sahibi onlar olduğu için bu konuda söz hakkım yoktu. Ayrıca annem evde kalmama bile ancak büyükannemin müdahalesi ve benim yazı

Dee'nin evinde geçirme tehditlerim sayesinde izin vermişti. Bana o kadar öfkeliydi ki. Üstelik hikâyenin sadece bir kısmını biliyordu. Onlara Paris'e gittiğimi söylemiş ama nedenini ya da kiminle gittiğimi açıklamamıştım. Paris'e tekrar gitmeme gerekçe olarak da orada önemli bir şey bırakmış olmamı göstermiştim ve onlar da bunun bavulum olduğunu düşünmüşlerdi.

Annemi en çok neyin kızdırdığını bilmiyordum; geçen yaz onları kandırması olmamın mı yoksa ona bu konuyla ilgili her şeyi anlatmayacağım gerçeğinin mi. Hamursuz Bayramı'nın ardından benimle konuşmayı reddetmiş ve tam dört haftayı ondan tek bir kelime bile duymadan geçirmiştım. Şimdi yaz tatili için eve geri dönmüştüm ve annem benden köşe bucak kaçıyordu. Bu beni hem rahatlatıyor hem de biraz korkutuyordu çünkü daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı.

Dee iki ay içerisinde 2600 dolar biriktirmenin zor ama imkânsız olmadığını söylüyordu. Bana Fransızca kursundan vazgeçmemi önerdi. Ancak içimden bir ses bana bu kursu almamı söylüyordu. Hayatım boyunca hep Fransızca öğrenmek istemiştım. Ayrıca Paris'e Fransızca öğrenmeden geri dönüp Céline'in karşısında sinmeye hiç mi hiç niyetim yoktu.

Kısacası 2600 dolara ihtiyacım vardı. Bu parayı biriktirebilirdim. Tabii eğer bir iş bulursam. Ama sorun, daha önce hiç çalışmamış olmamdı. Şık, kalın bir kâğıda bastığım zarif özgeçmişimi güçlükle dolduran bebek bakıcılığı ve babamın ofisinde yaptığım dosyalama işi dışında herhangi bir işte çalışmamıştım. Belki de özgeçmişimi kasabada boş pozisyonu olan her şirkete bıraktığım halde geri dönüş alamamamın sebebi de buydu.

Nihayet saat koleksiyonumu satmaya karar verdim. Onları Philadelphia'daki bir antikacıya götürdüm. Bana hepsi için beş yüz dolar önerdi. Yıllarca, biriktirdiğim bu saatleri satın almak için önerdiği rakamın en az iki katını harcamıştım ama adam bana bakıp belki de

şansımı e-bay'de denemem gerektiğini söyledi. Ama bu da aylarımı alırdı. Böylece Dee'ye gönderdiğim Betty Boop saati dışında bütün saatlerimi ona teslim ettim.

Annem yaptığım şeyi öğrendiğinde sanki saatlerimi değil de vücudumu satmışım gibi başını tiksintiyle iki yana salladı. Yaptıklarımın duyduğu hoşnutsuzluk giderek artıyordu. Bu hoşnutsuzluk bir radyasyon bulutu gibi evin içinde süzülüyordu. Nereye kaçsam ondan kurtulamıyordum.

Bir iş bulmak *zorundaydım*. Sadece para kazanmak için değil evden uzaklaşmak için de. Melanie'nin yanına kaçmam ihtimal dâhilinde değildi. Her şeyden önce onunla konuşmuyorduk. Ayrıca babamın söylediğine göre Melanie yaz tatilinin ilk kısmında bir müzik kursu için Maine'de olacaktı.

İş konusundaki önerilerini almak üzere evdeki sabit telefondan Dee'yi aradığımda, "Denemekten vazgeçmemelisin," dedi bana. Ailem tarafından cezalandırıldığım için cep telefonum kapatılmış ve evdeki internete de şifre konulmuştu. Bu yüzden internete girmek istediğimde ya onlardan izin alıyor ya da kütüphaneye gidiyordum. "Özgeçmişini sadece boş pozisyonu olan şirketlere değil kasabadaki her işletmeye bırak çünkü senin gibi birini işe alacak kadar çaresiz olan şirketlerin çoğunlukla eleman aradıklarını duyuracak kadar zamanı yoktur."

"Teşekkür ederim."

"Bir işe girmek istiyorsun, değil mi? O halde gururunu bir kenara bırakıp her yere başvur."

"Buna araba yıkama şirketleri de dâhil mi?" dedim şaka yapmak isteyerek.

"Evet. Araba yıkama şirketleri de dâhil." Benim aksime Dee şaka yapmıyordu. "Ayrıca başvurduğun yerin müdürüyle görüşmek istediğini söyle ve ona Araba Yıkama Kralı'yım gibi davran."

Sadece Bir Gün

Kendimi jantları parlatırken hayal ettim. Ama sonra Dee'nin bu yazı ya bir yastık fabrikasında çalışarak ya da okulun yemekhanesinde bulaşık yıkayarak geçireceğini düşündüm. O buna mecburdu. Böylece bir sonraki gün özgeçmişimden elli çıktı daha alarak kitapçıdan, manifaturacıya, markete, muhasebeciye, içki dükkânlarına ve evet, araba yıkamacısına kadar kapı kapı dolaştım. Sadece özgeçmişimi bırakmakla yetinmiyordum. Müdürle görüşmek istediğimi de söylüyordum. Bazen müdürler yanıma gelip bana deneyimimi, işletmelerinde ne kadar süreyle çalışmak istediğimi soruyordu.

Onlara şöyle cevap verdiğimi duyuyordum; deneyimim yok ve iki ay. İnsanların beni neden işe almadıklarını anlamaya başlamıştım.

Café Finlay'ın yanından geçerken elimdeki özgeçmişleri tüketmek üzereydim. Kasabanın sonunda yer alan bu küçük restoran siyah-beyaz damalı zemini ve birbirleriyle uyumsuz, formika masalarıyla 1950'lerin dekoruna sahipti. Ne zaman yanından geçsem kapalı olduğunu düşünürdüm.

Ama bugün içeriden bangır bangır müzik sesi geliyor, sesin şiddetiyle camlar zangırdıyordu. Kapıyı ittiğimde açıldı. "Merhaba," diye seslendim. Cevap gelmedi. İçerideki bütün sandalyeler masaların üzerine toplanmıştı. Oturma bölümlerinden birinde üst üste konulmuş temiz masa örtüleri vardı. Duvardaki tahtaya bir önceki günün menüsü karalanmıştı. Menüde tekila ve kivili tereyağına batırılmış turuncu biber soslu pisi balığı gibi şeyler yazıyordu. Annem burada "değişik" yemekler sunulduğunu söylerdi, ki bu da bu yiyecekleri biraz tuhaf bulduğu anlamına geliyordu. O güne dek bu restoranda hiç yemek yememiş olmamızın sebebi de buydu. Daha önce burada yemek yemiş birini de tanıımıyordum.

"Ekmek mi getirdin?"

Sesin geldiği yöne döndüm. Karşımda mavi bir bandananın altından çıkan kızıl renkli dağınık saçlarıyla bir Amazon kadar uzun boylu ve bir o kadar da iri bir kadın duruyordu.

“Hayır,” dedim.

“Lanet olsun!” Kadın başını iki yana salladı. “O halde ne istiyorsun?” Ona özgeçmişimi uzattım. Elini sallayarak geri çevirdi. “Daha önce hiç mutfakta çalıştın mı?” Başımı iki yana salladım.

“Üzgünüm. Olmaz,” dedi.

Ardından duvardaki Marilyn Monroe resimli saate baktı. “Seni öldüreceğim, Jonas!” Sıkıttığı yumruğunu kapıya doğru salladı.

Gitmeye davrandım ama sonra durdum. “Ekmek siparişiniz neydi?” diye sordum. “Sizin için gidip hemen getirebilirim.”

Kadın saate bakıp abartıyla iç geçirdi. “Sipariş Grimaldi’den alınacak. On sekiz Fransız bagetine ve altı somun Harvest ekmeğine ihtiyacım var. Ayrıca birkaç günlük tatlı çöreğe. Anladın mı?”

“Sanırım.”

“Bu iş *sanırımla* olmaz, tatlım.”

“On sekiz baget. Altı somun Harvest ve birkaç günlük tatlı çörek.”

“Çörekler mutlaka *bayat* olsun. Taze olanıyla ekmek tatlısı yapamam. Ayrıca Jonas’ı da sor. Ona seni Babs’in gönderdiğini ve lanet olası dağıtım elemanı yine gelmediği için kekleri ücretsiz verip geri kalan sipariştten de yüzde yirmi iskonto yapabileceğini söyle. Araya ekşi mayalı ekmek karıştırmamalarına dikkat et. O boktan şeylerden nefret ederim.”

Kafenin eski tip kasasından bir tomar para çıkardı. Paraları alıp elimden geldiğince hızlı bir şekilde fırına gittim ve Jonas’ı bulup siparişimi verdikten sonra ekmeklerle birlikte koşarak geri döndüm. Beraberimde otuz somun ekmek taşıdığım için dönüş yolculuğum düşündüğümde daha zor geçmişti.

Sadece Bir Gün

Babs ekmekleri kontrol ederken nefes nefese kalmıştım. “Bulaşık yıkamayı biliyor musun?”

Başımı onaylarcasına salladım. O kadarını becerebilirdim.

Teslim olmuş bir edayla başını iki yana salladı. “Arka tarafa geç ve Nathaniel’a seni Hobart’la tanıştırtmasını söyle.”

“Hobart mı?”

“Evet. Siz ikiniz bundan sonra epey samimi olacaksınız.”

Hobart’ın sanayi tipi bir bulaşık makinesi olduğu ortaya çıktı ve o gece restoran açıldıktan sonra saatlerce onunla haşır neşir oldum. Tabakları bir hortum yardımıyla sudan geçirip Hobart’ın içine dolduruyor, daha üzerlerinde duman tüterken tekrar çıkarıyor ve aynı işlemi bir kez daha yapıyordum. Mucizevî bir şekilde, bitmek bilmeyen tabak akışını kontrolüm altına almayı, hiçbir şey düşürmemeyi ya da parmaklarımı fazla yakmamayı başarmıştım. Etraf biraz sakinleştiğinde Babs benden ekmek kesmemi, mikserle değil de ellerimle krema çırpmamı (böylesinin çok daha lezzetli olduğu konusunda ısrarcıydı), yerleri silmemi ya da duvara gömülü soğutucuların birinden fileto getirmemi istiyordu. Tüm akşamı her şeyi berbat etme korkusuyla panik halinde geçirdim.

Restoranın aşçısı Nathaniel bana elinden geldiğince yardım etti, neyin nerede olduğunu söyledi ve çok sıkıştığımda sote tavaalarını ovmama yardımcı oldu. “Sen burayı bir de hafta sonları göreceksin,” diye uyardı beni.

“Ben bu kafeye kimsenin uğramadığını sanıyordum.” İçimden bir ses bu sözlerin Babs’ı deli edeceğini söyleyince elimi hızla ağzıma götürdüm.

Ama Nathaniel sadece gülmekle yetindi. “Şaka mı yapıyorsun? Philadelphia’nın gurmeleri Babs’a âdeta taparlar. Buraya sırf Babs için gelirler. Babs Philadelphia’ya taşınmayı seçseydi çok daha iyi para

kazanabilirdi ama o, köpeklerinin şehir hayatından nefret edeceğini söylüyor. Ve sanırım köpekler derken bizleri kastediyor.”

Son müşteri de kafeden ayrıldığında hem mutfak personeli hem de garsonlar aynı anda rahat bir nefes aldılar. Birileri Rolling Stones’un eski şarkılarını çalmaya başladı. Birkaç masa bir araya getirildi ve herkes oturdu. Saat geceyarısını epeyce geçmişti ve eve kadar uzun bir yolum vardı. Eşyalarımı toplamaya başladım ama Nathaniel bana onlara katılmamı işaret etti. Geceyi bu insanlarla dip dibe geçirdiğim halde utandığımı hissederek masaya oturdum.

“Bira ister misin?” diye sordu Nathaniel. “Burada yiyip içtiklerimizden sadece maliyetini öderiz.”

“Bayilerin gönderdiği beğenilmeyen şaraplardan da içebilirsin,” dedi adı Gillian olan garson kız.

“Biraz şarap alayım.”

“Az önce kollarında birisi ölmüş gibi görünüyorsun,” dedi garsonlardan biri. Bakışlarımı aşağı çevirdim. İş ararken giydiğim şık etek ve bluz kana benzeyen sos lekeleriyle kaplanmıştı.

“Aslında şu an ölen benmişim gibi hissediyorum,” dedim. O güne dek hiç bu kadar yorulduğumu hatırlamıyordum. Adalelerim sızıyordu. Ellerim kaynar suya girip çıkmaktan kıpkırmızı kesilmişti. Ya ayaklarım? En iyisi ağzımı hiç açmamamdı.

Gillian güldü. “İşte şimdi gerçek bir mutfak kölesi gibi konuştun.”

Aynı anda birinde makarna birinde müşterilerden kalan et ve balık parçaları olan iki koca kâseyle Babs geldi. Karnım guruldadı. Kâseler elden ele dolaştı. Babs’ın aşçılığının “seçmeci” olup olmadığını bilmiyordum ama yemeklerinin tadı harikaydı. Tekilalı turuncu biber sosunun rengi turuncu değil açık sarıydı, üstelik acı değil tutsülü bir tadı vardı. Tabagımı silip süpürdüm, kalan sosu da Jonas’ın ekşi maya katılmamış ekmeğiyle sıyırdım.

Sadece Bir Gün

“Ee?” diye sordu Babs bana yemeğim bittiğinde.

Masadaki bütün gözler bana çevrildi. “Bugüne dek yediğim en iyi ikinci yemekti,” dedim, ki bu gerçekten doğrudu.

Herkes Babs’a hakaret etmişim gibi iç geçirdi. Ama Babs sadece sırtıyordu. “En beğendiğin yemeğin sevgilinle başbaşa yediğin yemek olduğundan eminim,” dedi ve ben onun saçlarının rengini alarak kıpkırmızı kesildim.

Babs bir sonraki gün saat beşte gelmemi istedi ve aynı rutin tekrarlandı. O güne dek hiç olmadığı kadar sıkı çalıştım, harika bir yemek yedim ve kendimi yatağıma bıraktım. Boşalan bir pozisyona mı getirildiğimi yoksa deneme safhasında mı olduğumu bilmiyordum. Babs dökme devir tavasını yıkarken deterjan kullandığım, fincanları Hobart’a doldurmadan önce üzerlerindeki ruj lekelerini çıkarmadığım, çırtığım kremayı çok sert ya da çok yumuşak yaptığım, kremanın içine, olması gereken miktarda vanilya katmadığım için beni zaman zaman azarlıyordu. Ama dördüncü gecenin sonunda bu azarları üzerine alınmamayı öğrenmiştim.

Beşinci gece, yemek telaşı başlamadan önce Babs beni arka taraftaki buzdolabının yanına çağırdı. Her akşam yemek servisine başlamadan önce yaptığı gibi bir şişeden votka yudumluyordu. Du-dağındaki ruj, şişenin ağzına bulaşmıştı. Bir an sonumun geldiğini, beni kovacağını düşündüm. Ama o bunu yapmak yerine elime bir tomar kâğıt tutuşturdu.

“Vergi için gerekli olan belgeler,” diye açıkladı. “Sana asgari ücret ödeyeceğim ama bahşişlerden de pay alacaksın. Aklıma gelmişken, önceki bahşişlerini almayı sürekli unutuyorsun.” Tezgâhın altından, üzerinde ismim yazılı bir zarf çıkardı.

Zarfı açtım. İçinde bir tomar banknot vardı.

Neredeyse yüz dolar değerinde bahşış vardı. “Bunun hepsi *benim mi?*”

Babs başını salladı. “Bahşış havuzumuz var. Herkes bu havuzdan kendine düşen payı alır.”

Elimi paraların üzerinde gezdirdim. Banknotlar parmaklarımdaki şeytan tırnaklarına takıldı. Ellerim berbat durumdaydı ama bu umurumda bile değildi çünkü onları çalışarak yıpratmıştım. Ve çalışmamın sonunda da bu paraları kazanmıştım. İçimi uçak bileti, Paris seyahati ya da parayla hiç ilgisi olmayan farklı bir duygu kapladı.

“Sonbaharda bahşış miktarı artar,” dedi Babs. “Yaz bizim için en durgun mevsimdir.”

Ne diyeceğimi bilemedim. “Bu harika. Ama ben sonbaharda burada olmayacağım.”

Babs kızıl kaşlarını çattı. “Ama ben seni bu iş için yetiştirdim.”

Kendimi kötü hissettim ve suçluluk duygusuna kapıldım ama özgeçmişimin ilk satırında kısa dönemli bir iş istediğim yazılıydı. Elbette Babs benim özgeçmişimi okumamıştı.

“Üniversiteye gidiyorum,” diye açıkladım.

“İş saatlerini ders programına göre belirleriz. Gillian da öğrenci. Nathaniel da zaman zaman okula gidip geliyor.”

“Ben Boston’da okuyorum.”

“Ah.” Babs bocaladı. “Ah, pekâlâ. Sanırım Gordon İşçi Bayramı’ndan sonra burada olacak.”

“Ben Temmuz ayının sonunda işi bırakmayı planlıyorum. Tabii eğer o zamana dek iki bin dolar biriktirebilirim.” Bunu söylerken bir yandan da kafamda hesap yapıyordum. Haftada yüz dolar bahşış ve maaşımla bunu başarmam pekâlâ mümkün görünüyordu.

“Araba almak için mi para biriktiriyorsun?” dedi Babs dalgın bir halde. Votkasından bir yudum daha aldı. “Sana benimkini satabilirim.

Sadece Bir Gün

O canavar benim sonum olacak.” Babs külüstür bir Thunderbird kullanıyordu.

“Hayır. Paris’e gitmek için para biriktiriyorum.”

Babs elindeki şeyi indirdi. “Paris mi?”

Başımı salladım.

“Paris’te ne var ki?”

Babs’a baktım. Willem uzun zamandır aklıma gelmemiştii. Mutfaktaki çılgnılığın arasında onu hatırlamaz olmuştum.

“Cevaplar var.”

Babs başını öylesine büyük bir coşkuyla iki yana salladı ki kızıl-kahverengi saçları bandanasından kurtuldu. “Paris’e cevap aramak için gidilmez. Olsa olsa soru aramak ya da makaron yemek için gidilir.”

“Makaron mu? Şu Hindistan cevizli şeyleri mi kastediyorsun?” Hamursuz Bayramı’nda kurabiye yerine yediğimiz o iğrenç şeyleri düşündüm.

“Makaron diyorum beze değil. Makaron pastel renkteki kremalı kurabiyelerdir. Tadı bir meleğin öpücüğüne benzer.” Babs bana baktı. “Bu parayı ne zamana kadar biriktirmen gerekiyor?”

“Ağustos’a kadar.”

Gözlerini kıstı. Gözleri her zaman kanlı olurdu ama nedense bu durum çalışma saatlerinin sonunda değil de gözlerinin çılgnca parıltılar saçtığı çalışma saatleri öncesinde daha fazla dikkat çekerdii. “Seninle bir anlaşma yapacağım. Hafta sonları çift vardiya yapıp sabah kahvaltısı için de çalışırsan restoranı kapatıp iki haftalık *yaz tatiline* çıktığım 25 Temmuz’a kadar iki bin dolar biriktirmeni sağlarım. Ama bir şartla.”

“Neymiş o?”

“Paris’e gittiğinde her gün bir makaron yiyeceksin. Taze olmalılar yani bir paket dolusu makaron alıp içinden her gün bir tane yemek

yok.” Susup gözlerini kapattı. “Ben ilk makaronumu Paris’teki bala-
yımda yemiştim. şimdi eşimden boşandım ama bazı aşklar sonsuza
dek sürer. Özellikle de Paris’te yaşanmışlarsa.”

Ensemde bir ürperti hissettim. “Buna gerçekten inanıyor
musun?” diye sordum.

Babs gözlerinde muzip bir parıltıyla votkasını yudumladı. “Ah,
belli ki sen bu tür cevapların peşindesin. Eh, sana bu konuda yardım
edemem ama çabucak içeri koşup bana tereyağı ve kremayı getirir-
sen benden mükemmel bir pasta kremasının nasıl hazırlanabileceğı
sorusunun cevabını alabilirsin.”

Yirmi Yedi

HAZİRAN

Ev

Altı hafta boyunca haftada üç gün, saat on bir buçuk ile bir arası Fransızca'ya giriş dersi alacaktım. Böylece Hoşnutsuzlar Evi'nden uzak durmak için yepyeni bir bahanem olmuştu. Haftanın beş gecesini ve hafta sonlarımın tamamını Café Finley'de geçirdiğim halde hafta içi oraya ancak saat beşte gidebiliyordum. Üstelik restoran pazartesi ve salı günleri kapalıydı, yani evde hâlâ annemle birbirimizden kaçmamızı gerektirecek kadar zaman harcamak zorundaydım.

İlk gün Fransızca dersine yarım saat erken gittim ve içerideki küçük büfeden buzlu çay alıp sınıfımı bulduktan sonra oturup kitabımı incelemeye başladım. Kitapta büyük bir kısmı Paris'e ait olmak üzere Fransa'nın pek çok fotoğrafı vardı.

Diğer öğrenciler de yavaş yavaş sınıfı doldurmaya başladı. Sınıf arkadaşlarımla üniversite öğrencileri olacağını düşünmüştüm ama

Sadece Bir Gün

benim dışındaki herkes annem ve babam yaşlarındaydı. Sarı saçları kaskatı duran bir kadın yanıma oturup kendini Carol olarak tanıttı ve bana sakız ikram etti. Onunla el sıkışmayı memnuniyetle kabul ettim ama sakızı almadım çünkü derste sakız çiğnemek bana pek de Fransızlara özgür bir davranış gibi gelmemiştir.

O sırada sınıfa kısa kesilmiş kır saçlarıyla kuşu andıran bir kadın girdi. Dışarıdaki nem oranının yüzde doksanı bulduğu göz önüne alındığında bunun imkânsız olduğu düşünülse de, her ikisi de düzgünce ütülenmiş dar kalem eteği ve ipekli bluzuyla bir moda dergisinden fırlamış gibi görünüyordu. Boynuna atkı da sarmıştı ve yine yüzde doksanlık nem oranı göz önüne alındığında bu da biraz tuhaf sayılırdı.

Belli ki bu kadın Fransız'dı. Bunu kanıtlamak için boynundaki atkı yeterli değildi belki ama sınıfın ön tarafına geçip bizimle konuşmaya da başlamıştı. Fransızca.

"*Yanlış sınıfta mıyız acaba?*" diye fısıldadı Carol. Öğretmen tahaya gidip önce Madam Lambert olan kendi ismini, sonra da dersin ismini yazdı; Fransızca'ya Giriş. Ders ismini bile İngilizce değil Fransızca yazmıştı.

"Ah, nerede bizde o şans," dedi Carol.

Madam Lambert bize doğru döndü ve akla gelebilecek en koyu İngilizce aksanıyla bunun Fransızca'ya giriş dersi olduğunu ancak Fransızca'yı öğrenmenin en iyi yolunun onu duymak ve konuşmak olduğunu söyledi. Sonraki bir buçuk saat boyunca tek bir kelime bile İngilizce duymadım.

"*Je m'appelle Thérèse Lambert,*" dedi ismini Teh-rez Lomb-behr olarak telaffuz ederek. "*Comment vous appelez-vous?*"

Sınıf boş gözlerle ona baktı. Madam Lambert önce kendisini sonra bizi işaret ederek sorusunu tekrarlardı. Yine kimseden ses çıkmadı. Madam Lambert gözlerini devirip dişlerini gıcırdattı. Ardından

beni gösterdi. Tekrar dişlerini gıcırdatarak ayağa kalkmamı işaret etti. Göğsüne hafifçe vurarak, "*Je m'appelle Thérèse Lambert,*" diye tekrarladı ağır ağır. "*Comment t'appelles-tu?*"

Karşımda o değil de küçümser bir tavırla hızlı hızlı Fransızca konuşan Céline duruyormuş gibi hissederek kısa bir süreliğine donakaldım. Madam Lambert soruyu tekrarladı. Nihayet bana ismimi sorduğunu anladım. Ama ben Fransızca bilmiyordum. Zaten bilseydim şu an burada, Fransızca'ya *Giriş* sınıfında olmazdım.

Ancak Madam Lambert benden hâlâ cevap bekliyor, oturmama izin vermiyordu.

"*Je m'appelle Allyson?*" dedim şansımı deneyerek.

Madam Lambert Fransızca konuşarak Fransız İhtilali'nin çıkış sebeplerini açıklamışım gibi otuz iki dişini birden göstererek sırtıttı. "*Bravo! Enchantée, Allyson.*"

Ardından sınıftaki herkese aynı şekilde tek tek ismini sordu.

Bu ilk turdu. Hemen ardından ikinci tur başladı: "*Pourquoi voulez-vous apprendre le français?*"

Soruyu tekrarlayıp tahtaya yazdı ve bazı kelimeleri yuvarlak içine alarak İngilizce karşılıklarını belirtti.

Pourquoi: neden. *Apprendre*: öğrenmek. *Voulez-vous*: istiyorsunuz. Ah, anlamıştım. Bize neden Fransızca öğrenmek istediğimizi soruyordu.

Bu soruyu yanıtlamaya nereden başlayacağımı bilemiyordum. Zaten burada olmamın sebebi de buydu.

Ama Madam Lambert sözlerine devam etti.

"*Je veux apprendre le français parce que...*" Yine bazı kelimeleri yuvarlak içine aldı; *Je veux*: İstiyorum. *Parce que*: çünkü. Cümleyi üç kez tekrarladıktan sonra bizi işaret etti.

"Bu soruyu yanıtlayabilirim. Bu kelimeyi bir filmde duymuştum," diye fısıldadı Carol. Ardından elini kaldırdı. "*Je veux apprendre*

le français parce que,” kelimeleri bocalayarak söylüyordu ve aksanı da berbattı ama Madam Lambert sabırla bekledi.

“Parce que le divorce!”

“Mükemmel,” dedi Madam Lambert. Kelimeyi Fransızca söylemesi bunu daha da mükemmelleştirmişti. *Le divorce*, yazdı tahtaya. *“Boşanmak,”* dedi. Ardından tahtaya *le mariage* yazıp bunun boşanmanın zıt anlamlısı olduğunu açıkladı.

Carol bana doğru eğildi. “Kocamı boşadığımda hem şişmanlayacağıma hem de Fransızca öğreneceğime dair kendi kendime söz vermiştim. Fransızca öğrenmekte şişmanlıkta olduğu kadar başarı gösterirsem eylüle kadar bu dili şakır şakır konuşuyor olacağım!”

Madam Lambert sınıfta dolaştı ve insanlar ona neden Fransızca öğrenmek istediklerini açıklamaya çalıştı. İçlerinden ikisi Fransa’ya tatile gidecekti. Bir tanesi sanat tarihi eğitimi alacaktı ve bunun için Fransızca bilmeye ihtiyaç duyuyordu. Bir diğeri de bu dilin kulağa hoş geldiğini düşünüyordu. Madam Lambert herkesin verdiği cevabı, İngilizce karşılığını ve zıt anlamlısını tahtaya geçirdi. Tatil: *vacances*. İş: *travail*.

Bir önceki soruyu ilk ben yanıtladığım için bu defa sıra en son bana gelmişti. O zamana dek nasıl bir cevap vereceğimi düşünerek iyice telaşlanmıştım. Fransızca’da *tesadüf* kelimesini nasıl söyleyebilirdim acaba? Ya da bir yanlışlık yaptığımı düşündüğümü. *Romeo ve Juliet*’i. Kaybettiğim bir eşyayı aradığımı. Bu dili kusursuz konuşmak gibi bir amacım olmadığını sadece onu öğrenmek istediğimi. Bunları Fransızca nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Zaten bilseydim orada olmazdım.

Birden aklıma Willem geldi. Nutella. Âşık olmak ile sevmek arasındaki fark. Willem o kelimeyi Fransızca nasıl söylemişti? *Leke* kelimesini? *Sash?* *Tache?*

"Allyson," dedi Madam Lambert. "*Pourquoi veux-tu apprendre le français?*"

"*Je veux apprendre le français,*" dedim herkesin söylediği cümleyi tekrarlayarak. İşin bu kısmını başarıyla halletmiştim. "*Parce que...*" Nihayet düşünüp durmaktan vazgeçtim. "*Le tache,*" deyiverdim.

Ağzımdan çıkan kelime gerçekten düşündüğüm anlama geliyorsa son derece tuhaf bir cevap vermiştim. Leke. Bunun hiçbir anlamı yoktu. Ama Madam Lambert sert bir biçimde başını onaylarcasına sallayıp tahtaya *la tache* yazdı. Bir an kelimeyi yanlış hatırlıyor olabileceğimi düşündüm. Madam Lambert bana bakıp şaşkınlığımı izledi. Ardından tahtaya bir kelime daha yazdı. *La tache*: leke.

Başımı salladım. Evet, kelime doğrudu. Madam Lambert tahtaya bu kelimenin zıt anlamlısını yazmadı. Leke kelimesinin zıt anlamı yoktu.

Cevaplarımız tamamlandığında Madam Lambert gülümseyerek ellerini birbirine çarptı. "*C'est courageux d'aller dans l'inconnu,*" dedi bu cümleyi de tahtaya yazarak. Sonra onu defterlerimize geçirmemizi ve bir sözlük yardımıyla ne anlama geldiğini çözmemizi istedi. *Courageux*, cesur; *dans*, içinde; *l'inconnu* bilinmeyen; *d'aller* ise... Bu uğurda tam yirmi dakika harcasak da nihayet cümleyi çözmeyi başardık: Bilmediğimiz bir konuya el atmamız cesur olduğumuzu gösterir. Cümleyi çözmek en az Madam Lambert kadar bizi de gururlandırmıştı.

Yine de dersin ilk haftasını ismimi duymaktan çekinerek tamamladım çünkü sık sık ismimiz söyleniyordu; sınıfta sadece altı kişiydik ve Madam Lambert öğrencilerinin derse katılmasından çok hoşlanıyordu. Ne zaman çekindiğimizi görse bize, "*C'est courageux d'aller dans l'inconnu,*" diye hatırlatıyordu. Zaman içerisinde korkumu yendim. Her defasında hata yapıyor, gramer kurallarını altüst ediyor ve kelimeleri berbat bir şekilde telaffuz ediyordum ama hepimizin

Sadece Bir Gün

aynı durumda olduğunu biliyordum. Konuştukça kendime olan güvensizliğimden sıyrılıyor ve denemekte zorlanmıyordum.

“Kendimi bir aptal gibi hissediyorum ama belki de bu, işe yarıyordur,” dedi Carol bir gün dersten sonra.

O, ben ve birkaç öğrenci dersten sonra biraz pratik yapmak, Madam Lambert’in soru yağmurunun etkisinden kurtulmak ve bir ‘pof’ sesi eşliğinde dudaklarının arasından nefesini bırakmasının ne anlama geldiğini çözmek için ya birlikte öğle yemeği yiyor ya da birer kahve içiyorduk. Madam Lambert bu ‘pof’ sesleriyle kendine has bir dil yaratmıştı.

“Sanırım Fransızca bir rüya gördüm,” dedi Carol. “Kusursuz bir Fransızca konuşarak eski eşime çıkışıyordum.” Rüyasını hatırlayarak sırıttı.

“Ben kendimi o kadar geliştirdiğimden emin değilim ama kesinlikle ilerleme kaydediyorum,” dedim. “Ya da belki de kendimi bir aptal gibi hissetme konusunda ilerleme kaydediyorum.”

“*Un idiot*,” dedi Carol Fransızca. “İngilizce kelimeleri Fransız aksanıyla söylemek çoğunlukla işe yarıyor. Ama sanırım kendimizi *un idiot* gibi hissetmediğimiz gün, işin zor tarafını atlatmış olacağız.”

Kendimi yapayalnız bir halde Paris’te hayal ettim. Beni bekleyen pek çok mücadele vardı; tek başına seyahat etmek, Céline’le yüz yüze gelmek ve Fransızca konuşmak. Bütün bunlar öylesine göz korkutucuydu ki kimi zaman böyle bir işe kalkıştığıma bile inanmıyordum. Ama sanırım Carol bu konuda haklıydı; sınıfta yaptığım hatalarla başa çıktıkça kendimi bu seyahate daha hazır hissediyordum.

Sadece Fransızca açısından değil. Her açıdan. *C’est courageux d’aller dans l’inconnu.*

Çalıştığım restoranda Babs herkese sevgilimle buluşmak üzere Paris'e gideceğimi ve o hiç İngilizce bilmediği için Fransızca öğrendiğimi söylemişti. Bu yüzden şimdi Gillian ve Nathaniel bana Fransızca öğretme işine soyunmuştu. Babs da menüye Fransız yiyecekleri ekleyerek kendine düşen görevi yapıyordu, ki bu yiyeceklerden biri de hazırlanması saatler sürdüğü halde tadına baktığımda, "Ah, Tanrım, şimdi bütün bu çabanın sebebini anlıyorum" dediğim makaronlardı. Açık pembe renkli makaronların dışları sert ama ahudududan yapılmış nefis bir dolguyla kaplı içleri bir sünger kadar hafif ve yumuşaktı.

Ders aralarında diğer öğrencilerle birlikte takılırken ya da restoranda çalışırken çoğunlukla ya Fransızca konuşuyor ya da Fransızca düşünüyordum. Gillian boşalan tabakları mutfağa taşıırken bana fiil çekimleriyle ilgili alıştırma yaptırıyordu. "Yemek!" diye bağıırıyordu. Ben de ona, "*Je mange, tu manges, il mange, nous mangeons, vous mangez, ils mangent,*" diye karşılık veriyordum. Aslında Fransızca bilmeyen ama bir zamanlar Fransız bir kız arkadaşı olan Nathaniel bana Fransızca küfürler öğretiyordu; özellikle de bir kızla kavgı ederken kullanılabilecek sözleri.

T'es toujours aussi salope? Sen hep böyle cadı mısın?

T'as tes règles ou quoi? Âdet döneminde falan mısın yoksa?

Ve, *Ferme ta gueule!* Nathaniel bu sözün "Kapa o koca çeneni!" anlamına geldiğini iddia ediyordu.

"Fransa'da 'kapa o koca çeneni' dediklerini sanmıyorum," dedim.

"Şey, bu birebir çeviri olmayabilir ama buna benzer bir anlam taşıdığından eminim."

"Ama bu çok kaba bir söz. Fransızlar zevkli insanlardır."

"Fransızlar Jerry Lewis'in bir aziz olduğunu düşünüyorlar, dostum. Onlar da senin benim gibi sıradan birer insan." Sözlerine ara verip

Sadece Bir Gün

sırıttı. “Tabii kadınları kastetmiyorum. Fransız kadınları olağanüstü yaratıklardır.”

Aklıma Céline geldi ve içimi berbat bir duygu kapladı.

Restorandaki başka bir garson bana Rosetta Stone CD’leri verdi ve onları dinleyerek de pratik yapmaya başladım. Birkaç hafta içinde Fransızca’nın iyice geliştiğini, Madam Lambert sınıfta öğle yemeğinde ne yediğimi anlatmamı istediğinde onu yanıtlamakta zorlanmadığımı fark ettim. Önce kalıplarla konuşmaya, sonra cümle kurmaya başladım. Bu cümleleri Çince dersinde olduğu gibi önceden çalışmam gerekmiyordu. Her nasılsa dudaklarımdan kendiliğinden dökülüyorlardı. Başarmıştım.

Ay sonunun yaklaştığı bir gün alt kata indiğimde annemi mutfakta otururken buldum. Önünde devlet üniversitesinin kataloğu ve çek defteri duruyordu. Ona günaydın dedikten sonra buzdolabına gidip kendime biraz portakal suyu doldurdum. Annem beni seyreliyordu. Aramızda tampon vazifesi gören babam evde olmadığı zamanlar yaptığım gibi –böyle zamanlarda annemin olmadığı bir köşeye kaçardım– portakal suyumunu alıp arka verandaya çıkacağım sırada bana oturmamı söyledi.

“Babanla Fransızca kursunun masrafını karşılamaya karar verdik,” dedi çek defterinden bir sayfa kopararak. “Bu çıkacağın seyahatin herhangi bir kısmını onayladığımız anlamına gelmiyor. Ya da bizi kandırmış olman. Bunları kesinlikle onaylamıyoruz. Ama Fransızca dersi, eğitiminin bir parçası sayılır ve gördüğümüz kadarıyla, bu dersi gerçekten önemsiyorsun. Bu yüzden masrafını senin değil bizim karşılamamız gerekir.”

Annem yazdığı çeki bana uzattı. Bu, dört yüz dolarlık bir çekti. Dört yüz dolar iyi paraydı. Ama ben derse harcadığım paranın dışında bin dolar biriktirmiş ve Paris biletim için bir miktar ön ödeme bile

yapmıştım. Babs bana bir haftalık avans verecek ve önümüzdeki hafta gidip biletimi alacaktım. Ayrıca önümde para biriktirebilmem için bir ay daha vardı. Bu dört yüz dolar, açığımın bir kısmını kapatabilirdi. Ama belki de bu paraya ihtiyacım olmayacaktı.

“Sorun değil,” dedim anneme çeki geri uzatarak. “Teşekkür ederim.”

“Çeki istemiyor musun?”

“Beni yanlış anladın. Sadece ona ihtiyacım yok.”

“Elbette var,” dedi annem sert bir sesle. “Paris pahalı bir şehirdir.”

“Biliyorum ama çalıştığım iş sayesinde epey para biriktirdim ve yaz boyu neredeyse hiç harcamam olmadı. Benzin masrafım bile yok.” İşi şakaya vurmaya çalıştım.

“Bu da seninle konuşmak istediğim bir diğer konu. Bu kadar uzun saatler çalışacaksan geceleri arabayı almalısın.”

“Gerek yok. Sizi arabasız bırakmak istemem.”

“Şey, istersen ben de seni almaya gelebilirim.”

“Geç saatte çıkıyorum ve zaten genelde birileri beni eve bırakıyor.”

Annem geri aldığı çeki beni şaşırtacak kadar sert bir hareketle yırttı. “Artık senin için yapabileceğim hiçbir şey yok, değil mi?”

“Bu da ne demek oluyor?”

“Ne paramı, ne arabamı ne de seni gelip almamı istiyorsun. İş bulmana yardımcı olmak istedim ama buna bile izin vermedin.”

“Ben on dokuz yaşındayım,” dedim.

“Kaç yaşında olduğunu biliyorum, Allyson. Seni ben doğurdum!” Bir kırbaç gibi yankılanan sesi onun bile irkilmesine neden olmuştu.

Bazı şeylerin varlığını ancak onu kaybettiğinizde hissedersiniz. Ardında bir boşluk kaldığında. Öfkeyle yüzünü buruşturan anneme baktığımda nihayet onun sadece öfkeli olmadığını anlamıştım. Kırılmıştı. İçimi dolduran acıma duygusunun, duyduğum öfkenin bir kısmını alıp götürdüğünü hissettim. Giden bu parçayla birlikte ger-

Sadece Bir Gün

çekte ne kadar öfkeli olduğumu anladım. Anneme ne büyük bir öfke duyduğumu. Son bir yıldır. Belki de daha uzun bir süredir.

“Beni senin doğurduğunu biliyorum,” dedim.

“Seni büyütüp yetiştirmeye tam on dokuz yılını harcadım ve sen şimdi beni hayatından çıkarıp atıyorsun. Senin hakkında hiçbir şeyi bilmeme izin vermiyorsun. Hangi dersleri aldığını bilmiyorum. Kimlerle arkadaşlık ettiğini bilmiyorum. Paris’e neden gittiğini bilmiyorum.” Titremek ile iç geçirmek arası bir ses çıkardı.

“Ama *ben* biliyorum,” dedim. “Şimdilik bu kadarı yetmez mi?”

“Hayır, yetmez,” dedi sert bir sesle.

“Yetmek zorunda,” dedim ben de aynı şekilde.

“Demek artık kuralları sen koyuyorsun öyle mi?”

“Kural falan yok. Ben kimseye zorla bir şey yaptırmıyorum. Sadece beni yetiştirmekte başarılı olduğuna inanmanı istiyorum.”

“*Başarılı olduğuma*. Geçmiş zaman. Keşke artık beni bu görevden almış gibi konuşmasan.”

Bu sözler beni şaşırtmıştı; annemin beni bir görev gibi görmüş olmasından çok onu işten çıkarabilecek güce sahip olduğumu ima etmesine şaşırmıştım. “Halkla ilişkiler alanında falan bir iş bulacağını düşünmüştüm.”

“Bulacaktım, değil mi?” dedi nahoş bir kahkaha atarak. “Sen ortaokula başladığında kendime bir iş bulacağımı söylemiştim. Sonra liseye başladığında. Ehliyet aldığında.” Elinin tersiyle gözlerini sildi. “Çalışma hayatına geri dönmek isteseydim bunu çoktan yapmaz mıydım sence?”

“O halde neden yapmadın?”

“Çünkü istediğim şey bu değildi.”

“Peki *ne isiyorsun?*”

“Her şeyin eskisi gibi olmasını.”

Nedense bu söz beni iyice öfkeliendirmişti. Çünkü hem doğruydı –annem benim hep aynı kalmamı istiyordu– hem de koca bir yalan. “Her şeyin eskisi gibi olduğu’ zamanlarda bile bu sana yetmedi. Ben sana yetmedim.”

Annem başını kaldırıp hem şaşkın hem de yorgun gözlerle bana baktı. “Elbette yettin,” dedi. “Yetiyorsun.”

“Canımı sıkın şey ne biliyor musun? Senin ve babamın sürekli yarışını öndeyken bıraktığınızı söylemeniz. Yarışını öndeyken bırakmak *diye bir şey yok*. Yarışını ancak *geride kalırsan* bırakırsın. İkincinin yarışını bırakmasının sebebi de *buydu!*”

Annem usanmış bir tavırla kaşlarını çatmış. Bu onun çılgına dönmüş bir ergenle başa çıkarken kullandığı ifadeydi ve ergenliği yavaş yavaş geride bıraktığım son bir yılda bu ifadeyle sık sık karşılaşmış olmuştum. İşin tuhaf yanı annem eskiden bana karşı bu ifadeyi kullanmaya hiç ihtiyaç duymamıştı. Şimdi aramızdaki soruna biraz da bunun sebep olduğunu anlamıştım.

“Başka çocuklarınız da olsun istiyordunuz,” diye devam ettim sözlerime. “Ama benimle idare etmek zorunda kaldınız ve hayatım boyunca size yetmem için uğraştınız.”

Bu sözlerimle nihayet dikkatini çekmeyi başarmıştım. “Ne demek istiyorsun? Sen bize yetiyorsun.”

“Hayır, yetmiyorum. Nasıl yetebilirim ki? Ben tek çocuğum, tek vârisim *ve* yetersizim, yani elinizde başka şansınız olmadığı için bana yaptığınız yatırımların karşılığını almak zorundasınız.”

“Bu çok saçma. Sen yatırım falan değilsin.”

“Ama bana hep öyleymişim gibi davrandınız. Tüm beklentilerinizi bana yüklediniz. Sahip olamadığınız diğer çocuklara dair bütün umut ve hayalleri tek başıma taşımak zorunda kaldım.”

Annem başını iki yana salladı. “Sen ne söylediğinin farkında değilsin,” dedi sessizce.

Sadece Bir Gün

“Öyle mi? Ben daha on üç yaşındayken tıp okumama karar verdiniz. *Hadi ama!* On üç yaşındaki hangi çocuk tıp okumak ister?”

Annem bir an karnına bir yumruk yemiş gibi göründü. Sonra yediği yumruğun etkisini azaltmak istercesine elini karnına bastırdı. “Ben.”

“Ne?” Şimdi iyice kafam karışmıştı. Ama sonra lisede kimya ya da biyoloji derslerinde yardıma ihtiyaç duyduğumda kendisi doktor olduğu halde babamın beni nasıl da hep anneme yönlendirdiğini hatırladım. Üniversitenin kataloğu geldiğinde annem tıp okumak için hazırlık sınıfında alınması gereken dersleri ezbere saymıştı. Ayrıca geçmişte bir ilaç şirketinin halka ilişkiler bölümünde çalışıyordu. Sonra birden o korkunç Hamursuz Bayramı’nda büyükannemin ağzından çıkan sözleri anımsadım: *Bu her zaman senin hayalindi.*

“Sen mi?” dedim. “*Sen* doktor mu olmak istemiştin?”

Annem başını salladı. “Babanla tanıştığımızda Tıbbi Giriş Sınavları’na hazırlanıyordum. O zamanlar tıp fakültesinin birinci sınıfında okuyan baban her nasılsa beni çalıştıracak boş zaman buluyordu. Sınavlara girdim, on farklı üniversiteye başvururdum ama hiçbirine kabul edilmedim. Baban bunu laboratuvar deneyiminin olmamasına bağladı. Sınavlara tekrar gireceğimi düşünerek bir ilaç şirketinde çalışmaya başladım ama sonra babanla evlendik ve ben şirketin halkla ilişkiler departmanının başına getirildim. Aradan birkaç yıl geçti ve babanla bir aile kurmaya karar verdik. Evde küçük bir bebek varken her ikimizin birden okul ve ihtisasla uğraşmasını istemedim ve ileriki yıllarda da hamile kalmak konusunda sorun yaşadım. Başka çocuk yapmama kararı aldığımızda babanın maaşı bizi geçindirmeye yettiği için işten ayrıldım. İleride çalışma hayatına dönebileceğimi düşündüm ama seninle zaman geçirmekten zevk aldığımı fark ettim. Senden ayrı kalmak istemiyordum.”

Başım dönüyordu. “Sen bugüne dek bana hep babamla ortak bir tanıdığınız aracılığıyla tanıştığınızı söyledin.”

“Bu doğru. Onunla kampüsteki eğitim merkezi aracılığıyla tanıştık. Sana her şeyi anlatmadım çünkü eğitimimi senin yüzünden yarım bıraktığımı düşünmeni istemedim.”

“Yarışı geride kaldığın için bıraktığını öğrenmemi istemedin,” diye açıklık getirdim sözlerine. Yaptığı şey gerçekten de bu değil miydi?

Annem uzanıp bileklerimi tuttu. “Hayır! Yarışı öndeyken bırakma konusundaki düşüncelerinde yanılıyorsun, Allyson. Bu, Tanrı’ya minnettar olduğunu gösterir. Yarışı ancak o ana dek yaptığının yeterli olduğunu anladığında bırakırsın.”

Annemin sözlerine hâlâ şüpheyle yaklaşıyordum. “Söylediklerin doğruysa belki şimdi de öndeyken yarışı bırakmalısın; aramızdaki ilişki daha da karmaşık bir hal almadan.”

“Benden senin annen olmaktan vazgeçmemi mi istiyorsun?”

Önce bu soruyu beni etkilemek için sorduğunu düşündüm ama sonra fal taşı gibi açılmış korku dolu gözlerle bana baktığını gördüm ve hakkında böyle düşündüğüm için kalbimin parçalandığını hissettim.

“Hayır,” dedim sessizce. Kendimi bir sonraki sözlerime hazırladığım sırada aramızda bir sessizlik oldu. Annem de kendini buna hazırlıyormuş gibi gerildi. “Ama senden daha farklı bir anne olmanı istiyorum.”

Annem sandalyesinde tekrar gevşedi. Bunu rahatladığı için mi yoksa yenildiği için mi yaptığını anlayamadım. “Peki bundan benim kazancım ne olacak?”

Kısa bir an ikimiz karşılıklı çay içerken ona geçen yaz Paris’te neler yaşadığımı ve çıkacağım bu yeni seyahatte neler yaşayabileceğimi anlatırken hayal ettim. Bir gün bu hayal gerçek olacaktı. Ama henüz zamanı gelmemişti.

“Daha farklı bir kız çocuğu,” dedim.

Yirmi Sekiz

TEMMUZ

Ev

Uçak biletimi almış, Fransızca kursumun parasını ödemiştım. Yap-tığım bu harcamalara rağmen beklenmedik bir şekilde yoğun ve kazançlı geçen 4 Temmuz tatilinin sonunda beş yüz dolar biriktirmiştim. Café Finlay 25 Temmuz'da kapanacaktı ama önümüzdeki üç hafta boyunca olağanüstü bir durum yaşanmadığı takdirde ihtiyacım olan parayı biriktirmeyi başaracaktım.

Dört Temmuz tatilinin hemen ardından Melanie eve geldi. Ailem onun okul kapandıktan sonraki bir haftayı evde geçirip Colarado'daki bir *rafting* gezisine katılacağını söylemişti. Melanie'nin gezisi bittiğinde ben Avrupa'ya gitmiş olacaktım. Döndüğümde de okul başlayacaktı. Koca bir yaz tatilinin birbirimizle asla dost olmamışız gibi geçen bu son altı aya benzer bir şekilde geçip geçmeyeceğini merak ediyordum. Melanie'nin arabasının evlerinin önüne park edilmiş olduğunu gör-

Sadece Bir Gün

düğümde hiçbir şey söylemedim. Annemin de sessiz kalması Susan'la, biten dostluğumuz hakkında konuştuklarını gösteriyordu.

Fransızca dersleri de sona ermişti. Son hafta her birimiz Fransızlara özgü bir konu hakkında sözlü sunum yapacaktık. Ben konu olarak makaronları seçip nasıl keşfedildiklerini ve yapıldıklarını anlattım. Babs'ın aşçı önlüklerinden birini giyip başıma bir bere geçirdim ve sunumum bittiğinde Babs'ın yaptığı makaronları Café Finlay'nin reklamının yapıldığı kartpostallarla birlikte sınıfa dağıttım.

Sunumda kullandığım eşyaları taşımak için annemin arabasını almıştım ve eve dönerken Melanie'nin, evlerinin önündeki araba yolunda olduğunu gördüm. O da beni görmüştü ve bir an öylece bakiştık. Sanki ikimiz de birbirimize diğeri yokmuş gibi davranmaya devam edip etmeyeceğimizi soruyorduk. Birbirimizin hayatında hiç *var olmamışız* gibi.

Ama vardık. En azından geçmişte vardık. Bu yüzden ona el salladım. Sonra da tarafsız bölge sayılan kaldırıma doğru yürüdüm. Melanie de aynısını yaptı. Yanıma yaklaştığında gözleri büyü müştü. Üzerimdeki tuhaf kostüme baktım.

"Fransızca dersindeydim," diye açıkladım. "Makaron ister misin?"

Annem ve babam için ayırdığım makaronlardan birini çıkardım.

"Ah, teşekkürler." Melanie makarondan bir ısırık aldı ve gözleri büyüdü. Ona *neler hissettiğini biliyorum*, demek isterdim. Ama aradan geçen bunca zamandan sonra bunu yapmadım. Çünkü belki de bilmiyordum. Artık bilmiyordum.

"Demek Fransızca kursuna gidiyorsun..." dedi Melanie. "Bu sene ikimiz de bir çeşit yaz okulundaydık yani, ha?"

"Evet, sen de Portland'daymışsın. Orada müzik kursuna gittin değil mi?"

Melanie'nin gözleri parladı. "Evet. Yoğun bir kurstu. Sadece alet çalmakla yetinmeyip beste yapmayı ve müzik endüstrisinin farklı yönlerini de öğrendik. Profesyonel müzisyenlerle çalıştık. Orada ortaya çıkardığım bir besteyi önümüzdeki yıl okulda çalacağım." Şimdi gözlerindeki parlaklık yüzünün tamamına yayılmıştı. "Sanırım ben müzik teorisi alanında uzmanlaşacağım. Sen?"

Başımı iki yana salladım. "Henüz bilmiyorum. Sanırım ben yabancı dil öğrenmekten hoşlanıyorum."

Bu sonbahar Çince'nin yanı sıra Fransızca dersi alacak, Profesör Glenny'nin öğretmenliğini yaptığı bir başka Shakespeare sınıfına devam edecektim. Ayrıca İşaret Bilimi'ne Giriş dersine katılacak ve Afrika dansları öğrenecektim.

Melanie bana baktı ve kısa bir süre sessiz kaldı. "Yani bu yaz Rehoboth Beach'e gitmiyorsun, öyle mi?"

Beş yaşımdan beri her yaz aynı eve gidiyorduk. Ama bu sene öyle olmayacaktı. "Babam Hawaii'deki bir konferansa davet edildi ve annemi de kendisiyle gitmeye ikna etti. Sanırım bunu bana jest olsun diye yaptı."

"Çünkü sen Paris'e gideceksin."

"Evet. Paris'e gideceğim."

Bir sessizlik oldu. Arka planda, komşu çocukların su fiskelelerinin etrafında oynadıklarını duyabiliyordum. Tıpkı bir zamanlar Melanie'yle yaptığımız gibi.

"Onu bulmak için."

"Bilmek zorundayım. Başına bir şey geldiyse bunu öğrenmek zorundayım."

Melanie'nin bana alaycı sözler söyleyeceğini, dudaklarını büzüp güleceğini düşünerek kendimi buna hazırladım. Oysaki o sadece söylediklerimi düşündü. Sonrasında dudaklarından çıkan kelimeler

alaycı değil, gerçekçiydi. “Onu bulsan bile, seni isteyerek terk etmemiş olsa bile karşında duran kişi, hayalini kurduğun kişi olmayacak.”

Bu düşünce benim de aklımdan geçmişti. Onu bulma ihtimalim zayıftı ama onu, hatırladığım şekilde bulma ihtimalim daha da zayıftı. Ama aklıma sürekli babamın söylediği o sözler geliyordu; bir şeyi kaybedersen onu son gördüğün yeri gözünün önüne getirmeye çalış. Ve ben Paris’te çok şey bulmuş, sonra da onları kaybetmiştim.

“Biliyorum,” dedim Melanie’ye. Bu çok tuhaftı çünkü kendimi savunmaya geçmiş gibi hissetmiyordum. Hatta Melanie yine eski günlerdeki gibi benim için endişeli görüldüğünden, biraz rahatlamıştım. Kendim için *endişelenmiyor* olmam da beni rahatlatmıştı. En azından bu konuda. “Bunun bir önemi olduğundan emin değilim.”

Bu sözler Melanie’nin gözlerinin bir kez daha kocaman açılmasına neden oldu. Ardından onları kısarak beni baştan aşağı süzdü. “Farklı görünüyorsun.”

Güldüm. “Hayır. Hâlâ eskisi gibiyim. Sadece üzerimdeki kıyafet farklı.”

“Kıyafet yüzünden değil,” dedi Melanie neredeyse sert bir tavırla. “Eskisinden farklısın.”

“Ah. Şey... *teşekkürler?*”

Bakışlarımı Melanie’ye çevirdim ve o an ilk defa onun nasıl görüldüğünü fark ettim. Çok tanıdık görünüyordu. Yine eski Melanie gibiydi. Saçları uzamaya başlamış, eski rengine dönmüştü. Üzerinde pantolondan bozma bir şort ve çok hoş görünen dantelli bir bluz vardı. Burnundaki hızmayı çıkarmıştı. Dövmelerini sildirmişti. Saçları rengârenk değildi. Üzerinde bir fahişeninkine benzer kıyafetler yoktu. Elbette eskisi gibi görünüyor olması, eskisi gibi olduğu anlamına gelmiyordu. Birden Melanie’nin de benim anlamadığım sebeplerden dolayı fırtınalı bir yıl geçirmiş olabileceğini fark ettim.

Melanie hâlâ bana bakıyordu. “Çok üzgünüm,” dedi nihayet. “Ne için?” dedim.

“Londra’dayken buna hazır olmadığın halde saçını kestirmeye seni zorladığım için. Ağladığında kendimi çok kötü hissetmişim.”

“Önemli değil. Bunu yaptığım için mutluyum.” Gerçekten de mutluydum. Louise Brooks’unkine benzer bir saç stilim olmasaydı belki Willem beni hiç durdurmayacaktı. Ya da belki yine durduracaktı ama birbirimize gerçek isimlerimizi söyleyerek tanışacaktık. Bu tahminimin doğru olup olmadığını hiçbir zaman öğrenemeyecektim. Tesadüflerin sebebini asla bilemezsiniz.

Şimdi Melanie’yle birbirimize ne söyleyeceğimizi bilemiyor, ellerimizi iki yana indirmiş, öylece kaldırımda duruyorduk. Komşu çocukların fiskiyelerin altında çığlıklar attığını duyuyordum. Küçükken Meksika’daki o havuzun trampeninde durduğumuz günleri hatırladım. Suya atlarken mutlaka el ele tutuşur ama yüzeye çıkarken ellerimizi bırakmak zorunda kalırdık. Ne kadar çabalarsak çabala-
yalım, yüzmeye başladığımızda ellerimiz birbirinden ayrılırdı. Ama yüzeye ulaştığımızda havuzdan çıkar, trampoline ulaşan merdivenleri tırmanır, bir kez daha el ele tutuşup suya atlardık.

Artık birbirimizden ayrı yüzüyorduk. Bunun farkındaydım. Belki de suyun yüzeyinde kalabilmek için öyle yapmak zorundaydık. Ama kimbilir... Belki günün birinde sudan çıkar, el ele tutuşur ve tekrar suya atlardık.

Yirmi Dokuz

New York City

Ailem beni JFK havaalanına kadar bırakmak istedi ama Dee'ye Paris'e gitmeden önceki son günümü onunla geçireceğime dair söz vermiş-tim. Bu yüzden beni Philadelphia'daki Otuzuncu Cadde İstasyonu'na bıraktılar. Bir yıl sonra ilk defa trene binip Manhattan'a gidecektim ve Dee beni Penn İstasyonu'nda karşılayacaktı. Bir sonraki gece de Londra'ya uçacak ve oradan Paris'e geçecektim.

Trenim anons edildiğinde platforma doğru yürüdük. Zihninde Maui golf kursuna dair görüntüler dolanan babam ayağını sabırsızca yere vuruyordu. Pazartesi yola çıkacaklardı. Annem normal adımlarla yürüyordu. Uzaktan trenimin farlarını gördüğümüzde çantasından bir kutu çıkardı.

"Bu defa hediyelerle uğraşmayacağımızı düşünmüştüm." Bir önceki yıl çıktığım seyahatten önce dışarıda pahalı bir yemek yemiştik ve ailemden çok sayıda son dakika hediyesi almıştım. Bu defa seyahatimden önceki geceyi daha sakin geçirmiştik; evimizin yemek

Sadece Bir Gün

salonunda lazanya yiyerek. Annem ve ben tüm akşam tabağımızdaki makarnayı tırtıklayıp durmuştuk.

“Bu hediye senden çok benim için.”

Kutunun kapağını açtım. İçinde küçük bir cep telefonuyla birlikte şarj aleti ve adaptör vardı.

“Bana yeni bir telefon mu aldın?”

“Hayır. Yani evet. Eski telefonunu geri döndüğünde yeniden kullanabilirsin. Bu, dünyanın her yerinde çalışan bir telefon. Avrupa’da da *kesin* olarak çalışacak. Sadece şey alman gerekiyor... neydi onun adı?” diye sordu babama.

“SIM kart.”

“Evet, SIM kart.” Telaşlı ellerle telefonun arka kapağını açmaya çalıştım. “Görünüşe bakılırsa bu kart pahalı bir şey değil. Böylece gittiğin her yerde bir telefon numarası alabilir ve ihtiyacın olduğunda görüşme yapabilirsin. Acil durumlarda bizi arar ya da mesaj atarsın; tabii eğer istersen. Bu telefon daha çok senin bize ulaşabilmen için. Yani buna ihtiyacın olursa. Zorunda değilsin tabii...”

“Anne,” dedim sözünü keserek, “Tamam. Size mesaj atarım.”

“Gerçekten mi?”

“Evet! Siz de bana Hawaii’den mesaj atın. Bu aletin fotoğraf çekme özelliği var mı?” Telefonun kamerasına baktım. “Belki size fotoğraf da gönderirim.”

“Öyle mi?”

“Elbette.”

Annemin yüzündeki ifadeyi gören birisi onun bana değil de benim ona bir hediye verdiğimi düşünürdü.

Penn İstasyonu kalabalıktı ama üzerinde limon yeşili, parlak, naylon bir şort ve *tek boynuzlu atlar gerçektir* yazılı kolsuz bir bluzla yolcu

gidiş tabelasının altında duran Dee'yi bulmakta hiç zorlanmadım. Dee beni görür görmez sımsıkı kucakladı.

“Bavulun nerede?” diye sordu.

Arkamı dönüp ona ordu ve donanmanın ihtiyaç fazlası eşyalarının satıldığı Philadelphia'daki dükkândan satın aldığım zeytin yeşili sırt çantasını gösterdim.

Dee bir ıslık çaldı. “Balo elbiseni buna sığdırmayı nasıl başardın?”

“Katlandığında ufacık oluyor.”

“Çok daha büyük bir çantayla geleceğini düşünmüştüm. Bu arada anneme dışarı çıkıp etrafı keşfetmeden önce eve uğrayacağımızı söyledim ve o da bize öğle yemeği hazırladı.”

“Öğle yemeklerini severim.”

Dee ellerini havaya kaldırdı. “Aslına bakarsan annem senin için sürpriz bir parti düzenledi. Sakın bunu sana söylediğimden haberi olmasın.”

“Parti mi? Henüz beni tanımıyor bile.”

“Ona hakkında öyle çok şey anlattım ki seni tanıdığını düşünüyor. Zaten annem yemek yapmak için hiçbir fırsatı kaçırmaz. Partiye kuzenim Talya da dâhil olmak üzere ailenin bütün üyeleri katılıyor. Sana daha önce Talya'dan bahsetmiş miydin?”

“Şu saç tasarımcısı olan Talya'dan mı?”

Dee başını salladı. “Ondan senin saçını yapmasını istedim. Talya beyaz kadınların saçlarını da yapıyor ve Manhattan'daki çok şık bir salonda çalışıyor. Saçlarını eskisi gibi küt kestirip Louise Brooks'a benzeyebileceğini düşündüm. Willem'le tanıştığınız günden farksız görünebilirsin. Artık şu karmaşaya bir çekidüzen versen iyi olur.” Her zamanki gibi bir tokayla atkuyruğu şeklinde topladığım saçlarıma dokundu.

Sadece Bir Gün

Metroya binip şehrin tüm duraklarını dolaştıktan sonra son durakta indik. Ardından bir otobüse atladık. Güney Bronx'ın insanların itiş kakış dolaştığı caddelerini görmeyi bekleyerek pencereden dışarı baktım. Ama otobüs yaşlı ağaçların gölgesi altındaki güzel, tuğla binaların önünden geçiyordu.

“Güney Bronx *burası mı?*” diye sordum Dee'ye.

“Ben hiçbir zaman Güney Bronx'ta yaşadığımı söylemedim.”

Dönüp yüzüne baktım. “Sen ciddi misin? Daha önce birkaç kez Güney Bronx'ta yaşadığını söylediğini duydum.”

“Ben sadece Bronx'tan geldiğimi söyledim. Zaten şu an bulunduğumuz yer de Bronx'a bağlı. Riverdale adında bir semt.”

“Ama sen Kendra'ya Güney Bronx'tan geldiğini söyledin. Ona Güney Bronx Lisesi'nden mezun olduğunu anlattın...” Dee ile Kendra arasında geçen o ilk konuşmayı hatırlayarak duraksadım. “Ki böyle bir lise hiç var olmadı.”

“Ben o kızcağızı kendi ön yargılarıyla baş başa bıraktım.” Dee bana bakıp imalı bir edayla sırtıttı. Ardından otobüsün durması için zile bastı. Çok katlı apartmanlarla dolu işlek bir caddeye indik. Büyüleyici olmasa da hoş bir yerdeydik.

“Siz olağanüstü bir oyuncusunuz, D'Angelo Harrison.”

“Siz de öyle. Ben Bronx'ta *yaşıyorum* ve *fakirim*. İnsanlar buna dayanarak beni varoşlarda yaşayan bir serseri olarak görmek istiyorlarsa kendileri bilir.” Gülümsedi. “Özellikle de bana burs vermek istiyorlarsa.”

Girişinde üzeri çatlamış biblolar asılı duran hoş bir tuğla binanın önünde durduk. Dee evdekilere geldiğimizi haber vermek için zile bastıktan sonra kafesli, eski bir asansöre binip beşinci kata çıktık. Dee dairenin kapısı önünde durup bana baktıktan sonra dağınık duran saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

“Şaşırmış gibi görün,” diye fısıldayıp kapıyı açtı.

Hemen üzerinde ‘Bon Voyage Allyson’ yazısı asılı duran, yiyeceklerle dolu bir masanın etrafına toplanmış bir düzine insanın olduğu küçük bir salona adım attık. Gözlerimi hayretle açarak Dee’ye baktım.

“Sürpriz!” diye bağırды Dee havaya kaldırdığı ellerini sallayarak.

Dee’nin, üzeri buram buram gardenya kokan annesi Sandra yanıma gelip beni sımsıkı kucakladı. “Dee sana söylemişti, değil mi? Bu gördüğüm en berbat şaşkınlık ifadesiydi. Oğlum sır tutmayı asla beceremez. Eh, hadi gel bakalım. Bizimkilerle tanışıp bir şeyler ye.”

Sandra beni birkaç teyze, amca ve kuzenle tanıştırdıktan sonra elime içi ızgara tavuk, peynirli makarna ve yeşilliklerle dolu bir tabak tutuşturup masaya oturttu.

“Şimdi söz sende.”

Dee neredeyse bütün akrabalarına Willem’den bahsetmiş olduğu için herkes bana onu nasıl bulabileceğim konusunda önerilerde bulunuyordu. Ardından bana yolculuğum hakkında sorular sormaya başladılar. Oraya nasıl gidecektim –New York’tan Londra’ya uçacak, sonra da Paris’e geçecektim– nerede kalacaktım –Willem’le dolaştığımız Vilette bölgesinde geceliği yirmi beş dolar olan bir öğrenci yurdunda– ve etrafı nasıl gezecektim; bir şehir rehberinden faydalanıp metroya binme cesareti göstererek. Bana Paris’i de sordular ve onlara bir önceki yıl gördüklerimi anlattım. Paris’te dünyanın her yerinden insan yaşadığını duymak ve bazı bölgelerinin Afrikalılar ile dolu olduğunu öğrenmek çok ilgilerini çekti ve bu bilgi Fransa’nın hangi Afrika ülkelerini sömürgesi altına aldığı konusunda hararetli bir tartışma başlattı. Nihayet birisi sorunu çözmek için bir atlas getirdi.

Herkes atlasın başına üşüştüğünde Sandra bana içinde armutlu turta olan bir tabak verdi. “Sana küçük bir şey aldım,” dedi ince bir paket uzatarak.

Sadece Bir Gün

“Ah, ne gerek vardı...”

İtirazlarımı elini sallayarak savuşturdu. Pakette Paris’in katlanmış bir haritası vardı. “Dükkândaki adam bu haritayı elinden düşürmeyeceğini söyledi. İçinde Paris’in tüm metro istasyonlarıyla birlikte ana caddelerinin bir listesi var.” Haritayı açıp bana gösterdi. “D’Angelo’yla ikimiz bu haritanın başında saatler geçirip onu âdeta dualarımızla yıkadık.”

“Demek ki artık hiç kaybolmayacağım.”

Sandra haritayı katlayıp elime tutuşturdu. Dee gözlerinin şeklini ondan almıştı. “Bu yıl oğluma yaptığın yardımlardan dolayı sana teşekkür etmek istiyorum.”

“Ben mi Dee’ye yardım etmişim?” Başımı iki yana salladım. “Sanırım durumu ters algılamışsınız.”

“Ben her şeyin farkındayım.”

“Hayır, ciddiym. Dee okuldaki bütün zamanını bana yardım ederek geçirdi. Bu benim için neredeyse utanç verici sayılır.”

“Saçmalamayı bırak. D’Angelo hem zeki hem de hayatın ona sunduklarıyla yetinmeyi bilen bir çocuk. Ama bütün bunlar onun için çok da kolay olmadı. Dört yıllık lise hayatı ve üniversitede geçirdiği bir yıl boyunca bırak eve getirmeyi, bana hakkında bir şeyler söylediği tek dostu sen oldun.”

“Siz ikiniz beni çekeştiriyorsunuz, değil mi?” diye sordu Dee. Yanımıza gelip ikimize birden sarıldı. “Zekâmı mı övüyorsunuz yoksa?”

“Hayır, başka bir şeyini övüyoruz,” dedim

“Birbirinizden duyduklarınızın tek bir kelimesine bile inanmayın!” Dee arkasını dönüp beni saçlarında iç içe geçmiş örgüler olan uzun boylu, nefis bir kızla tanıştırdı.

“Sana Tanya’dan bahsetmiştim.”

Biz Tanya'yla selamlaşırken Sandra biraz daha turta getirmek üzere yanımızdan ayrıldı. Tanya elini uzatıp saçlarını tokasından kurtardı. Uçlarına dokunup Dee'nin sık sık yaptığı gibi hoşnutsuz bir ifadeyle dilini damağına vurdu.

"Biliyorum. Biliyorum. Onlara dokunmalı bir yıl oldu," dedim. Sonra birden gerçekten de o kadar olduğunu fark ettim. Aradan tam bir yıl geçmişti.

"Saçların bundan daha mı kısaydı yoksa uzun muydu?" diye sordu Dee. Ardından Tanya'ya döndü. "Eskisi gibi görünmesini sağlamalısın. Onu bulduğunda hazır olmalı."

"Onu *bulursam*," diye düzeltiltim. "Eskiden saçlarım tam buradaydı." Boynumun başladığı yere dokundum. Londra'daki kuaför bir yıl önce saçlarımı oraya dek kısaltmıştı. Ama sonra elimi indirdim. "Gerçi sanırım küt kesim istemiyorum."

"Saçlarını kestirmek istemiyor musun?" diye sordu Tanya.

"Hayır, saçlarımı kestirmeyi *çok istiyorum*," dedim. "Sadece küt kesim istemiyorum. Bambaşka bir model deneyeceğim."

Otuz

Paris

*D*ehşete kapılmam, altı zaman dilimi ve on üç saatlik uçak yolculuğu sonunda gerçekleşti.

Her şey Charles de Gaulle Havaalanı'nın gelen yolcu salonuna girmemle başladı. Etrafımdaki diğer bütün yolcular ya kendilerini kucaklayan akrabaları ya da tabela taşıyan şoförler tarafından karşılanıyordu. Beni karşılamaya gelen olmamıştı. Bekleyenim yoktu. Kimse beni bulmaya çalışmıyordu. Dünyanın başka yerinde beni seven insanlar olduğunu bilsem bile o an kendimi hiç olmadığı kadar yalnız hissettim. Başımın üzerinde yine turist olduğumu söyleyen ışıklı bir tabela belirdi. Ama bu defakinde fazladan "SEN NE YAPTIN BÖYLE?" yazıyordu.

Sırt çantamın askılarını beni kucaklamaları mümkünmüş gibi iyice göğsüme çektim. Derin bir nefes aldım. Bir bacağımı kaldırıp diğerinin önüne getirdim. Bir adım attım. Sonra bir tane daha.

Uçakta hazırladığım yapılacaklar listesini çıkardım. Madde bir: para bozdur.

Çok sayıdaki döviz bürolarından birine gidip çat pat Fransızca konuşarak orada dolar bozdurup bozduramayacağımı sordum. “Elbette bozdurabilirsiniz. Burası bir banka,” dedi bankonun arkasındaki adam Fransızca. Ona yüz dolar uzattım ve artık karşılığında aldığım Euro’ları sayacak kadar rahatlamıştım.

Listedeki bir sonraki madde: öğrenci yurdunu bul. Haritayı çıkarıp gideceğim güzergâhı belirledim. Trenle şehre geçecek, orada metroya binip Jaurès İstasyonu’nda inecektim. Paris’in merkezine giden RER treninin tabelalarını takip ettim ama bu trenin kalktığı istasyona ulaşabilmek için havaalanı trenine binmem gerektiği ortaya çıktı. Ardından yanlış yöne gidip farklı bir terminale ulaştığım için geri dönmek zorunda kaldım ve neticede sadece havaalanı treninin kalktığı istasyona ulaşmam bile bir saati buldu.

Otomatik bilet makinelerinin karşısına geçtiğimde kendimi düşmanla yüz yüze gelmiş gibi hissettim. Dil olarak İngilizce seçtiğim halde makinenin verdiği talimatlar beni şaşkına çevirmişti. Metro bileti mi istiyordum? Yoksa tren bileti mi? Peki her ikisi birden olabilir miydi? Kafamın üzerindeki tabelanın daha da parlak bir ışıkla yanıp söndüğünü hissettim. Bu defakinde “SEN NE HALT ETTİN BÖYLE?” yazıyordu.

Tekrar şehir rehberini açıp Paris’e nasıl ulaşıldığına baktım. Pekâlâ, tek bir biletle Paris’e gidip oradan metroya binebilirdim. Paris metro haritasını inceledim. Farklı hatlar birer yılan gibi iç içe geçmişti. Nihayet ineceğim durak olan Jaurès’i buldum. RER tren hattını parmağımla takip ederek metroya bineceğim istasyonu gördüm ve irkilerek bu istasyonun Gare du Nord olduğunu fark ettim. Aşına olduğum bir yerdi. Beni o güne bağlayan bir yer.

“Pekâlâ, Allyson, şansını denemekten başka çaren yok,” dedim içimden. Ardından bir düelloya hazırlanıyormuşçasına omuzlarımı geriye atıp bilet makinesinin karşısına geçtim. Dokunmatik ekrana basıp makineye on euro yükledim ve o da karşılığında bana minick bir biletle birlikte para üstü verdi. Hareketsiz rakibime karşı kazandığım zafer küçüktü belki ama duyduğum memnuniyetten yüzüm kızarmıştı.

Kalabalığı takip ederek istasyonun, İngiltere’deki metro kapılarının aynısı olan kapıya ulaştım ve bu kapılardan devasa boyutlardaki bir bavulu çekmek zorunda olmadan geçmek çok daha kolaydı. Hah! Bir düşmanı daha başarıyla geri püskürttüm.

RER’den metroya geçmem gereken Gare Du Nord’da metro hattını ararken bir kez daha yolumu şaşırdım ve hem RER istasyonundan çıkmak hem de metroya binmek için ihtiyaç duyduğum küçük bileti kaybettim. Sonrasında ters yöne giden metroya bindim ama bunu kapılar kapanmadan hemen önce fark ederek kendimi trenden dışarı attım. Nihayet ineceğim durağa geldiğimde yorgunluktan kolumu kaldıramayacak haldeydim ve kafam iyice allak bullak olmuştu. Haritanın üzerinde nerede olduğumu anlamam on beş dakika sürdü. Birçok kez yanlış yöne şaptıktan sonra nihayet kanallara ulaştım, ki bu da doğru yerde olduğumun ilk işaretiydi.

Ama hostelin nerede olduğu hakkında hâlâ en ufak bir fikrim yoktu. Yorgun, bitkin ve neredeyse gözyaşlarına boğulmak üzereydim. Daha öğrenci yurdunu bulmayı bile başaramamıştım. Üstelik elimde bir adres ve bir harita vardı. Nasıl olmuştu da Willem’i bulabileceğime inanmıştım?

Ancak tam kendimi bırakacağım sırada durup kanallara baktım ve sadece nefes almaya odaklandım. İçimdeki panik yavaş yavaş kayboldu. Burası bana tanıdık gelen bir şehirdi. Ben bu şehri *biliyordum* çünkü daha önce buraya gelmiştim.

Sadece Bir Gün

Haritamı toplayıp kaldırdım. Biraz daha nefes aldım. Etrafa baktım. O gri bisikletleri gördüm. Tıpkı daha önceki gelişimde olduğu gibi şık kadınlar yüksek topuklu ayakkabılarıyla kaldırımda yürüyordu. Kafeler kimsenin çalışmaya ihtiyacı yokmuş gibi tıklım tıklım doluydu. Tekrar derin bir nefes alarak mantıklı düşünmeye başladım. Birden nasıl olduysa nerede olduğumu anladım. Sol tarafta Jacques ve Danimarkalı'lara rastladığımız, içinde göl olan park vardı. Sağ tarafta, birkaç sokak geride Willem'le krep yediğimiz kafe olmalıydı. Haritayı tekrar çıkardım. Nerede olduğumu buldum. Beş dakika sonra hosteldeydim.

Odam altıncı kattaydı ve asansör çalışmıyordu. Bu yüzden döner merdivenleri tırmanmak zorunda kaldım. Kolunda bir Yunan tanrısının dövmesi olan bir çocuk kahvaltı salonunu ve ortak tuvaletleri (kız, erkek herkes aynı tuvaleti kullanıyordu) gösterdikten sonra beni yedi yataklı odama götürdü. Elime bir asma kilit tutuşturup dışarı çıktığımda, eşyalarımı bırakabileceğim yeri gösterdi. Ardından, "*Bonne chance*," diyerek yanımdan ayrıldı. İyi şanslar anlamına gelen bu sözü herkese mi söylüyordu yoksa benim buna ihtiyacım olduğunu mu düşünmüştü, merak ettim.

Yatağa oturup sırt çantamın üstünde asılı duran uyku tulumunu çıkardım ve kendimi yaylı döşeğe bırakırken Willem'in hiç bu yurttaki kalıp kalmadığını merak ettim. Üzerine uzandığım bu yatakta uyuyup uyumadığını. Düşük bir ihtimaldi belki ama imkânsız değildi. Willem beni bu semt civarında dolaştırmıştı. Ve şu an kalbimle birlikte çarparak beni uykunun kollarına sürükleyen, doğru olanı yaptığım hissi her şeyin mümkün olabileceğini söylüyordu.

Birkaç saat sonra uyandığımda yastığım ağzımdan akan salyayla ıslanmış ve saçlarım elektriklenmişti. Ilık bir duş alıp uçak yolculuğunun etkisinde olan saçlarımı şampuanladım. Ardından onları havluyla kurutup Tanya'nın bana gösterdiği *yuka ve çık* tarzında jöle-

ledim. Kat kat kesilen saçlarım çok farklı görünüyordu ve bu model hoşuma gitmişti.

Alt kattaki lobinin duvarında, üzerine sprey boyayla barış işareti çizilmiş devasa tabelanın hemen arkasında asılı duran saat yediye gösteriyordu. En son Londra'dan Paris'e yaptığım uçuş sırasında verdikleri ekmek ile yoğurdu yemiştım ve karnım zil çalıyordu. Lobideki küçük kafede sadece içecek satıyorlardı. Tek başına seyahat etmenin tek başına yemek yemek ve Fransızca sipariş vermek anlamına geldiğini bildiğim için Madam Lambert'le bu konuda epeyce pratik yapmıştım. Son bir yılda okulun yemekhanesinde sık sık tek başıma yemek yemiştım ama o gün yeterince zorluğun üstesinden geldiğime karar verdim. Bu nedenle bir sandviç alıp odamda yiyecektim.

Yurdun önünde bir grup insan çiseleyen yağmurun altında takılıyordu. Aralarında Avustralyalılara özgü olduğunu düşündüğüm bir aksanla İngilizce konuşuyorlardı. Derin bir nefes alıp yanlarına gittim ve yakınlarda güzel sandviç yapan bir yer olup olmadığını sordum.

Röfleli, kahverengi saçları ve kırmızı yanakları olan kaslı bir kız bana dönüp neşeyle gülmüsedı. "Ah, kanalın kıyısında füme somonlu nefis sandviçler yapan bir yer var," dedi. Bana yolu tarif ettikten sonra arkadaşısıyla fiks menüsü 12 Euro olan ve 15 Euro ödendiğinde bu menüye bir kadeh de şarap eklenen bir restoran hakkında konuşmaya devam etti.

Kızın anlattığı yemek ve yanında sunulan içeceği düşünmek bile ağzımı sulandırmıştı. Kendimi zorla davet ettirmenin arsızca bir davranış olacağını biliyordum ve ben asla böyle şeyler yapmazdım.

Öte yandan Paris'te yalnızdım ve buraya ne zaman gelsem daha önce hiç yapmadığım şeyler yapıyordum. Avusturalyalı kızın güneşte bronzlaşmış omzuna hafifçe dokundum ve akşam yemeğinde onlara katılıp katılamayacağımı sordum. "Bu, seyahatimin ilk günü ve nereye gitmem gerektiğini bilmiyorum," diye açıkladım.

Sadece Bir Gün

“Tebrikler,” dedi kız. “Biz uzun zamandır geziyoruz. D.M.’ye çıktık.”

“D.M. mi?”

“Denizaşırı Macera. Avusturalya’dan dışarı çıkmak o kadar pahalı ki bir kez çıktın mı uzun süre geri dönmemelisin. Bu arada ben Kelly. Bu Mick, bu Nick, bu Nico yani Nicola ve bu da Shazzer. Shazzer İngiliz ama yine de onu seviyoruz.”

Shazzer, Kelly’ye dilini çıkardıktan sonra bana bakıp gülümsedi.

“Ben de Allyson.”

“Ah, annemin adı!” dedi Kelly. “Az önce tam da annemi ne kadar çok özlediğimden söz ediyordum. Öyle değil mi çocuklar? İşte karma budur!”

“Kader,” diye düzeltti Nico.

“Aynı şey.”

Kelly bana baktı. Henüz teklifimi kabul etmemiştii ve beni geri çevirirse kendimi bir aptal gibi hissedeceğim için kısa bir an kıpırdamadan bekledim. Belki Fransızca dersinde bunu sık sık yaşadığım için kendimi bir aptal gibi hissetmeye alışmışım. Grup yürümeye başladı ve ben de sandviç satılan yere yöneldim. Sonra Kelly bana doğru döndü.

“Hadi gel,” dedi. “Seni bilmem ama ben o kadar acıktım ki bir atı bile yiyebilirim.”

“Aslında bunu gerçekten de yapabilirsin. Bu ülkede at eti de yiyorlar,” dedi Shazzer.

“Hayır, bu doğru değil,” dedi oğlanlardan biri. Mick ya da Nick. Hangisi olduğundan emin değildim.

“At etini Japonya’da yiyorlar,” dedi Nico. “Orada bu etin çok lezzetli olduğu düşünülüyor.”

Yürümeye başladık ve gruptakilerin Fransa'da at eti yenilip yenilmediği hakkındaki tartışmalarını dinledim. Onlarla yürürken nihayet başardığımı anladım. Yemeğe çıkmıştım. Paris'te. Beş dakika önce tanıştığım insanlarla. Bu son bir yılda yaşadıklarım arasında nedense beni en çok şaşırtan bu olmuştu.

Restorana giderken telefonuma SIM kart almam için durduk. Ardından kısa bir süre kaybolduktan sonra nihayet gideceğimiz yeri bulduk ve bizi oturabilecekleri kadar büyük bir masanın boşalmasını bekledik. Ismarladığım nefis pancarlı salata öylesine güzel görünüyordu ki fotoğrafını çekip anneme gönderdim. Annem de bana hemen cevap yazıp babamın kahvaltıda yediği Loco Moco'nun¹¹ fotoğrafını gönderdi. Başlangıç yemeğim biberli bir sosla sunulan ne olduğunu bilmediğim bir balıktı. Gruptakilerin şaşırtıcı seyahat maceralarını dinleyerek öylesine güzel zaman geçirdim ki Babs'a vermiş olduğum söz ancak tatlıya geçtiğimde aklıma geldi. Menüye bir göz attım ama makarona rastlamadım. Saat gecenin onu olmuş ve dükkânlar kapanmıştı. Seyahatimin daha ilk gününde verdiğim sözü tutamamıştım.

"Kahretsin," dedim. "Hatta, *merde!*"

"Sorun ne?" diye sordu Mick ya da Nick.

Onlara makaron konusunu anlattım ve hepsi beni büyülenmiş gibi dinledi.

"Garsona sorsan iyi olur," dedi Nico. "Sidney'de çalıştığım restoranda, menüde olmayan pek çok yiyecek hazırlardık. Özel müşteriler için." Hep birlikte dönüp ona baktık. "Sormanın kimseye zararı olmaz."

Böylece sordum. Garsona Madam Lambert'i gururlandıracak bir Fransızca'yla her gün bir tane makaron yiyeceğime dair verdiğim sözü anlattım; *ma promesse du manger des macarons tous les jours*. Adam

11 Piring, hamburger köftesi, sahanda yumurta ve sostan oluşan bir Hawaii yemeği. (ed.n.)

çok ciddi bir şeyden bahsediyormuşum gibi dikkatle beni dinledikten sonra mutfağa gitti. Döndüğünde herkesin tatlısıyla birlikte –krem brüle ve *mousses au chocolat*– mucizevi bir şekilde, sadece bana özel, mükemmel görünümlü bir makaron da getirmişti. Makaronun içi incir olduğunu düşündüğüm bir meyvenin kahverengi, tatlı ve pütürlü kremasıyla doldurulmuştu. Etrafına öyle bir maharetle şeker serpiştirilmişti ki tablo gibi görünüyordu. Bir fotoğraf daha çektim. Sonra da yedim.

Saat on bir olduğunda başım tabağımın üzerine düşmeye başlamıştı. Gruptakiler beni yurda bırakıp sadece kızlardan oluşan bir Fransız müzik grubunu dinlemeye gittiler. Deliksiz bir uyku uyudum ve sabah kalktığımda Kelly, Nico ve Shazzer'ın oda arkadaşlarım olduğunu fark ettim.

“Saat kaç?” diye sordum.

“Çok geç oldu! Saat on,” dedi Kelly. “Ne kadar çok uyudun. Hem de onca şamataya rağmen. Yurtta kalan Rus bir kız her sabah bir saat boyunca saçını kurutuyor. Bizimle gelmek isteyip istemediğini sormak için uyanmanı bekledim. Bugün hep birlikte Père Lachaise Mezarlığı'na gidiyoruz. Orada piknik yapacağız. Bu düşünce bana korkunç gelse de belli ki Fransızlar bunu hep yapıyor.”

Kelly'nin teklifi oldukça cazipti: Paris'i iki hafta boyunca o ve arkadaşlarıyla turist olarak gezip eğlenmek. Bu teklifi kabul ettiğim takdirde küf kokulu gece kulüplerini gezmek zorunda kalmayacaktım. Céline'e katlanmam ya da kalbimin bir kez daha paramparça olması riskine girmem de gerekmeyecekti.

“Belki sonra yanınıza uğrarım,” dedim Kelly'ye. “Bugün halletmem gereken bir iş var.”

“Doğru ya. Sen destansı bir makaron arayışındasın.”

“Aynen öyle,” dedim.

Kahvaltıda haritamla biraz zaman geçirip kaldığım öğrenci yur-
dundan Gare du Nord'a nasıl ulaşabileceğimi bulmaya çalıştım. Gi-
deceğim yer yürüme mesafesindeydi, bu yüzden vakit kaybetmeden
yola çıktım. Üzerinde yürüdüğüm geniş bulvar, bisiklet yolları ve tam
ortasından geçen kaldırımıyla bana tanıdık gelmişti. Ancak istasyona
yaklaşırken midemin bulandığını, az önce içtiğim çayın ağzıma gel-
diğini ve duyduğum korku yüzünden boğazımı yaktığını hissettim.

Gare du Nord'a ulaştığımda biraz zaman öldürmeye çalıştım.
İstasyondan içeri girdim. Eurostar peronlarında gezindim. Peronlardan
birinde ahırın kapısından çıkmayı bekleyen bir at gibi, kalkışını bek-
leyen bir Eurostar treni vardı. Tam bir yıl önce burada kalbi kırılmış
ve korkmuş bir halde Bayan Foley'nin yanına koştuğumu hatırladım.

Kendimi istasyondan dışarı çıkmaya zorlayıp yeniden hatırala-
rımın rehberliğinde hareket ettim. Döndüm. Tekrar döndüm. Bir
kez daha döndüm. Rayların üzerinden geçip iş yerlerinin olduğu
bölgeye girdim. Ve işte oradaydı. İnternet üzerinden yaptığım onca
araştırmadan sonra onu böyle elimle koymuş gibi kolayca bulmam
son derece şaşırtıcıydı. Ya bu kulüp Google'da listelenmemiştii ya da
Fransızcam öylesine kötüydü ki derdimi kimseye anlatamamıştım.

Ya da belki de ikisi de değildi. Derdimi anlatmıştım ama Céline
ve Dev Adam artık bu kulüpte çalışmıyordu.

Bir yıl, uzun bir zamandı. Bu süre içerisinde pek çok şey de-
ğişmiş olabilirdi!

Kapıyı açıp barın arkasında saçını atkuyruğu şeklinde toplamış
genç bir adam bulduğumda yaşadığım hayal kırıklığından neredeyse
ağlayacaktım. Dev Adam neredeydi? Artık bu kulüpte değilse ne
olacaktı? Ya Céline de burada değilse ne olacaktı?

"Excusez moi, je cherche Céline ou un barman qui vient du Sénégal."

Adam hiçbir şey söylemedi. Tepki bile vermedi. Deterjanlı suda bardakları yıkamaya devam etti.

Konuşmuş muydum? Kelimeler dudaklarımdan Fransızca mı dökülmüştü? Tekrar denedim. Bu defa cümlemin sonuna bir de "*s'il vous plaît*" ekledim. Adam çabucak bana baktı ve cep telefonunu çıkarıp bir şeyler yazdıktan sonra bulaşıkları yıkamaya devam etti.

Con, diye mırıldandım Fransızca. Bu da Nathaniel'in bana öğrettiği kelimelerden biriydi. Damarlarıma adrenalin hücum ettiğini hissederek hışımla kapıyı açtım. Beni yanıtlamaya tenezzül etmeyen, tezgâhın arkasındaki bu aşağılık herife ve bir hiç uğruna bunca yol tepen kendime çok öfkelenmişim.

"Geri döndün!"

Başımı kaldırıp baktım. Ve onu karşımda buldum.

"Geleceğini biliyordum." Dev Adam elimi tutup tıpkı geçen sefer olduğu gibi beni yanaklarımdan öptü. "Bavul için geldin, *non*?"

Nutkum tutulmuştu, bu yüzden sadece başımı onaylarcasına sallamakla yetindim. Ardından ona sarıldım. Çünkü onu tekrar gördüğüm için mutluydum. Bunu kendisine de söyledim.

"Ben de seni gördüğüm için mutluyum. Bavulunu sakladığım için de öyle. Céline ısrarla bavulunu ortadan kaldırmamı istedi ama ben hayır dedim, o mutlaka Paris'e geri dönüp eşyalarını isteyecek."

Nihayet tekrar konuşabildim. "Dur bir dakika, şu an burada olduğumu nasıl öğrendin?"

"Marco bana mesaj atıp Amerikalı bir kızın beni aradığını söyledi. O kızın sen olduğunu anladım. Hadi gel."

Dev Adam'ı takip ederek, Marco'nun bir kez olsun yüzüme bakmadan yerleri paspasladığı kulübe tekrar girdim. Ona Fransızca 'aşağılık herif' dediğim için ben de Marco'ya bakmakta zorlanıyordum.

"*Je suis très désolée*," diyerek özür diledim telaşa yanından geçerken.

"Marco Letonyalı. Fransızca'yı yeni yeni öğreniyor, bu yüzden konuşmaktan çekiniyor," dedi Yves. "Buranın temizliğine o bakıyor. Hadi aşağı inelim. Bavulun orada." Marco'ya bakıp Dee'yi ve Shakespeare'i düşündüm ve kendime bir şeyin nadiren görüldüğü gibi olduğunu hatırlattım. Marco'nun kendisine saydığım Fransızca küfürleri anlamadığını umdum. Ondan tekrar özür diledim. Dev Adam beni aşağıdaki depoya indirdi. Köşede, üst üste yığılmış kutuların arkasında bavulum duruyordu.

İçindeki her şey bıraktığım gibiydi. Eşyalarımın listesini içeren şeffaf dosya. Satın aldığım hediyelik eşyalar. Arasında boş kartpostallar olan seyahat günlüğüm. Bütün bu eşyaları üstleri bir karış toz bağlamış halde bulacağımı düşünmüştüm. Günlüğüme, bir önceki yıl çıktığım seyahatten kalan hediyelik eşyalara dokundum. Benim için önemli olan, varlığını hâlâ sürdüren hatıralar bunlar değildi.

"Çok güzel bir bavul," dedi Dev Adam.

"Onu sana vermemi ister misin?" diye sordum. Bu bavulu gittiğim her yerde peşimden sürüklemek istemiyordum. Hediyelik eşyaları eve kargoyla gönderebilirdim. Bavulun kendisi benim için fazlalıktan başka bir şey değildi.

"Ah, hayır, hayır, hayır. Bu bavul senin."

"Onu yanıma alamam. Benim için önemli olan şeyleri götüreceğim ama her şeyi taşıyamam."

Dev Adam ciddi bir ifadeyle yüzüme baktı. "Ama ben onu senin için sakladım."

"İşin en güzel tarafı da o ama artık bu bavula gerçekten de ihtiyacım yok."

Dev Adam dişlerinin beyazlığını gözler önüne sererek gülümsedi. "Baharda kardeşimin mezuniyetini kutlamak üzere Roché Estair'a gidiyorum."

Önemli eşyalarımı ayırıp –günlüğüm, en sevdiğim tişörtüm, çok özlediğim küpelerim– çantama doldurdum. Hediyelik eşyaları ve doldurulmamış kartpostalları eve göndermek üzere karton bir kutuya koydum. “Roché Estair’daki mezuniyet törenine bu bavulla git,” dedim Dev Adam’a. “Bu beni çok mutlu eder.”

Dev Adam ciddi bir ifadeyle başını salladı. “Bavul için dönmedin.”

Başımı iki yana salladım. “O günden sonra onu hiç gördün mü?” diye sordum.

Dev Adam uzunca bir süre yüzüme baktıktan sonra tekrar başını salladı. “Sadece bir kez. Seninle tanıştığımızın ertesi günü.”

“Onu nerede bulabileceğimi biliyor musun?”

Dev Adam çenesindeki sakalı okşadı ve hiç istemediğim bir şekilde merhametle yüzüme baktı. Uzun bir sessizliğin ardından, “Belki de bu konuyu Céline’le görüşsen daha iyi olur,” dedi.

Bunu söyleyiş biçimi zaten tahmin ettiğim her şeyi doğruluyordu. Willem ve Céline’in bir ilişkileri olmuştı. Willem’den şüphe duymakta en başından beri haklı olabilirdim. Ancak Dev Adam bu konuda bir şey biliyorsa bile ser verip sır vermiyordu. “Céline bugün izinli ama bazen geceki gösteri için kulübe uğrar. Kulüpte şu aralar Androgynie grubu sahne alıyor ve Céline grup üyeleriyle çok iyi arkadaş. Bu akşam gelip gelmeyeceğini öğrenip sana haber veririm. İhtiyaç duyduğun bilgiyi ondan alabilirsin. Gün içinde beni arayıp Céline’in kulübe gelip gelmeyeceğini öğren.”

“Tamam.” Paris’te kullandığım telefonu çıkardım ve birbirimizin numarasını aldık.

“Bu arada bana hâlâ ismini söylemedin, değil mi?”

Dev adam bu sözlerle güldü. “Hayır söylemedim. İsmim Modou Mjodi. Ben de senin ismini bilmiyorum. Bavulunun üzerine baktım ama bir şey bulamadım.”

“Biliyorum. Adım Allyson ama Céline beni Lulu olarak tanıyor.”

Dev Adam akli karışmış gibi görünüyordu. “Gerçek ismin hangisi?”

“Sanırım ikisi de.”

Dev Adam omuzlarını hafifçe silkip elimi tuttu ve yanaklarımı öptükten sonra bana, “Hoşça kal,” dedi.

Modou’nun yanından ayrıldığımda henüz öğle saatiydi ve Céline’le ne zaman karşılaşacağımı bilmemek sanki cezam ertelenmiş gibi rahatlatmıştı. Planımda Paris’i turist olarak gezmek yoktu ama öyle yapmaya karar verdim. Cesaretimi toplayıp metroya bindim ve Marais Meydanı’nda inip harika bir yer olan Place des Vosges’deki kafelerden birinde kendime salatayla bu defa bol şeker eklediğim *citron pressé* söyledim. Kafede saatlerce oturup garsonun beni oradan kovmasını bekledim ama ben hesabı isteyene dek yanıma bile uğramadı. Bir pastaneden inanılmaz derecede pahalı bir makaron aldım; bu defaki güneşin son fısıltıları gibi açık turuncu renkteydi. Bir yandan makaronumu yiyerek dar caddelere girip çıktım ve siyah şapkalı, vücuda yapışan sık takım elbiseli Ortodoks adamlarla dolu bir Yahudi mahallesinden geçtim. Birkaç fotoğraf çekip anneme gönderdim ve onları bundan büyük keyif alacak olan büyükanneme de göndermesini istedim. Sonra amaçsızca etrafta dolanıp mağazalardaki, dokunmaya bile paramın yetmeyeceği giysilere baktım. Satış elemanları bana Fransızca olarak yardıma ihtiyacım olup olmadığını sorduklarında onlara aynı şekilde Fransızca konuşarak sadece giysilere baktığımı söyledim.

Birkaç kartpostal alıp tekrar Place des Vosges’ye gittim ve meydana bir parka oturdum. Çocuklarıyla oynayan anneler ve sigaralarını tütürüp gazete okuyan yaşlı adamların arasında kartpostalların arkasını doldurdum. Çok kişiye yazmam gerekiyordu. Aileme, bü-

yükanneme, Dee'ye, Kali'ye, Jenn'e, Café Finlay'ye ve Carol'a. Son anda Melanie'ye de yazmaya karar verdim.

Mükemmel bir gündü. Kendimi tamamen hafiflemiş ve turist olduğum her halimden belli olsa bile gerçek bir Parisli gibi hissediyordum. Modou'dan haber gelmediği için neredeyse rahatlamıştım. Kelly'den akşam yemeğinde buluşmamızı söyleyen bir mesaj aldım ve tam kaldığım yurda geri dönecekken telefonum çaldı. Arayan Modou'ydü. Céline gece saat ondan sonra kulüpte olacaktı.

Öğleden sonra hissettiğim keyifli rahatlama hissi, bir fırtına bulutunun ardında kayboldu. Saat daha yediydi. Birkaç saatlik boş zamanım vardı ve Oz çetesiyle¹² buluşup akşam yemeği yiyebilirdim ama kendimi fazlasıyla gergin hissediyordum. Bu gergin halimle şehri dolaştım. Saat dokuz buçukta kulübe gittim ve içeride gümbürdeyen bas seslerinin kalp atışlarımı hızlandırdığını hissederek kapıda bekledim. Céline büyük ihtimalle çoktan gelmişti ama nedense vaktinden önce içeri girmemin kabalık olacağını düşünüyordum. Bu yüzden dışarıda vakit öldürüp kazınmış saçları, zarafetten yoksun giysileriyle günün modasına yaraşır bir şekilde son derece huzursuz görünen Parislilerin kulübe girmesini izledim. Sonra başımı indirip kendi üzerimdeki giysilere baktım; hâki etek, siyah tişört ve deri sandaletler. Neden savaşa uygun giyinmemiştim ki sanki?

Saat onu çeyrek geçe on euroluk giriş ücretimi ödeyerek kulüpten içeri girdim. İçerisi hınca hınç doluydu ve sahnede bir grup vardı. Bangır bangır gitar seslerinin arasında bir kemanın gıcirtısı duyuluyordu ve fazlasıyla ufak tefek Asyalı bir kız cırtlak sesiyle şarkı söylüyordu. Bu çılgın gençlerin arasında tek başımaydım ve kendimi hiç olmadığım kadar soyutlanmış hissediyor, vücudumun her

12 Avustralya televizyonunda yayınlanan bir belgesel. Yazar burada grubun Avustralyalı olmasına gönderme yapıyor. (ç.n.)

uzvunun herkese rezil olmadan önce orayı terk etmemi söylediğini duyuyordum. Ama bunu yapmadım. Bunca yolu korkup kaçmak için gelmemiştim. Kalabalığın arasında güçlüklerle ilerleyerek bara ulaştım ve Modou'yu gördüğümde kendimi kayıp erkek kardeşimi bulmuş gibi hissettim. Modou bana gülümseyip bir kadeh şarap doldurdu. Parasını ödemek istediğimde kabul etmedi ve birden kendimi çok daha iyi hissettim.

"Ah, Céline orada," dedi ön taraftaki bir masayı işaret ederek. Céline tuhaf denilebilecek kadar dalgın bir halde grubu izliyor, sigarasından yükselen duman vücudunu sarıp büyüleyici bir manzara yaratıyordu. Yanına gittim. Orada olduğumu fark etmedi; bunu beni ciddiye almadığı için mi yoksa dikkatini tamamen gruba vermiş olduğu için mi yapmıştı, bilmiyordum. Masadaki boş sandalyenin yanında durup bana oturmayı teklif etmesini bekledim ama en sonunda bundan vazgeçtim. Sandalyeyi çekip oturdum. Céline bana hafifçe başını salladıktan sonra sigarasından bir nefes alıp dumanını üzerime üfledi. Sanırım bu beni selamladığı anlamına geliyordu. Ardından dikkatini tekrar gruba çevirdi.

Orada öylece oturup grubu dinledik. Hoparlörlere yakın bir yerde olduğumuz için müziği daha da gürültülü duyuyorduk ve kulaklarım çınlamaya başlamıştı. Céline'in bu müzikten hoşlanıp hoşlanmadığını anlayamadım. Ayağıyla tempo tutmuyor, sallanmıyor ya da buna benzer herhangi bir şey yapmıyordu. Sadece sahneye bakarak sigara içiyordu.

Grup müziğe ara verdiğinde nihayet dönüp bana baktı.

"Gerçek adın Allyson'muş." Allyson'ı uzatarak *Aleeseesyooohn* diye telaffuz etmiş olması onu her nasılsa çok sayıda heceden oluşan komik ve havalı bir Amerikan ismi gibi göstermişti.

Başımı salladım.

Sadece Bir Gün

“Hiç de Fransız değil?”

Başımı iki yana salladım. Ben zaten böyle bir iddiada bulunmamıştım.

Bir süre birbirimize baktık ve onun bana kendi isteğiyle hiçbir bilgi vermeyeceğini anladım. Bu bilgiyi çaba harcayarak elde etmek zorundaydım. “Willem’i arıyorum. Onu nerede bulabileceğimi biliyor musun?” Céline’le makinalı tüfek gibi Fransızca konuşmayı planlamıştım ama yaşadığım gerginlik ana dilimin rahatlığına sığınmama neden olmuştu.

Céline yeni bir sigara yakıp dumanını tekrar üzerime üfledi.

“Hayır.”

“Ama o sizin yakın arkadaş olduğunuzu söylemişti.”

“Sana gerçekten böyle mi söyledi? Hayır. Benim de senden farkım yok.”

İkimizin de X kromozomu taşıyor olması dışında nasıl olup da aramızda ufakık bir benzerlik bile bulunduğuna aklım ermiyordu.

“Birbirimize hangi açıdan benziyor olabiliriz ki?”

“Ben de onun hayatına giren kızlardan biriyim. Bizim gibilerden çok var.”

Onunla ilgili bu gerçeği bilmiyor değildim. Willem bunu benden asla gizlememişti. Ancak bunun Céline tarafından dile getirildiğini duymak beni bitirmiş, uçak yolculuğunun verdiği yorgunluk, düşen bir asansördeymişim gibi beni bir anda dibe çekmişti.

“Yani onun nerede olduğunu bilmiyor musun?”

Başını iki yana salladı.

“Onu nerede bulabileceğimi de mi bilmiyorsun?”

“Hayır.”

“Peki bilseydin bana söyler miydin?”

Céline'in kaşı kusursuz bir kavis çizerek kalktı ve sigarasının dumanı dudaklarından dışarı süzüldü.

"Bana en azından onun soyadını söyleyemez misin? Bu kadarını yapamaz mısın?"

Céline nihayet gülümsedi. Çünkü onunla geçen yazdan beri oynadığımız oyunda ilk defa elimi göstermiştim. Üstelik elim berbattı. Bir kalem ve bir parça kâğıt alıp bir şeyler karaladı. Sonra kâğıdı bana doğru itti. Üzerinde Willem'in ismi vardı. Tam ismi! Ama Céline'e sabırsızlandığımı görme zevkini yaşatmayacaktım ve bu yüzden kâğıdı, hiç bakmadan cebime attım.

"Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" Tekrar çalmaya başlayan grubun sesini bastırmayı başaran sesi kibirli ve sinsiydi. O çılgın arkadaşlarıyla dedikodumu yapıp güldüğünü duyar gibi oluyordum.

"Hayır, yeterince yardım ettin."

Kısa bir süre yüzüme baktı. Gözleri mavi değil menekşe rengiydi. "Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?"

Yüzüme haince bir gülümseme yerleştirmeye çalıştım, ki bence daha çok kabız olmuş gibi görünüyordum. "Ah, bilirsin işte bir şehir turuna çıkacağım."

Céline üzerime biraz daha duman üfledi. "Evet, sen tam *turist* olacak bir kızsın," dedi turist olmak bir kişilik özelliğiymiş gibi. Ardından benim gibi sıradan insanların gidebileceği yerleri saymaya başladı: Eyfel Kulesi. Sacré-Coeur. Louvre Müzesi.

Bunu farklı bir niyetle yapıp yapmadığını anlamak için yüzüne baktım. Willem ona birlikte geçirdiğimiz günden bahsetmiş miydi? İkisini benim o dazlaklara kitap fırlatmam ve Willem'i her zaman kollayacağımı söylememle dalga geçerken hayal ettim.

Céline hâlâ Paris'te yapabileceğim şeyleri sıralamaya devam ediyordu. "Alışverişe çıkabilirsin," diyordu. Yeni bir çanta. Birkaç ziyaret

Sadece Bir Gün

eşyası. Yeni bir saat. Ayakkabı. Bir insanın Bayan Foley'nin diline yakışır tavsiyelerde bulunurken nasıl olup da bu kadar küçümseyici bir ifade takınabildiğine aklım ermiyordu.

“Bana zaman ayırdığın için teşekkürler,” dedim. Fransızca. İçimdeki öfke beni yeniden yabancı dil konuşabilen birisi haline getirmişti.

Otuz Bir

Willem de Ruiter.

Adı Willem de Ruiter'di. Hemen bir internet kafeye girip bu ismi arattım. Ancak görünüşe bakılırsa Hollanda'da çok sayıda Willem de Ruiter vardı. İçlerinden biri görüntü yönetmeniydi. Bir diğeri ünlü bir diplomattı. Onun dışında bu ismi taşıyan ve ünlü olmasa bile herhangi bir sebeple internette yer alan yüzlerce kişi vardı. Hem İngilizce hem de Flemenkçe yüzlerce sayfa taramama rağmen Willem'le ilgili herhangi bir şey bulamadım; onun gerçekten var olduğuna dair küçük bir ipucu bile. Sonra Willem'in anne ve babasının ismini arattım. Bram de Ruiter. Yael de Ruiter. Doğal tedavi uzmanı. Aktör. Aklıma gelen her şeyi denedim. Mümkün olan her kombinasyonu kullandım. Tiyatroya dair bir şeyler bulduğumda az da olsa heyecanlandım ama girdiğim site aktif değildi.

Bir insanı bulmak nasıl bu kadar zor olabilirdi? Birden Céline'in bana kasten yanlış isim vermiş olabileceğini düşündüm.

Sadece Bir Gün

Ama sonra kendi ismimi aratmayı deneyerek, “Allyson Healey,” yazdım ve hiçbir sonuç alamadım. Facebook’taki sayfam da ancak okuduğum okulun ismi girildiğinde açılıyordu.

İşte o zaman, birinin sadece ismini bilmenin yeterli olmayacağını anladım.

O kişinin kim olduğunu da bilmek gerekiyordu.

Otuz İki

Bir sonraki sabah Kelly ve arkadaşları bana Rodin Müzesi'ne yapacakları ziyarette ve sonrasında çıkacakları alışveriş turunda kendilerine katılmayı isteyip istemediğimi sordular. Bu teklifi neredeyse kabul edecektim çünkü gerçekte yapmak istediğim şey buydu. Ancak hal-etmem gereken bir iş daha vardı. Herhangi bir ipucu bulacağıma inanmıyordum ama zihnimdeki şeytanlarla baş etmek istiyorsam oraya da gitmem gerekiyordu.

Gideceğim yerin nerede olduğundan emin değildim ama Bayan Foley'nin beni aldıracağı kavşağı çok iyi hatırlıyordum. Âdeta beynime işlenmişti. Avenue Simon Bolivar ve Rue de l'Equerre; Utanç ve Yenilgi kavşağının kesişen caddeleri.

Metrodan indiğimde bana her şey yabancı geldi. Belki de bunun sebebi buraya son gelişimde panik içerisinde oradan oraya koşturuyor olmamdı. Ama o ankesörlü telefona ulaşana dek çok fazla mesafe kat etmediğimden emindim, yani sanatçıların işgal ettiği o bina yakınlarda bir yerde olmalıydı. Ayaklarım beni kendiliğinden bir sokak öteye taşıdı. Sonraki sokaktan aşağı yürüdüm. Ardından yukarı çıkıp

Sadece Bir Gün

geri döndüm. Fakat hiçbir şey tanıdık gelmemişti. Birilerine yolu sormak istedim ama sanatçıların işgal ettiği binayı Fransızca olarak nasıl tarif edecektim? Sanatçılarla dolu eski bir bina diye mi? Bu şekilde hiçbir şey elde edemezdim. Sonra binanın etrafındaki Çin restoranlarını hatırlayıp onların nerede olduğunu sordum. Genç bir çocuk fazlasıyla heyecanlandı ve sanırım bana Rue de Belleville'in üzerindeki güzel bir mekânı tavsiye etti. Önerdiği restoranı buldum. Ardından o çifte mutluluk işaretini gördüm. Aynı işaretten her yerde vardı ama içimden bir ses bunun benim aradığım işaret olduğunu söylüyordu.

On beş dakika daha etrafta dolandıktan sonra üç caddenin keşiştiği sessiz bir yerde aradığım binayı buldum. Binanın dışındaki iskele, üzerine gelişigüzel asılmış tablolarla birlikte hâlâ olduğu yerde duruyordu. Belki sadece hava şartlarından dolayı biraz yıpranmıştı.

Çelik kapıya vurdum. Yanıt alamadım ama belli ki içeride insanlar vardı. Açık pencereden dışarı müzik sesi sızıyordu. Kapıyı ittim. Gıcırdayarak aralandı. Biraz daha itip içeri girdim. Varlığımı kimse fark etmedi. Gıcırdayan merdivenlerden yukarı, her şeyin olup bittiği o yere çıktım.

Önce göz alıcı bir beyazlığa sahip olmasına rağmen aynı zamanda altın rengi ışıltılar saçan ve insanın içini ısıtan kili gördüm. İçeride bir adam çalışıyordu. Ufak tefek bir Asyalı olan bu adam vücudunda dikkate değer tezatlıklar barındırıyordu; beyaz saçlarının kökleri simsiyahtı, tepeden tırnağa siyah olan ve tuhaf bir şekilde Charles Dickens romanlarından fırlamış gibi eski görünen giysilerinin üzeri o gece benim de üzerimi kaplayan beyaz tozla kaplanmıştı.

Elindeki bisturiyle bir parça kili oymakla meşgul olan adam kendini işine öylesine kaptırmıştı ki en ufak bir sesle yerinden sıçramasından korktum. Boğazımı temizleyip hafifçe kapıya vurdum.

Başını kaldırıp, yoğun bir dikkatle çalışmaktan bulanık gözlerini ovuşturdu.

“Oui.”

“*Bonjour*,” dedim. Ardından kekelemeye başladım. Sınırlı Fransızcam ona derdini anlatmaya yeterli değildi. Yanımda bir çocukla sizden izin almadan binanıza girdim. Hayatımın en özel gecesini yaşadım ve uyandığımda yalnızdım. “Şey, tanıyabileceğinizi düşündüğüm bir arkadaşımı arıyorum. Ah, affedersiniz, *parlez-vous anglais*?”

Adam kaldırdığı başını bir baletin kontrollü ve zarif ifadesiyle hafifçe salladı. “Evet,” dedi.

“Bir arkadaşımı arıyorum ve sizin onu tanıyabileceğinizi düşündüm. Adı Willem de Ruiter. Hollandalı.”

Yüzünde Willem’i hatırlamış olmasının verdiği bir kıpırtı görmeyi bekledim ama o bana etrafımızı saran kilden yapılmış heykeller gibi ifadesiz bir suratla bakmaya devam etti.

“Onu tanımıyor musunuz? Şey, ikimiz bir gece bu binada kaldık. Yani aslında tam olarak burada *kaldığımızı* söyleyemem...” Sözlerime ara verip bakışlarımı stüdyonun etrafında dolaştırdım ve o güne dair hatıralar zihnime hücum etmeye başladı; suya hasret kaldırımları yıkayan yağmurun kokusu, toz bulutu, adamın çalıştığı tezgâhın pürüzsüz tahtasının sırtıma bastırması. Willem’in üzerime eğilmesi.

“Sizin isminiz neydi?”

Sesim uzaklardan geliyormuş gibi, “Allyson,” dediğimi duydum.

Adam zincirli cep saatiyle oynayarak, “Van,” diye tanıttı kendini.

Masaya bakıp sırtımda hissettiğim yoğun keskinliğini, Willem’in beni hiç zorlanmadan onun üzerine çıkarmasını hatırladım. Masanın üzeri tıpkı o gün olduğu gibi fazlasıyla düzenliydi; özenle üst üste

Sadece Bir Gün

konulmuş kâğıtlar, bir köşede tamamlanmamış işler ve içi tebeşir ve kalemle dolu tel bir kutu. Bir dakika, bu da ne böyle? Elimi hızla kalemlere uzattım.

“Bu benim kalemim!”

“Pardon?” dedi Van.

Uzanıp kalemimi kutudan çıkardım. Üzerinde PULMO CLEAR’LA RAHAT NEFES ALIN yazan tükenmez kalemim.

“Bu benim kalemim! Onu babamın çalıştığı yerden almıştım.”

Van şaşkına dönmüş bir halde bana bakıyordu. Olanlara bir anlam verememişti.

Bu kalem o gece çantamdaydı. Onu hiç çıkarmamıştım. Kalem kendiliğinden yok olmuştu. Onunla çifte mutluluk işaretini yapmıştım. Ancak bir sonraki gün telefonda Bayan Foley’yle konuşurken çantamda değildi.

“Geçen yaz arkadaşım Willem’le, şey, gece bizi misafir edecek birilerini bulma umuduyla buraya geldik. Arkadaşım bana sanatçıların tarafından işgal edilen binalarda bunun mümkün olabileceğini söyledi.” Sustum. Van hafifçe başını salladı. “Ama içeride kimseyi bulamadık. Pencerelerden biri açıktı. Bu yüzden sizin stüdyonuzda kaldık ve sabah uyandığımda arkadaşım Willem gitmişti.”

Binaya izinsiz girmemizin Van’i sinirlendirmesini bekledim ama o hâlâ bana bakıyor, hâlâ üzerinde Pulmoclear’ın reklamı olan kalemi neden bir kılıç gibi sımsıkı elimde tuttuğumu merak ediyordu. “Bu kalem çantamdaydı ve sonra kayboldu. Şimdi onu burada bulduğum için Willem’in o gün giderken bana bir not bırakıp bırakmadığını merak ediyorum...”

Van’ın yüzü hâlâ ifadesizdi ve tam ondan binaya ikinci defa izinsiz girdiğim için özür dileyecekken yüzünün gün doğuşunu müjdeleyen

solgun ışığa benzer bir ışıkla aydınlandığını gördüm. İşaret parmağını burnunun üstüne vurdu.

“Aslında ben bir şey buldum ama onun bir alışveriş listesi olduğunu düşündüm.”

“Alışveriş listesi mi?”

“Bulduğum notta şey yazıyordu... tam olarak hatırlamıyorum ama sanırım çikolata ve ekmekle ilgili bir şeyler yazıyordu.”

“Çikolata ve ekmek mi?” Bunlar Willem’in en çok tükettiği yiyeceklerdi. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı.

“Hatırlamıyorum. Notun yanlışlıkla çöpten çıktığını düşündüm. Tatildeydin ve geri döndüğümde ortalık darmadağın olmuştu. Notu attım. Çok üzgünüm.” Van perişan görünüyordu.

Willem’le ikimiz gizlice stüyosuna girip ortalığı darmadağın etmiştik ve buna rağmen kendini suçlu hisseden *oydu*.

“Hayır, üzülmeyin. Çok yardımcı oldunuz. Burada bir alışveriş listesinin bulunması için herhangi bir sebep olabilir mi? Yani bu listeyi siz yapmış olabilir misiniz?”

“Hayır. Ben yapmış olsaydım listeye asla çikolata ve ekmek koymazdım.”

Bu sözler gülümsememe neden oldu. “Bahsettiğiniz liste aslında bir not olabilir.”

“Bu mümkün.”

“Willem’le kahvaltıda çikolata ve ekmek yemeyi planlıyorduk. Ayrıca kalemim de burada.”

“Lütfen kalemimi al.”

“Hayır, kalem sizde kalabilir,” dedim ve dudaklarımdan bir kahkaha döküldü. Bir not. Willem bana bir not bırakmış olabilir miydi?

Van, kollarımı boynuna dolamamla birlikte kısa bir an kaskatı kesildi ama sonra rahatladı ve o da bana sarıldı. Sarılışı hoşuma git-

mişti. Vücudundan yağlı boya ve terebentinle, eski ahşap ve tozun karışımından oluşan tatlı bir koku yayılıyordu. Bu kokuları, o güne ait olan diğer her şey gibi hâlâ üzerimde taşıyordum. Uzun zaman sonra ilk defa bunun bir çeşit lanet olduğunu düşünmedim.

Van'ın yanından ayrıldığımda ikinci vaktiydi. Oz çetesi büyük ihtimalle hâlâ Rodin Müzesi'ndeydi yani onlarla buluşabilirdim. Ancak bunu yapmak yerine farklı bir şey denemeye karar verdim. En yakın metro istasyonuna gidip gözlerimi kapadım, olduğum yerde döndüm ve rastgele bir istasyon seçtim. Parmağım Jules Joffrin İstasyonu'nun üzerinde durdu ve oraya ulaşmak için hangi trenlere binmem gerektiğini öğrenmeye çalıştım.

Jules Joffrin istasyonundan dışarı çıktığımda kendimi tamamen Paris'e özgü bir semtte buldum; dar ve yokuşlu sokaklar, ayakkabı mağazaları, kuaförler ve küçük semt barları gibi günlük ihtiyaca hitap eden dükkânlar. Sokaklarda dolaşırken nerede olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kaybolma hissi şaşırtıcı bir şekilde hoşuma gitmişti. Az sonra karşıma keskin bir yamaca oyulmuş geniş bir merdiven çıktı. Merdiven apartmanlarla, yolun her iki tarafından sarkan yeşillikler arasında küçük bir kanyon oluşturmuştu. Bu merdivenin nereye çıktığı hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Willem'in sesinin kulaklarımda yankılandığını duydum; *yukarı çıkmak için iyi bir sebep.*

Böylece basamaklardan yukarı çıkmaya başladım. Tırmandım, tırmandım. Bir sahanlığa vardığımda yeni bir grup basamak başlıyordu. Nihayet merdivenin başına ulaştığımda ortaçağdan kalma, kaldırım taşı döşeli küçük bir caddeden geçtim ve *bam*. Sanki birden kendimi tekrar turlar dünyasında bulmuştum. Caddede rölantide çalışan tur otobüsleri, tıklım tıklım insan dolu kafeler ve bir de akordiyonla Edith Piaf şarkıları çalan bir müzisyen vardı.

Kalabalığı takip ederek bir köşeden döndüm ve İngilizce, İspanyolca, Fransızca ve Almanca menüler sunan kafelerin doldurduğu bir caddenin sonunda beyaz kubbeli kocaman bir katedral gördüm.

Kafelerden birinin önünde duran bir adama, "*Excusez-moi, qu'est-ce que c'est?*" diye sordum.

Adam gözlerini devirdi. "*C'est Sacré-Coeur!*"

Ah, Sacré-Coeur. Tabii ya. Katedrale doğru yaklaştığımda üç kubbesi olduğunu gördüm; asil bir edayla Paris'in çatılarına tepeden bakan büyük kubbenin iki yanında ondan daha küçük iki kubbe vardı. İkinci güneşinin altında altından yapılmışçasına ıslık ıslık parlayan katedralin önünde, yamacın diğer tarafına inen mermer basamaklarla ortadan ikiye ayrılan yemyeşil bir düzlük vardı. Her yer insan doluydu. Kameraları hiç durmadan kayıt yapan turistler, güneşin altında uzanan sırt çantalı gezginler, şövalelerini çıkarmış ressamlar, birbirlerinin kulağına gizli sözler fısıldayan genç çiftler. İşte Paris! İşte hayat!

Geçen yıl çıktığım turun sonunda bir daha asla derme çatma, eski kiliselere adım atmayacağıma yemin etmiştim. Ama nedense kalabalığı takip ederek katedralden içeri girdim. Sacré-Coeur altın mozaikleri, kasvetli heykelleri ve giderek artan kalabalığına rağmen sessizce dua eden, tesbih çeken ya da sadece düşüncelere dalmış olan insanlarla herhangi bir semtte rastlayabileceğiniz, sıradan bir kiliseye benziyordu.

İçeride mumların yakıldığı bir kürsü vardı ve herkes birkaç euro ödeyip kendi mumunu yakabiliyordu. Katolik değildim ve bu ritüeli bildiğimi söyleyemezdim ama nedense ben de bir mum yakma ihtiyacı duymuştum. Biraz bozuk para karşılığında bir mum aldım ve onu yaktığımda bir dilek dilemem gerektiğini hatırladım. Büyükbabam gibi ölmüş birisi için mi dua etmeliydim? Yoksa Dee için mi? Ya da belki de annem için? Acaba Willem'i bulmak için mi dua etseydim?

Sadece Bir Gün

Bunların hiçbirisi bana doğru gelmedi. Doğru olan tek şey *buydu*. Bu şehirde olmam. Bir kez daha. Bu defa tek başıma. *Bunu* nasıl dile getirebileceğimi bilmiyordum ama yine de dua ettim.

Acıkmıştım ve epeyce uzun sürecek olan alacakaranlık kendini hissettirmeye başlamıştı. Yamacın arka tarafındaki basamakları kullanarak o basit semte dönmeye ve akşam yemeği için ucuz bir restoran aramaya karar verdim. Ama önce pastaneler kapanmadan bir makaron satın almalıyım.

Basamakları indim ve bir pastane bulana dek birkaç sokak yürüdüm. İlk başta karşıma çıkan pastanenin kapalı olduğunu düşündüm çünkü kapısının kepengi indirilmişti ama içeriden çok sayıda insan sesi geliyordu, bu yüzden biraz tereddüt yaşayarak kapıyı ittim.

Görünüşe bakılırsa içeride bir parti veriliyordu. Pastaneyi tıka basa dolduran insanlar havanın ağırlaşmasına neden olmuştu ve her yerde içki şişeleriyle birlikte çiçek buketleri vardı. Geri geri giderek dışarı çıkmaya davrandım ama itiraz sesleri yükselince kapıyı tekrar açtım ve içeridekiler bana dönmemi işaret etti. Pastanede bazıları hâlâ fırıncı önlüğüyle dolaşan, bazılarıysa günlük giysiler içerisinde olan on kadar insan vardı. Yüzleri heyecandan kıpkırmızı kesilen bu insanlar ellerinde birer bardak taşıyordu.

Çat pat Fransızca'mla makaron satın almak istediğimi söyledim. Kısa bir hareketliliğin ardından ortaya bir makaron çıktı. Cüzdanımı çıkarmaya davrandığımda bana para ödettirmediler. Tekrar kapıya yöneldim ama elime içi şampanya dolu kâğıt bir bardak tutuşturuldu. Bardağı havaya kaldırdım ve içerideki herkes bardağını benimkiyle tokuşturarak içkisini yudumladı. Sonra bıyıklı, iri yarı bir adam ağlamaya başladı ve diğerleri onun sırtına vurdu.

Neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Soru sorarcasına etrafa baktım ve kadınlardan biri fazlasıyla güçlü ve hızlı bir aksanla bana bir şeyler anlatmaya koyuldu. Söylediklerinin çoğunu

anlamamıştım ama dudaklarından dökülen kelimelerden birinin *bébé* olduğunu duydum.

“Bebek mi?” diye sordum İngilizce.

Palabıyıklı adam bana cep telefonunu uzattı. Telefonda başında mavi bir şapka olan, buruşuk, kırmızı suratlı bir yaratık vardı. “Rémy!” diye açıkladı adam.

“Oğlunuz mu?” diye sordum. “*Votre fils?*”

Adam başını onaylarcasına salladı ve gözleri bir kez daha yaşlarla doldu.

“*Félicitations!*” dedim. Bunu söylememle birlikte adam beni sımsıkı kucakladı ve kalabalıktan alkış ve tezahürat sesleri yükseldi.

Kehribar rengi bir içkiyle dolu bir şişe elden ele dolaşmaya başladı. Bardaklarımız dolduğunda onları havaya kaldırıp farklı şekillerde tokuşturduk ya da sadece tezahürat yaptık. Herkes bir şeyler söyledi ve benim sıram geldiğinde Musevilerin bu tür durumlarda söylediği sözü haykırdım: “*L’chaim!*”

“Yani ‘hayata’,” diye açıkladım. Dudaklarımdan dökülen bu kelime bana belki de katedralde bunun için dua ettiğimi düşündürdü. Hayat için.

“*L’chaim,*” diye tekrar etti iri yarı fırıncılar. Sonra da hep birlikte içkilerimizi yudumladık.

Otuz Üç

Bir sonraki gün Kelly'nin, Oz çetesiine katılmam için yaptığı teklifi kabul ettim. O gün büyük bir cesaret örneği gösterip Louvre Müzesi'ni ziyaret edeceklerdi. Bir sonraki gün Versay Sarayı'na gidiyorlardı. Daha sonraki gün de trene atlayıp Nice'e gideceklerdi. Ben bu seyahatlerin hepsine davet edilmiştim. Amerika'ya dönmeme on gün vardı ve o ana dek bulabileceğim her şeyi bulduğuma inanıyordum. Willem'in bana bir not bıraktığını öğrenmiştim, ki bu umut ettiğimden çok daha fazlasıydı. Ya Oz çetesiyle Nice'e gidecek ya da bir önceki gün harika zaman geçirmiş olmanın etkisiyle tek başıma farklı bir yer görecektim.

Kahvaltıdan sonra Louvre'a gitmek üzere hep birlikte metroya bindik. Nico ve Shazzer bir semt pazarından aldıkları yeni giysilerle hava atıyor, Kelly ise Paris'e kadar gelip de Çin'de üretilmiş elbiseler satın aldıkları için onlarla dalga geçiyordu. "En azından ben burada üretilmiş bir şey satın aldım." Kolunu uzatıp Fransa'da yapılmış ileri teknoloji ürünü yeni saatini gösterdi. "Vendom yakınlarında sadece saat satan koca bir mağaza var."

“Seyahat ederken neden saate ihtiyaç duyarsın ki?” diye sordu Nick.

“Birilerinin telefonundaki alarm çalmadı diye bugüne dek kaç tren kaçırdık biliyor musun?”

Nick ona hak verdi.

Kelly sözlerine devam ederek, “Mağazayı görmelisin. Öylesine büyük ki. Dört bir yanında saat satıyorlar ve bazıları neredeyse yüz bin euro değerinde. Bir saate o kadar para verdiğini düşünsene,” dedi ama ben artık onu dinlemiyordum çünkü birden aklıma Céline gelmişti. Bana söyledikleri. Yeni bir saat almamla ilgili. Yeni bir saat. Sanki diğerini kaybettiğimden haberi varmış gibi.

Metro bir istasyonda durdu. “Üzgünüm,” dedim Kelly ve çetesine, “ama gitmem gerek.”

“Saatim nerede? Willem nerede?”

Céline’i kulübün ofisinde, yarattığı göz korkutucu izlenimi her nasılsa hem güçlendiren hem de azaltan kalın bir gözlükle kâğıt tomarlarının arasında otururken buldum.

Önündeki kâğıttan kaldırdığı uykulu gözleriyle yüzüme baktı ve beni deli edecek şekilde hiç de şaşırmış gibi görünmedi.

“Bana *yeni* bir saat alabileceğimi söyledin, bu da *saatimin* Willem’de olduğunu bildiğin anlamına geliyor,” dedim.

Onun bunu inkâr etmesini, sözlerimi yalanlamasını bekledim. Ama Céline bunu yapmak yerine umursamaz bir tavırla hafifçe omuzlarını silktili. “Bunu neden yaptın? Birlikte geçirdiğiniz tek bir günün ardından neden ona böyle pahalı bir saat verdin? Sence bu çaresizce bir çaba değil mi?”

“Senin bana yalan söylemen gibi mi?”

Céline bir kez daha omuzlarını silkip ağır hareketlerle bilgisayarının tuşlarına bastı. “Ben sana yalan söylemedim. Bana Willem’i nerede bulabileceğini sordun ve ben bu sorununun cevabını bilmiyorum.”

“Ama bana bildiğin diğer şeyleri söylemedin. Beni... beni terk etmesinin ardından onunla görüştün.”

Céline her zaman olduğu gibi sözlerini onaylamak ile reddetmek arası bir baş işareti yaptı. Bu, karşındakini tereddütte bırakmak için mükemmel bir hareketti. Aramıza elmaslarla süslü bir taş duvar örmüştü.

O an aklıma Nathaniel’in bana verdiği Fransızca derslerden biri geldi: “*T’es toujours aussi salope?*”¹⁴ diye sordum.

Céline’in kaşlarından biri kalktı ama sigarası da kül tablasını boylamıştı.

“Şimdi de Fransızca mı konuşuyorsun?” diye sordu Fransızca.

“*Un petit peu.*” Biraz.

Önündeki kâğıtları karıştırıp sigarasını söndürdü. “*Il faut mieux être salope que lâche,*”¹⁵ dedi.

Ne söylediği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. İfadesiz görünebilmek için elimden geleni yaparak Madam Lambert’in bize öğrettiği gibi, cümleyi çözmekte ihtiyaç duyduğum anahtar kelimelerin anlamını bulmaya çalıştım; *salope*, cadaloz; *mieux*, daha iyi. *Lâche*. Süt mü? Hayır, o *lait*’di. Sonra Madam’ın bilinmeyen bir konuya el atmanın cesur olmak anlamına geldiğine dair sürekli tekrarlayıp durduğu o cümleyi ve bize her zaman olduğu gibi cümle içindeki kelimelerin zıt anlamlısını öğrettiğini hatırladım; *courageux*: lâche.

14 Hep böyle cadaloz musun? (ed.n.)

15 Korkak olmaktan iyidir. (ed.n.)

Céline bana korkak mı demişti? Duyduğum öfkenin ensemden kulaklarıma, oradan da beynime yayıldığını hissettim. “Bana bunu söyleyemezsin,” dedim İngilizce kekeleyerek. “Bana bunu söylemeye hakkın yok. Beni tanımıyorsun bile!”

“Seni yeterince tanıyorum,” dedi o da İngilizce olarak. “Hakkını kaybettin.” Kendimi ona beyaz bayrak sallarken gördüm.

“Hakkını kaybetmek mi? Ne yaptırda hakkımı kaybettim?”

“Kaçtın.”

“O notta ne yazıyordu?” Şimdi artık bağırarak konuşuyordum.

Ama ben heyecanlandıkça Céline daha da ilgisiz görünüyordu. “Bu konu hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

“Ama *bir şeyler* biliyorsun.”

Céline bir sigara daha yakıp dumanını üzerime üflledi. Elimi sallayarak dumanı kendimden uzaklaştırdım. “Lütfen, Céline, tam bir yıl boyunca en kötüsünü düşündüm ve şimdi benim düşündüğümden daha farklı bir şey olup olmadığını merak ediyorum.”

Yine sessizlik oldu. Ardından Céline, “Willem’e, nasıl söylüyorsunuz, dikim yapmışlar,” dedi.

“Dikim mi yapmışlar?”

“Yani derisini dikmişler.” Yanağını işaret etti.

“Dikiş mi? Ona dikiş mi atmışlar?”

“Evet. Yüzü şişmiş ve gözü morarmıştı.”

“*Peki neler olmuş?*”

“Anlatmadı.”

“Neden dün bana bundan bahsetmedin?”

“Çünkü dün bana böyle bir şey sormadın.”

Ona kızmak istiyordum. Sadece bunun için değil Paris’teki o ilk günümde bana kötü davrandığı ve beni korkaklıkla suçladığı

için de. Ama nihayet bütün bunların Céline'le bir ilgisi olmadığını anlamıştım. Willem'e ona âşık olduğunu söyleyen bendim. Onu kollayacağını söyleyen bendim. Sonra da onu bırakıp giden bendim.

Uyuyan bir köpeği süzen kediye andıran temkinli bir ifadeyle beni izleyen Céline'e baktım.

"*Je suis désolée,*" diyerek özür diledim. Sonra çantamdaki makaronu çıkarıp ona uzattım. Bu defaki böğürtlenliydi ve onu Céline'le yüzleşmemin ödülü olarak kendime saklamıştım. Bu makaronu Céline'e vermem, Babs'ın kurallarını çiğnediğim anlamına geliyordu ama her nasılsa bu yaptığımı onun da onaylayacağından emindim.

Céline kuşkuyla gözlerle makarona baktıktan sonra onu elimden aldı ve sanki mikropluymuş gibi parmaklarının arasında sıktı. Ardından onu dikkatli bir şekilde üst üste duran CD kutularının üzerine bıraktı.

"O halde neler oldu?" diye sordum. "Willem perişan bir halde buraya mı geldi?"

Céline sadece başını sallamakla yetindi.

"Peki ama neden?"

Kaşlarını çattı. "Bunu bana söylemedi."

Bir sessizlik oldu. Céline bakışlarını aşağı çevirdikten sonra hızla yüzüme baktı. "Senin bavulunu inceledi."

Bavulumda ne vardı? Bir eşya listesi. Giysiler. Hediyelik eşyalar. Boş kartpostallar. İsim etiketi? Hayır, bavulumun isim etiketi Londra'daki metro istasyonunda kapağı sıkışıp kopmuştu. Günlüğüm? Günlüğüm yanımdaydı. Çantamdaki günlüğü çıkarıp birkaç sayfasına göz gezdirdim. Roma ve vahşi kediler hakkında bir yazı vardı. Viyana ve Schönbrunn Sarayı. Prag'daki opera. Ama benimle ilgili tek bir şey bile yoktu. Ne ismim, ne ev adresim, ne e-posta adresim ne de turda tanıştığım insanların adresi. Turda tanıştıklarımla irtibata

geçme ihtiyacı bile hissetmemiştik. Günlüğü tekrar çantama koydum. Céline gözlerini kırmış, belli etmeden bana bakıyordu.

“Bavulumdan bir şey aldı mı? Herhangi bir şey bulabildi mi?”

“Hayır. Sadece...” Acı çekiyormuşçasına sustu.

“Sadece ne?”

“Berbat kokuyordu,” dedi ciddi bir ifadeyle. “Senin saatini almıştı. Ona saati bırakmasını söyledim. Amcam kuyumcu olduğu için bu saatin epey pahalı olduğunu biliyordum. Ama o bunu yapmayı reddetti.”

İç geçirdim. “Onu nerede bulabilirim, Céline? Lütfen. Benim için sadece bu kadarını yap.”

“*Bu kadarını mı?* Senin için zaten çok şey yaptım,” dedi bunun için kendine kızmış gibi öfkeli bir sesle. “Ayrıca onu nerede bulabileceğini bilmiyorum. Sana yalan söylemiyorum.” Sert gözlerle yüzüme baktı. “Söylediklerim doğru. Willem canı istediğinde gelen bir adamdır. Ve çoğunlukla da gelmez.”

Ona yanıldığını söyleyebilmeyi isterdim. Bizim ilişkimizin farklı olduğunu. Ama Willem’in Céline’e olan aşkı bile bitmişse ben nasıl olur da birlikte geçirdiğimiz tek bir günün ardından benden hoşlanmış olsa bile bana olan hevesinin tükenmediğini söyleyebilirdim?

Céline, “İnternette aradığını bulamadın mı?” diye sordu.

Eşyalarımı toplamaya başladım. “Hayır.”

“Willem de Ruiter çok sık ratlanan bir isim, *n’est-ce pas?*” dedi. Ardından asla mümkün olamayacağını düşündüğüm bir şey oldu. Céline’in yüzü kıpkırmızı kesildi. İşte o zaman onun da internette Willem hakkında araştırma yaptığını anladım. Ve onun da bir şey elde edemediğini. Birden Céline’i az da olsa yanlış tanıyıp tanımadığımı merak ettim.

Artan Paris kartpostallarından birinin arkasına ismimi, adresimi ve diğer tüm bilgilerimi yazdıktan sonra onu Céline'e uzattım. "Willem'i görürsen haber ver. Boston'a gelip kalacak ya da eşyalarını bırakacak bir yere ihtiyaç duyarsan da öyle."

Céline kartpostalı alıp üzerinde yazanlara baktı. Ardından onu bir çekmeceye koydu. "Boss-ton. Sanırım ben New York'u görmeyi tercih ederim," dedi dudak bükerek.

Yine eskisi gibi küçümser bir tavırla konuşmaya başlaması beni neredeyse rahatlatmıştı.

Dee'yi düşündüm. Céline'le başa çıkabilecek tek kişi oydu. "Sanırım bunu da ayarlayabiliriz."

Kapıya ulaştığımda Céline arkamdan seslendi. Dönüp baktım. Az önce yuvarlak olan makaron ısırlığıyla şimdi yarım ay şeklini almıştı.

"Sana korkak dediğim için özür dilerim," dedi.

"Önemli değil," dedim. "Bazen gerçekten de bir korkak gibi davranıyorum. Ama daha cesur olmak için elimden geleni yapıyorum."

"Bon." Duraksadı ve sanırım bana gülümsemeyi bile düşündü. "Willem'i tekrar bulduğunda cesarete ihtiyacın olacak."

Bir çeşmenin kenarına oturup Céline'in bana söylediklerini düşündüm. Bu sözlerle bana destek olmayı mı, beni uyarmayı mı yoksa her ikisini birden mi amaçlamıştı bilmiyordum. Her halükârda bu sözler teoride kalacaktı çünkü artık bir çıkmaza girmiştim. Céline, Willem'in nerede olduğunu bilmiyordu. İnternette biraz daha araştırmaya yapmayı ya da Gerilla Will'e yeni bir mesaj atmayı deneyebilirdim ama onun dışında köşeye sıkışmıştım.

Cesarete ihtiyacın olacak.

Belki böylesi daha iyiydi. Belki yolun sonuna gelmiştim. Bir sonraki gün Oz çetesiyle birlikte Versay Sarayı'na gidecektim ve olması

Sadece Bir Gün

gerekenin bu olduğunu hissediyordum. Kaldığım öğrenci yurduna geri dönmek için Dee ve Sandra'nın bana verdiği haritayı çıkardım. Yurt çok uzakta sayılmazdı. Oraya yürüyerek gidebilirdim. Parmağımı izleyeceğim rotanın üzerinde gezdirdim. Bunu yaptığımda iki büyük pembe karenin üzerinden geçmiştım. Bu pembe kareler hastaneleri gösteriyordu. Haritayı yüzüme yaklaştırdım. Dört bir yanı hastanelerle doluydu. Paris'teki hastane sayısı çılgınca bir rakama ulaşyordu. Parmağımı bu defa sanatçıların işgal ettiğı o binaya götürdüm. Binanın çevresinde de çok sayıda hastane vardı.

Willem o binanın yakınlarında bir yerde yaralanıp yarasına di-kiş attırmissa bunu büyük ihtimalle civardaki hastanelerden birinde gerçekleştirmişti.

"Teşekkürler, Dee!" diye seslendim ikinci saatlerini yaşayan Paris'e. "Sana da teşekkürler Céline," diye ekledim biraz daha alçak bir sesle. Sonra da ayağı kalkıp yürümeye başladım.

Ertesi gün Kelly beni sakın bir tavırla selamladı. Bunu yapmakta zorlandığı her halinden belliydi. Bir önceki gün onları bırakıp git-tiğim için özür diledim.

"Önemli değil," dedi. "Ama bugün bizimle birlikte Versay'a ge-liyorsun, değil mi?"

Suratımı buruşturdum. "Ne yazık ki hayır."

İncinmiş gibi görünen Kelly'nin yüz hatları sertleşti. "Bizimle takılmak istemiyorsan sorun değil ama sırf duygularımız incinmesin diye bizimle plan yapmaktan vazgeç."

Kelly'ye olup bitenleri neden anlatmadığımı bilmiyordum. Sadece bir gün tanıdığım bir çocuk için buralara kadar gelip bunca zahmete katlanmamın biraz aptalca olduğunu düşünüyordum. Ama ona o

gün yapacağım çlgınca araştırma da dâhil olmak üzere başımdan geçenlerin kısa bir özetini verdiğimde Kelly'nin yüzü ciddileşti.

Sözlerim bittiğinde hafifçe başını salladı. "Anlıyorum," dedi ciddi bir ifadeyle. "Kahvaltıda görüşürüz."

Kahvaltı için aşağı indiğimde Kelly ve grubu büyük ahşap masalardan birinin etrafına toplanıp önlerine birkaç harita açmıştı. Kendime kruvasan, çay ve biraz yoğurt alıp yanlarına gittim.

"Seninle geliyoruz," dedi Kelly. "Hepimiz."

"Ne? Neden?"

"Çünkü bu iş için bir orduya ihtiyacın var." Grubun geri kalan kısmı bana baştan savma birer selam verdi ve sonra herkes aynı anda konuşmaya başladı. Hem de büyük bir gürültüyle. İnsanlar bize bakıyordu ama grubun coşkusunu dindirebilmek imkânsızdı. Bize bakmayan tek kişi başını bir kitaba gömmüş halde masanın diğer ucunda oturan soluk tenli, ufak tefek bir kızdı.

"Versay'a gitmek istemediğinizden emin misiniz?"

"Versay bir tarihî eser," dedi Kelly ısrarla. "Durduğu yerden kalıp gidecek hali yok. Ama biz gerçek hayattan bahsediyoruz. Gerçek aşktan. Bunun kadar Fransızlar'a özgü bir şey olabilir mi?"

"İstesen de istemesen de seninle geliyoruz. Gerekirse buradan Nice'e dek tüm Fransız hastanelerini dolaşabiliriz," dedi Shazzer.

"O kadar uzun boylu bir araştırmaya ihtiyaç duyacağımızı sanmıyorum," dedim. "Haritaya baktım. Olasılıkları üçe indirdim."

Aynı anda hayalete benzeyen kız başını kaldırdı. Gözleri öylesine solgundu ki sudan yapılmış gibi görünüyorlardı. "Affedersiniz, hastaneye gideceğinizi mi söylediniz?"

Avusturalyalılara, savaşa dünden hazır olan döküntü orduma baktım. "Sanırım öyle."

Hayalet kız bana tuhaf bir ilgiyle bakıyordu. “Ben hastaneleri iyi bilirim,” dedi sessizce.

Ben de ona baktım. Bir hastaneyi ziyaret etmekten daha sıkıcı bir şey düşünemiyordum; belki Fransız işsizlik kurumunu ziyaret etmek dışında. Onun bizimle gelmek isteyebileceğini aklım almıyordu. Ama belki de çok yalnızdı. İşte bunu anlayabilirdim.

“Sen, sen de mi bizimle gelmek istiyorsun?” diye sordum

“Bunu özellikle yapmak istediğimi söyleyemem,” dedi kız. “Ama sanırım sizinle gelmeliyim.”

Haritadaki ilk hastanenin özel bir hastane olduğu ortaya çıktı ve tam bir saat boyunca bir ofisten diğerine yönlendirildikten sonra acil servisin sokakta gerçekleşen vakaların çoğunu devlet hastanelerine sevk ettiğini öğrendik. Bizi Hôpital Lariboisière’e gönderdiler. Oraya vardığımızda ilk işimiz acil servisin Fransız versiyonu olan *urgences* servisine geçmek oldu. Elimize bir numara tutuşturulup beklememiz söylendiğinde son derece rahatsız olan sandalyelere oturup kolu kırılan ve berbat seslerle öksürerek etrafa mikrop saçan insanların arasında beklemeye koyulduk. Fransız hastanelerindeki acil servislerin diğer ülkelerdeki acil servisler kadar sıkıcı olduğunu anlayan gruptakilerin o ilk hevesi yavaş yavaş sönmeye başladı. Hemşireler bu durumdan hiç hoşlanmasa da kendilerini kâğıttan yaptıkları küçük topları etrafa fırlatarak ve kart oyunları oynayarak oyalayacak hale geldiler. Yanımızdaki solgun tenli, tuhaf hayalet kız Wren bu saçmalıkların hiçbirine katılmıyor, kitabını okumaya devam ediyordu.

Nihayet resepsiyona çağrıldığımızda hemşirelerle karşılıklı olarak birbirimizden nefret eder hale gelmiştik. Aramızda Fransızca’yı en iyi konuşan Shazzer’dı, bu yüzden onu sözcümüz yaptık. Shazzer Fransızca’da mı yoksa insan ilişkilerinde mi yetersizdi bilmiyorum ama beş dakikaya kalmadan bankodaki hemşireyle hararetli bir tartışmaya girdi ve on dakika sonra da kibarca dışarı çıkarıldık.

Saat artık üç olmuştu. Günün yarısı bitmişti ve gördüğüm kadarıyla Versay'a gitmediklerinden pişmanlık duyan grup üyeleri yorgun, aç ve huzursuzdu. Şimdi durup düşündüğümde yaptığımız işin saçma olduğunu fark etmiştim. Babamın muayenehanesinin resepsiyonunda Leona isimli bir hemşire duruyordu ve Leona arka taraftaki ofise geçmeme ancak babam içeride beni bekliyorsa müsaade ederdi. Değil bir başka ülkenin vatandaşına, kendisiyle aynı dili konuşan patronunun kızına bile asla hastalar hakkında bilgi vermezdi.

Kaldırıma çıktığımızda, "Tam bir fiyaskoydu," dedim gruptakilere. Son birkaç gündür gökyüzünü kaplayan bulutlar biz içerideyken dağılmıştı ve dışarıda aydınlık, sıcak bir hava vardı. "En azından siz günün geri kalan kısmını kurtarabilirsiniz. Bence yiyecek bir şeyler alıp Lüksemburg Bahçeleri'nde piknik yapın."

Karşı konulmaz bir öneride bulunduğum belliydi. Bana kimse itiraz etmemişti. "Ama seninle geleceğimize dair söz verdik," dedi Kelly nihayet. "Bu işi tek başına yapmana izin veremeyiz."

Teslim olmuş gibi ellerimi kaldırdım. "Gelmiyorsunuz. Ben de gitmiyorum. Bu akıntıya karşı kürek çekmekten başka bir şey değildi."

Haritalar çıktı. Metro hatları tartışıldı. Piknik malzemelerine karar verildi.

"Biliyor musunuz, insanlar koruyucu azizleri birbirine karıştırıyorlar." Başımı kaldırdım. Peşimize takılan ve gün boyu sessiz duran hayalet Wren nihayet konuşmuştu.

"Öyle mi?"

Wren başını salladı. "Aziz Anthony, kaybolan eşyaların azizidir. Aziz Jude ise çaresiz durumların. Doğru azizin yardımını dilediğinizden emin olmanız gerekir."

Bir an herkes durup Wren'e baktı. Bu kız dinle kafayı bozmuş bir deli olabilir miydi?

“Peki kayıp bir insanın bulunması için hangisinden yardım dilemek gerekir?” diye sordum.

Wren susup düşündü. “Duruma göre değişir. Ne tür bir kayıp söz konusu?”

Bu sorunun cevabını bilmiyordum. Willem’in kayıp olduğundan bile emin değildim. Belki de şu an tam da olmak istediği yerdeydi. Belki bulunmayı istemeyen birinin peşine düştüğüm için asıl kayıp bendim. “Bundan emin değilim.”

Wren bilekliğini çevirip üzerindeki figürlere dokundu. “Belki de sen her ikisine birden dua etmelisin.” Bana bilekliğindeki her biri koruyucu bir azizi simgeleyen küçük figürleri gösterdi. Çok sayıdaki figür arasında bir hurma, bir yonca ve bir de kuş vardı.

“Ama ben Musevi’yim.”

“Ah, onlar için fark etmez.” Wren bana baktı. Gözleri mavinin varlığını değil yokluğunu hissettiriyordu. Tıpkı gün doğmadan önceki gökyüzü gibi. “Azizlerden yardım dilemelisin. Ve listendeki son hastaneye gitmelisin.”

Hôpital Saint-Louis dört yüz yıllık geçmişli olan bir hastaneydi. Wren’le birlikte hastanenin eski binasına ek olarak yapılmış modern binaya girdik. Grubun geri kalanını hararetli bir tartışmaya girmeye gerek duymadan Lüksemburg Bahçeleri’nde pikniğe göndermiştim. Hastanenin camlı avlusundan içeri sızan gün ışığı zeminde ılık hüzmeleri yaratıyordu.

Acil servis sessizdi; içerideki sandalye sıralarında sadece birkaç kişi oturuyordu. Wren doğrudan iki erkek sağlık görevlisinin oturduğu resepsiyona yöneldi ve kulağa tuhaf bir şekilde fazlasıyla hoş gelen sesiyle kusursuz bir Fransızca konuşmaya başladı. Arkasında durup söylediklerinin birkaç kelimesini yakaladım ve görevlileri hikâyemle

büyülediğini anladım. Sandalyelerde oturan insanlar bile onu duyabilmek için öne doğru eğilmişti. Wren'in hikâyemi nereden duyduğunu bile bilmiyordum; bunu ona anlatmamıştım. Belki de kahvaltıda duymuştu ya da diğerleriyle konuşmalarımızdan anlamıştı. Sağlık görevlileri ona baktıktan sonra başlarını eğip bilgisayarlara bir şeyler tuşlamaya başladılar.

"Fransızca'yı nasıl bu kadar iyi konuşabiliyorsun?" diye fısıldadım.

"Ben Quebec'den geliyorum."

"Neden daha önce gittiğimiz hastanede bize yardımcı olmadın?"

"Çünkü aradığımız hastane orası değildi."

Görevliler bana Willem'in ismini sordular. Söyledim. İsminin harflerini tek tek kodladım. Klavyenin tuşlarına basarak verdiğim ismi yazdıklarını duydum.

"Non," dedi içlerinden biri. *"Pas ici."* Başını iki yana salladı.

"Attendez," dedi diğeri. *Bekleyin.*

Birkaç tuşa daha bastı. Wren'e bir şeyler söyledi. Sözlerini anlamadım ama içlerinden biri dikkatimi çekmişti; bir tarih. Willem'le birlikte geçirdiğimiz günden bir sonraki günün tarihi. Ayrıldığımız günün tarihi.

Nefesim kesildi. Adam başını kaldırıp bana tarihi tekrarladı.

"Evet," dedim. Willem bu hastaneye o gün gelmiş olmalıydı.

"Oui."

Görevli anlamadığım bir şeyler daha söyledi. Wren'e döndüm. *"Onu nasıl bulabileceğimizi söyleyebilirler mi?"*

Wren adama bir soru sorup cevabı bana tercüme etti. *"Kayıtlara ulaşamıyorlarmış."*

"Ama bize yazılı bir belge falan vermeleri gerekmiyor. Willem hakkında bir şeyler biliyor olmalılar."

Sadece Bir Gün

“Hasta bilgilerinin muhasebe departmanına aktarıldığını söylüyorlar. Burada çok fazla şey tutmuyorlarmış.”

“Mutlaka bildikleri bir şey vardır. İşte şimdi Aziz Jude’dan yardım dilemenin tam zamanı.”

Wren bilekliğindeki figüre dokundu. Aynı anda üzerlerinde ameliyat gömleği olan iki doktor ellerinde kahve fincanlarıyla çift kanatlı kapılardan içeri girdi. Wren’le birbirimize baktık; belli ki Aziz Jude her ikimizin aklına da aynı fikri getirmişti.

“Bir doktorla görüşebilir miyim?” diye sordum sağlık görevlilerine o berbat Fransızcamla. “Belki...” Wren’e döndüm. “Fransızca’da ‘uzman doktor’ nasıl söyleniyor? Ya da Willem’e bakan doktor?”

Görevlilerden biri biraz İngilizce biliyor olmalıydı çünkü çenesini ovuşturarak tekrar bilgisayarına baktı. “Ah, Dr. Robinet,” dedikten sonra önündeki telefonun ahizesini kaldırdı. Birkaç dakika sonra çift kanatlı kapılardan biri açıldı ve belli ki Aziz Jude bize fazladan bir iyilik de yapmaya karar vermişti çünkü gelen doktor televizyondakileri aratmayacak kadar yakışıklıydı; kırılaşmaya başlamış kıvrıcık saçlar ve aynı anda hem kaba hem de narin görünen bir yüz. Wren doktora durumu açıklamaya başladı ve birden ne kadar çaresiz olursam olayım kendi başımın çaresine kendim bakmam gerektiğini anladım. Olağanüstü bir çaba sarf ederek doktora derdimi Fransızca olarak aktarmaya çalıştım: *Yaralanan arkadaş. Bu hastanede. Kaybolan arkadaş. Bulmak gerek.* Perişan olmuş ve kurduğum bu basit cümlelerle bir mağara kadını gibi konuşmuştum.

Dr. Robinet bir süre yüzüme baktı. Ardından bize kendisini takip etmemizi işaret ederek tekrar çift kanatlı kapılardan geçti ve boş bir muayene odasına girdi. Kendisi döner bir sandalyeye yerleşti ve bize de muayene yatağına oturmamızı işaret etti.

“İçinde bulunduğun zor durumu anlıyorum,” dedi kusursuz bir İngiliz aksanıyla. “Ama kapıdan her girene hastalarımız hakkında bilgi veremeyiz.” Başını çevirip doğrudan gözlerimin içine baktı. Hem etkileyici hem de kibar bir ifadeye sahip olan gözleri parlak yeşil renkteydi. “Amerika’dan buraya gelmek için onca yol sarf ettiğini biliyorum ama üzgünüm.”

“Bana en azından ona neler olduğunu *anlatabilir misiniz?* Dosyasına bakmadan. Yoksa bu da kuralları ihlal ettiğiniz anlamına mı gelir?”

Dr. Robinet sabırla gülümsedi. “Her gün çok sayıda hastaya bakıyorum. Üstelik bu olay da bir yıl önce gerçekleşmişti, değil mi?”

Başımı salladım. “Evet.” Ardından başımı ellerimin arasına aldım. Yaptığım şeyin ne kadar saçma olduğunu bir kez daha anlamıştım. Bir gün. Bir yıl.

“Belki onu biraz tarif edersen hatırlarım,” dedi Dr. Robinet beni ümitlendirerek.

Bu fırsatı kaçırmadım. “Hollandalı’ydı. Çok uzun boyluydu; bir doksan falan. Yetmiş beş kiloydu. Saçlarının rengi neredeyse saman rengi denilebilecek kadar açıktı ama gözleri kömür karasıydı. Zayıftı. Parmakları çok uzundu. Ayağının üstünde zikzak çizen bir yara izi vardı.” Dr. Robinet’e Willem’in özelliklerini sayarken unuttuğumu düşündüğüm detaylar da aklıma geliyordu ve gözümün önünde onun görüntüsü belirmişti.

Fakat doktor aynı görüntüye ulaşamadı. Şaşırmış gibi görünüyordu ve onun açısından bakıldığında o güne dek gördüğü binlerce uzun boylu, sarışın çocuktan birisini tarif etmiştim.

“Fotoğrafi var mı?”

Willem’in, zihnimde beliren görüntüsünün odada bizimle birlikte olduğunu hissediyordum. Bana önemli şeyleri fotoğraflamanın

gereksiz olduğunu söylediğinde haklıydı. Onu bunca zaman zihnimde taşımıştım.

“Yok,” dedim. “Ah, ama yarasına dikiş atılmış. Ve gözlerinden biri de morarmış.”

“Burada çoğunlukla bu durumdaki insanların tedavisini yapıyoruz,” dedi Dr. Robinet. “Çok üzgünüm.” Sandalyesinden kalktığı anda yere bir şey düştü. Wren yerdeki bozuk parayı alıp Dr. Robinet’ye uzatmak istedi.

“Bir dakika! Parayla yaptığı bir numara vardı,” dedim. “Madeni bir parayı parmak boğumlarının arasında dolaştırabiliyordu. Aynen şu şekilde. Alabilir miyim?” Parayı aldım ve Willem’in onu nasıl parmak boğumlarının arasında gezdirdiğini gösterdim.

Dr. Robinet parasını geri aldıktan sonra elinde tutup nadir bulunan bir paraymış gibi dikkatle inceledi. Ardından onu havaya atıp yakaladı. “*Commotion cérébrale!*” dedi.

“Pardon?”

“Beyin sarsıntısı!” diye çevirdi Wren.

“Beyin sarsıntısı mı?”

Dr. Robinet işaret parmağını havaya kaldırdı ve onu derin bir kuyudan bilgi çekiyormuşçasına ağır ağır kendi etrafında çevirdi. “Beyin sarsıntısı geçirmişti. Doğru hatırlıyorsam yüzünde de kesik vardı. Beyin sarsıntısı ciddi bir durum olduğu için onu gözetim altında tutmak ve olayı polise haber vermek istedik çünkü saldırıya uğramıştı.”

“*Saldırıya mı uğramıştı?* Neden? Kim tarafından?”

“Bunu bilmiyoruz. Bu tür durumları polise rapor ederiz ama o bunu istemedi. Çok tedirgindi. Şimdi hatırlıyorum! Hastanede birkaç saatten fazla kalmak istememişti. Hemen gitmeye çalıştı ama tomografisinin çekilmesi için ısrar ettik. Yarasını dikip beyninde bir

kanama olmadığını saptadığımızda gitme konusunda ısrarcı davrandı. Bunun çok önemli olduğunu söyledi. Aksi takdirde birisini kaybedeceğinden bahsetti.” Dr. Robinet şimdi fal taşı gibi açılmış gözleriyle bana bakıyordu. “O kişi sen miydin?”

“Sendin,” dedi Wren.

“Bendim,” dedim. Gözlerim kararmış, başım dönmeye başlamıştı.

“Sanırım bayılacak,” dedi Wren.

“Başını bacaklarının arasına koy,” dedi Dr. Robinet.

Koridora seslenip bir hemşireden su getirmesini istedi. Suyu içtim. Dünya kendi etrafında dönmeyi yavaş yavaş bıraktı. Ağır hareketlerle doğruldum. Dr. Robinet şimdi bana bakıyordu ve profesyonellik kisvesinden sıyrılmıştı.

“Ama bu bir yıl önceydi,” dedi yumuşacık bir sesle. “Birbirinizi kaybetmenizin üzerinden bir yıl mı geçti?”

Başımı salladım.

“Ve sen bu süre boyunca hep onu mu aradın?”

Bir kez daha başımı onaylarcasına salladım. Bu bir açıdan doğru sayılırdı.

“Peki sence o da seni arıyor mu?”

“Bilmiyorum.” Gerçekten de bilmiyordum. Bir yıl önce beni aramış olması hâlâ beni aradığı anlamına gelmezdi. Ya da benim onu bulmamı istediği.

“Ama bunu öğrenmek zorundasın,” dedi Dr. Robinet. Bir an bunu öğrenmem gerektiği için beni azarladığını düşündüm ama sonra telefonun ahizesini kaldırıp bir görüşme yaptı. Görüşmesi bittiğinde bana döndü. “Bunu öğrenmek zorundasın,” diye tekrarladı. “Faturalama servisindeki iki numaralı gişeye git. Sana hasta çizelgesini veremezler ama onlara Willem’in adresini alabileceğini söyledim.”

“Bu bilgi onlarda var mı? Willem’in adresini biliyorlar mı?”

Otuz Dört

AĞUSTOS

Utrecht, Hollanda

Elimdeki şehir rehberi Utrecht'e sadece iki sayfa ayırdığı için küçük, çirkin bir sanayi şehriyle karşılaşacağımı düşünmüştüm ama kendimi yan yana dizilmiş üçgen çatılı evleri, yüzen evlerle dolu kanalları ve insanlara mı yoksa oyuncak bebeklere mi hizmet ettiği anlaşılamayacak kadar küçük sokaklarıyla bol dönemeçli, hoş bir ortaçağ şehrinde buldum. Şehirde çok fazla öğrenci yurdu yoktu ve bütçemin elverdiği bir tanesini seçtiğimde buranın yurt olmadan önce sanatçılar tarafından işgal edilmiş bir bina olduğunu öğrendim. Dünyanın bilinmeyen bir bölgesinden sadece benimle iletişim kuran bir radarın kulağıma, *evet, doğru yerdesin*, diye fısıldadığını hissettim.

Yurtta kalan çocuklar dost canlısı ve yardımsever olmalarının yanı sıra, tıpkı Willem gibi İngilizce'yi mükemmel konuşuyorlardı. Hatta içlerinden biri kemikli yüzü ve dolgun, kırmızı dudaklarıyla Willem'e benziyordu. Bu çocuğa Willem'i tanıyıp tanımadığını sor-

Sadece Bir Gün

duğumda olumsuz yanıt aldım ve ona oraya kendisine benzeyen birini aramaya geldiğimi açıkladığımda bana gülerek Hollanda'nın yarısının böyle görüldüğünü söyledi. Ardından bana Utrecht'in bir haritasını verip hastaneden aldığım adrese nasıl ulaşabileceğimi gösterdi ve gideceğim yer, yurttan birkaç kilometre uzakta olduğu için bisiklet kullanmamı önerdi.

Ben tercihimı otobüsten yana kullandım. Adresteki ev, şehir merkezinin dışında, müzik dükkânlarının, şişte dönen etlerin satıldığı etnik restoranların ve bolca duvar yazısının olduğu bir bölgedeydi. Birkaç kez yanlış yöne saptıktan sonra nihayet aradığım caddeyi buldum. Neredeyse tamamı yazılarla kaplı, terk edilmiş bir yük vagonunun durduğu demir yolunun karşındaydı. Caddenin diğer tarafında duran ince, uzun ev elimdeki kâğıda göre Willem de Ruiter'in bilinen son adresiydi.

Evin gece mavisi kapısına ulaşabilmek için önündeki tırabzanlara bağlı altı bisikleti aşmam gerekti. Gözyuvarına benzeyen zile basmadan önce tereddüt ettim. Nihayet bastığımda tuhaf bir şekilde sakindim. Zilin çaldığını duydum. Ardından içeriden güçlü ayak sesleri geldi. Willem'i sadece bir gün tanımıştım ama bu ayak seslerinin ona ait olmadığından emindim. Onunkiler daha hafif olmalıydı. Kapıyı uzun, kahverengi bir saç örgüsü olan uzun boylu, hoş bir kız açtı.

"Merhaba. İngilizce biliyor musunuz?" diye sordum.

"Evet, elbette biliyorum," dedi kız.

"Willem de Ruiter isminde birini arıyorum. Bana burada yaşadığı söylendi."

Sözlerimi ispatlamak istercesine elimdeki kâğıdı ona uzattım.

Her nasılsa Willem'in burada olmadığını biliyordum. Belki de böyle düşünmememe kendimi yeterince gergin hissetmemem sebep olmuştu. Neticede kızın yüzündeki ifadenin değişmemesi beni şa-

şırtmadı. “Bu isimde birisini tanımıyorum. Ben burada sadece yaz süresince kiracıyım,” dedi kız. “Üzgünüm.” Bu sözlerle birlikte kapıyı kapatmak istedi.

O ana dek *hayır, üzgünüm, yardımcı olamam* gibi sözlerin ucu açık cevaplar olduğunu öğrenmiştim. “Burada onu tanıma ihtimali olan başka birisi var mı?”

“Saskia,” diye seslendi kız. Evin bir portatif merdiven kadar dar merdivenlerinin başında yeni bir kız belirdi. Kız aşağı indi. Sarı saçlı, mavi gözlü, pembe yanaklı bir kızdı ve sanki az önce ata binmiş ya da bahçeyi çapalamış gibi taşraya özgü doğal bir görüntüye sahipti. Saçları kısıcak kesilmişti ama üzerinde geleneksel olmaktan çok uzak olan siyah, örgü bir kazak vardı.

Bu kıza da Willem de Ruiter’i aradığımı anlattım. Saskia beni hiç tanımadığı halde içeri davet edip bir fincan çay ya da kahve içmeyi teklif etti.

Üçümüz üzeri dergi ve zarflarla dolu dağınık, ahşap bir masanın etrafına oturduk. Evin her yerinde giysiler vardı. Belli ki burada çok sayıda insan yaşıyordu. Willem dışında.

Saskia bana çay ve çikolata ikram ettikten sonra, “O aslında hiçbir zaman burada yaşamadı,” diye açıkladı.

“Ama onu tanıyorsun, değil mi?” diye sordum.

“Onunla birkaç kez karşılaştım. Robert-Jan’ın arkadaşlarından biriyle çıkan Lien benim arkadaşımdı. Ama Willem’i tanıdığımı söyleyemem. Tıpkı Anamiek gibi ben de buraya yaz için taşındım.”

“Willem’in neden bu adresi kullandığını biliyor musun?”

“Sanırım Robert-Jan yüzünden,” dedi Saskia.

“Robert-Jan da kim?”

“Robert-Jan tıpkı benim gibi Utrecht Üniversitesi’nde okuyan bir öğrenci. Eskiden burada yaşırdı,” diye açıkladı Saskia. “Ama sonra taşındı. Onun odasına ben yerleştim.”

“Anlıyorum,” diye mırıldandım.

“Öğrenci evlerinde sürekli insan sirkülasyonu olur. Ama Robert-Jan, Utrecht’e geri dönecek. Buraya değil, başka bir eve. Ne yazık ki onun yeni adresini bilmiyorum. Ben sadece onun eski odasında kalıyorum.” Saskia, benden bu kadar, der gibi omuzlarını silktilti.

Eski ahşap masada parmaklarımla ritim tutturdum. Masanın üstünde duran zarflara baktım. “Bu eve gelen postalara bakabilir miyim? Belki bir ipucu yakalayabilirim?”

“Elbette bakabilirsin,” dedi Saskia.

Zarfları tek tek gözden geçirdim. Gelen postanın büyük bir kısmını burada yaşayan ya da yaşamış olan farklı insanlara gönderilmiş fatura, dergi ve kataloglar oluşturuyordu. Robert-Jan da dâhil olmak üzere en az altı farklı isme rastladım. Ancak Willem adına gelen herhangi bir şey yoktu.

“Bugüne dek *hiç* Willem adına gelen bir posta oldu mu?”

“Birkaç tane oldu,” dedi Saskia. “Ama postalar yakın zamanda elden geçirildi, bu yüzden onun adına gelenler çöpe gitmiş olabilir. Daha önce de söylediğim gibi Willem aylardır buraya uğramıyor.”

“Bir dakika,” dedi Anamiek. “Sanırım geçenlerde onun adına yeni bir zarf geldi. Hâlâ kapının önündeki kutuda duruyor.”

Anamiek gidip zarfı getirdi. Bu, çöpe atılacak olan o gereksiz postalardan biri değildi. Gideceği adres el yazısıyla yazılmış bir mektuptu. Üzerinde Hollanda pulu vardı.

Willem’i bulmak istiyordum ama onun şahsına gelmiş bir mektubu açacak kadar da çaresiz değildim. Zarfı diğerlerinin üzerine

bıraktım ama sonra birden bir şey dikkatimi çekti. Sağ üst köşeye hiç tanımadığım, kıvrımlı bir el yazısıyla karalanmış iade adresi bana aitti.

Zarfı alıp ışığa tuttum. İçinde bir zarf daha vardı. Üstteki zarfı yırttığımda içinden Gerilla Will'in İngiltere'deki adresine gönderip Willem'i sorduğum mektup çıktı. Pullara, üzeri çizilmiş adreslere ve zarfa yapıştırılmış banta bakılacak olursa bu mektup birkaç kez el değiştirmişti. Yazdığım mektubu çıkarıp üzerine herhangi bir not eklenip eklenmediğini kontrol ettim ama bir şey bulamadım. Sadece okunup sonraki adrese gönderilmişti.

Yine de nedense kendimi fazlasıyla mutlu hissettim. Benim küçük mektubum da bunca zaman onu aramıştı. Azminden dolayı mektubu öpmek istedim.

Mektubu Saskia ve Anamiek'e de gösterdim. Onu okuduktan sonra şaşkınlıkla yüzüme baktılar. "Bu mektubu ben yazdım," dedim. "Beş ay önce. Willem'i aramaya başladığım ilk günlerde. Mektubu İngiltere'deki bir adrese göndermişim ama nasıl olduysa buraya kadar gelmiş. Tıpkı benim gibi." Bunu söylediğimde yine aynı duyguya kapılmıştım. Doğru yoldaydım. Mektubumla aynı yerde buluşmuştuk; aradığımız yer burası olmasa bile.

Saskia ve Anamiek birbirlerine baktılar.

"Birkaç telefon görüşmesi yapacağız," dedi Saskia. "Robert-Jan'ı bulmana kesinlikle yardımcı olabiliriz."

Kızlar üst kata çıktılar. Bir bilgisayarın açıldığını duydum. Saskia telefonda birilerine bir şeyler söyledi. Yirmi dakika kadar sonra tekrar aşağı indiler.

"Ağustos ayında olduğumuz için çoğu kişi şehir dışında ama bir iki güne kalmadan sana Robert-Jan'ın iletişim bilgilerini ulaştıracağımızdan eminim."

"Teşekkür ederim," dedim.

Sadece Bir Gün

Saskia gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Bu bakışından hiç hoşlanmamıştım.

“Gerçi ben ona daha kolay ulaşmanın bir yolunu bulmuş olabilirim.”

“Gerçekten mi? Nasıl?”

Saskia tereddüt etti. “Kız arkadaşı aracılığıyla.”

Otuz Beş

*A*na Lucia Aureliano. İsmi buydu. Willem'in kız arkadaşıydı. Utrecht Üniversitesi'nin üstün başarılı öğrencilerin devam ettiği bir fakültesinde okuyordu.

Willem'i aradığım bunca zaman bu kadar ilerleme kaydedebileceğim aklıma gelmemişti. Bu yüzden kendimi onu bulabileceğim inancına kaptırmamıştım. Ve onu *pek çok* kızla hayal ettiğim halde aslında tek bir kızla beraber olduğunu hiç aklımdan geçirmemişim. Şimdi durup düşündüğümde bunu düşünmemekle aptallık ettiğimi görüyordum.

Benim buraya gelmekteki amacım Willem'le tekrar beraber olmak değildi. Zaten aramızda yeniden başlatılabilecek bir ilişki yaşanmamıştı. Ancak bu kadar ilerleme kaydedip de sonuca ulaşmadan geri dönecek olursam bundan ömür boyu pişmanlık duyardım.

İşin ironik tarafı, beni Willem'in kız arkadaşını bulmaya ikna eden şey Céline'in sözleri oldu; *cesarete ihtiyacın olacak*.

Fakültenin kampüsü, Saskia'nın söylediğine göre şehir merkezinin büyük bir kısmına yayılan Utrecht Üniversitesi'nin kampüsüne göre

çok daha küçük ve derli topluydu. Şehrin dışında yer alıyordu ve Saskia'nın bana zorla ödünç verdiği pembe bir bisikletin üzerinde oraya doğru ilerlerken zihnimde Ana Lucia'yı bulduğumda söyleyeceğim sözleri tekrarlıyordum. Ya da Willem'i bulduğumda.

Fakültenin az sayıdaki öğrencisinin tamamı kampüste kalıyordu. Burası aynı zamanda dünyanın her yerinden öğrenci alan ve derslerin tamamı İngilizce okutulan uluslararası bir okuldu. Bu yüzden Ana Lucia'nın kaldığı yurt odasına yönlendirilmem için sadece iki kişiye yol sormam yeterli oldu.

Fakültenin yurdu bir üniversite yurdundan çok IKEA'nın sergi salonuna benziyordu. Sürgülü cam kapılardan içeri baktım. Burası modern tarzdaki cilalı mobilyalarıyla, Kali'yle paylaştığımız o alelade eşyalara sahip odadan tamamen farklı görünüyordu. İçeride ışık yanmıyordu ve kapıya vurduğumda cevap alamadım. Kapının dışında, üzerine dantelli minderler atılmış beton bir sahanlık vardı ve minderlere oturup beklemeye koyuldum.

İçim geçmiş olmalıydı çünkü geriye doğru düşerek uyandım. Birileri kapıyı açmıştı. Başımı kaldırdım. Sanırım karşımda dalgalı kahverengi saçları, kırmızı rujla belirginleştirilmiş dolgun dudaklarıyla çok güzel bir kız olan Ana Lucia duruyordu. Céline'le ikisinin bulunduğu bir gruba dâhil edilmiş olmaktan gurur duymalıyım ama şu an hiç de öyle hissetmiyordum.

Başımda dikelip beni kapısının önünde uyurken yakaladığı bir serseriymişim tepeden tırnağa süzerek, "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

Bulutların ardından sıyrılan güneş, pencerenin camından yansıyor ve gözlerimi kamaştırıyordu. Elimi gözlerime siper ederek ayağa kalktım. "Özür dilerim. Sanırım uyuyakalmışım. Ana Lucia Aureliano'yı arıyorum."

“Ana Lucia benim,” dedi. Sahip olduğu güçlü İspanyol aksanını kullanarak ismini doğru vurguyla teleaffuz etmişti; *Ana Lu-çia*. Ardından gözlerini kısarak beni inceledi. “Tanışıyor muyuz?”

“Ah, hayır. Ben Allyson Healey. Ben... Ben üzgünüm. Bunun tuhaf bir durum olduğunun farkındayım. Amerika’dan geliyorum ve birini arıyorum.”

“Okula yeni mi geldin? İnternette bir öğrenci rehberi bulabilirsin.”

“Ne? Ah, hayır. Ben Boston’da okuyorum.”

“Peki kimi arıyorsun?”

Ona Willem’in ismini söylemek içimden gelmedi. Rahatlıkla bir isim uydurabilirdim ve Ana Lucia bunun farkına bile varmazdı. Onun o tapılası aksanıyla bana neden erkek arkadaşını aradığımı sormasını istemiyordum. Ama bunu yaptığım takdirde bunca yol katettiğim halde gerçeği öğrenemeden eve geri dönmek zorunda kalırdım. Bu yüzden ona aradığım kişiyi söyledim.

“Willem de Ruiter.”

Ana Lucia uzunca bir süre yüzüme baktı. Ardından suratını buruşturdu ve kozmetik reklamlarından fırlamış gibi görünen dudakları aralandı. Ve bu kusursuz dudaklardan küfür olduğunu düşündüğüm sözler döküldü. Ne söylediğini bilmiyordum. İspanyolca konuşuyordu. Ama yüzü kıpkırmızı olmuştu ve kollarını sallıyor, hiç durmadan bir şeyler söylüyordu. *Vate! Déjame, puta!* Sonra beni omuzlarımdan tutup sarhoş bir adamı bardan dışarı atan bir güvenlik elemanı gibi sahanlığın dışına attı. Arkamdan fırlattığı sırt çantamın içinde ne var ne yoksa etrafa saçıldı. Sürgülü cam kapıyı mümkün olan en şiddetli şekilde çarpıp kilitledi. Perdeleri çekti.

Bir süre şaşkınlıktan ağzım bir karış açık orada öylece kalakaldım. Sonra afallamış bir halde etrafa saçılan eşyaları çantama doldurmaya

başladım. Yere düşmenin etkisiyle çizilen dirseğimi ve Ana Lucia'nın yarım ay şeklindeki tırnak izlerini taşıyan kolumu inceledim.

"İyi misin?" Başımı kaldırıp baktığımda saçları rastalı hoş bir kızın yanına çömelip bana güneş gözlüğümü uzattığını gördüm.

Başımı salladım.

"Buza falan ihtiyacın var mı? Odamda biraz olacak." Odasının kapısına doğru yürüdü.

Kafama dokundum. Elime bir şişlik geldi ama ciddi bir şey sayılmazdı. "Ben iyiyim. Teşekkürler."

Kız bana bakıp başını iki yana salladı. "Ona Willem'i sormuş olamazsın, değil mi?"

"Onu tanıyor musun?" diye sordum. "Willem'i tanıyor musun?" Kızın kapısının önündeki sahanlığa gittim. Burada bir dizüstü bilgisayar ile birlikte bir ders kitabı vardı. Fizik kitabı. Kitabın kuantum dolanıklık bölümü açık duruyordu.

"Onu birkaç kez gördüm. Benim burada ikinci yılım olduğu için Willem'i bu okula devam ettiği dönemden tanımıyorum. Ama bildiğim bir şey varsa o da Ana Lucia'yı bu kadar deli eden tek kişinin o olduğu."

"Bekle bir dakika. *Buraya devam etmek mi?* Willem üniversiteye mi gidiyordu? Bu fakültede mi okuyordu?" Gezgini bir aktör olarak tanıdığım Willem'i üstün başarı öğrencisi olarak hayal etmeye çalıştım ve aslında onu ne kadar az tanıdığımı bir kez daha anladım.

"Willem bu okula bir yıl gelmiş. Ben o zamanlar burada değilim. Sanırım ekonomi okumuş."

"Peki ya sonra?" Ben üniversiteyi kastetmiştim ama kız bana Ana Lucia'yı anlatmaya başladı. Onun geçen yıl Willem'le çıktığını ama sonra Willem'in kendisini bunca zaman Fransız bir kızla aldattığını

öğrendiğini söyledi. Bütün bunlar hiç de şaşırtıcı değilmiş gibi sakin bir sesle konuşuyordu.

Ama benim başım dönmeye başlamıştı. Willem *bu okula* devam etmişti. *Ekonomi* okumuştı. Duyduklarımın son bölümünü kavramam biraz zaman aldı. Onun Ana Lucia'yı Fransız bir kızla aldattığı bölümü.

"Fransız mı?" diye tekrarladım.

"Evet. Sanırım Willem o kızla buluşmak üzere İspanya'ya gitmeyi planlamış. Ana Lucia'nın bilgisayarını kullanarak internetten uçak bileti satın almış ve Ana Lucia da akrabaları orada olduğu için Willem'in kendisine sürpriz yapmayı planladığını düşünmüş. Bu yüzden İsviçre'de geçireceği tatili iptal ederek ailesine durumu bildirmiş ve onlar da büyük bir parti hazırlığına girişmişler. Sonra uçak biletinin Ana Lucia için alınmadığı ortaya çıkmış. Bilet o Fransız kız içinmiş. Ana Lucia bunu öğrendiğinde öfkeden deliye döndü ve Willem'le kampüsün ortasında kavga ederek rezalet çıkardı. Tabii Willem o günden beri ortalarda görünmüyor. Başın için buz istemediğinden emin misin?"

Sahanlıkta oturan kızın yanına çöktüm. Bahsi geçen Fransız kız Céline miydi? Ama Céline bana Willem'i bir yıldır görmediğini söylemişti. Başka şeyler de söylemişti. İkimiz Willem'in kısa süre ziyaret ettiği limanlardık. Belki bizim gibi olan başkaları da vardı. Bir Fransız. Hatta belki iki ya da üç. Bir İspanyol. Bir Amerikalı. Farklı farklı ülkelerden gelen kızlar kendi limanlarından el sallıyordu. Céline'in bana ayrılırken söylediği sözleri düşündüm. Şimdi bu sözler canımı sıkıyordu.

Willem'in kızlarla gönül eğlendirdiğini ve benim de o kızlardan biri olduğumu en başından beri biliyordum. Ama o gün beni terk edip gitmediğini de biliyordum. Bana bir not bırakmıştı. Yeterince istekli olmasa da beni bulmaya çalışmıştı.

Sadece Bir Gün

Aklıma annemin söylediği bir söz geldi. Sahip olmayı istediğini sandığın şeyin özlemini çekmektense elindekiyle yetinmesini bil. Burada, bir zamanlar Willem'in içinde dolaştığı bu kampüste, nihayet annemin bu sözlerle ne demek istediğini anlamıştım. Sanırım artık yarışı öndeyken bitirmenin ne anlama geldiğini biliyordum.

Otuz Altı

Amsterdam

*Y*ola devam et. Yeni sloganım buydu. Pişmanlık duymak yok. Geri dönmek de yok.

Eve doğrudan Londra'dan uçabilmek için biletimin Paris-Londra ayağını iptal ettirdim. Paris'e geri dönmek istemiyordum. Farklı bir yer görmek istiyordum. Avrupada beş günüm daha vardı ve ucuz uçak bileti bulabilirdim. İrlanda'ya gidebilirdim. Ya da Romanya'ya. Trenle Nice'e gidip Oz çetesi de katılabilirdim. İstedğim her yere gidebilirdim.

Ama bu şehirlerin herhangi birisine gidebilmem için önce Amsterdam'a dönmem gerekiyordu. Bu yüzden şimdi oraya gidiyordum. Saskia'nın pembe bisikletiyle.

Elimde bir kutu teşekkür çikolatasıyla, bisikleti geri vermek üzere Saskia'ya gittiğimde ona artık Robert-Jan'ın iletişim bilgilerine ihtiyacım olmadığını söyledim.

“Aradığın şeyi buldun mu?” diye sordu.

“Hem evet, hem de hayır.”

Beni anlamış gibi görünüyordu. Çikolataları aldı ama bisikletin bende kalabileceğini söyledi. Bu bisiklet kimseye ait değildi ve benim ona Amsterdam’da ihtiyacım olacaktı. Onu trende yanıma alabilir ya da birine verebilirdim.

“Pembe bir Beyaz Bisiklet,” dedim.

Gülümsedi. “Beyaz Bisikletleri biliyor musun?”

Başımı salladım.

“Keşke o bisikletler hâlâ olsa.”

Seyahatlerimi, bu seyahatler sırasında insanların bana kazandırdığı şeyleri düşündüm; dostluk, yardım, cesaret ve makaronlar. “Bence hâlâ varlar,” dedim.

Anamiek bir kâğıda Utrecht’den Amsterdam’a bisikletle nasıl gidebileceğimi yazdı. Aradaki mesafe sadece kırk kilometreydi ve dümdüz olan yolun büyük bir kısmında bisiklet yolları vardı. Şehrin doğu yakasına ulaştığımda dokuz numaralı tramvay hattıyla karşılaşacak ve bu hattı Centraal İstasyonu’na dek takip edecektim. O civarda çok sayıda ucuz öğrenci yurdu vardı.

Utrecht’ten çıktığımda önce sanayi bölgesinden geçtim sonra çiftlikler sıralanmaya başladı. Yemyeşil çayırarda tembelce otlayan inekler, büyük taş değirmenler ve hatta yöreye özgü tahta terlik giymiş bir çiftçi bile gördüm. Ancak çok geçmeden bu pastoral manzara yerini işyerlerinin otoparklarına bıraktı ve kendimi Amsterdam’ın varoşlarında bulduktan sonra üzerinde Ajax yazan dev bir stadyumun önünden geçtim. Sonra bisiklet yolu beni bir caddeye çıkardı ve işler burada biraz karışmaya başladı. Bir tramvay sesi duydum ve bu sesin Anamiek’in söylediği dokuz numaralı tramvaya ait olduğunu gördüm. Upuzun yollar boyunca tramvayın peşinden giderek

Oosterpark'tan ve hayvanat bahçesi –şehrin göbeğinde pembe flamingo sürüsü vardı– olduğunu düşündüğüm bir yerden geçtim ama büyük bir bitpazarının olduğu bir kavşakta yolu karıştırdım ve tramvayın izini kaybettim. Arkamdaki araçların korna çaldığını duyuyordum, etraftaki bisikletlerin sayısı arabaların sayısını katlıyordu. Tramvayı tekrar bulmaya çalıştım fakat üzeri yol olan uzun taş duvarları ve tuzlu sularında yüzen çeşit çeşit tekneleriyle –yüzerevden sandala, cam kubbeli tur teknelerine dek– her biri diğerine benzeyen kanallar iç içe geçmiş gibi görünüyordu. Şaşırtıcı bir şekilde upuzun gövdeleri olan üçgen çatılı evlerin kapıları, yüzlerce yıla tanıklık etmiş kah-verengi duvarlarını açıkta bırakacak şekilde ardına dek açık duran samimi görünümlü küçük kafelerin yanından geçtim. Sağa döndüm ve kendimi kasvetli sabah saatlerini canlandıran rengârenk çiçeklerle dolu bir çiçek pazarında buldum.

Haritamı çıkarıp arkasını çevirdim. Sanki şehrin bütün yolları iç içe geçmişti ve caddelerin isimleri alfabedeki harflere bir araba çarpmış da onları darmadağın etmiş gibi anlaşılmazdı; Oudezijds Voorburgwal. Nieuwebrugsteeg. Kaybolmuştum ve bisikletimi, sarışın, küçük bir çocuğu bisikletinin üzerine yerleştirmeye çalışan deri ceket giymiş, uzun boylu bir adamın yanına sürdüm. Adamın yüzüne baktığımda gözlerime inanamadım çünkü yaşı ondan biraz daha büyük de olsa bu adam da tıpkı Willem'e benziyordu.

Ona adresi sorduğumda kendisini Dam Meydanı'na dek izlememi istedi ve oraya ulaştığımızda baş döndürücü bir trafiğin yaşandığı göbekten Warmoesstraat'a nasıl geçeceğimi gösterdi. Dikkat çekici vitrin süslemeleriyle kendilerini açıkça belli eden seks mağazalarıyla dolu bir caddede bisiklet sürdüm. Caddenin sonunda şehrin en ucuz öğrenci yurtlarından biri bulunuyordu.

Lobide hareketli bir kalabalık vardı. İnsanlar bilardo, masa tenisi ya da iskambil oynuyordu ve henüz öğle saatleri olmasına rağmen

herkesin elinde bira vardı. Bir oda istedim ve koyu renkli gözleri olan resepsiyondaki kız tek bir kelime bile etmeden benden pasaport bilgilerimi ve paramı aldı.

Odama çıktım. YURTTA UYUŞTURUCU KULLANMAK YASAKTIR tabelasına rağmen havada yoğun bir esrar dumanı vardı ve gözleri sulanmış bir çocuk alüminyum folyo üzerindeki yasadışı olduğunu tahmin ettiğim, esrardan farklı bir maddeyi bir boru aracılığıyla içine çekiyordu. Sırt çantamı dolaba kilitleyerek tekrar aşağı indim ve cadde üzerindeki kalabalık bir internet kafeye girdim.

Yarım saatlik internet satın alıp ucuz uçak bileti satan havayolu şirketlerinin internet sitelerini inceledim. Günlerden perşembeydi. Eve dönüş uçağım Londra'dan pazartesi kalkacaktı. Kırk altı euro'ya bir Lizbon uçuşu buldum. Aynı fiyata bir Milan ve bir de Hırvatistan uçuşu vardı! İnternette Hırvatistan'ı arattım ve karşıma çıkan kayalık kıyılara ve eski deniz fenerlerine baktım. Bazı deniz fenerlerinde ucuz fiyatlı oteller bile vardı. Bir deniz fenerinde kalabilirdim. İstedğim her şeyi yapabiliirdim!

Hırvatistan hakkında en ufak bir bilgim olmadığı için oraya gitmeye karar verdim. Bilet ücretini ödemek üzere kredi kartımı çıkardığımda daha önce açtığım pencerede yeni bir e-posta mesajım olduğunu fark ettim. Mesajı açtım. Wren'den geliyordu. Konu kısmında "Şu an neredesin?" yazıyordu.

Ona çabucak Amsterdam'da olduğumu yazdım. Bir önceki hafta Wren ve Oz çetesiyle vedalaştığım sırada Wren trenle Madrid'e gitmeyi, Kelly ve grubuysa Nice'e geçmeyi planlıyordu ve belki de Barcelona'da bir araya geleceklerdi. Bu yüzden otuz saniye kadar sonra Wren'den, "Hadi canım. Ben de Amsterdam'dayım!!!" yazılı bir cevap almak beni şaşırttı. Mesajda Wren'in cep numarası da vardı.

Numarayı tuşlarken sıırıtyordum. "Burada olduğunu biliyordum," dedi Wren. "İçime doğmuştu! Şu an tam olarak neredesin?"

“Warmoesstraat’taki bir internet kafede. Ya sen? İspanya’ya gideceğini düşünmüştüm!”

“Planım değişti. Warmoesstraat buraya yakın mı, Winston?” diye seslendi. “Winston burada çalışan yakışıklı bir çocuk,” diye fısıldadı sonra bana. Arka planda bir erkek sesi duydum.

Ardından Wren’in çılgılığı geldi. “Aramızda sadece beş dakikalık mesafe varmış. Dam Meydanı’nda, şu penise benzeyen beyaz kulenin önünde buluşalım.”

İnternet sayfasını kapattım ve on dakika sonra Wren’e uzun zamandır görmediğim bir akrabamı bulmuşum gibi sınıksız sarılıyordum.

“Vay canına, şu Aziz Anthony amma da hızlı,” dedi Wren.

“Kesinlikle öyle!”

“Ee neler oldu bakalım?”

Wren’e çabucak Ana Lucia’yı bulduğumu, Willem’i bulmama da ramak kaldığını ama sonra onu bulmaktan vazgeçtiğimi anlattım. “Kısacası şimdi Hırvatistan’a gidiyorum.”

Wren hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. “Öyle mi? Ne zaman?”

“Aslında yarın sabah uçmayı planlıyordum. Senden mesaj aldığım anda biletimi ayırtmakla meşguldüm.”

“Ah, burada birkaç gün daha kal. Şehri birlikte keşfedebiliriz. İki bisiklet kiralarız. Ya da tek bir tane kiralayıp Hollandalı kızlar gibi arka arkaya otururuz.”

“Benim bir bisikletim var zaten,” dedim. “Hem de pembe.”

“Arkasında benim oturabileceğim bir yer var mı?”

Yüzündeki gülümsemeye karşılık vermemek imkânsızdı. “Var.”

“Ah. Burada kalmalısın. Ben Jordaen yakınlarındaki bir yurda yerleştim. Odam bir küvet genişliğinde ama çok sevimli. Üstelik iki ayrı yatağı var. Gel birlikte kalalım.”

Sadece Bir Gün

Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Yine yağmur yağacakmış gibi görünüyordu ve hava ağustos ayına göre epeyce soğuktu. Üstelik internette Hırvatistan'da havanın güneşli ve yirmi beş derece olacağı yazıyordu. Ama Wren burada karşıma çıkmıştı. Bunun olma ihtimali neydi? Wren azizlere bense tesadüflere inanıyordum ve sanırım her ikisi de aynı kapıya çıkıyordu.

Yurttaki eşyalarımı toplayıp Wren'in kaldığı yurda taşındık. Az önce bir şeyler çeken çocuk çoktan kendinden geçmişti.

Wren'in kaldığı yurdun benimkinden çok daha sıcak bir havası vardı; özellikle de sürekli sırttan, uzun boylu, esmer Winston bize özel bir ilgi gösterdiği için. Wren'in üst kattaki yatağı sadece Avrupa'nın değil dünyanın dört bir köşesinin rehberleriyle doluydu.

"Bunlar da ne böyle?"

"Bunları bana Winston verdi. Yapılacaklar listem için."

"Yapılacaklar listesi mi?"

"Ölmeden önce yapmak istediğim şeylerin listesi."

Aklıma Paris'te ilk tanıştığımızda Wren'in bana söylediği o tuhaf ve gizemli söz geldi: *Ben hastaneleri iyi bilirim*. Onu sadece bir buçuk gündür tanyordum ama bu, onu kaybetmeyi hayal dâhi edemeyeceğim kadar uzun bir süreydi. Wren yüz ifademde bir değişiklik fark etmiş olmalıydı çünkü uzanıp usulca koluma dokundu. "Endişelenme, daha uzun süre yaşamayı planlıyorum."

"O halde neden böyle bir liste hazırlıyorsun?"

"Çünkü öleceğin ana dek beklersen çok geç kalmış olursun."

Yüzüne baktım. *Ben hastaneleri iyi bilirim*. Azizler. "Kaybettiğin kişi kimdi?" diye sordum usulca.

"Kız kardeşim, Francesca." Wren bir kâğıt çıkardı. Üzerinde çok sayıda isim ve mekân vardı; *La Belle Angèle* (Paris), *The Music Lesson* (Londra), *The Resurrection* (Madrid). Liste bu şekilde uzayıp gidiyordu.

“Hiçbir şey anlamadım,” dedim kâğıdı ona geri vererek.

“Francesca’nın pek çok farklı şeyde başarı sağlayacak kadar zamanı olmadı ama o hevesli bir ressamdı. Hastanede bir yandan kemoterapi alır bir yandan resim yapardı. Yüzlerce eskiz ve tablo yaptı. Onları mirası olarak görürdü çünkü kendisi öldüğünde bu tablolar tavan arasında bile olsa varlıklarını sürdürecekti.”

Sanatçıların işgal ettiği binadaki bütün o tablo ve heykellerin günün birinde Louvre’da sergilenebileceğini düşünerek, “Ne olacağını asla bilemezsin,” dedim.

“Aynen öyle. Van Gogh ve Vermeer gibi ressamların ancak öldükten sonra tanındıklarını bilmek onu rahatlatırdı. Bu ressamların tablolarını görmeyi de istiyordu, bu yüzden kendini biraz iyi hissettiği son defasında Toronto ve New York’a özel bir yolculuk yapıp istediği birkaç tabloyu görmesini sağladık. Francesca bu gezinin ardından kendine daha geniş bir liste hazırladı.”

Listeye tekrar baktım. “Peki Amsterdam’da bu listedeki hangi tablo var? Van Gogh’unki mi?”

“Francesca’nın listesinde Van Gogh’un *Yıldızlı Gece* eseri vardı ve onu New York’a gittiğimizde birlikte görmüştük. Amsterdam’da da birkaç Vermeer tablosu görmek istiyordu ama en sevdiği tablo Londra’daydı. Ama bu *onun* listesi ve bu liste Paris’te rafa kaldırıldı.”

“Ne demek istediğini anlamadım.”

“Francesca’yı seviyorum ve günün birinde onun için bütün bu tabloları *göreceğim*. Ama hayatımın büyük bir kısmını onun gölgesi altında yaşadım. Öyle olması gerekti. Artık o burada olmadığı halde kendimi hâlâ onun gölgesi altında hissediyorum, beni anlıyor musun?”

Tuhaf bir şekilde anlıyordum. Başımı onaylarcasına salladım.

“Paris’te seninle tanışmamın bir sebebi vardı. Sen çılgınca bir işe kalkışan sıradan bir kızdın. Bu bana ilham verdi. Planımı değişt-

Sadece Bir Gün

tirdim. Şimdi bu seyahate sırf seninle tanışmak için çıkmış olabileceğimi düşünüyorum. Belki de Francesca ve azizler bizim bir araya gelmemizi istediler.”

Bu sözler ürpermeme neden oldu. “Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

“Sanırım evet. Endişelenme, aileme bir ay sonra eve dönmemin sebebinin sen olduğunu söylemeyeceğim. Bu onları biraz üzdü.”

Güldüm. Bunu da anlamıştım. “Peki senin listende neler var?”

“Benim listem Francesca’nınkiyle kıyaslanamayacak kadar mütevazı.” Wren seyahat günlüğünün arasından katlanmış bir kâğıt çıkardı. *Eyfel Kulesi’nin tepesinde bir erkekle öpüş. Bir lale tarlasında yuvarlan. Yunuslarla yüz. Kuzey ışıklarını gör. Bir yanardağa tırman. Rock grubunda şarkı söyle. Kendi çizmelerini tamir et. 25 arkadaşına ziyafet ver. 25 arkadaş edin.* “Henüz listeyi tamamlamadım. Sürekli yeni maddeler ekliyorum ve daha şimdiden bazı zorluklarla karşılaştım. Buraya lale tarlaları için geldim ama laleler sadece baharda açıyormuş. Bu yüzden şimdi farklı bir şey bulmalıyım. Ah, her neyse. Sanırım Norveç’in Bodø şehrinde kuzey ışıklarını yakalayabilirim.”

“Eyfel Kulesi’nin tepesinde bir erkekle öpüşmeyi başardın mı?”

Wren’in dudaklarında yaramaz çocuklara özgü muzip bir gülümseme belirdi. “Evet. Amsterdam’a gittiğin sabah Eyfel Kulesi’ne çıktım. Yukarıda bir grup İtalyan vardı. İtalyan erkekleri bu tür konularda çok yardımsever oluyorlar.” Bunları söyledikten sonra fısıldayarak konuşmaya başladı. “Öpüştüğüm çocuğun ismini bile öğrenemedim.”

“Bazen bunu bilmeye ihtiyacın olmaz,” dedim ben de fısıldayarak.

Otuz Yedi

Öğle yemeğini geç saatte şu muazzam porsiyonlar halinde *rijsttafel* yemekleri sunan bir Endonezya restoranında yiyip karnımızı tika basa doyurduk ve bisikletin üzerinde dolaştığımız sırada aklıma bir fikir geldi. Keukenhof'daki bir çiçek tarlasına benzemese bile bu yine de işe yarayabilirdi. Yirmi dakika boyunca yol aradıktan sonra nihayet o sabah yanından geçtiğim çiçek pazarını buldum. Satıcılar tezgâhlarını kapatıyor ve arkalarında hatırı sayılır miktarda çiçek bırakıyordu. Wren'le ikimiz bu çiçeklerin bir kısmını çaldık ve onları kanal duvarının üzerindeki eğri büğrü bir kaldırıma yaydık. Wren büyük bir mutlulukla çiçeklerin arasında yuvarlandı. Ben de kâhkahalar atarak hem Wren'in fotoğraf makinesi hem kendi telefonumla fotoğraflar çektim ve onları anneme gönderdim.

Satıcılar, haftada bir iki kez bu tür sahneler görmeye alışıklarmış gibi yüzlerinde keyifli bir ifadeyle onu izledi. Sonra şişkin göbeğinin üzerinden bir pantolon askısı geçen koca sakallı bir adam elinde solmuş birkaç lavanta çiçeğiyle yanımıza gelip, "İsterse bunları da alabilir," dedi.

Sadece Bir Gün

“Al Wren.” Mis kokulu mor çiçekleri ona doğru fırlattım.

“Teşekkürler,” dedim adama. Ardından ona Wren ve hazırladığı listeden bahsedip lale mevsimi geçmiş olduğu için tarla bulamadığımızı ve bununla idare ettiğimizi söyledim.

Adam kazağına yapışan çiçek ve yaprakları temizlemeye çalışan Wren’e baktı. Elini cebine götürüp bir kart çıkardı. “Ağustosta lale pek bulunmaz ama biraz erken uyanmaya itirazınız yoksa belki size küçük bir lale tarlası bulabilirim.”

Bir sonraki gün saatlerimizi dörde kurduk ve on beş dakika sonra kimseciklerin olmadığı caddeye indiğimizde Wolfgang’i kamyonetiyle bizi beklerken bulduk. Zihnime ailemin tanımadığım kişilerin arabasına binmemem gerektiği konusundaki uyarıları hücum etti ama bu kulağa inanılmazmış gibi gelse de Wolfgang’ın benim için yabancı birisi olmadığını hissediyordum. Üçümüz biraz sıkışarak kamyonetin ön tarafına yerleştik ve Aalsmeer’deki bir seraya doğru yola çıktık. Wren’in sabahın dördünde böylesine enerjik olması görülmuş şey değildi, üstelik henüz kahve bile içmemişti. Neyse ki Wolfgang düşünceli davranıp yanında haşlanmış yumurta ve ekmekle birlikte bir termos dolusu kahve de getirmişti.

Yol boyunca *europop* tarzı berbat şarkılar eşliğinde, Wolfgang’ın ticaret gemilerinde çalışarak geçirdiği otuz yılın ardından Amsterdam yakınlarındaki Jordaen semtine yerleşmesine dair hikâyelerini dinledik.

“Aslında Alman asıllıyım ama bir Hollandalı olarak öleceğim,” dedi Wolfgang otuz iki dişini birden gözler önüne serdiği koca bir gülümsemeyle.

Saat beş olduğunda resimlerde rengârenk bir halı gibi görünen Keukenhof Bahçeleri’nden tamamen farklı olarak bir sanayi çiftliğini andıran Bioflor’a gelmiştik. Wren’e bakarak omuzlarımı silktim.

Wolfgang kamyoneti, üzeri bir dizi güneş paneliyle örtülü olan futbol sahası büyüklüğündeki bir seranın yanında durdurdu. Bizi pembe suratlı bir adam olan Jos karşıladı. Jos seranın kapısını açtuğunda Wren’le ikimiz heyecandan nefesimizi tuttuk.

Karşımızda rengârenk çiçek sıraları uzanıyordu. Hem de dönüm dönüm. Yatakların arasındaki patikaları kullanarak nem ve gübre kokusuyla ağırlaşan bir havanın hâkim olduğu serada yürüdük ve nihayet Wolfgang bize turuncu, fuşya rengi ve kan portakalını andıracak kadar göz alıcı olan sarı lalelerin bulunduğu bir bölümü gösterdi. Wren’den uzaklaşarak onu çiçeklerle baş başa bıraktım.

Wren bir süre kıpırdamadan durdu. Ardından onun, “Bu *inanılmaz*. Benim gördüklerimi sen de *görüyor musun?*” diye haykırdığını duydum. Wolfgang bana baktı ama Wren’e cevap vermedim çünkü onun bizimle konuştuğundan emin değildim.

Wren seranın dört bir yanını koşarak gezdikten sonra mis kokulu frezyalarla dolu bir diğerine girdi ve ben de bol bol fotoğraf çektim. Nihayet Wolfgang’ın gitme zamanı geldi. Dönüş yolunu Abba şarkıları dinleyerek geçirdik ve Wolfgang bize Abba’nın mutluluğun ortak dili olduğunu, Birleşmiş Milletler’in toplantılarında onların şarkılarını çalması gerektiğini söyledi.

Wolfgang’ın kamyonet kasasının hâlâ boş olduğunu ancak Amsterdam’ın dışındaki bir ambara ulaştığımızda fark ettim. “Tezgâhın için çiçek satın almadın mı?”

Wolfgang başını iki yana salladı. “Ah, ben çiftliklerden çiçek satın almam. Onları toptancıların düzenlediği açık artırmalarda satın almayı tercih ederim.” Bu sözlerle birlikte insanların çiçek dolu kamyonetlerini boşalttığı yeri işaret etti.

“Yani o çiftliğe sırf bizim için mi gittin?” diye sordum.

Sadece Bir Gün

“Başka ne için olacak ki?” der gibi omuzlarını silktilti. Bu aşamada artık insanların iyilik ve cömertliğinin beni şaşırtmamış olması gerekirdi ama yine de şaşırmıştım. Her defasında şaşıırıyordum.

“Seni bu gece yemeğe çıkarabilir miyiz?” diye sordum

Başını iki yana salladı. “Bu gece olmaz. Bu gece Vondelpark’ta sergilenecek bir oyunu izlemeye gidiyorum.” Bize baktı. “Siz de gelmelisiniz. Oyun İngilizce.”

“Neden Hollanda’da İngilizce oyun oynanıyor ki?” diye sordu Wren.

“Almanlar ile Hollandalılar arasındaki fark budur işte,” dedi Wolfgang. “Almanlar Shakespeare’i kendi dillerine çevirirler. Oysa Hollandalılar onu orijinal dili İngilizce olarak bırakmayı tercih ederler.”

“*Shakespeare mi dedin?*” diye sordum tüylerimin diken diken olduğunu hissederek. “Hangi oyunu?”

Wolfgang oyunun ismini söylemeyi tamamlayana dek gülmeye başlamıştım. Çünkü bu imkânsızdı. Bunun olma ihtimali bir iğne fabrikasında tek bir iğneyi bulma ihtimalinden daha düşüktü. Evrendeki yalnız bir yıldız bulma ihtimalinden daha düşüktü. Âşık olabileceğin milyarlarca insan arasında o özel kişiyi bulma ihtimalinden bile daha düşüktü.

Çünkü o gece Vondelpark’ta oynanan oyunun adı *Size Nasıl Geliyorsa*ydı ve bunun sebebini açıklayabilmem mümkün değildi ama Willem’in o oyunda oynadığından adım gibi emindim.

Otuz Sekiz

Aradan tam bir yıl geçtikten sonra onu ilk kez karşılaştığımız şekilde bulmuştum; boğucu akşam karanlığının hâkim olduğu bir parkta William Shakespeare'in yazdığı sözleri söylerken.

Ama bir yıl içinde her şey değişmişti. Artık Gerilla Will yoktu. Sahnesi, koltukları, ışıkları ve seyircisiyle gerçek bir tiyatro oyunu sahneleniyordu. Öylesine kalabalık bir seyirci grubu vardı ki oraya vardığımızda küçük amfi tiyatronun ucundaki alçak duvarlardan birinin dibine çökmek zorunda kalmıştık.

Üstelik bu yıl Willem yardımcı rollerden birinde değildi. O artık bir başrol oyuncusuydu. Tıpkı tahmin ettiğim gibi Orlando'yu oynuyordu. Sahneye ilk o çıktı ve o andan itibaren, rolünün hakkını fazlasıyla verdi. Gözlerimizi ondan alamıyorduk. Sadece ben değil. Hepimiz. İlk monoloğu söylemesiyle birlikte seyirciler arasında sessizlik hâkim oldu ve bu sessizlik Willem performansını tamamlayana dek sürdü. Gökyüzü karardığında sahne ışıklarının altında sinek ve kelebekler dans etmeye başladı ve Vondelpark, kaybolana kavuşulan büyümlü bir mekân olan Arden Ormanı'na dönüştü.

Sadece Bir Gün

Willem'i seyrederken ikimiz baş başa kalmışız gibi hissettim. Bizim dışımızda her şey kaybolmuş, şehirdeki bisiklet ve tramvay zilleri duyulmaz olmuştu. Göldeki çeşmenin etrafında vızıldayan sinekler yok olmuştu. Yanımızda oturan gürültücü çocuklar yok olmuştu. Sahnedeki diğer oyuncular yok olmuştu. Onsuz geçen bir yıl yok olmuştu. Zihnimdeki bütün şüpheler yok olmuştu. İçim doğru olanı yaptığım hissiyle doldu. Onu bulmuştum. Burada. Orlando olarak. O ana dek yaptığım her şey beni buraya taşımıştı.

Willem'in Orlando yorumu bizim, sınıfta canlandırdığımız ya da Boston'daki oyuncunun sergilediği Orlando yorumundan farklıydı. Willem'in canlandırdığı Orlando seksi ve çaresizdi. Rosalind'e olan arzusu fiziksel anlamda hissedilebilecek kadar yoğundu ve vücudunun salgıladığı feromon sahne ışıklarının arasından süzülüp nemli ve arzulu tenimi okşuyordu. Şehvetin, arzunun ve evet, aşkın vücudumu kasılmalar halinde terk edip sahneye doğru aktığını hissettim ve tıpkı dudaklarından dökülen dizeler gibi onu beslediğini hayal ettim.

Benim burada olduğumu biliyor olamazdı. Ama bu kulağa çılgınca gelse bile bunu bildiğini hissediyordum. Tıpkı Profesör Glenny'nin dersinde onları ilk kez sarf ettiğimde benim hissettiğim gibi, söylediği dizelerde varlığını hissettiğini duyuyordum.

Hem Rosalind'in hem de Orlando'nun söylediği pek çok dize onları sahnedeki oyuncularla birlikte tekrar edecek kadar net bir biçimde aklımdaydı. Sanki Willem'le ikimiz bu dizeleri karşılıklı birbirimize söylüyorduk.

Keşke içimdeki gücü sana verebilsem

*İyi şanslar, umarım başarıma ihtimalin konusunda
yanılmışımdır!*

O halde beni sev, Rosalind.

Peki beni alacak mısın?

Sen iyi birisi değil misin?

Umarım öyleyimdir.

*Şimdi söyle bana ona sahip olduktan sonra ne zamana
dek yanında tutacaksın?*

Sonsuza dek ve bir gün.

Sonsuza dek ve bir gün.

Bir elimle Wren'in, diğeriyle Wolfgang'ın elini tuttum. Üç kişilik bir zincir oluşturmıştık. Oyun bitene dek de öyle kaldık. Herkes mutlu sona ulaşana dek; Rosalind Orlando'yla, Celia Orlando'yla uzlaşan Oliver'la ve Phoebe de Silvius'la evlenir, kötü düğ günahlarından arınır ve sürgüne gönderilmiş olan düğ de evine geri döner.

Rosalind son monoloğunu okuduktan sonra oyun bitti ve seyirciler çılgınca alkışlamaya, ısıklık çalarak tezahürat yapmaya başladı. Ben de dönüp önce Wren'e, ardından Wolfgang'e sarıldım ve yanağımı onun pamuklu gömleğine bastırıp çiçek özü ve tozla harmanlanmış tütün kokusunu içime çektim. Yanımızdaki gürültülü gruptan bir çocuk da bana sarıldı. "O benim en iyi arkadaşım!" diye bağırdı bir diğeri. Muzip ısıtılar saçan mavi gözleriyle diğerlerinden bir karış daha kısa olan bu çocuk bir Hollandalı'dan çok bir Hobbit'e benziyordu.

"Hangisi?" diye sordu Wren. Şimdi o da hem gürültülü hem de görünüşe bakılırsa biraz içkili olan yanımızdaki Hollandalı çocuklar tarafından tek tek kucaklanıyordu.

"Orlando'yu oynayan!" dedi Hobbit.

"Ah," dedi Wren. Solgun gözleri öylesine büyümüşü ki birer inci tanesi gibi parlıyordu. "Ah," dedi bana dönerek.

"İsmin Robert-Jan mı yoksa?" diye sordum.

Hobbit kısa bir süre şaşkın göründü. Ardından sırtıttı. "Arkadaşlarım bana Broodje der."

“Broodje,” dedi Wolfgang kıkırdarak. Sonra bana baktı. “Broodje bir çeşit sandviçtir.”

“Broodje’nin en sevdiği sandviç,” dedi arkadaşlarından biri Hobbit’in karnına vurarak.

Broodje/Robert-Jan arkadaşının elini itti. “Bu akşam verdiğimiz partiye siz de gelmelisiniz. Bugüne dek verilmiş bütün partilerin pabucunu dama atacak türde olacak. Arkadaşım çok iyi oynadı, değil mi?”

Wren’le ikimiz aynı anda başımızı salladık. Broodje/Robert-Jan, Willem’in ne kadar harika birisi olduğunu anlatmaya koyuldu. Sonra arkadaşlarından biri Flemenkçe konuşarak ona Willem’le ilgili olduğunu düşündüğüm bir şeyler söyledi.

“Ne dedi?” diye fısıldadım Wolfgang’e.

“Tam olarak duyamadım ama Orlando’yu babasıyla ilgili bir şeyden sonra hiç bu kadar mutlu görmediğini söyledi.”

Wolfgang deri bir çantadan bir tabaka tütün çıkardı ve onu sigara haline getirmeye koyuldu. Bana bakmadan gür bir sesle, “Sanırım oyuncular şuraya çıkacaklar,” dedi. Sahnenin diğer tarafındaki küçük, demir bir kapıyı işaret etmişti.

Sigarasını yaktı. Aynı anda gözleri parladı. Bir kez daha kapıyı işaret etti.

Vücudumun katı formundan çıktığını hissettim. Toz zerreciklerine dönüşmüştüm. Elektrik yüklüydüm. Bu elektrik beni tiyatrunun karşı tarafına, sahnenin kenarına taşıdı. Orada oyuncuları kutlamak isteyen bir kalabalık bekliyordu. Ellerinde çiçekler ve şampanya şişeleri vardı. Kadın başrol oyuncusu Celia tezahürat sesleri eşliğinde dışarı çıktı ve insanlar onu kucaklamaya başladı. Sonra Jacques ve hemen ardından çiçek buketleriyle karşılanan Rosalind ortaya çıktı. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Bu kadar yol kat edip de onu elimden kaçırmış olabilir miydim?

Ama sonra sesini duydum. Her zaman olduğu gibi birilerinin söylediği bir Şeylere gülüyordu. Eski halinden daha kısa olan saçlarını, aynı anda hem koyu hem de açık görünen gözlerini ve onu daha da yakışıklı gösteren yanağındaki küçük yara iziyle birlikte yüzünü gördüm.

Nefesim kesildi. Onu hayallerimde süsleyip güzelleştirdiğimi düşünmüştüm. Oysa ne kadar da yanılmışım. Aslında ne kadar yakışıklı olduğu tamamen aklımdan çıkmış. Onun nasıl da kendine özgü bir güzelliği olduğunu unutmuşum.

Willem. Boğazımdan ismi koptu.

“Willem!” Bu defa net ve gür bir sesle ismi söylenmişti.

Ama bu ses bana ait değildi.

Bundan emin olmak için boğazıma dokundum.

“Willem!”

Aynı sesi bir kez daha duydum. Ardından etrafta bir hareketlilik oldu. Kalabalığın arasından bir kız sıyrıldı. Kız elindeki çiçekleri yere atıp kendini Willem’in kollarına bıraktı. Willem kızı kucakladı. Ona sımsıkı sarılıp ayaklarını yerden kesti. Kestane rengi saçları kollarının üzerine dökülen kızın kulağına fısıldadığı bir Şeylere gülmeye başladı. Bir mutluluk yumağı oluşturup oldukları yerde döndüler. Bir aşk yumağı.

Hiç kıpırdamadan herkesin önünde gerçekleşen bu mahrem sahneyi izledim. Nihayet birileri Willem’in yanına gelip onun omzuna vurdu ve kız yere çömeldi. Az önce düşürdüğu çiçekleri toplayıp –güne bakan çiçeği; ben de olsam Willem için aynı çiçeği seçerdim– üzerindeki tozları silkti. Willem kolunu gevşekçe onun vücuduna doladı ve eline bir öpücük kondurdu. Kız da Willem’in beline sarıldı. İşte o an Willem’in performansı sırasında teninden buram buram aşk yaydığı konusunda yanılmadığımı anladım. Sadece bu aşkın gerçek muhatabını bilememiştim.

Sadece Bir Gün

Willem kızla birlikte o kadar yakınımdan geçti ki yarattığı rüzgârın tenimi okşadığını hissettim. Yanı başımda duruyor ama o kıza bakıyor ve beni görmüyordu. El ele tutuşup kalabalıktan uzaklaşarak bir çardağa doğru yürüdüler. Bense olduğum yerde kalakaldım.

Aynı anda birisinin omzuma vurduğunu hissettim. Bu Wolfgang'di. Başını yana eğmiş bana bakıyordu. "Bitti mi?" diye sordu.

Willem ve kıza baktım. Belki de daha önce bahsi geçen Fransız kız buydu. Ya da belki de bu kız tamamen yeni birisiydi. İki diz diz oturmuş birbirlerinin elini tutarak konuşuyordu. Sanki yeryüzünde onlardan başka kimse kalmamıştı. Geçen yıl Willem'le beraber olduğum gün ben de aynı şeyi hissetmiştim. Belki dışarıdan bakan gözlere biz de böyle görünmüştük. Ama şimdi dışarıdan bakan o gözler bana aitti. İkisine tekrar baktım. Bulunduğum yerden bile bu kızın Willem için özel birisi olduğunu görebiliyordum. Onun sevdiği birisi olduğunu.

Ruhsal çöküntünün yumruğunu, koca bir yıl süren umutların bir anda yok olup yerini hüznün istilasına bıraktığını hissetmeyi bekledim. Ve bunu gerçekten hissettim. Onu ya da ona sahip olduğum inancını kaybetmiş olmanın acısını hissettim. Ama bu acıyla birlikte sinsice geldiği için mücadele etmek zorunda kaldığım bir başka duygu daha hissediyordum. Bu duyguyla olan mücadelem sona erdiğinde bir kapının yavaşça kapandığını duydum. Aynı anda inanılmaz bir şey gerçekleşti; gecenin sakinliğine rağmen şiddetli bir rüzgâr diğer bütün kapıları ardına dek açtı.

Willem ve kıza son bir bakış daha fırlattım. Ardından Wolfgang'e dönüp, "Bitti," dedim.

Ama sanırım bunun tam tersi geçerliydi. Daha yeni başlıyordum.

Otuz Dokuz

Güneşin göz kamaştıran ışığıyla uyandım. Gözlerimi kısarak saate baktım. Neredeyse öğlen olmak üzereydi. Dört saat içerisinde yola çıkacaktım. Wren burada birkaç gün daha kalacaktı. Şehirde, içlerinden biri ortaçağ işkenceleri, diğeryse el çantalarıyla ilgili görmek istediği birkaç tuhaf müze daha olduğunu keşfetmişti. Ayrıca Winston ona ayakkabı tamir etmeyi öğretebilecek birisini tanıdığını söylemişti ve bu yüzden kalışını bir hafta daha uzatabilirdi. Ama benim önümde sadece üç gün vardı ve burada kalmaktansa Hırvatistan'a gitmeye karar vermiştim.

Hırvatistan'a o gece geç saatte varacak ve pazartesi sabahı ilk iş uçağa binip eve dönecektim. Yani orada dolu dolu geçirebileceğim tek bir günüm vardı. Ama o ana dek bir gün içerisinde neler olabileceğini öğrenmiştim. Akla gelebilecek her şey olabilirdi.

Wren benim hata yaptığımı düşünüyordu. Willem'i o kızla görmemişti ve onun Willem'in bir akrabası olabileceğini iddia edip duruyordu; mesela kız kardeşi. Ona Willem'in, benim ya da artık kendisinin de olduğu gibi tek çocuk olduğunu söylemedim. Bir ön-

Sadece Bir Gün

ceki geceyi bana partiye gidip neler olacağını görmem için yalvararak geçirmişti. “Adresi biliyorum. Robert-Jan bana tarif etti. Ah, sanırım caddenin ismini unuttum ama Flemenkçe’de ‘kemer’ anlamına geliyormuş. Kapı numarası 189.”

Elimi kaldırdım. “Kes şunu! Ben o partiye gitmek istemiyorum.”

“Ama bir düşünsene,” dedi Wren. “Ya Willem’le ilk kez Broodje’nin bizi davet ettiği o partide tanışıp birbirinize âşık olsaydınız? Belki gerçekten öyle olur.”

Bu, kulağa hoş gelen bir teoriydi ve elimde olmadan böyle bir şey *olsa* neler yaşanabileceğini merak etmiştim. Willem’le bugün tanışmış olsak birbirimize âşık olur muyduk? Acaba ben ona gerçekten âşık mıydım? Yoksa bu sadece gizemin körüklediği bir aşk mıydı?

Ama merak ettiğim bir şey daha vardı. Belki de çıktığım bu çılgınca maceranın amacı Willem’i bulmamı sağlamak değildi. Belki de asıl amaç benim bambaşka birini bulmama yardımcı olmaktı.

Wren elinde bir kese kâğıdıyla içeri girdiğinde giyiniyordum. “Selam uykucu. Sana kahvaltı hazırladım. Daha doğrusu Winston hazırladı. Hollandalıların kahvaltıda hep bunları yediğini söyledi.”

Kese kâğıdını aldım. “Teşekkürler.” Aptal aptal sırttan Wren’e baktım. “Winston ha?”

Wren şimdi kıpkırmızı kesilmişti. “Mesaisi az önce bitti ve sen gider gitmez beni o ayakkabı tamircisi olan arkadaşına götürecektir,” dedi. Dudaklarındaki gülümseme az sonra yüzünün tamamına yayılacakmış gibi görünüyordu. “Yarın da onunla birlikte Ajax takımının maçını seyretmem gerektiğini söylüyor.” Durup düşündü. “Listemde bu yok ama belli mi olur, belki de eklerim.”

“Belki de. Birazdan yola çıkacağım. Artık gidip, şey, ayakkabı tamir etmeye başlayabilirsin.”

“Ama uçuş saatine daha çok var.”

“Olsun. Geç kalmak istemiyorum ve bu şehrin havaalanının olağanüstü bir yer olduğunu duydum.”

Geri kalan eşyalarımı da toplayıp Wren’le birlikte aşağı indim. Winston bana tren istasyonuna nasıl ulaşabileceğimi anlattı.

“Seninle istasyona ya da havaalanına gelmemi istemediğinden emin misin?” diye sordu Wren.

Wren’in yarın tekrar görüşebileceğimiz gibi pembe bisiklete binip gittiğini görmek istiyordum. Beni sımsıkı kucakladı ve Hollandalıların yaptığı gibi üç defa yanaklarımdan öptü. “*Tot ziens,*” dedi. “Flemenkçe’de ‘sonra görüşürüz’ anlamına geliyor çünkü biz vedalaşmıyoruz.” Boğazıma yerleşen yumru yüzünden yutkunmak zorunda kaldım. Winston büyük, siyah bisikletine, Wren’se küçük, pembe bisiklete atladı ve birlikte pedal çevirerek uzaklaştılar.

Sırt çantamı alıp fazla uzakta olmayan tren istasyonuna gittim. Schiphol’e neredeyse her on beş dakikada bir tren vardı ve bir biletle birlikte bir fincan çay alıp kahvaltımı yapmak üzere yanıp sönen yön tabelasının altına oturdum. Kese kâğıdının içindekileri gördüğümde elimde olmadan güldüm. Winston bana bir *hagelslag* sandvici hazırlamıştı. Defalarca bahsini duyduğum bu özel tadı henüz hiç denememiştim.

Sandviçten bir ısırık aldım. *Hagelslag* onu çiğnememle birlikte eriyerek tereyağı ve hâlâ sıcak olan ekmeğe dönüştü. Ağzımda kalan tat, Willem’in tadıydı.

Birden, zamanın akıcı olmasının ne anlama geldiğini anladım. Çünkü geride bıraktığım bir yıl bir film şeridi gibi gözümün önünden geçtiği sırada yoğunlaşarak genişledi ve kendimi aynı anda hem burada, Amsterdam’da *hagelslag* yerken, hem Paris’te onun elini belimde hissederken, hem Londra’ya gittiğim o ilk trende akıp giden

Sadece Bir Gün

manzarayı izlerken hem de *Hamlet*'i seyretmek üzere bilet kuyruğunda beklerken gördüm. Willem'i gördüm. Kanalin kıyısında gözlerimin içine bakıyordu. Trendeydik ve henüz ne onun pantolonunun önü ne de ben lekelenmiştim. Attığı binlerce farklı kakhaha eşliğinde Paris'e doğru yol alıyorduk.

Yön tabelasındaki bilgiler değişti ve başımı kaldırıp baktığımda kendimi zamanın farklı bir boyutunda buldum. Bu zaman boyutunda *Willem* yarışı öndeyken bırakıyordu. Kahvaltım hakkında fikir yürütmüyordu. Londra'daki o peronda beni Paris'e davet etmek yerine benimle vedalaşıyordu. Stratford-upon-Avon'da durup benimle konuşmuyordu.

İşte o an *lekelenmiş* olduğumu anladım. Ona hâlâ âşık olsam da olmasam da, o bana *hiç* âşık olmasa da ya da şu an bir başkasını sevse de Willem benim hayatımı değiştirmişti. O bana yolunu kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu göstermiş ve yönümü tekrar nasıl bulacağımı öğrenmemi sağlamıştı.

Belki de bunu bir tesadüf olarak değil bir mucize olarak açıklamak gerekirdi.

Ya da belki bu bir mucize de değildi. Belki hayatın ta kendisiydi. Algılarınızı onun sunduklarına açık tuttuğunuzda. Onun yoluna çıktığınızda. Evet dediğinizde.

Asıl mesele *olman* ya da *olmaman* değil *nasıl* olduğundu ve bu kadar ilerleme kaydettiğim halde neden Willem'e o broşürü elime tutuşturup beni *Hamlet*'i seyretmekten vazgeçirerek bu gerçeği fark etmemi sağladığını söylemediğimi bilmiyordum. Oysa bu konuda beni en iyi anlayabilecek kişi oydu.

Neden bu kadar ilerleme kaydettiğim halde cesaretimi yitirmiştim?

“Affedersiniz,” dedim üzerinde puantiyeli bir elbise ve kovboy çizmeleri olan bir kadına. “Amsterdam’da ismi ‘kemer’ anlamına gelen bir cadde var mı acaba?”

“Ceintuurbaan,” dedi kadın. “Yirmi beş numaralı tramvaya bineceksiniz. İstasyonun hemen dışından geçiyor.”

Tren istasyonunu koşarak terk edip tramvaya atladım ve şoföre Ceintuurbaan Caddesi üzerindeki yüz seksen dokuz numaralı binaya nasıl gideceğimi sordum. “Bahsettiğiniz yer Sarphatipark yakınlarında,” dedi adam. “Oraya geldiğimizde size gösteririm.”

Yirmi dakika kadar sonra bir parkın önünde tramvaydan indim. Parkta, içinde genişçe bir kum havuzu olan küçük bir oyun alanı vardı ve biraz cesaret toplayabilmek için bir ağacın altına oturdum. İki çocuk burçları, kuleleri ve hendekleriyle özene bezene yapılmış yüksekçe bir kumdan kalenin son rötuşlarını tamamlıyordu.

Ayağa kalkıp binaya doğru yürüdüm. Willem’in bu binada yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyordum ama doğru olanı yaptığım hissi hiç olmadığı kadar güçlüydü. Kapıda farklı dairelere ait üç zil vardı. En alttakine bastım. Dahili telefonda bangır bangır bir kadın sesi yayıldı.

“Merhaba,” dedim. Başka bir şey söylememe fırsat kalmadan kapının açıldığını duydum.

Binanın rutubet kokulu, karanlık holüne girdim. Aynı anda bir kapı açıldı ve kalbim duracakmış gibi hissettim ama beni karşılayan kişi Willem değildi. Açılan kapının önünde ayağının dibinde havlayıp duran köpeğiyle birlikte yaşlıca bir kadın duruyordu.

“Willem?” diye sordum. Kadın başparmağıyla üst katı işaret ettikten sonra kapıyı çarparak kapattı.

İkinci kata çıkan dik merdiveni tırmandım. Binada iki daire daha vardı, yani Willem bu binada yaşıyorsa ya bu dairede ya da bir üsttekinde oturuyor olmalıydı. Bu yüzden kısa bir süre kapının

Sadece Bir Gün

önünde durup içeriden gelen sesleri duymayı bekledim. Belli belirsiz duyulan bir müzik sesi dışında etraf tamamen sessizdi. Ama kalbim uyarı veren bir radar gibi sert ve hızlı atıyordu; *burası, burası, burası*.

Titreyen elimle kapının tokmağına vurdum ve önce içi oyuk bir kütüğe vuruyormuşum gibi hafif bir ses duyuldu. Ardından tokmağı daha sıkı tuttum ve tekrar denedim. Ayak sesleri duydum. Aklıma Willem'in ayağındaki yara izi geldi. Bu iz sağ ayağında mıydı yoksa sol ayağında mı? Ayak sesleri yaklaştı. Kalp atışlarımın bu ayak seslerinin ritmine uygun olarak daha da hızlandığını hissettim.

Sonra kapı açıldı ve önünde o belirdi.

Willem.

Uzun vücudu onu gördüğüm ilk gün, daha doğrusu birlikte geçirdiğimiz o tek günde olduğu gibi üzerime gölge düşürüyordu. Çok sayıda gizem barındıran o koyu renkli gözleri bir anda büyüdü ve yüzünde hayret dolu bir ifade belirdi. Yaşadığı şokun etkisiyle nefesini tuttuğunu fark ettim.

Kapının önünü tamamen kaplayan vücuduyla orada öylece duruyor ve bir hayalet görmüş gibi bana bakıyordu, ki sanırım ben gerçekten de bir hayalettim. Ama Willem, Shakespeare'i biraz olsun biliyorsa hayaletlerin her zaman geri döndüğünü de biliyor olmalıydı.

Sorular ve cevapların mücadelesinin yaşandığı yüzüne baktım. Ona anlatmak istediğim çok şey vardı. Nereden başlayacaktım?

"Selam, Willem," dedim. "Ben Allyson."

Willem bana cevap vermedi. Bir süre öylece durup yüzüme baktı. Ardından kenara çekildi ve içeri girebilmem için kapıyı ardına dek açtı.

Ve içeri girdim.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap nasıl Shakespeare’le başlıyorsa teşekkürler kısmı da, içinde Shakespeare olan bir kitap yazdığımı söylediğimde bana hiç vakit kaybetmeden incelemem gereken oyunların listesini çıkaran, kitabın kaderini belirleyen Size Nasıl Geliyorsa da dâhil olmak üzere ikimize bu oyunların birkaçının biletini sağlayan ve saçma sapan sorularımı her zamanki heves ve neşesiyle yanıtlayan Tamara Glenny’yle başlamalı.

Kitap ilerleyen kısımlarda Fransa’da geçiyor ve ben de Allyson ve Willem’in Paris’ini keşfetmemi sağlayan, “kapa o koca çeneni” gibi sözleri tercüme etmelerini istediğimde bunu gözlerini bile kırpmadan yapan Céline Faure ve Philippe Robinet’ye teşekkür etmek istiyorum. Kitapta geri kalan tercümelerin çoğunu tüm yardımseverliğiyle Laurence Checler yaptı. Marie-Elisa Gramain bu kitaba en yakışan Fransız müzik grubu ismini bulmama yardımcı oldu. Beni hastanede gezdirdiği için Taly Meas’a ve bunu organize ettikleri için Willy Levitanus, Patricia Roth ve Julie Roth’a da teşekkür etmek istiyorum.

Sırada Hollanda ve beni Utrecht’te muhteşem bir tura çıkarıp Allyson ve Willem’in pek çok hikâyesine ilham kaynağı olan bolca detay veren Heleen Buth ve Emke Spauwen var. Kayınbiraderim

Sadece Bir Gün

Robert Schamhart bana Hollandalılara özgü ayrıntılarda yardımcı oldu ve kendi kişilik özelliklerini lakabına varıncaya dek çalmama izin verdi. *Harteljik bedankt!*

ABD'ye döndüğümde eşsiz editörüm Julie Strauss-Gabel bana, bir kez daha, yazmak istediğim kitabı çözmem konusunda yardımcı oldu ve bu kitabı tamamlayamayacağım korkusuna kapıldığımda kararlı ve iyimser bir duruş sergiledi. Telaşa kapıldığımda beni rahatlatan, "Bunu başaracağından en ufak bir endişem yok," sözlerini sık sık tekrar etti. Endişelenmediğin için teşekkür ederim; endişelendiğin için de. Dutton Ekibi'nin bir diğer olağanüstü üyesi olan Liza Kaplan, Scottie Bowditch, Danielle Delaney, Deborah Kaplan, Rosanne Lauer, Elyse Marshall, Emily Romero ve Don Weisberg'e teşekkürler. Penguin Genç Okurlar bölümünde çalışan herkese teşekkürler; inanılmaz satış ve pazarlama ekibine, muhteşem okul ve kütüphane bölümüne, her zaman harika olan online departmanına ve kendilerini tamamen kitaplarını bastıkları yazarlara adayan tüm fantastik kurgu temsilcilerine.

Sarah Burnes benim temsilcim, avukatım, gerçeğe uygunluk danışmanım, Anne Ayım ve hepsinden ötesi benim zeki ve cömert arkadaşım. Yanımda beni –dolayısıyla yarattığım karakterleri ve kitapları da– her yönümlle anlayan birisi olduğu için Tanrı'ya minnettarım. Dinamo ekibini oluşturan Logan Garrison, Rebecca Gardner ve Will Roberts kitaplarımı hiç aklıma gelmeyen yerlere ulaştırdı. Bundan daha iyi ve akıllı bir buldog grubu olamaz!

En etkili İspanyolca küfürleri öğrenmemi sağlayan Isabel Kyriacou'ya da teşekkür etmek isterim. Beni bolca dinleyip zaman zaman da isabetli soru ve yorumlar sunan (sanırım her ihtimale hazırlıklılar) Genç Yetişkin Edebiyatı grubuna, özellikle de Libba Bray ve Stephanie Perkins'e teşekkürler; âdeta bana terapi yaptınız. Nina LaCour, E. Lockhart, Sandy London, Margaret Stohl, Robin Wasserman ve

hikâyemi oluşturan karmaşık olaylar zinciriyle ilgili anlamsız konuşmalarımı dinleyen herkese teşekkürler. Sonradan onları serbest bırakabilmem için dizginleri ele geçiren Onome Edodi Disowe, Victoria Hill ve BBK/BNS ekibinde çalışan tüm bayan elemanlara teşekkürler. Bu kitabın gerçekte ne anlattığını anlamama yardımcı olan Veronica Brodsky'ye teşekkürler. Çıktığım ilk seyahatimde yanımda olan Rebecca Haworth'a teşekkürler. İkimizin arasında Melanie ve Allyson'ın yaşadığına benzer sorunlar yaşandı ama onların üstesinden gelmeyi başardık. Shakespeare okurken beni yalnız bırakmayan ve benimle bu konuda fikir alışverişinde bulunan Marjorie Ingall'a teşekkürler.

Çok uzun zaman önce öldüğünü ve mezarından kalkıp telif haklarını toplayamayacak ya da kendisiyle ilgili övgüleri duyamayacak olduğunu bilsem bile bana bu kitabın mucizesini yaşattığı ve ardında pek çok farklı açıdan işlenebilecek bir oyun bıraktığı için Shakespeare'e de teşekkür etmeliyim. Tam da bu kitaba başladığım sırada Size Nasıl Geliyorsa oyununu New York'a getiren Royal Shakespeare Company'ye teşekkür ederim. Beni Cymbeline'e dönüştürdüğü için ve hem bu kitaba hem de bir sonrakine yardımları dokunduğu için Fiasco Tiyatro Şirketi'ne teşekkürler.

Seyahat tutkularını bana miras bırakan, liseden mezun olduğum hafta "Hayat Üniversitesi'ne" başlamak için tek yön Avrupa bileti almamla gurur duyan ve beni, sonraki birkaç yılda kendi parasıyla tek başına seyahat edebilecek kadar ayakları yere sağlam basan bir birey olarak yetiştiren ebeveynlerime teşekkürler. Kendi yöntemlerini kullanarak küçük kız kardeşlerini cesaretlendiren ve ona destek olan, ona "evet" demeyi öğreten kardeşlerim Tamar ve Greg'e teşekkürler. Karen, Delta, Rebecca, Hannah, Liam, Lucy ve kalabalık ailemin her ferdine teşekkürler.

Yıllarca yaptığım seyahatlerde tanıştığım bütün insanlara teşekkürler; bazılarıyla hâlâ görüşüyorum, bazılarını kitabıma dâhil ettim ve

Sadece Bir Gün

bazıları da hayatımın akışını değiştirdi. Sizler hayatıma girmeseydiniz ben bugün bu satırları yazıyor olmazdım.

Zihinlerinde bavullarını toplayıp benimle birlikte yeni bir yolculuğa çıkan okuyucularıma teşekkürler.

Sizler hayatıma girmeseydiniz ben bugün burada bu satırları yazıyor olmazdım.

Ve son olarak Nick, Willa ve Denbele'a teşekkür etmek istiyorum; şimdi sizlerle yolcuktayım. Bu hem çılgınca hem de harika bir yolculuk.